

STEPHENIE MEYER

twilight

alkonyat

Írta: Stephenie Meyer.
A mű eredeti címe: Twilight
Fordította: Rakovszky Zsuzsa
Szerkesztette: Garamvölgyi Katalin

© Ez a kiadás a Little, Brown and Company, New York, New York, USA céggel való megállapodás alapján jött létre.

©Minden jog fenntartva.

© This edition published by arrangement with Little, Brown and Company, New York, New York, USA.

©All rights reserved.

ISBN 978 963 9708 95 2

© Kiadta a Könyvmolyképző Kiadó, 2008-ban

Cím: 6701 Szeged, Pf. 784

Tel.: (62) 551-132, Fax: (62) 551-139

E-mail: info@konyvmolykepzo.hu

Felelős kiadó: A. Katona Ildikó

Műszaki szerkesztő: Balogh József

Nyomta és kötötte a Kinizsi Nyomda Kft., Debrecen

Felelős vezető: Bördős János ügyvezető igazgató

Minden jog fenntartva, beleértve a sokszorosítás, a mű bővített, illetve rövidített kiadásának jogát is. A kiadó írásbeli engedélye nélkül sem a teljes mű, sem annak része semmilyen formában – akár elektronikusan vagy mechanikusan, beleértve a fénymásolást és bármilyen adattárolást – nem sokszorosítható.

*De a jó és rossz tudásnak fájáról nem ehetsz:
mert azon a napon, amikor annak gyümölcséből eszel,
halálnak halálával halsz meg.*

Genesis, 2:17

ELŐSZÓ

SOSEM TŰNŐDTEM AZON, hogyan fogok majd meghalni – bár az utóbbi hónapokban lett volna rá okom. Ám ha el is játszom a gondolattal, biztos nem így képzelem.

Lélegzet-visszafojtva meredtem a vadász sötét szemébe, ő pedig nyájasan nézett rám a terem túlsó sarkából.

Az a tudat vigasztalt, hogy ha már meg kell hálnom, olyasvalaki helyett halok meg, akit szeretek. Nemes célért, éppenséggel. És ez azért számít valamit...

Nem néznék most farkasszemet a halállal, ha annak idején messzire elkerülöm Forks városát. Félttem. Nagyon félttem, de mégsem bántam meg, hogy így döntöttem. Ha az élet valóra váltja legmerészebb álmodat, akkor nincs mit megbánnod, ha ez az álom aztán véget ér.

A vadász barátságosan mosolygott. És lassan elindult felém, hogy megöljön.

1. AZ ELSŐ TALÁLKOZÁS

ANYÁM VITT KI A REPTÉRRE; a kocsiből ablakai egész úton letekerve. Phoenixben huszonnégy fok volt, az ég tökéletes, felhőtlenül kék. Az ujjatlan, fűzős fehér pólómat viseltem – ez volt a kedvencem. Csak nemrég kaptam, búcsúzáshoz is ezt vettem fel, hogy kedveskedjek anyámnak. A kapucnis dzsekimet a karomon vittem.

Van egy kisváros az Olimpia-félszigeten, Washington állam északnyugati részén, Forksnak hívják, és fölötte jóformán mindig felhős az ég. Ebben a jelentéktelen városban többet esik az eső, mint bárhol másutt az Államokban. Ebből a kisvárosból, ebből a komor, örökös félhomályból menekült el velem anyám, amikor még csak néhány hónapos voltam. Ebben a városban kellett töltenem minden nyárból egy teljes hónapot, egészen tizennégy éves koromig. Akkor viszont végre a sarkamra álltam: én többé be nem teszem a lábamat Forksba! Így az utóbbi három, nyáron Charlie, az apám két hétre Kaliforniába vitt nyaralni.

És most mégis Forksba tartottam – pedig a puszta gondolattól is borsózdott a hátam. Utáltam Forksot.

Phoenixet viszont szerettem. Szerettem a napsütést és a perzselő hőséget. Szerettem ezt a nyüzsgő, rohamosan terjeszkedő várost.

– Bella – mondta Anyu (úgy körülbelül ezredszer), mielőtt felszálltam volna a gépre –, nem muszáj menned, ha nem akarsz!

Anyámmal rettentően hasonlítunk egymásra, csak éppen neki rövid a haja, és két nevetőránccal húzódik az orrától a szájáig. Ahogy belenéztem gyerekesen tágra nyílt szemébe, hirtelen rám tört a pánik. Hogy juthatott eszembe, magára hagyni az én csupa szív, kiszámíthatatlan, kelekótya anyámat? Hogy fog egyedül boldogulni? Igaz, most már itt van neki Phil, úgyhogy a számlákat alighanem ki tudja fizetni, lesz kaja a hűtőben, benzín a kocsiban, és lesz kit felhívnia, ha eltéved, de azért mégis...

– De hát én menni akarok! – Sose hazudtam valami ügyesen, de ezt a hazugságot az utóbbi időben olyan gyakran mondogattam, hogy mostanra már egész hihetően hangzott.

– Mondd meg Charlie-nak, hogy üdvözlöm!

– Megmondom.

– Rövidesen találkozunk! – bizonygatta. – Bármikor hazajöhetsz, amikor kedved tartja! Csak szólj, ha úgy érzed, szükséged van rám, és én azonnal jövök! – ígérte, de én láttam a szemében, mekkora áldozat a részéről már a puszta ígéret is.

– Miattam nem kell aggódnod! – vágtam közbe. – Remekül megleszek Charlie-val. Szeretlek, Anyu!

Egy pillanatra szorosan magához ölelt, aztán hagyta, hogy felszálljak a gépre.

Phoenixről Seattle-ig négy óra repülővel, aztán át kell szállni egy kis helyi járatra, amivel egy óra az út Port Angelesig, onnét pedig még egy újabb óra autón, míg az ember Forksba ér. A repülés egyáltalán nem aggasztott: az egyórás autóút Charlie-val annál inkább...

Charlie tulajdonképpen nagyon klasszul viselkedett. Úgy tűnt, őszintén örül annak, hogy életemben először viszonylag hosszú ideig nála fogok lakni. Már be is íratott az ottani középiskolába, és megígérte, hogy segít nekem autót keríteni.

De azért mégis furcsa lesz Charlie-val – gondoltam.

Egyikünket sem lehet böbeszédűséggel vádolni, ráadásul fogalmam sincs, miről társaloghatnánk. Nyilvánvalóan elképesztette a döntésem – akárcsak régen az anyám, én sem csináltam titkot belőle, mennyire utálok Forksot.

Esett, amikor leszálltunk Port Angelesben. Az esőt tekinthettem volna rossz előjelenek is – de nem annak tekintettem, csak egyszerűen elkerülhetetlennek. A napsütéstől már Phoenixben elbúcsúztam.

Charlie a járőkocsival jött elém. Erre is számítottam. Charlie a forksi jónép számára

egyszerűen csak Swan rendőrfőnök. Nem túl virágos anyagi helyzetem ellenére főleg azért ragaszkodtam saját autóhoz, mert egyszerűen nem vagyok hajlandó olyan kocsiban furikázni, amelyiknek piros-kék villogó van a tetején és mindenki csigalassúsággal kezd araszolni, ha feltűnik valahol!

Charlie ügyetlenül, fél karral megölelt, amikor lebotorkáltam a gépről, és kis híján hasra estem a lépcsőn.

– Jó, hogy itt vagy, Bells! – mondta mosolyogva, miközben gépiesen utánam kapott, nehogy elvágódjak. – Nem sokat változtál. Hogy van Renée?

– Anyu jól van. Én is örülök, hogy itt lehetek veled, Apu! – Szemtől szembe nem szólíthattam Charlie-nak.

Nem volt sok csomagom. Az arizonai cuccaim nagy része túl lenge Washington államhoz. Anyámmal felturbóztuk kicsit a ruhatáramat, vettünk pár téli holmit, de még így szegényes lett a poggyásom: simán elfért a járőkocsi csomagtartójában.

– Találtam egy pont neked való, jó kis kocsit. És igazán olcsó is – közölte Charlie, amikor bekapcsoltuk az övet.

– Milyen kocsit? – Ez a „pont neked való” gyanakvóvá tett. Vajon miért nem úgy mondta, hogy „találtam egy jó kis kocsit”?

– Hát igazából egy furgon, egy Chevy.

– Na és hol szerezted?

– Emlékszel Billy Blackre, aki a La Pushban lakik? – La Push egy kis indián rezervátum a tengerparton.

– Nem.

– Nyaranta párszor együtt horgászott velünk – próbált segíteni Charlie a memóriámnak.

Így már érthető, miért nem emlékszem. Mindig is jó voltam abban, hogy elsikáljam az agyamban a fájdalmas és fölösleges emlékeket.

– Most tolószékbe került – folytatta Charlie, amikor nem válaszoltam –, úgyhogy nem vezethet többé, és följánlotta, hogy olcsón eladja nekem a furgonját.

– Hány éves az a kocsi? – Láttam Charlie arcán, hogy azt remélte, ezt a kérdést nem fogom feszegetni.

– Hát tudod, Billy rengeteget bütykölte... Úgyhogy valójában mindössze pár éves.

Szívből reméltem, nem tart olyan ütődöttnek, hogy beérjem ennyivel.

– Mikor is vette?

– 1984-ben, ha jól emlékszem.

– És újonnan?

– Nem, ami azt illeti, használtan. Azt hiszem, a hatvanas évek elején lehetett új... vagy legfeljebb az ötvenes évek végén – tette hozzá alázatosan.

– A fenébe is, Apu, én nem igazán értek az autókhoz. Nem fogom tudni megjavítani, ha elromlik benne valami, és nem lesz pénzem szerelőre...

– Ugyan már, Bella, az a járgány primán működik. Ma már nem is gyártanak ilyeneket.

A járgány, gondoltam magamban... Úgy látszik, rejlenek benne bizonyos lehetőségek – legalábbis a beceneve már megvan.

– Azt mondod, olcsó. Mégis, mennyire? – Nem mintha az anyagiakat tekintve módomban állt volna sokat variálni.

– Hát, szívem, az a helyzet, hogy lényegében már meg is vettem neked... Ajándékba kapod tőlem, a hazatérésed öröme! – Charlie reménykedve pislogott rám.

Ingyen járgány! Ez igen!

– Igazán nem kellett volna, Apu! Bár tényleg akartam venni magamnak egy kocsit!

– Nem nagy ügy. Csak szeretném, ha jól éreznéd itt magad... – mondta, és közben mereven maga elé nézett az útra. Charlie-nak mindig is nehezebb esett kimutatnia az érzéseit.

Ezt tőle örököltem, így hát én is mereven magam elé bámulva válaszoltam.

– Ez roppant kedves tőled, Apu! Kösz szépen! Tényleg nagyon hálás vagyok... – Azt nem tettem hozzá, hogy kábé nulla az esélye annak, hogy én jól érezzem magam Forksban. Minek szenvedjen ő is velem? Különbözik meg ajándék furgonnak ne nézd a fogát – vagy a motorját.

– Aha, igen. Örülök, hogy örülsz – motyogta, mert zavarba hozta a hálálkodásom.

Váltottunk még néhány szót az időjárásról, megállapítottuk, hogy esik az eső, és ezzel nagyjából le is tudtuk a társalgást. Ettől kezdve némán bámultunk ki a kocs ablakán.

A táj persze gyönyörű volt: ezt hiába is tagadnám. Minden zöldben játszott: a fák, a törzsüket borító moha, a lombsátor, a páfránnyal benőtt talaj. Még a levegő is zölden szűrődött át a falevelek között.

Túlságosan zöld itt minden – mint valami idegen bolygón.

Végül megérkeztünk Charlie-hoz. Még mindig abban a két hálószobás házban lakott, amelyet még anyámmal vásároltak a házasságuk korai szakaszában. Másféle szakasza nem is volt a házasságuknak – csak korai. A soha nem változó ház előtt parkolt az én új – pontosabban, az én számomra új – furgonom. Fakóvörös autó, nagy, legömbölyített sárvédővel és kerek reflektorral. Legnagyobb meglepetésemre azonnal beleszerettem. Arról persze fogalmam sem lehetett, hogyan működik majd, de el tudtam képzelni magamat benne. Ráadásul az az elpusztíthatatlan fajta, tömör vasjárgány volt, amelyik simán, egyetlen karcolás nélkül kerül ki a karambolból, miközben a másik kocs darabokra esik.

– Jaj, Apu, ez csodás! Imádom! Koszi! – A holnapi napom talán mégse lesz annyira borzalmas, mint hittem. Legalább megúsztam annak eldöntését, hogy vagy kutyagolok az esőben két mérföldet az iskoláig, vagy belenyugszom, hogy a rendőrfőnök szolgálati cirkálójával furikázzak.

– Örülök, hogy tetszik! – krárogott Charlie, már megint zavarban.

Elég volt egyszer fordulnom, hogy az összes holmimat behordjam. Az előkertre néző nyugati hálószobába cuccoltam. Ez volt az én szobám, amióta megszülettem. A hajópadló, a világoskék falak, a csúcsos mennyezet, a megsárgult csipkefüggönyök az ablakon – mindez része volt a gyerekkoromnak. A berendezés mindössze annyit változott, hogy Charlie idővel egy rendes ágyra cserélte a rácsos babaágyat és betett egy íróasztalt, amelyen most egy használtan vásárolt számítógép terpeszkedett. A modemből vezeték tekergett a legközelebbi telefoncsatlakozóhoz. Anyám ötlete volt a gép, mondván, hogy így könnyebben tudjuk tartani a kapcsolatot. De a kisbaba koromból ismerős hintaszék még mindig ott állt a sarokban.

Az emeleti egyetlen apró fürdőszobán meg kellett osztoznunk Charlie-val. Igyekeztem minél kevesebbet problémázniz ezen.

Charlie-ban többek között az a jó, hogy soha nem lábatlankodik feleslegesen az ember körül. Hagyta, hogy nyugodtan kicsomagoljak és berendezkedjek – na ez az, amire anyám képtelen lett volna. Jó volt, hogy egyedül lehettem, nem kellett egyfolytában vigyorognom és elégedett képet vágnom, zavartalanul bambulhattam kifelé az ablakon a szakadó esőbe, és még egy-két könnycseppet is megengedhettem magamnak. Egy olyan igazi, kiadós síráshoz egyelőre nem volt hangulatom. Ezt lefekvés utánra tartogattam, amikor majd a másnap reggel miatt is görcsölhetek.

Legnagyobb rémületemre a Forksi Középsiskolának mindössze háromszázötvenhét – most már háromszázötvennyolc – tanulója volt. Phoenixben csak az alsóbb osztályokba hétszázan jártak. Az itteniek mind együtt nőttek fel – sőt, már a nagypapáik is az oviból ismerték egymást. Én leszek köztük az új lány a nagyvárosból, a látványosság, az ötlábú borjú...

Talán ha úgy néznék ki, ahogy az ember egy phoenixi lányt elképzel, akkor a helyzetet még az előnyökre is fordíthatnám. Csakhogy a külsőm alapján engem sehová nem lehet besorolni. Barnára sült, sportos és szőke lánynak kéne lennem, aki remekül röplabdázik, vagy legalább egy pompom-girlnek, hisz ezek a dolgok illenek olyasvalakihez, aki élete java részét

a napsütötte völgyben töltötte.

Ezzel szemben az én bőröm az örökös napsütés ellenére is elefántcsont fehérségű, és a kék szem, szőke haj sem stimmel. A szemem sötétbarna, a hajam gesztenyeszínű. Mindig is vékony voltam, de annak is lágy, szóval, nem valami atlétikus. Ráadásul koordinációs problémáim vannak, a szemem és a kezem nem képes igazán összedolgozni, úgyhogy bármiféle sporttal próbálkoztam, mindig alaposan beégtem, ön- és közveszélyesnek bizonyultam.

Amikor elrakosgattam a ruháimat az öreg fenyőfa sublótba, fogtam a neszesszeremet, és zuhanyozni vonultam a közös fürdőszobába. Miközben összekócolódtam, nyirkos hajamat átkeféltem, az arcomat nézegettem a tükörben. Lehet, hogy a világítás tette, de úgy láttam, máris sápadtabb, egészségtelenebb színem van, mint Phoenixben. A bőröm akár szépnek is mondható – nagyon tiszta és áttetszően sima –, de színtelen. Fehér voltam, mint a fal.

Miközben szembenéztem sápadt tükörképemmel, kénytelen voltam beismerni, hogy hazudtam magamnak. Nem igaz, hogy csak a külsőm miatt nem illek sehová. És ha nem találtam a helyem egy olyan iskolában, ahová háromezer gyerek járt, milyen esélyem van itt?

Nem könnyen kötök kapcsolatot a kortársaimmal. Igazság szerint egyáltalán senkivel sem. Anyámhoz például közelebb érzem magam, mint bárkihez ezen a planétán, és mégis, vele se voltunk igazán soha ugyanazon a hullámhosszon. Néha már arra gondoltam, talán az én szemem nem is ugyanazokat a dolgokat látja, mint a többi emberé. Lehet, hogy az agyam nem úgy működik, mint másoké?

De mindegy is, mi az oka. Egyedül az a fontos, ami ebből következik. És a holnapi nap még csak a kezdet lesz!

Éjszaka sírtam egy sort, aztán abbahagytam, mégsem tudtam elaludni. Az ember azt hinné, idővel hozzászokik, hogy örökösen hallja az eső és a szél sustorgását a háztetőn, de nem. A fejemre húztam a kifakult, öreg takarót, és később még a párnát is. De csak éjfél után tudtam elaludni, amikor az eső elcsendesült.

Reggel az ablakból csak sűrű ködöt láttam, rögvést a klausztofóbia kerülgetett. Itt soha nem lehet látni az eget. Mintha egy ketrecbe lennék bezárva.

Charlie-val csendesen megreggeliztünk. Sok szerencsét kívánt az új iskolához. Megköszöntem, de arra gondoltam, hogy nem a megfelelő személyre pazarolja a szerencsekívánatait. Engem a szerencse általában nagy ívben elkerül. Charlie indult el először, a rendőrsre – neki az jelentette a feleséget és a családot. Amikor becsukódott mögötte az ajtó, leültem az öreg, négyszögletű tölgyfaasztal mellé a három össze nem illő szék egyikére, és körülnéztem a kis konyhában: néztem a sötét fa falburkolatot, a kanárisárga konyhaszekrényeket és a fehér linóleumpadlót. Semmi nem változott. A konyhaszekrényeket még anyám festette sárgára tizennyolc évvel ezelőtt, hogy egy kis napsütést csempésszen a házba. A szomszédos, zsebkendőnyi nappaliban a parányi kandalló fölött egy sor fénykép függött a falon. Az első Anyu és Charlie esküvői képe volt Las Vegasból, aztán következtek mi hárman a kórházban, közvetlenül a születésem után – ezt a képet egy segítőkész ápolónő csinálta –, aztán az én iskolai képeim hosszú sora, egészen tavalyig. Eléggé lehangoló látvány volt – el is határoztam, hogy rábeszélem Charlie-t, rakja el őket valahová, amíg itt lakom.

A házban minden arról tanúskodott, hogy Charlie máig sem tudta elfelejteni a mamámat. Kényelmeden érzés.

Nem akartam túl korán beérni az iskolába, de a házban sem bírtam tovább. Fölvettem a dzsekimet, mint valami vegyvédelmi köpenyt, és kiléptem az esőbe.

Az eső már csak szemerkélt, így kivételesen nem áztam bőrig, amíg kihalásztam a kulcsot állandó rejtkehelyéről, az ajtó fölött húzódó ereszcsonatnából és bezártam az ajtót. Az új, vízhatlan csizmám idegesítően cuppogott: hiányzott a talpam alatt nyikorgó kavics megszokott hangja. Először arra gondoltam, egy darabig még álldogálok és gyönyörködöm a

járgányomban, de aztán mégis sietősre fogtam, hogy mielőbb kikerüljek a körülöttem kavargó ködös nyirokból, amely még a kapucnim alá is beszivárgott.

A kocsi belseje viszont kellemesen száraz volt. Billy vagy Charlie szemlátomást alaposan kitakarította, de azért a barna, kárpitozott ülésnek még mindig enyhe dohány-, benzin- és borsmentaszaga volt. A motor, nagy megkönnyebbülésemre, azonnal beindult, igaz, jó hangosan, és a továbbiakban is teljes hangerővel dübörgött. De hát egy ilyen vén csotrogánynak lehet valami szépséghibája... Ráadásul az öreg rádió is működött, ezt már igazán több, mint amit reméltem.

Az iskolát könnyen megtaláltam, pedig még soha nem jártam ott. Mint minden más épület, ez is ott állt közvetlenül a főút mellett. Első ránézésre senki meg nem mondta volna róla, hogy iskola. Ha nincs ott a tábla, Forksi Középiskola felirattal, simán elmegyek mellette. Úgy festett, mint egy gesztenyevörös téglából épített lakópark. Szinte elveszett a rengeteg bokor meg fa között. Hol van itt, kérem, az állami intézmény-jelleg, nosztalgiáztam. Hol maradnak a drótkerítések és a fémdetektorok?

Leparkoltam az első épület előtt, amelynek bejárata fölött egy kis táblán ez állt: TANULMÁNYI IRODA. Az enyémen kívül egyeden kocsit sem láttam, úgyhogy itt nyilván tilos a parkolás, gondoltam, de azért úgy döntöttem, inkább bemegyek eligazításért, mint hogy itt körözök az esőben, mint valami idióta. Kelletlenül szálltam ki a, meleg vezetőfülkéből, és végigmentem a sötét sövényekkel szegélyezett, kikövezett ösvényen. Mély lélegzetet vettem, aztán benyitottam.

Odabenn nagyon világos volt, és melegebb, mint reméltem. A szűk kis iroda várórészében párnázott, összehajtható székek álltak a narancssárgával pöttyözött padlószőnyegen, a falak teliragasztva hirdetésekkel és oklevelekkel. Egy nagy falióra hangosan ketyegett. Mindenütt különféle növények zöldelltek nagy műanyag cserepekben, mintha az iroda lakója kevesellné az odakinn burjánzó vegetációt. A helyiséget kettészelő hosszú pulton töménytelen, iratokkal teli, élénk színű cetlikkel felcímkézett kosár sorakozott. A pult mögött három íróasztal, az egyiknél nagydarab, vörös hajú, szemüveges nő ült. Sötétlila pólót viselt, amitől én tüstént túllőtözöttnek éreztem magam.

A vörös hajú nő felnézett:

– Segíthetek valamiben?

– Isabella Swan vagyok – közöltem vele, és a nő szeme felvillant: nyilván tudta, hogy ki vagyok. Kétségkívül vártak már, és alaposan ki is tárgyaltak. A rendőrfőnök csapodár exfeleségének a lánya hazatér a szülővárosába...

– Ó, hát persze! – mondta a nő. Turkálni kezdett az íróasztalán tornyosuló, ingatag irathalom közt, míg csak meg nem találta, amit keresett. – Tessék, itt az órarended meg az iskola térképe!

Azzal leterített néhány papírlapot elém a pultra, és mutogatni kezdett.

Sorra vette az óráimat, berajzolta a térképre, milyen útvonalon közelíthetem meg a leggyorsabban az egyes osztálytermeket, és adott egy papírt, hogy írassam alá az összes tanárral, és hozzam vissza neki a nap végén. Rám mosolygott, és akárcsak Charlie, ő is közölte, reméli, hogy jól érzem majd magam itt Forksban. Visszamosolyogtam, olyan meggyőzően, ahogy csak bírtam.

A járgányomhoz érve láttam, hogy lassanként a többi diák is szállingózik. Besoroltam a többi kocsi közé, és megkerültem az iskolaépületet. Örömmel láttam, hogy a legtöbb autó még az enyémnél is öregebb, sehol egyeden elegáns autósoda. Otthon, Phoenixben a Paradise Valley-negyedben laktunk, az olcsóbb bérháztömbök egyikében, mégis mindennapos látványnak számított, hogy pár vadiúj Mercedes vagy Porsche áll a diákoknak fenntartott parkolóban. Itt a legdrágább kocsi egy csillogó Volvo volt, ki is rítt a többi közül. De azért az első szabad helyre beparkoltam, nehogy a motordübörgéssel fölhívjam magamra a figyelmet.

Áttanulmányoztam a térképet, próbáltam megjegyezni az útvonalakat, mert nem akartam egész nap térképpel a kezemben kóvályogni. Minden holmimat belegyömösöltem a táskámba, a vállamra vettem a szíját, és nagy levegőt vettem. Fog ez menni, hazudtam magamnak minden meggyőződés nélkül. Végére is nem fognak megenni... Kifújtam a levegőt, és kiszálltam a kocsiból.

Az arcomba húzott kapucnival elvegyültem a járdán nyüzsgő tizenéves diákok között. Megkönnyebbülten láttam, hogy az én egyszerű, fekete dzsekim csöppet sem üt el a többiekétől.

Megkerültem a menza épületét, és kiszúrtam a hármasszámú épületet. A keleti sarkán egy fehér négyszögbe nagy, fekete 3-ast pingáltak. Az ajtó felé közeledve éreztem, hogy kezdem kapkodva szedni a levegőt. Megpróbáltam visszatartani a lélegzetemet, miközben két uniszex esőköpeny nyomában beléptem az ajtón.

Az osztályterem nem volt valami nagy. Az előttem haladó két diák megállt, hogy fölakassza a kabátját a falon sorakozó fogasok egyikére. Követtem a példájukat. Mind a kettő lány volt. Az egyik egy porcelánfehér arcú szőke, a másik is sápatag, de világosbarna hajú. Legalább a bőröm színe nem lesz feltűnő.

Odavittem az aláírandó cédulámat a tanárnak, egy magas, kopaszodó férfinak, egy bizonyos Mr. Masonnak. Legalábbis ez a név állt az íróasztalán elhelyezett névtáblán. Amikor meglátta a nevemet, rám bámult – ez nem sok jót ígért a jövőre nézve –, én pedig természetesen pipacsvörös lettem. De legalább rögtön hátraküldött egy üres padba, anélkül, hogy bemutatott volna a többieknek, így, hogy leghátul ültem, új osztálytársaim nem egykönnyen tudtak megbámulni, de azért megoldották valahogy. Én makacsul az olvasmánylistára szegeztem a tekintetemet, amit a tanártól kaptam. A szokásos lista volt, csak a legalapvetőbb szerzők szerepeltek rajta: Bronte, Shakespeare, Chaucer. Már mindet olvastam. Ez megnyugtató volt... és unalmas. Azon töprengtem, vajon Anyu hajlandó lesz-e elküldeni nekem a régi dolgozataimmal teli dossziét, vagy kijelenti, hogy ez csalás lenne... Gondolatban a legváltozatosabb érvekkel próbáltam meggyőzni anyámat, miközben a tanár vontatott orrhangján tovább magyarázott.

Amikor megszólalt a csengő zümmögő hangja, a szomszédos padsorból odahajolt hozzám egy nyurga srác – pattanásos bőre volt, és olajosan fénylő haja –, és megszólított:

– Te Isabella Swan vagy, ugye? – Úgy festett, mint valami buzgó kiscserkész, aki tagja a sakk-körnek, és „ahol tud, segít”.

– Bella – helyesbítettem. Mire hárompadnyi sugarú körben mindenki felém fordult.

– Hol lesz a következő órád? – kérdezte a fekete hajú kiscserkész. Elő kellett kotornom a táskámból az órarendemet.

– Ohm... Állampolgári ismeretek, Jeffersonnal, a hatos épületben.

Bármerre néztem, kíváncsi szemek néztek vissza rám.

– Nekem a négyesbe kell mennem, úgyhogy megmutathatom neked az utat... – Mondom, hogy kiscserkész. – Ericnek hívnak – tette hozzá.

Óvatosan elmosolyodtam.

– Koszi, Eric!

Fölvettük a dzsekinket és nekivágtunk az esőnek, merthogy időközben szakadni kezdett. Néhányan a nyomunkba szegődtek és szorosan mögöttünk lépkedtek – le mertem volna fogadni, hogy csak hallgatózni akartak. Vagy rajtam tört ki a paranoia, gondoltam.

– Hát ez itt egy kicsit más, mint Phoenix, mi? – kérdezte a srác.

– Nagyon.

– Ott nem esik ennyit, igaz?

– Úgy háromszor-négyszer egy évben.

– Tyúha, el sem tudom képzelni, az milyen lehet – morfondírozott.

- Száraz – világosítottam fel.
- Azzal együtt, nem vagy valami nagyon lesülve...
- Anyám félig albínó – közöltem.

Aggodalmasan fürkészte az arcomat, és én felsóhajtottam. Úgy látszik, a túl sok eső kedvezőtlenül hat a humorérzékre. Még eltöltök itt pár hónapot, és én is tök süket leszek az iróniára...

Megkerültük a menzát, és már ott is voltunk a déli épületszárnynál, a tornaterem mellett. Eric egészen az ajtóig kísért, bár a bejárat fölött világosan látható volt a nagy hatos.

– Hát akkor sok szerencsét! – mondta, amikor a kezemet a kilincsre tettem. – Talán lesz más közös óránk is... – tette hozzá reménykedve.

Halványan rámosolyogtam, és beléptem.

A délelőtt további része nagyjából ugyanígy telt. Csak a matekórán parancsolt rám a tanár, Mr. Varner – akit már csak a tantárgya miatt is utáltam volna –, hogy álljak ki az osztály elé, és mutakozzam be. Én persze dadogtam, elpirultam, és elbotlottam a saját lábamban, miközben a helyemre mentem.

A második után már minden órán találtam néhány ismerős arcot. Mindenütt akadt valaki, aki bátrabb volt a többiekénél, és bemutatkozott, majd megkérdezte, hogy tetszik Forks. Megpróbáltam diplomatikusan válaszolni, de többnyire folyékonyan hazudtam. De legalább egyszer sem volt szükségem a térképre.

A matekon és a spanyolon ugyanaz a lány ült mellettem, és délben, amikor elindultam a menzára, csatlakozott hozzám. Apró termetű lány volt, még az én 165 centimhez képest is, de fékezhetedően göndörödő, sötét haja eltüntette a különbség jó részét. A nevére nem emlékeztem, úgyhogy csak mosolyogtam és bólogattam, miközben a tanárokról és az órákról fecsegett. Meg sem próbáltam követni, miről beszél.

Egy zsúfolt asztal egyik végében ültünk le, a barátai mellé, akiket mind be is mutatott nekem, bár én azonnal elfelejtettem a nevüket, amint kimondták. Úgy láttam, a barátainak roppantul imponál, hogy meg mert szólítani. Eric, az a fiú, akit az angolóráról ismertem, odainteggett nekem a terem másik végéből.

Itt az ebédlőben, miközben hét kíváncsi idegennel próbáltam társalogni, itt pillantottam meg őket először.

A sarokban ültek, a lehető legmesszebb tőlem, a hosszú helyiség túlsó végében. Öten voltak. Beszélgettek, de enni nem ettek egy falatot sem, pedig mindegyikük előtt ott volt a tálca az érintetlen ennivalóval. Ők nem bámultak úgy meg, mint a többi diák, így nyugodtan szemügyre vehettem őket, nem kellett attól félnem, hogy a szemem egy másik, feltűnően kíváncsi szempárba ütközik. De nem ezért figyeltem fel rájuk.

Voltaképpen egy csöppet sem hasonlítottak egymáshoz. A három fiú közül az egyik nagydarab volt, izmos, mint egy súlyemelő, a haja sötét és göndör. A másik magasabb és soványabb, de azért ő is izmos, a haja mézszőke. A harmadik vékonyabb és nyúlánkabb volt náluk, kócos haja bronzvörös. Fiatalabbnak tűnt, mint a másik kettő, akikről nem gondoltam volna, hogy középiskolás diákok, inkább tűntek főiskolásoknak vagy éppen tanárnak.

A két lány meg nem is különbözhetett volna jobban. A magasabbik szoborszépségű volt, olyan csodálatos alakkal, amelyet a legújabb fürdőruha trendet bemutató Sportmagazin címlapján lehet látni. Az effajta szépségnek elég belépnie egy szobába ahhoz, hogy minden lánynak porba hulljon az önbizalma. Aranyszőke haja lágy hullámokban omlott le a háta közepéig. Az alacsonyabb lányban volt valami koboldszerű: rendkívül vékony volt, az arcvonásai finomak. Hollőfekete haja rövidre nyírt tincsekben meredezett szanaszét.

És mégis, annyira hasonlítottak egymásra! Mindegyikük arca krétafehér. Nem volt náluk sápadtabb diák ebben a naptalan városban. Sápadtabbak voltak, mint én, az albínó. És mindegyiküknek sötét szeme volt, hiába különbözött a hajuk színe. Szemük alatt sötét karikák

– lilás, véraláfutás-színű karikák. Mintha álmatlanságban szenvednének, vagy éppen felgyógyulóban lennének egy kiadós orrtörésből. Ámbár az orruk, akárcsak minden arcvonásuk, egyenes volt, határozott vonalú és tökéletes.

De nem ezért nem bírtam levenni róluk a szememet.

Hanem azért, mert az arcuk, egymástól annyira különböző és mégis annyira hasonló arcuk elképesztően, embertelenül gyönyörű volt. Sose hittem volna, hogy ilyen arcok léteznek a valóságban is, nemcsak valami csillogó-villogó divatmagazin oldalain. Vagy talán az angyaloknak lehet ilyen arcuk valamelyik régi festő képein.

Nehéz lett volna megmondani, melyikük a legszebb – talán a fantasztikus, szőke lány, vagy a bronzvörös hajú fiú...

Úgy láttam, mindnyájan maguk elé merednek – nem néztek sem egymásra, sem a többi diákra, sem semmi egyébre. Miközben néztem őket, az alacsony lány fölállt, fogta a tálcáját – rajta egy bontatlan dobozos üdítő és egy érintetlen alma –, fürgén és kecsesen megindult, mint egy manőken a kifutón. Én meg csak néztem álmélkodva, amint ruganyos, táncos léptekkel a kisablakig sétál, belőki rajta a tálcát, aztán hihetetlen gyorsan kicsusszan a hátsó ajtón. Villámgyorsan visszafordultam a másik négy felé, akik csak ültek ott tovább, mintha mi sem történt volna.

– Hát ezek meg kicsodák? – kérdeztem a lánytól, akivel együtt jártunk spanyolra, bár a nevére nem emlékeztem.

Fölemelkedett, hogy lássa, kikről beszélek – bár szerintem a hangsúlyomból már kitalálta –, amikor az egyik fiú – az, amelyik vékonyabb, kisfiúsabb és valószínűleg fiatalabb volt a másik kettőnél – hirtelen odanézett. A fiú egy másodperc töredékéig a szomszédomat nézte, aztán sötét szeme megrebbent, és a pillantása találkozott az enyémmel.

Gyorsan elfordította a tekintetét. Gyorsabban, mint ahogy nekem sikerült, bár én zavaromban azonnal lesütöttem a szememet. Abban a villanásnyi időben, amíg rajtunk időzött a tekintete, az arca teljesen közömbös volt – mintha a nevéen szólította volna valaki, ő pedig önkéntelenül felkapja a fejét, pedig már előre eldöntötte, hogy nem felel a hívásra.

A szomszédom kuncogni kezdett zavarában, és ő is az asztalra szegezte a pillantását, akárcsak én.

– Azok ott Edward és Emmett Cullen, meg Rosalie és Jasper Halé. Aki az előbb kiment, az Alice Cullen volt. Mindnyájan együtt laknak Dr. Cullennel és a feleségével – mondta suttozva.

Újra a szépséges fiúra pillantottam: most a tálcáját fixírozta, miközben hosszú, sápadt ujjjaival darabokra tépkedett egy kiflit. A szája nagyon gyorsan mozgott, bár jóformán szét sem nyitotta tökéletes ajkait. A másik három még mindig a semmibe meredt, én mégis biztos voltam benne, hogy a bronzhajú fiú hozzájuk beszél, csak nagyon halkán.

Micsoda ódivatú neve van mindegyiknek, gondoltam. A nagyszüleink idejében voltak divatban... De talán itt még mindig divatosak – afféle kisvárosi nevek lennének? Végre eszembe jutott, hogy is hívják a mellettem ülő lányt: Jessicának. Hát neki például teljesen hétköznapi neve van. Otthon is két Jessica volt az osztályunkban.

– Nagyon... nagyon jól néznek ki – nyögtem ki nagy nehezen, tudván, hogy ez a leírás jócskán elmarad a valóságtól.

– Aha! – helyeselt Jessica, és újra felkuncogott. – De mind egymással járnak, már úgy értem, Emmett Rosalie-val és Jasper Alice-szel. És együtt is laknak! – Jessica hangján érződött, mennyire felháborítja és megbotránkoztatja prúd kisvárosi lelkét ez a helyzet. Bár, őszintén szólva, ezen még Phoenixben is jót csámcsogtak volna a pletykafészek.

– Melyik a két Cullen? – kérdeztem. – Nem tűnnek rokonoknak...

– Oh, mert nem is azok. Dr. Cullen igazából még nagyon fiatal, legfeljebb harmincéves, vagy talán még annyi sincs. Az összes gyereket adoptálták. A Hale-lány meg a fiú tényleg

testvérek, sőt ikrek – a két szőke –, de őket is örökbe fogadták.

– Nem túl idősek az örökbefogadáshoz?

– Most már igen. Jasper és Rosalie tizennyolc körül lehetnek, de Mrs. Cullen neveli őket nyolcéves koruk óta. A nagynénjük vagy valami ilyesmi.

– Hát ez igazán rendes tőlük... hogy így gondoskodnak egy csomó gyerekről, amikor még ők maguk is olyan fiatalok, meg minden.

– Hát gondolom, igen ... – ismerte be Jessica kelletlenül. Az volt a benyomásom, hogy valami okból nem kedveli a doktort és a feleségét. A fogadott gyerekek felé vetett pillantásból ítélve, ez az ok alighanem a féltékenység lehetett. – Bár azt hiszem, Mrs. Cullennek nem lehet saját gyereke – tette hozzá, mintha ez sokat levonna az érdemeiből.

Miközben Jessicával beszélgettem, a pillantásom önkéntelenül vissza-visszatért ahhoz az asztalhoz, ahol ez a furcsa család ült. Továbbra is a falat bámulták, és nem ettek egy falatot sem.

– Mindig Forksban laktak? – kérdeztem. Alig hinném, gondoltam, különben biztosan feltűntek volna nekem valamelyik nyáron.

– Nem – felelte Jessica olyan hangsúllyal, mintha ezzel még a magamfajta Phoenixből szalajtott jöttmentnek is tisztában kéne lennie. – Két éve költöztek le ide valahonnét Alaszkából.

Elöntött az együttérzés és a megkönnyebbülés. Sajnáltam Cullenéket, mert hiába olyan gyönyörűek, mégiscsak kívülállók, szemlátomást nem fogadták be őket. De meg is könnyebbültem, hogy nem én vagyok itt az egyedén messziről jött ember, sőt a legérdekesebb sem, semmilyen szempontból.

Ahogy újra szemügyre vettem őket, az egyik Cullen, a legfiatalabb, fölneézett, és a tekintete találkozott az enyémmel. Az arca ezúttal leplezetlen kíváncsiságról árulkodott. Gyorsan elkaptam róla a szememet, de annyit még így is észrevettem, hogy mintha csalódást okoztam volna neki.

– A vöröseshajú fiú, az melyik a három közül? – A szemem sarkából jól láttam, hogy még mindig engem néz. Igaz, nem bámult olyan meredten, mint a többi diák, viszont mintha kissé ingerült és türelmetlen lett volna a pillantása. Újra lesütöttem a szemem.

– Edward. Fantasztikusan néz ki, persze, de ne vesztegesd rá az idődet! Nem randizik senkivel! Úgy látszik, nincs itt olyan lány, aki megfelelne neki! – fanyalgott Jessica.

Tiszta ügy, savanyú a szőlő – gondoltam magamban. – Vajon mennyi ideje lehet, hogy Jessica hiába próbálkozott nála?

Az ajkamba haraptam, hogy elrejtsem a mosolyom. Aztán újra a bronzhajúra pillantottam. Most nem nézett felém, de abból a kevésből, amit láttam az arcából, úgy tűnt, mintha ő is mosolyogna.

Néhány perccel később mind a négyen felálltak az asztaltól. Feltűnően kecsesen mozogtak – még a nagydarab, izmos srác is. Nyugtalanító látvány volt. Az Edward nevű srác nem nézett többé rám.

Jóval tovább üldögéltem az ebédlőben Jessicával és a barátaival, mint ha egyedül ebédelttem volna. Hirtelen észbe kaptam: ha nem sietek, el fogok késni a következő órámról, még hozzá mindjárt az első napon! Szerencsére az egyik új ismerősömnek – tapintatosan emlékeztetett rá, hogy Angélnak hívják – szintén biológia volt a következő órája. Némán igyekeztünk egymás mellett az osztályterem felé. Úgy látszott, ő is *elég* gátlásos.

Amikor beléptünk a terembe, Angela leült a helyére – pontosan ilyen táblával ellátott asztalok voltak a laborban a phoenixi iskolámban is. Angélnak már volt szomszédja. Sőt, ami azt illeti, az összes asztalnál párban ültek már, kivéve egyetlenegyét. A középső padosorban megláttam Edward Cullent – megismertem a furcsa, bronzvörös hajáról –, őmellette volt az egyedén üres hely.

Miközben végigmentem a két padsor között, hogy bemutatkozzam a tanárnak, és aláírassam vele a cédulámat, lopva Edward Cullenre sandítottam. Amikor elmentem mellette, hirtelen megmerevedett ültében. Megint összeakadt a tekintetünk, és a lehető legfurcsább arckifejezéssel nézett rám: szinte sütött róla a düh.

Gyorsan, döbbsen elfordultam, éreztem, hogy megint elpirulok. Közben megbotlottam egy padlón heverő könyvben, és ha nem kapaszkodom meg az egyik asztalban, hasra vágódom. A padban ülő lány hangosan kuncogott.

Így közelről megállapíthattam, hogy a Cullen fiú szeme fekete – mint az éjszaka!

Mr. Banner aláírta a cédulámat, a kezembe nyomott egy könyvet és nem forszírozta a bemutatkozásomat. Láttam, jól kijövünk majd egymással. Persze nem volt más választása, odaküldött arra az egyeden üres helyre, ott a terem közepén. Odamentem, és lesütött szemmel ültem Edward Cullen mellé. Megrémítet, hogy olyan ellenségesen nézett rám.

Kiraktam a könyvet magam elé. Nem néztem föl, de a szemem sarkából láttam, hogy megváltozik a tartása. Elhúzódott tőlem, kicsúszott a pad legszélére, és elhajolt, mintha valami kellemetlen szagot érezne. Feltűnés nélkül megszagoltam a hajamat. Eperillata volt, a kedvenc samponomtól. Csak nem ezt találja kellemetlennek? Előrehúztam a hajamat, a jobb vállamra, mintegy függőnyt alkotva kettőnk között, és megpróbáltam a tanárra figyelni.

Sajnos a sejtanatómiát vettük éppen, amit már tanultam Phoenix-ben. De azért buzgón jegyzeteltem, addig se kellett felnézniem.

Nem tudtam megállni, hogy időnként oda ne sandítsak a mellettem ülő, különös alakra. Az egész biológiaóra alatt egyeden pillanatra sem lazított a tartásán, végig ugyanolyan feszesen ült a szék szélén, a lehető legmesszebbre húzódva tőlem. Láttam, hogy a bal térdén nyugvó kezét ökölbe szorítja, olyan erővel, hogy az inak tisztán kirajzolódtak a sápadt bőre alatt. Egyeden pillanatra sem engedett a merevsége. Fehér ingének hosszú ujját feltúrta a könyökéig, világos bőre alatt az alkarja meglepően kemény és izmos volt. Korántsem tűnt már olyan törekenynek, mint nagydarab bátyja mellett.

Ez az óra mintha sokkal tovább tartott volna a többinél. Hogy azért-e, mert végre a végéhez közeledett a nap, vagy azért, mert egyfolytában arra vártam, mikor lazul már el a padtársam ökölbe szorított keze? Ő továbbra is mozdulatlanul ült, sőt, mintha nem is lélegezne. Vajon mi baja lehet? Vagy mindig így viselkedik? Talán igazságtalan voltam az ebédnél Jessicával, amikor azt hittem, a csalódottság beszél belőle... Lehet, hogy nem is sértett hiúságból mondta, amit mondott?

Edward Cullen dühe nem nekem szól, döntöttem el. Hiszen nem is ismerjük egymást.

Megint ránéztem, de rögtön meg is bántam. Megint abba a dühtől izzó pillantásba ütköztem, fekete szeme teli undorral és ellenszenvvel. Összereztem, még messzebbre húzódtam tőle, és egészen odalapultam a székemhez, miközben átfutott az agyamon a mondás: „Ha a pillantásával ölni tudna...”

Abban a pillanatban kicsengettek. A hangos csengőszóra majd' kiestem a padból, Edward Cullen pedig már ki is csusszant az asztal mögül. Könnyedén fölállt – sokkal magasabb volt, mint hittem – hátat fordított nekem, és előbb kint volt az ajtón, minthogy bárki más megmoccanhatott volna.

Kövérmedve, tátott szájjal bámultam utána. Hogy lehet ilyen undok? Ez nem igazság. Lassan összeszededtem a holmimat, és közben megpróbáltam elfojtani a dühömet, mert attól félttem, elsírom magam. Úgy tűnik, valami rejtélyes okból az indulataim a könnyesatornáimmal állnak összekötetésben. Ha dühös vagyok, rendszerint sírva fakadok, ami elég megalázó.

– Te Isabella Swan vagy, ugye? – kérdezte egy hang.

Főlnéztem, és egy csinos arcú, takarosán égnek meredő tincsekbe zselézett hajú fiú mosolygott rám. No lám, szerinte nincs kellemetlen szagom.

- Bella – javítottam ki mosolyogva.
- Engem Mike-nak hívnak.
- Szia, Mike!
- Segítsek megkeresni, hol lesz a következő órád?
- Az a helyzet, hogy tornaóráám lesz. Azt hiszem, megtalálom a tornatermet.
- Nekem is tesim lesz! – közölte Mike, mint valami örömteli meglepetést, bár ez aligha nevezhető fantasztikus véletlennek egy ilyen kicsi iskolában.

Kettesben indultunk a tornaterembe. Mike nem volt éppenséggel szófukar – egész idő alatt be nem állt a szája, s ezzel megkönnyítette a helyzetemet. Ő Kaliforniában élt tízéves koráig, közölte, szóval nagyon is el tudja képzelni, mennyire hiányozhat itt nekem a napsütés. Kiderült, hogy angolra is együtt járunk. Ő volt a legkedvesebb az aznap szerzett, új ismerőseim közül.

De amikor beléptünk a tornaterembe, azt kérdezte:

- Hát Edward Cullennel mit műveltél? Megszúrtad egy gombostűvel, vagy mi? Még sose láttam ilyen morcosnak!

Megborzongtam. Szóval nemcsak én vettem észre... És ezek szerint Edward Cullen máskor egyáltalán nem így viselkedik. Úgy döntöttem, adom a hülyét.

- Arra a fiúra gondolsz, aki mellettem ült biológián? – kérdeztem.

- Aha – felelte. – Úgy festett, mint akinek fáj valamije, vagy ilyesmi.

- Fogalmam sincs, mi baja volt – vontam meg a vállam. – Egy sőt sem beszéltünk egymással.

- Fura egy srác... – Mike továbbra is ott téblábolt, ahelyett, hogy elindult volna a fiúöltözőbe. – Ha engem érne akkora szerencse, hogy melletted ülhetek, egészen biztosan megszólítalak!

Rámosolyogtam, aztán besétáltam a lányöltöző ajtaján. Ez a srác igazán kedves, és szemlátomást tetszem neki. De ez kevés ahhoz, hogy eloszlassa az ingerültségemet.

Clapp edző, a tornatanár talált nekem egy megfelelő méretű tornadresszt, de ma még nem kellett belebújnom. Otthon csak két évig volt kötelező a testnevelés. Itt négy évig. Semmi kétség, Forks az én földi poklom.

Odabent négy röplabdameccs folyt párhuzamosan. Ahogy eszembe jutott, hány balesetet szenvedtem – és okoztam – már röplabdázás közben, hányinger fogott el.

Végre kicsengettek. Az irodához sétáltam, hogy leadjam a papírjaimat. Az eső már elállt, de a szél most erősebb és hidegebb volt, mint reggel. Keresztbe fontam a karom, hogy megmelegessem magam.

Amikor beléptem a jó meleg irodába, kis híján sarkon fordultam.

Edward Cullen ácsorgott az ügyintéző íróasztalánál. Már messziről feltűnt borzas, bronzszínű haja. Szerencsére nem vett tudomást az érkezésemről, így az iroda hátsó falához lapulva vártam, hogy sorra kerüljek.

Edward Cullen halk, bársonyos hangon gyözködte az íróasztal mögött ülő nőt. Elcsíptem a beszélgetésükből egy-két szót, és mindjárt tudtam, miről vitatkoznak. Edward Cullen megpróbálta áttenni a biológiaóráját valamikorra máskorra – bármikorra.

Egyszerűen nem bírtam elhinni, hogy mindez miattam történik. Valami más oka kell hogy legyen, gondoltam, valami olyasmi, ami még azelőtt történt, hogy én beléptem volna a biológiaterembe. Valami még korábban feldühíthette, azért vágott olyan képet. Lehetetlen, hogy ez a vadidegen minden előzmény nélkül ennyire utáljon...

Az ajtó újra kinyílt, hideg szélroham tört be a szobába, megzörgette a papírokat az íróasztalon, és a hajamat az arcomba fújta. A belépő lány egyenesen az íróasztalhoz ment, bedobott egy cédulát a drótkosárba, és távozott. De láttam, hogy Edward Cullen háta megmerevedik: lassan megfordult, és átható, gyűlölettől izzó pillantással meredt rám – az

arca hihetetlenül, képtelenül gyönyörű volt. Egy pillanatra valódi rettegés hullámzott végig a testemen, a karomon fölmeredtek a szőrszálak. Edward Cullen szeme mindössze egyeden, futó pillanatig időzött rajtam, de jobban reszkettem tőle, mint a jeges szélről. Aztán visszafordult az ügyintézőhöz:

– Hagyjuk, felejtse el! – mondta sietősen, bársonyos hangján. – Belátom, hogy lehetetlen. Nagyon köszönöm, hogy segíteni próbált!

Azzal ügyet sem vetve rám sarkon fordult, és már ott sem volt. Sután odaballagtam az íróasztalhoz, ezúttal nem lángvörös, hanem falfehér arccal, és odaadtam az aláírt papíromat.

– Hogy telt az első nap, kedvesem? – anyáskodott az ügyintéző.

– Remekül – hazudtam elhalóan. A nő nem úgy festett, mintha elhitte volna.

Mire visszaértem a kocsimhoz, jóformán kiürült a parkoló. Az autóban biztonságban éreztem magam, még mindig ez volt a legott-honosabb hely számomra ebben a nedves és zöld porfészekben. Egy darabig csak ültem, és üveges szemmel bámultam ki a szélvédőn. De rövidesen fájni kezdtem, és kénytelen voltam bekapcsolni a fűtést. Elfordítottam a slusszkulcsot, és a motor bömbölve életre kelt. Charlie háza felé menet egész úton a könnyeimmel küszködtem.

2. NYITOTT KÖNYV

A KÖVETKEZŐ NAP JOBB VOLT... ÉS ROSSZABB.

Jobb volt, mert reggel nem esett az eső, bár sűrű felhők sötétetettek az égen. Könnyebb volt, mert tudtam előre, mire számíthatok aznap. Az angolórán Mike mellém ült, aztán átkísért a következő órára, miközben Eric, a sakkszakörös kiscserkész egész idő alatt gyilkos szemekkel méregette: ez azért hízelgő volt. Már nem bámultak meg annyira, mint előző nap. Ebédnél társaságban ültem az asztalhoz, köztük volt Mike, Eric, Jessica és egy csomó másik srác, akiknek sikerült megjegyezniem a nevét és az arcát. Kezdtém úgy érezni, mintha már gázolnék a folyóban, nem pedig fuldokolnék benne.

Roszabb volt a második nap, mert fáradt voltam: nem sikerült aludnom, megint fűjt éjszaka a szél, csak úgy zúgott tőle az egész ház. Rosszabb volt, mert matekon Mr. Varner felszólított, pedig nem is jelentkeztem, és rosszul feleltem. Rémes volt, mert aznap már muszáj volt röplabdáznom tesiórán, és bár mindössze egyetlen alkalommal érintettem meg a labdát, akkor viszont jól fejen találtam vele az egyik csapattársamat. És rosszabb volt azért is, mert Edward Cullen aznap egyáltalán nem jött iskolába.

Egész délelőtt attól rettegettem, hogy megint olyan érthetetlenül gyűlölködő pillantással fog majd méregetni. A lelkem egyik fele szeretett volna elébe állni és nekiszegezni a kérdést, mi baja van velem. Éjszaka, miközben álmatlanul forgolódtam az ágyamban, el is képzeltem, mit fogok mondani neki. De túl jól ismerem magamat, és egy pillanatig sem gondoltam komolyan, hogy csakugyan elébe mernék állni. Hozzám képest a Gyáva Oroszlán maga a Terminátor...

De amikor átballagtunk a menzára Jessicával (útközben keményen próbáltam ellenállni a kísértésnek, hogy mindenfelé Edwardot keressem – nem sok sikerrel), láttam, hogy az a négy testvérfeleje most is ott ül ugyanannál az asztalnál, de Edward nem volt sehol.

A menzán Mike elcsípett bennünket és odaterelt a saját asztalához. Jessica szemlátomást odavolt ennyi figyelmességtől, és a barátai is gyorsan hozzánk csapódtak. Vidáman csevegtek, de én hiába próbáltam odafigyelni rájuk. Rettentő kínban voltam, mert egész idő alatt szorongva vártam a pillanatot, amikor megérkezik Edward Cullen. Abban reménykedtem, hogy tudomást sem vesz majd rólam, amikor megjön, és a szorongásom alaptalannak bizonyul.

De csak nem jött, és ahogy telt az idő, én egyre feszültebb lettem.

Mivel az ebéd végére sem érkezett meg, kissé magabiztosabban indultam a biológiaórára. Mike, mint egy hűséges juhász kutya, mellém szegődött, és elkísért a teremig. Az ajtóban visszafojtott lélegzettel néztem körül, de Edward Cullennek se híre, se hamva. Fölsóhajtottam megkönnyebbülésemben, és a helyemre mentem. Mike oda is utánam jött, és arról magyarázott, hogy valami kirándulást terveznek a tengerpartra. Ott téblábolt a padom körül, míg be nem csengettek. Akkor vágyakozva rám mosolygott, aztán leült fogszabályzót viselő, rosszul dauerolt padtársnője mellé. Kezdtett nagyon ügy festeni a helyzet, hogy előbb-utóbb muszáj lesz valahogy leráznom Mike-ot, és hogy ez nem lesz könnyű. Egy ilyen kisvárosban, ahol mindenki egymás hegyén-hátán él, föltétlenül szüksége van az embernek némi diplomáciai érzékre. Márpedig nekem sose volt erős oldalam a tapintat: abban meg végképp nem volt semmi gyakorlatom, hogyan kell leszerelni a túlságosan barátkozó kedvű fiúkat.

Megkönnyebbültem, hogy Edward aznap hiányzik, s egyedül ülhetek a padban. Legalábbis egyfolytában ezt bizonygattam magamnak. De nem tudtam kivenni a fejből a gyanút, hogy énmiattam nem jött iskolába. Ugyan már, nevetséges, miért képzelem, hogy ekkora hatással vagyok valakire? Ez egyszerűen lehetetlen. Mégsem hagyott nyugodni a gondolat, hogy mégiscsak ez a helyzet.

Amikor az utolsó órának is vége lett, és már az arcom sem égett annyira a röplabda címén

előadott bénázás miatt, gyorsan belebújtam a farmerembe és tengerészkek pulóverembe. Sietve kiosontam a lányöltözőből, és örömmel láttam, hogy – legalábbis aznapra – sikerült megszabadulnom hűséges juhászkutyámtól. Sietős léptekkel igyekeztem a parkoló felé. Zsúfolva volt hazafelé igyekvő diákokkal. Bemásztam a kocsimba, és széttúrtam a táskámat, hogy lássam, magammal hoztam-e a bevásárlólistát.

Előző este rájöttem, hogy Charlie mindössze egyetlen ételt képes elkészíteni, a szalonnás tojást. Ezért megkértem, hogy arra az időre, amíg nála vagyok, hadd legyek én a konyhafőnök. Ő pedig szemlátomást boldogan ruházta rám a címet. Azt is felfedeztem, hogy semmi ennivalót nem tart odahaza. Összeírtam, mi mindenre van szükség, kivettem a pénzt a kredencen álló, „KONYHAPÉNZ” feliratú bögréből, és most a helyi szupermarket felé igyekeztem.

Életre keltettem a járgány harsány motorját, igyekeztem nem észrevenni a döbbsen felém forduló arcokat, és óvatosan bemanőveztem egy üres helyre a parkoló kijáratánál várakozó autók sorában. Miközben a soromra vártam, és próbáltam úgy tenni, mintha a dobhártyarepesztő zaj valaki másnak a kocsijából jönne, megláttam a két Cullent és a Hale-ikreket, amint beszálltak a kocsijukba. Naná, hogy a csilivili új Volvo volt az ... Korábban ügyet se vettem a szerelésükre, annyira megbűvölt az arcuk. Most alaposabban megnéztem őket: a vak is látta, hogy rendkívül jól öltözködnek, egyszerűen és visszafogottan, de minden ruhadarabjuk drága és márkás. Amilyen jóképűek, és amilyen elegánsan mozognak, a mosogatórongyban is jól festenek. Azért ez már túlzás, szépek és még pénzünk is van! De hát úgy vettem észre, az élet általában így működik. Mindez mégsem elegendő ahhoz, hogy befogadják őket...

Nem, azért ezt magam sem hittem el egészen. Nyilván azért nem érintkeznek senkivel, mert ők maguk akarják így: nem tudtam elhinni, hogy létezne olyan ajtó, amely ne tárulna szélesre ilyen szépség előtt...

Mint mindenki más, ők is felkapták a fejüket zajos járgányom hangjára, amikor elhaladtam mellettük. Mereven az útra szegeztem a pillantásomat, és nagyon megkönnyebbültem, amikor végre kiértem az iskola területéről.

A szupermarket nem volt messze az iskolától, mindössze néhány utcányira délre, az országút mentén. Nagyon jó érzés volt odabenn járni-kelni, olyan normális dolognak tűnt valahogy... Otthon is mindig én vásároltam be, és most boldogan csináltam mindent ugyanúgy, ahogy megszoktam. Az áruház elég nagy volt ahhoz, hogy ne halljam állandóan a tetőn az eső kopogását, és kis időre megfeledkeztem róla, hol is vagyok.

Amikor hazaértem, kirámoltam a kocsiból, oda pakoltam, ahol szabad helyet találtam, remélve, hogy Charlie-nak oly mindegy, mit hova teszek. A krumplit fóliába csomagoltam, és beraktam a sütőbe sülni, egy marhaszeletet bepácoltam, és a tálat föltettem egy doboz tojás tetejére a hűtőbe.

Amikor ezzel végeztem, fölvittem az iskolatáskámat a szobámba. Mielőtt hozzáfogtam volna a házi feladatomhoz, átöltöztem egy száraz tréningruhába, nedves hajamat lófarokba kötöttem, és először, amióta itt voltam, megnéztem, jött-e e-mailem. Három üzenetem volt.

Bella – írta a mamám –, kérlek, amint megérkeztél! Jól utaztál? Milyen volt a repülőút? Forksban most is esik? Máris hiányzol. Már majdnem teljesen becsomagoltam a floridai útra, de nem találok a rózsaszínű blúzomat. Nem tudod véletlenül, hová tehettem? Phil csókoltat.

Anyu

Fölsóhajtottam, és megnyitottam a következő üzenetet. Nyolc órával az első után érkezett. Bella – írta anyám –, miért nem írsz? Mire vársz?

Anyu

A harmadik ma reggel jött.

Isabella!

Ha nem kapok hírt rólad 5.30-ig, felhívom Charlie-t!

Megnéztem az órát. Még volt egy órák fél hatig, de ismertem anyámat; tudtam, hajlamos rá, hogy száguldani kezdjen, még mielőtt eldördül a startpisztoly.

Anyu!

Nyugi! Máris írok! Ne csinálj semmi elhamarkodott dolgot!

Bella

Ezt elküldtem, aztán kezdtem újra.

Anyu!

Minden remek. Naná, hogy esik. Csak megvártam, amíg lesz miről írnom. Az iskola nem rossz, csak egy kicsit unom, mert a legtöbb dolgot már tanultam. Megismertem pár helyes gyereket, együtt szoktunk ebédelni.

A blúzod a tisztítóban van – pénteken kellett volna érte menned.

Charlie vett nekem egy kocsit, hát nem fantasztikus? Egyszerűen imádom. Elég öreg, de roppant masszív és strapabíró, szerencsére – hiszen ismersz.

Te is hiányzol nekem. Nemsokára megint írok, de nem fogom megnézni az e-mailjeimet minden öt percben. Nyugi, lazíts, lélegezz mélyeket! Szeretlek.

Bella

Úgy döntöttem, újra elolvasom az *Üvöltő szeleket* – azt vettük most angolból –, csak úgy, pusztán szórakozásból. Még javában olvastam, amikor Charlie hazaért. Közben megfélemedtem az időről, úgyhogy ész nélkül vágattam lefelé, hogy kivegyem a krumplit a sütőből, a marhaszeletet meg odategyem sülni.

– Bella, te vagy az? – kiáltotta apám, amikor meghallotta, hogy jövök lefelé.

Miért, ki más lehetne? – gondoltam magamban.

– Szia, Apu, isten hozott idehaza!

– Kösz! – Fölakasztotta a pisztolytáskáját az előszobában, és lehúzta a csizmáját, miközben én a konyhában tüsténkedtem. Amennyire tudom, munkája során még soha nem sütötte el azt a pisztolyt. De azért kéznél tartotta. Amíg kicsi voltam, amint belépett az ajtón, kiszedte belőle a töltényeket. Most már talán úgy gondolta, elég idős vagyok hozzá, hogy ne lőjem meg magamat véletlenül, és nem vagyok depressziós, hogy netán szándékosan tegyem meg.

– Mi lesz vacsorára? – kérdezte gyanakodva. Anyám roppant fantáziadús szakács volt, ám egyedi kreálmányai olykor ehetetlennek bizonyultak. Meglepődtem és elszomorodtam, hogy Charlie még mindig ilyen jól emlékszik a régi időkre.

– Marhasült krumplival – feleltem, mire szemlátomást megkönnyebbült.

Úgy láttam, kínosan érzi magát a konyhában, hogy csak áll és nem csinál semmit, ezért inkább átvonult a nappaliba, és bekapcsolta a tévét, míg én odakinn sürgölődtem. Így kellemesebb volt mind a kettőnknek. Míg a hús sült, készítettem valami salátát, és megterítettem az asztalt.

Amikor a vacsora elkészült, beszóltam a nappaliba, hogy jöhet. Charlie elismerően szimatolt, amikor belépett a konyhába.

– Finom illata van, Bells!

– Kösz!

Néhány percig csendben ettünk. De ez csöppet sem volt kínos, egyikünket sem zavarta a másik hallgatása. Bizonyos szempontból nagyon is hasonlít a természetünk, és minden esély megvolt rá, hogy jól kijövünk majd egymással.

– Na és hogy tetszik az iskola? Vannak már barátaid? – kérdezte, miközben másodszor is szedett a főztömből.

– Hát, több órára is együtt járunk egy Jessica nevű lánnyal... Az ebédnél is vele meg a barátaival ültem. Aztán van egy Mike nevezetű srác, ő is nagyon barátságos. Mindenki nagyon kedves hozzám...

– Egy kivétel azért akad, tettem hozzá magamban.

– Biztosan Mike Newton volt az. Helyes gyerek... és nagyon rendes család. Az apjáé az a sportszerbolt a város szélén. Jól megél az átutazó turistákból.

– Cullenéket ismered? – kérdeztem habozva.

– Dr. Cullen családját? Hát persze. Dr. Cullen nagyszerű ember.

– Ők... mármint a Cullen-gyerekek... valahogy olyan mások, mint a többi. Mintha nem igazán illeszkedtek volna be az iskolában...

Nagy meglepetésemre Charlie mérges képet vágott.

– Ezek a forksi pletykafészek! – morogta. – Dr. Cullen nagyszerű orvos, valószínűleg a világ bármelyik kórházában boldogan fogadnák, és tízszer annyit kereshetne, mint itt! – tette hozzá hangosabban.

– Szerencsénk van, hogy minket választott... Szerencse, hogy a felesége kisvárosban akart élni. Nagy nyereség Forksnak, hogy itt laknak, és a gyerekek mind nagyon udvariasak és jól neveltek. Nekem is megvoltak a magam kétségei, amikor ideköltöztek egy csomó kamasszal, akik ráadásul mind fogadott gyerekek. Számítottam rá, hogy probléma lesz velük. De mind nagyon érettek – soha egyikük sem okozott szemernyi gondot sem. Bárcsak ugyanezt elmondhatnám némelyik gyerekről, akinek a családja már nemzedékek óta itt él a városban! És nagyon összetartanak, ahogyan kell is egy családnak. Minden második hétvégén sátorozni mennek... De mert csak nemrégiben költöztek ide, az emberek mindenfélét összehordanak róluk...

Ez volt a leghosszabb szónoklat, amit valaha is hallottam Charlie-tól. Csakugyan nagyon felbosszanthatta az emberek fecsegése.

– Nekem igazából elég rokonszenvesek – visszakoztam. – Csak éppen úgy láttam, hogy jobb szeretnek maguk közt lenni. De mind az öten irtó vonzóak – tettem hozzá, hogy valami kedveset is mondjak rájuk.

– Látnád csak a doktort! – nevetett Charlie. – Még szerencse, hogy nős, és boldog házasságban él. Akad pár ápolónő a kórházban, akinek nehezebbre esik a munkájára koncentrálnia, amikor ő is ott van a közelben!

A vacsora maradékát csendben fogyasztottuk el. Charlie leszedte az asztalt, én pedig hozzáfogtam a mosogatáshoz. Charlie visszament tévét nézni, én pedig, amikor befejeztem a mosogatást – Charlie-nak nem volt mosogatógépe –, fölmentem a szobámba, és ímmel-ámmal hozzáfogtam a matekleckéhez. Úgy látszik, gondoltam, egy új hagyomány van születő félben...

Aznap éjjel végre nem fúj a szél. Olyan kimerült voltam, hogy azonnal elaludtam.

A hét hátralévő része eseménytelenül telt. Lassanként belerázódtam az egymást követő órák rendjébe. Péntekre az iskola összes diákját ismertem már arcról, ha névről még nem is. A tornateremben a csapattársaim megtanulták, hogy nekem sose passzoljanak labdát, és hogy gyorsan elém lépjenek, amikor az ellenfél ki akarja használni a gyöngeségemet. Én pedig boldogan kitértem az útjukból.

Edward Cullen egész héten nem jött iskolába.

Minden nap nyugtalanul vártam a menzán, míg csak meg nem érkezett a többi Cullen-gyerek, Edward nélkül. Akkor végre megnyugodtam, és oda bírtam figyelni a többiek beszélgetésére. Rendszerint a kirándulásról fecsegték, amelyet két héttel későbbre terveztek a La Push Óceán Parkba. Mike volt a fő szervezője. Engem is meghívott, és én elfogadtam a

meghívást, inkább csak udvariasságból, mert nem volt sok kedvem elmenni. Szerintem egy rendes tengerparton meleg van, és nem esik az eső.

Pénteken már teljesen nyugodtan mentem biológiaórára, nem aggódtam, hogy Edward is ott lesz. Még az is lehet, hogy kimaradt az iskolából. Próbáltam nem gondolni rá, de nem tudtam egészen elnyomni a szorongást, bármilyen nevetséges volt is a föltételezés, hogy én vagyok az oka ennek a hosszú távollétnek.

Első forksi hetem baj nélkül eltelt. Charlie még nem szokta meg, hogy nincs egyedül, így hétvégén is dolgozni ment. Én kitakarítottam, megcsináltam előre a házi feladataim egy részét, és további jókedvtől csöpögő e-maileket írtam anyámnak. Szombaton elmentem ugyan a könyvtárba, de nagyon szegényes volt a készletük, ezért nem is vettem a fáradságot, hogy kiváltsam az olvasójegyemet. Rövidesen úgyis bemegyek majd Olimpiába vagy Seattle-be, és keresek egy jó könyvesboltot. Lustán eltöprengtem rajta, vajon hány kilométer lehet már a kocsimban... Egészen beleborzongtam.

Az eső egész hétvégén csak halkán szemerkélt, úgyhogy jól aludtam.

Hétfőn reggel egy csomóan jó ismerősként üdvözöltek a parkolóban. Nem emlékeztem ugyan a nevükre, de mosolyogva visszaintegettem mindenkinek. Aznap reggel hidegebb volt, de szerencsére nem esett. Angolórán Mike szokása szerint mellém ült. Tesztet írtunk az *Üvöltő szelekből*. Csak be kellett ikszelní a válaszokat, nagyon könnyű volt.

Mindent összevéve, sose hittem volna, hogy ilyen kellemesen fogom érezni itt magam egy hét után. Vagy bármikor.

Amikor kiléptünk az osztályból, a levegő teli volt apró, örvénylő fehér valamikkel. Hallottam, hogy a többiek izgatottan kiáltoznak egymásnak. A csipős szél az arcomba csipett.

– Juhé! – kiáltotta Mike. – Havazik!

Néztem, ahogy az apró, fehér szöszök összefüggő fehér lepelle állnak össze a járdán, és szeszélyesen elkeringőznek előttem.

– Phú... Hó... Szóval a jó napomnak befellegzett! Mike csodálkozva nézett rám.

– Nem szereted a havat?

– Nem én! A hó csak annyit jelent, hogy túl hideg van ahhoz, hogy eső essen... Rádásul eddig azt hittem, hogy a hó pelyhekben hull. Tudod, mindegyik más és más, meg ilyesmi. Ezek meg itt pont úgy néznek ki, mint a fűtisztító pálcikák vége.

– Hát még sose láttál havat? – hitetlenkedett Mike.

– Már hogyan láttam volna! – bizonygattam. – A tévében!

Mike nevetett. Ebben a pillanatban egy jókora hógolyó tarkón talált. Mindketten megfordultunk, hogy lássuk, ki volt a tettes. Én Ericre gyanakodtam, aki velünk ellenkező irányba tartott – és nem arra, amerre a következő órája volt. Mike szemlátomást ugyanígy vélekedett. Lehajolt, és kezdett összekapargatni egy kupacnyit a fehér pépből.

– Akkor ebédnél találkozunk, rendben? – intettem és megszorítottam a lépteim. – Ahol az emberek nedves dolgokat hajigálnak egymáshoz, ott nekem nincs keresnivalóm.

Mike bólintott, és közben le nem vette a szemét Eric távolodó alakjáról.

Egész délelőtt mindenkit a hó izgatott: nyilván, aznap havazott először. Én ki se nyitottam a számat. Igaz, ami igaz, a hó valamivel szárazabb, mint az eső – egészen addig, amíg el nem olvad az ember zoknijában.

Miközben Jessicával átballagtunk spanyol után a menzára, egy pillanatra sem bírtam megfélekedezni a veszélyről. Hideg, puha golyóbisok röpdöstek mindenfelé. Egy dossziét tartottam a kezemben, hogy szükség esetén pajzsaként használjam. Jessica szerint muris voltam, de leolvashatott valamit az arcomról, ami visszatartotta attól, hogy ő maga vágjon hozzám egy hógolyót.

Az ebédlőnél Mike utolért minket. Nevetett, égnek álló tincsei közt hómorzsák olvadoztak. Amíg sorban álltunk a tálcánkkal, élénken csevegtek Jessicával a hócsatáról. Pusztá

megszokásból a sarokasztal felé pillantottam, és földbe gyökerezett a lábam. Az asztalnál öten ültek.

Jessica megrángatta a karomat.

– Héhahó, Bella! Ébresztő! Mit kérsz?

Lesütöttem a szemem: a fülem égett. Semmi okom rá, hogy zavarban legyek, intettem magamat, semmi rosszat nem követtem el.

– Mi baja Bellának? – kérdezte Mike Jessicát.

– Semmi – feleltem. – Ma csak egy ásványvizet iszom! – Kiálltam a sorból.

– Nem vagy éhes? – kérdezte Jessica.

– Valami nincs rendben a gyomrommal – motyogtam még mindig a földre szegezett szemmel.

Megvártam, amíg megkapják az ebédet, aztán követtem őket az egyik asztalhoz, de közben változatosan a saját lábamat bámultam.

Lassan szürcsölgettem a vizemet, a gyomrom háborgott. Mike kétszer is megkérdezte, roppant aggódva, hogy érzem magamat.

Mondtam semmi bajom, de közben azon töprengtem, mi lenne, ha végigjászánám a műsort, és a következő órát az iskolaorvos rendelőjében töltenem.

Neveléses. Csak nem fogok megfutamodni?

Előbb még vetek egy pillantást a Cullen-család asztala felé, határozta el. Ha most is olyan gyűlölködve mered rám, akkor, amilyen gyáva vagyok, kihagyom a biológiát.

Lehajtottam a fejemet, és a szempilláim mögül odalestem. Egyikük sem nézett felénk. Egy kicsit feljebb emeltem a fejemet.

Vidáman nevetgéltek. Edward, Jasper és Emmett haját teljesen eláztatta az olvadó hó. Alice és Rosalie megpróbáltak elhajolni Emmett elől, aki a csöpögő hajáról rájuk rázta a vizet. Ők is élvezték a hóesést, mint mindenki más – csak őket mintha mozivásznnon látnád, valami vidám jelenetben.

De a viccelődéstől meg a nevetgéléstől eltekintve is valahogy mások voltak, mint általában, bár nem tudtam volna megmondani, pontosan miben állt ez a különbség. Alaposan szemügyre vettem Edwardot. Úgy láttam, most nem olyan sápadt, mint máskor – talán kipirult a hócsatában –, és a szeme alatti karikák is halványultak. Önfeledten tátottam a szám, hátha rájövök, mi változott meg rajta.

– Bella, mit bámulsz annyira? – Töprengésemből Jessica riasztott fel.

Ebben a pillanatban Edward Cullen felénk pillantott, és a szemünk találkozott.

Lesuntam a fejemet, a hajam előrehullott az arcomba. De abban a másodpercben, amíg a pillantásunk összekapcsolódott, tisztán éreztem, hogy korántsem olyan keményen és barátságtalanul méreget, mint legutóbb. Kíváncsinak látszott, és valahogy elégedetlennek.

– Edward Cullen téged bámul! – vihorászott halkán Jessica.

– De nem néz nagyon mérgesen, ugye? – csúszott ki a számon.

– Nem —Jessica értetlenül grimaszolt. A kérdésem szemlátomást egészen összezavarta. – Miért nézne mérgesen?

– Azt hiszem, nem igazán kedvel – vallottam be. A gyomrom még mindig kavargott. A karomra hajtottam a fejem.

– A Cullenek senkit sem kedvelnek valami nagyon... Úgy értem, senkivel sem törődnek annyira, hogy egyáltalán eldöntsék, bírják-e vagy sem. De Edward Cullen még mindig téged bámul!

– Ne nézz oda! – sziszegtem Jessicának.

Jessica kuncogott, de leszállt Edwardról. Föllestem, hogy csakugyan abbahagyta-e a bámészkodást, mert ha nem, hát én kitekerem a nyakát!

Ekkor Mike lépett oda hozzánk – közölte, hogy hatalmas hócsatát tervez a parkolóban

iskola után, és szeretné, ha mi is csatlakoznánk a csapatához. Jessica lelkesen beleegyezett. Úgy nézett Mike-ra, hogy szemernyi kétséget sem hagyott afelől: ez a srác nem tud olyasmit javasolni, amibe ő boldogan bele ne egyezne. Én nem szoltam egy szót sem. Úgy fest, a tornateremben kell bujkálnom, amíg a parkoló kiürül...

Az ebéidő hátralévő részében gondosan ügyeltem, hogy egy pillanatra se emeljem fel a szememet az asztallapról. Úgy határoztam, betartom az önmagammal kötött megállapodást. Mivel Edward Cullen nem dühösen nézett, nem hagyom ki a biológiaórát. A gyomrom bukfencezett a gondolatra, hogy megint ott fogok ülni mellette.

Ezúttal nem akartam, hogy Mike szokása szerint elkísérjen – úgy láttam, kedvenc célpontja a hógolyós orvdobásznak –, de amikor kiléptünk az ajtón, az egész társaság csalódottan hördült fel, persze engem kivéve. Esett, az eső elmosta a havat, és áttetsző, jéghideg patakokban sodorta lefelé a járda mentén. Fölhúztam a kapucnimat – titokban nagyon is örültem. Legalább egyenesen hazamehetek torna után.

Mike egyfolytában a havat siratta, míg csak oda nem értünk a négyes épülethez.

Az osztályba lépve megkönnyebbülten láttam, hogy az én padom még üres. Mr. Banner föl-alá járkált a teremben, és minden asztalra letett egy mikroszkópot meg egy tárgylemezekkel teli dobozkát. Volt még néhány perc becsengetésig, mindenki fecsegett, izgett-mozgott. Ügyeltem, hogy véletlenül se nézzek az ajtó felé, és lustán firkálgattam a füzetembe.

Kristálytisztán hallottam, ahogy a mellettem lévő szék megnyikordul, de le nem vettem volna a szemem az összefirkált lapról.

– Szia! – Halk, dallamos hang csendült mellettem. Döbbenet néztem föl: énhozzám szólt? Most is a lehető legmeszszebbre húzódott tőlem, de a székét felém fordította. A haja kócos és csuromvíz – de még így is úgy festett, mintha egy hajszeléreklámból lépett volna ki. Szép arca barátságos és nyílt, tökéletes ajkán enyhe mosoly játszott. De a szeme továbbra is óvatos maradt.

– Edward Cullennek hívnak – folytatta. – Múlt héten nem volt alkalmam bemutatkozni. Te meg biztosan Bella Swan vagy!

Szédült a fejem, annyira összezavarodtam. Csak képzelődtem volna a múltkor? Hiszen most kifogástalanul udvarias velem. Felelnem kell valamit, szemlátomást erre vár. De semmi ideülő válasz nem jutott az eszembe.

– Ho-honnét tudod, hogy hívnak? – dadogtam. Nevetett. Halkan, elbűvölően.

– Ó, azt hiszem, itt mindenki tudja a nevedet. Az egész iskola értesült róla, hogy jössz!

Grimaszt vágtam. Sejthettem volna.

– Nem erre gondoltam – makacskodtam bután. – Hanem arra, hogy miért Bellának szólítottál?

Tanácsztalanul nézett rám.

– Jobban szereted, ha Isabellának szólítanak?

– Nem, én a Bellát szeretem – feleltem. – De azt hiszem, Charlie... vagyishogy apám... Isabellaként szokott emlegetni, ha szóba kerülök... és ezért aztán itt mindenki így ismer – magyarázkodtam, és komplett idiótának éreztem magam.

– Ó... – Edward ennyiben hagyta a dolgot. Én zavartan félrefordultam.

Szerencsére Mr. Banner pont elkezdte az órát. Megpróbáltam figyelni, amikor elmagyarázta, milyen kísérletet végzünk aznap. A dobozban nem a megfelelő sorrendben állnak a tárgylemezek. Az egy padban ülők közösen végzik a kísérletet: az a dolguk, hogy sorrendbe rakják a sejtosztódás fázisai szerint a hagymagyökér csúcsának sejtjeit ábrázoló lemezeket, és beírják a munkafüzetbe az egyes fázisok nevét. A tankönyvet nem használhatjuk. Húsz perc múlva ellenőrzi, mire jutottunk.

– Kezdhettek! – közölte.

– Hölgyeké az elsőség, rendben? – kérdezte Edward. Fölnéztem, de olyan hamiskásan mosolygott, és olyan gyönyörű volt, hogy nem bírtam megszólalni, csak gyagyán bámultam rá.

– Vagy kezdek én is, ha akarsz... – A mosoly eltűnt az arcáról. Most nyilván azon töpreng, hány kerekem hiányzik a négyből...

– Nem – hadartam fülig vörösödve. – Kezdem én!

Egy kicsit persze fel is akartam vágni. Otthon Phoenixben egyszer már elvégeztem ezt a kísérletet, és tudtam, mit kell keresnem.

Gyerekjáték lesz, gondoltam. A mikroszkóp alá csúsztattam az első lemezt, és negyvenszeresre állítottam a lencsét. Pár pillanatig vizsgálgódtam, majd magabiztosan kijelentettem:

– Profázis!

– Nem haragszol, ha én is megnézem? – Éppen kivettem volna a lemezt, amikor Edward ezt kérdezte, és elkapta a kezemet, hogy megakadályozzon benne. Az ujjai jéghidegek voltak, mintha az óra előtt hókupacban turkált volna. De nem ezért rántottam el a kezemet olyan hirtelen. Hanem mert amikor megérintett, mintha elektromosság izzott volna fel kettőnk között.

– Elnézést! – mormolta, és azonnal visszakarta a kezét. De azért a mikroszkópot maga elé húzta. Az iménti élménytől még mindig döbbenet figyeltem, hogy még annyi időt sem szentel a látványnak, mint én.

– Tényleg profázis – ismerte el, és gondosan be is írta a munkafüzet első rubrikájába. Gyorsan tárgylemezt cserélt, és futólag arra is rápillantott.

– Anafázis – dűnnyögte, és már írta is a munkafüzetbe.

– Megnézhetem? – kérdeztem a tölem telhető legközömbösebb hangon.

Magabiztosan elvigyorodott, és odatolta elém a mikroszkópot. Mohón a szemlencse fölé hajoltam, de csalódnom kellett. A fenébe is, igaza volt!

– Kérem a harmadikat! – Odatartottam a kezem, de nem néztem rá.

A kezembe nyomta, ügyelve, nehogy újra a bőrömhöz érjen. Épp csak odapillantottam a diára.

– Interfázis – közöltem, és máris odatoltam neki a mikroszkópot, mielőtt még kérte volna. Gyorsan belepillantott, aztán már írta is. Én is beírhattam volna, amíg ő a mikroszkóp fölé hajolt, de tiszta és elegáns kézírása láttán nem akartam elcsúfítani az oldalt az én macskakaparással.

Elsőként végeztünk a kísérlettel, a többiek még javában buzgólkodtak. Láttam, amint Mike és a partnere újra meg újra összehasonlítanak két diát, egy másik páros meg a pad alatt kinyitott tankönyvből puskázott.

Nem maradt más dolgom, mint hogy próbáljak valami mást bámulni Edward helyett – de ez sem sikerült. Fölpillantottam, ő persze pont engem figyelt, érthetetlen, türelmetlen elégedetlenség égett a szemében. Hirtelen rájöttem, mit találtam olyan furcsának rajta.

– Kontaktlencsét viselsz? – csúsztott ki a számon. Csodálkozva nézett rám – a kérdés nyilván váratlanul érte. – Nem.

– Ó – motyogtam. – Mintha más lenne most a szemed, mint a múltkor.

Vállat vont és elfordult.

Ami azt illeti, most már biztos voltam benne, hogy a múltkor nem ilyen volt a szeme. Tisztán emlékeztem rá, milyen egyenletesen fekete volt az írisze, amikor legutóbb gyűlölködve rám meredt – feltűnően elütött világos bőrétől és bronzbarna hajától. Ma egészen más színű volt a szeme: furcsa okkersárga, sötétebb, mint a tejkaramella, de ugyanolyan arany színű árnyalatú. Nem értettem, hogy lehetséges ez, hacsak nem hazudott, és nem visel mégis kontaktdencsét. De az is lehet, hogy Forks máris az agyamra ment és megbuggyantam.

Lenéztem a kezére. Mindkettőt ökölbe szorította.

Mr. Banner lépett az asztalunkhoz, hogy megnézzze, miért nem dolgozunk. A vállunk fölött a munkafüzetünkbe pillantott, látta, hogy már befejeztük a kísérletet, aztán ellenőrizte az adott válaszokat.

– Nem gondolod, Edward, hogy Isabellát is odaengedheted volna a mikroszkóphoz? – kérdezte Mr. Banner.

– Bellát – javította ki Edward gépiesen. – Ami azt illeti, ő azonosított hármat az ötből.

Mr. Banner most engem tüntetett ki figyelmével.

– Elvégezted már korábban is ezt a kísérletet? Zavartan mosolyogtam.

– Hagymagyökérrel még nem.

– Hanem? Sneci csírasejtjével? – Aha.

– Hát – mondta pillanatnyi töprengés után –, még szerencse, hogy ti ketten egy csapat vagytok, ha kísérletezünk! – Valamit még motyogott, aztán továbbment. Amint hátat fordított nekünk, újra firkálgatni kezdtem.

– Kár a hóért, nem? – kérdezte Edward. Az volt az érzésem, erőt kell vennie magán, hogy társalogni próbáljon velem. Megint elkapott az üldözési mánia. Talán hallotta, miről beszéltünk az ebédnél Jessicával, és most be akarja bizonyítani, hogy tévedtem.

– Én nem bánom – feleltem, az igazsághoz híven. Meg sem próbáltam úgy tenni, mintha olyan lennék, mint mindenki más. Még mindig azzal voltam elfoglalva, hogy megpróbáljak megszabadulni ostoba gyanakvásomtól, és képtelen voltam megválogatni a szavaimat.

– Nem szereted a hideget... – Ez inkább megállapítás volt, mint kérdés.

– Nem. És a nedvességet sem.

– Akkor itt Forksban nehéz lehet neked.

– El sem tudod képzelni, mennyire! – morogtam sötéten. Sejtelmem sincs, hogy miért, de a válaszom mintha nagyon tetszett volna neki. Az arca mágnesként vonzotta a szemem, ezért aztán próbáltam minél ritkábban nézni rá, épp csak annyiszor, amennyire az udvariasság megkövetelte.

– Hát akkor miért jöttél ide?

Ezt még eddig senki nem kérdezte meg tőlem – legalábbis nem ilyen nyíltan, hogy ne tudjak kitérni a válasz elől.

– Hát ez elég... bonyolult.

– Azért csak mondd el, hátha megértem! – nógatott.

Egy hosszú pillanatig hallgattam, aztán elkövettem azt a hibát, hogy belenéztem a szemébe. Az a sötétarany szempár teljesen összezavart, és mielőtt meggondolhattam volna, kicsúszott a számon.

– Anyám újra férjhez ment...

– Ez nem hangzik túl bonyolultan – jegyezte meg, de aztán hirtelen nagyon együtt érző lett a hangja. – Ez mikor történt?

– Tavaly szeptemberben... – Még nekem is feltűnt, milyen szomorúan cseng a hangom.

– És neked nem rokonszenves a pasas – kockáztatta meg Edward, még mindig az előbbi, kedves hangon.

– Nem, Phillel nincs semmi baj. Talán kicsit fiatal anyámhoz, de nagyon rendes.

– Akkor miért nem maradtál velük?

Nem tudtam eldönteni, tényleg komolyan érdekli-e, de még mindig olyan átható tekintettel nézett rám, mintha az én unalmas élettörténetem létfontosságú lenne.

– Phil sokat utazik. Baseballjátékos. Abból él – mondtam halványan mosolyogva.

– Hallhattam már róla? – kérdezte szintén elmosolyodva.

– Nem hinném. Nem játszik valami jól. Született másodlígás. De azért sokat utazgat mindenfelé.

– És édesanyád ideküldött, hogy elkísérhesse... – Ezt sem kérdésnek hangzott, hanem feltételezésként.

Kissé fölszegtem az államot.

– Nem, anyám nem küldött sehová. ÉN küldtem magamat. Edward a homlokát ráncolta.

– Ezt nem értem – vallotta be, és úgy láttam, mintha ez a tény nagyon bosszantaná.

Fölsóhajtottam. Vajon miért magyarázkodom? De Edward továbbra is érdeklődően fürkészett.

– Eleinte anyám otthon maradt velem, de nagyon hiányzott neki Phil. Láttam rajta, hogy boldogtalan... ezért úgy döntöttem, itt az ideje, hogy egy darabig Charlie-t boldogítsam... – A hangom elég morcos lett, mire befejeztem a mondatot.

– De most meg te vagy boldogtalan! – mutatott rá.

– Na és? – néztem föl rá kihívóan.

– Szerintem ez nem igazságos. – Vállat vont, de le nem vette volna rólam a szemét.

Fölnevettem, de nem valami vidáman.

– Az élet igazságtalan. Még sose mondta neked senki?

– Úgy rémlik, mintha hallottam volna már valahol – ismerte el szárazon.

– Szóval ennyi az egész! Nem nagy ügy – hajtogattam makacsul, és azon töprengtem, mit bámul rajtam még mindig.

Figyelmesen végigmért.

– Jól titkolod – mondta lassan. – De azért le merném fogadni, hogy sokat szenvedsz! Csak nem engeded, hogy meglássák rajtad.

Vágtam egy grimaszt, ellenálltam a kísértésnek, hogy nyelvet öltsek rá, mint egy ötéves, aztán elfordítottam a fejemet.

– Vagy tévedek?

Úgy tettem, mintha meg se hallottam volna a kérdést.

– Nem gondolnám – mormolta önelégülten.

– De mit érdekel ez téged? – bosszankodtam. A tanárt figyeltem, ahogy sorra odamegy a többi padhoz.

—Jó kérdés! – dünnyögte olyan halkán, hogy azt hittem, magában beszél. Vártam pár pillanatig, hátha bővebben válaszol, de hiába. Fölsóhajtottam, és mogorván a táblára meredtem.

– Fölbosszantottalak? – Úgy tűnt, mulat rajtam. Felelőtlenül ránéztem... és megint kiböktem az igazat.

– Nem mondhatnám. Inkább én bosszantottam föl saját magamat. Mindig minden meglátszik rajtam... Anyám azt szokta mondani, hogy egy nyitott könyv vagyok – fintorogtam.

– Éppen ellenkezőleg, én úgy találom, nagyon nehéz beléd látni. – És ez úgy hangzott, mintha komolyan is gondolná, dacára annak a sok mindennek, amit elfecsegttem neki és amit magától kitalált.

– Mert amúgy te könnyen belelépsz mindenkibe, igaz? – vágtam vissza.

– Általában igen! – Szélesen mosolygott, kivillant hibátlan, vakítóan fehér fogsora.

Mr. Banner csendre intette az osztályt, és én megkönnyebbülten figyelni kezdtem a magyarázatára. El sem tudtam hinni: az imént nyafogtam az unalmas kis életéről ennek a különös, gyönyörű fiúnak, aki pedig talán lenéz engem. Előbb úgy tűnt, nagyon is érdeklő a történetem, de láttam, hogy megint messzire húzódik tőlem, és görcsösen szorítja az asztal peremét. Megpróbáltam Mr. Bannerre koncentrálni, aki a vetítőn szemléltette azt, amit én már a mikroszkóp alatt is kitűnően láttam. De a gondolataimnak nem tudtam parancsolni.

Amikor végre kicsengettek, Edward ugyanolyan gyorsan és elegánsan tűnt el a teremből, mint előző hétfőn. És akárcsak előző hétfőn, én most is megigézve bámultam utána.

Mike máris mellettem termett, hogy vigye a cuccomat. Tisztára mint egy farkát csóváló juhászkutya.

– Hát ez borzasztó volt! – nyöszörgött. – Tök egyforma volt mindegyik! Szerencséd, hogy Cullennel kerültél párba!

– Pedig egész könnyű volt – tromfoltam le, mert sértett a föltételezés, hogy Edward végezte el helyettem a kísérletet. De rögvest meg is bántam, ezért gyorsan hozzátettem: – Igaz, én már egyszer megcsináltam ezt a kísérletet.

– Cullen ma egész barátságos volt veled – jegyezte meg, miközben belebújtunk az esőkabátunkba. Ezt úgy mondta, mintha nem nagyon örülne neki.

– Nem tudom, mi üthetett belé múlt hétfőn! – feleltem tettetett egykedvűséggel.

Nem tudtam Mike fecsegésére figyelni, miközben a tornaterem felé igyekeztünk, és a tornaórán törtéteknek sem igazán sikerült lebilincselniük a figyelmemet. Aznap Mike-kal egy csapatban játszottunk. Lovagiasan igyekezett az én posztomat is védeni, nemcsak a magáét, így csak akkor kellett szerencsétlenkednem, amikor rajtam volt a szerválás sora: a társaim ilyenkor bölcsen elhúzódtak a közelemből.

A parkoló felé menet az eső épp csak permetezett, de azért kellemesebb volt odabenn, a száraz kocsiban. Bekapcsoltam a fűtést, ez egyszer nem sokat törődtem a motor fűlszagató dübörgésével. Kicipzároztam a dzsekim, lelöktem a kapucnit, és kibontottam a nedves hajamat, hogy hazafelé megszáradjon.

Körülnéztem, hogy szabad-e az út. Ekkor vettem észre a mozdulatlan, fehér alakot. Edward Cullen ott állt, a Volvo elülső ajtajának támaszkodva, három kocsival az enyém előtt, és a változatosság kedvéért engem bámult. Gyorsan rükvercbe tettem a kocsit, és siettemben kis híján nekiütköztem egy rozoga Toyota Corollának. A Toyota szerencséjére még idejében sikerült beletaposnom a fékbe. Az effajta autóból az én járgányom fémforgácsot csinál. Mély lélegzetet vettem, még mindig a kocsim másik oldalán néztem kifelé, és óvatosan kitolattam, ezúttal nagyobb sikerrel. Egyenesen előre meredve hajtottam el a Volvo mellett, de persze a szemem sarkából odapislantottam. Esküdni mertem volna rá, hogy Edward Cullen nevetett!

3. JELENSÉGEK

AMIKOR MÁSNAP REGGEL KINYITOTTAM A SZEMEM, valami szokatlannak tűnt.

Hát persze, a fény! A szokott, felhős napok zöldesszürke erdei fénye, de valahogy tisztább. Hirtelen rájöttem, miért: nem burkolózik sűrű ködbe az ablakom.

Kiugrottam az ágyból, kinéztem, és elszörnyedtem.

Az udvart vékony hóréteg fedte, fehérrel hintette be a furgonom tetejét, és fehérbe borította az országutat. De nem ez volt a legrosszabb. A tegnapi eső az éjszaka jéggé fagyott – jégburok borította a fák túlevelét, fantasztikus, káprázatos mintákat alkotva. A főlhajtóból pedig életveszélyes jégcsúszda lett. Mi lesz ma velem, amikor száraz talajon is hajlamos vagyok hasra esni a tulajdon lábamban? Lehet, hogy mindenkinek jobb, ha egyszerűen visszabújok az ágyba...

Mire leértem a földszintre, Charlie már elment dolgozni. Charlie-val élni sok szempontból olyan volt, mintha saját lakásom lenne, és azon kaptam magam, hogy csöppet sem szenvedek a magánytól, inkább élvezem az egyedüllét örömeit.

Gyorsan beanalizáltam egy tál zabpelyhet, és leöblítettem egy pohár dobozos narancslével. Boldog izgalom fogott el a gondolatra, hogy iskolába megyek, és ez megrémített. Pontosan tudtam, nem az dob fel, hogy csillapíthatom olthatatlan tudásszomjamat, még csak nem is az, hogy viszontlátom újdonsült barátaimat. Őszintén szólva azért készülődtem olyan örömmel az iskolába, mert láthatom Edward Cullent. És ez rettentő nagy butaság tőlem!

Azok után, hogy tegnap annyi szégyenletes számárságot összefecsegttem neki, jobban tenném, ha messzire elkerülném. Ráadásul nem is bíztam benne: vajon miért hazudott a kontaktlencséről? És még mindig attól rettegetem, hogy megint ellenségesen méreget majd, és még mindig elállt a lélegzetem, ha magam elé képzeltem tökéletes arcát. Tisztában voltam vele, hogy egészen más körökben forog, mint én, és hogy ezek a körök nem érintkeznek. Tehát egyáltalán semmi okom rá, hogy alig várjam a mai találkozást!

Nagyon össze kellett szednem magam, hogy ép bőrrel lejussak a téglákból kirakott, jeges felhajtón. Így is megcsúsztam, és majdnem elvágódtam, amikor odaértem a kocsimhoz, de sikerült megkapaszkodnom a visszapillantó tükörben, és így megúsztam az esést. A nap valóságos lidércnyomásnak ígérkezett.

Vezetés közben hol attól rettegetem, hogy mindjárt kitöröm a nyakam, hol pedig Edward Cullen járt az eszemben. Hogy mindkettőt kiverjem a fejemből, megpróbáltam Mike-re és Ericre gondolni, és arra, hogy mennyire másként viselkednek velem az itteni fiúk. Biztosra vettem, hogy pont ugyanúgy nézek ki, mint Phoenixben. Talán az volt a magyarázata, hogy a phoenixi fiúk ismertek a serdülőkorom kezdete óta, és még mindig úgy gondoltak rám, mint idétlen kamaszlányra. Az is lehet, hogy itt újdonságnak számítok, márpedig Forksról sok mindent lehet állítani, de azt nem, hogy egymást érnék az újdonságok. Itt talán kedvesnek találják, hogy ügyeden, kétfalás vagyok, nem pedig szárnalmasnak, és amolyan bajba jutott leánykaként kezelnek. Bármi volt is az oka, engem szörnyen zavarba hozott, hogy Mike úgy jön utánam, mint egy kiskutya, Eric pedig szemlátomást féltékeny rá. Lehet, hogy jobb lenne, ha tudomást sem vennének rólam.

Úgy láttam, a furgonoknak meg sem kottyán az utakat borító jégpáncél. De azért nagyon lassan hajtottam, nem szerettem volna romhalmazzá változtatni a főutcat.

Amikor az iskolánál kiszálltam, rájöttem, hogy miért nem okozott problémát a jeges út. Ezüst csillanásra lettem figyelmes, ezért a kocsi oldalába kapaszkodva a hátuljához csúszkáltam, és szemügyre vettem a kerekeket. Vékony ezüstláncok haladtak körbe egymást keresztezve, cikcakkban a gumin. Charlie tehát fölkelt, Isten tudja, milyen korán, hogy fölrakja a hóláncokat. A torkom hirtelen összeszorult. Nem szoktam hozzá, hogy vigyázzanak rám, és Charlie csendes gondoskodása váratlanul ért.

Ott álltam a járgány hátsó sarkánál, igyekeztem leküzdeni a hóláncok látványától rám törő érzelemhullámot, amikor furcsa hangot hallottam.

Éles csikorgást, ami pillanatról pillanatra hangosabb lett, már-már elviselhetetlenül hangos. Ijedten néztem körül.

Egy csomó dolgot észleltem egyszerre. Egyáltalán nem úgy, ahogy a filmekben szokott lenni, amikor a szereplő lassított felvételen látja a dolgokat. Sőt, a megugró adrenalin szint hatására az agyam sokkal gyorsabban pörgött, mint szokott, és képes voltam egyidejűleg több részletet felfogni.

Edward Cullen négy autónyira állt tőlem, és halálra váltan meredt rám. Csak az ő arca vált ki tisztán a felém forduló rémült arcok tengeréből. De láttam valami mást is, egy sötétkék kisteherautót; összeakadt kerekkel, sikongó fékkel vadul pörgött a parkoló jegén. Egyenesen a kocsim hátsó sarka felé száguldott, én pedig ott álltam a kettő között. Annyi időm sem volt, hogy behunyjam a szemem.

Még mielőtt hallottam volna a rettenetes csattanást, amellyel a másik autó nekivágódott a sárhányórnak, valami keményen nekem ütközött, de nem abból az irányból, ahonnan vártam. A fejem nagyot koppant a jeges betonon, és éreztem, hogy valami erős és hideg a földhöz lapít. Ott feküdtem a járdán a barna kocsik mögött, amelyik mellett leparkoltam. De ennél többet már nem volt időm felfogni, mert a kisteherautó még mindig felém csúszott. Csikorogva vágódott a járgányom sarkának, és gellert kapva hatalmas, csúszkáló bűgőcsigaként pörgött. Egy másodperc és letarol!

Halk káromkodást hallottam és rádöbentem, hogy nem vagyok egyedül. Ezt a hangot ezer közül is megismertem volna. Két hosszú, fehér kéz vágódott ki villámsebességgel elém védelmezően: a teherautó megrázkódott és megtorpant, néhány centiméternyire az arcomtól. Valamilyen csodálatos véletlen folytán az a két nagy tenyér pontosan beleillett a teherautó oldalában keletkezett horpadásba.

Aztán azok a kezek újra megmozdultak, oly gyorsan, hogy csak elmosódó, fehér csíkot láttam belőlük. Az egyik kitámasztotta és kicsit megemelte a teherautó elejét, a másik pedig hirtelen megragadott és odébb lódított, a lábam könnyedén kalimpált, mint egy rongybabáé. Aztán fülsüketítő, fémes csattanás következett, és a kisteherautó, üvegszilánkokat záporozva, végre megállt az aszfalton – pontosan azon a helyen, ahol egy másodperccel korábban az én lábam volt.

Egy hosszú másodpercig teljes csönd volt, aztán kitört a sikoltozás. A hirtelen támadt hangzavarban hallottam, hogy többen is a nevemet kiáltják. De a kiáltásnál tisztábban hallottam Edward Cullen lázas, kétségbeesett suttogását:

– Bella! Jól vagy?

– Kutya bajom! – A hangom valahogy furcsán csengett. Megpróbáltam felülni, és rádöbentem, hogy Edward Cullen karja vaskapocsként szorít magához.

– Csak óvatosan! – intett, amikor küszködve megpróbáltam felülni. – Azt hiszem, alaposan bevartad a fejedet.

Hirtelen ráébredtem, hogy lüktető fájdalmat érzek közvetlenül a bal fülem fölött.

– Au! – mondtam meglepetten.

– Na, erről beszélek! – Határozottan úgy hangzott, mintha nevetést próbálna elfojtani.

– De hát hogyan... – kezdtem, de mindjárt el is hallgattam, próbáltam elrendezni a gondolataimat és összeszedni magam. – Hogy értél ide ilyen gyorsan?

– Közvetlenül melletted álltam, Bella! – mondta elkomolyodva. Megfordultam, hogy felüljek. Ezúttal nem akadályozott meg benne: elengedte a derekam, és olyan messzire csúszott tőlem, amennyire azon a szűk helyen csak tudott. Újra felnéztem aggódó, őszinte arcába, és az aranyszínű, átható szempár megint összezavart. Mit is akartam kérdezni?

És aztán megtaláltak. Egy csomó ember rohant oda hozzánk; könnyük végigcsurgott az

arcukon és vadul kiáltoztak egymásnak meg nekünk.

– Ne mozdulj! – parancsolt rám valaki.

– Szedjétek ki Tylert a kocsijából! – ordította valaki más. Nagy rohangálás kezdődött körülöttünk. Megpróbáltam fölkelni, de Edward hideg keze a vállamnál fogva visszanyomott a földre.

– Egyelőre maradj nyugton!

– De olyan hideg a kő! – panaszkodtam. Meglepődve hallottam, hogy halkan kuncog. Mintha csúfolódna.

– Odaát voltál! – Hirtelen eszembe jutott, miről is beszélünk az imént. – Ott, a te autódnál!

Edward arca hirtelen megkeményedett.

– Nem, nem ott voltam.

– Láttalak! – Körülöttünk teljes volt a káosz. Fölhangzott néhány mélyebb, nyersebb hang, úgy látszik, megjöttek a felnőttek. De én nem tágítottam: folytatni akartam a vitánkat. Tudtam, hogy igazam van, és nem nyugszom, amíg ezt Edward be nem ismeri!

– Bella, ott álltam melletted, és elrángattalak az útból!—Átható tekintettel nézett rám, szeme ellenállhatatlan, szuggesztív erővel fúródott az enyémbe, mintha valami nagyon lényegeset akarna a tudtomra adni.

– Nem! – makacskodtam.

Az arany szemek föllángoltak: – Kérlek, Bella!

– De miért? – faggattam.

– Bizzál bennem! – könyörgött. A hangja lágy volt és ellenállhatatlan.

Fölharsant a mentőautó szirénája.

– Megígéred, hogy később mindent megmagyarázol?

– Rendben! – csattant fel kétségbeesett türelmetlenséggel.

– Rendben! – vágtam rá mérgesen.

Hat mentőre és két tanárra – Mr. Varnerre és Clapp edzőre – volt szükség, hogy odébb tolják a teherautót, és helyet csináljanak a hordágyaknak. Edward ingerülten utasította vissza, hogy hordágyra fektessék, és én is megpróbáltam így tenni, de az áru közölte velük, hogy bevertem a fejemet, és alighanem agyrázkódásom van. Majd elsüllyedtem szégyenemben, amikor a nyakmerevítőt rám csatolták. Úgy tűnt, az egész iskola odasereglett, és könnyben úszva figyel, amint összevakarnak a mentősök. Edward előreült, a vezető mellé. Majd megpukkadtam mérgemben.

Hogy még rosszabb legyen a helyzet, befutott Swan rendőrfőnök is, még mielőtt szerencsésen elpaterolhattak volna a kórházba.

– Bella! – kiabálta halálra rémülve, amikor megpillantott a hordágyon.

– Teljesen jól vagyok, Char... Apu! – sóhajtottam. – Kutya bajom! Charlie odafordult a legközelebbi mentőshöz, hogy az vajon

megerősíti-e az állításomat. Úgy döntöttem, nem törődöm Charlie-val, hogy jobban adassam a fejemben kavargó érthetetlen képek zűrzavarát. Amikor elvittek az én járgányom mellett parkoló barna kocsitól, még észrevettem, hogy annak megsérült a lökhárítója – tisztán kivehető volt a horpadás, amelybe pontosan beleillett Edward vállának körvonala... mintha olyan erővel feszült volna az autónak, hogy behorpasztotta a fémet...

Aztán ott volt a családja, akik a távolból nézték végig az egészet, és az arcukon mindenféle érzelm tükröződött a helytelenítéstől az őrjöngő dühig, de annak semmi jelét nem adták, hogy aggódnának fivérük testi épségéért.

Próbáltam valami logikus magyarázatot találni, ami megmagyarázná az átélteket – ugyanakkor kizárná azt a feltevést, hogy megbolondultam.

A mentő természetesen a járőr-kocsi kíséretében érkezett a megyei kórházba. Miközben

kiemeltek az autóból, roppant nevetségesnek éreztem magam. Tovább rontott a helyzeten, hogy Edward saját lábán vonult be a kórház ajtaján. A fogamat csikorgattam.

Bevittek a sürgősségi osztályra, egy hosszú helyiségbe, ahol az ágyakat pasztellszínű, mintás függönyök választották el egymástól. Egy ápolónő vérnyomásmérőt rakott a karomra és hőmérőt a nyelvem alá. Mivel senki nem vette a fáradságot, hogy behúzza körülöttem a függönyt, és megkíméljen a tolakodó pillantásoktól, úgy döntöttem, senki sem várhatja tőlem, hogy tovább viseljem azt a lehetetlen nyakmervítőt. Amint az ápolónő magamra hagyott, levettem, és behajítottam az ágy alá.

Újabb rohamosztag érkezett, újabb hordágyat hoztak be és lerakták a mellettem lévő ágyra. A szorosan bepólyált fejű fiú homlokán átvért a kötés. Felismertem Tyler Crowley-t – együtt jártunk állampolgári ismeretekre. Tyler szemlátomást százszor rosszabb bőrben volt, mint én. De ő mégis miattam aggódott.

– Bella, annyira sajnálom!

– Semmi bajom, Tyler... viszont te rettenetesen nézel ki! Nem fáj semmid?

Miközben beszélgettünk, az ápolónők letekerték Tyler fejéről a véres pólyát. Homlokát és bal arcát kismillió apró vágás és karcolás borította.

Tyler meg se hallotta, amit mondtam neki.

– Azt hittem, elgázollak! Túl gyorsan hajtottam, és megcsúsztam a jégen... – Megvonaglott az arca, ahogy az egyik nővér hozzáért a fertőtlenítővel.

– Ezen most már ne edd magad: nem ütöttél el, és kész!

– Hogy ugrottál el az útból olyan gyorsan? Az egyik pillanatban még ott voltál, a következőben már eltűntél!

– Izé... Edward félrerántott.

Tyler tanácstalanul nézett rám.

– Kicsoda?

– Edward Cullen... ott állt mellettem... – Mindig is pocsékul hazudtam: most sem voltam valami meggyőző.

– Cullen? Nem is vettem észre... igaz, minden olyan gyorsan történt. Nem esett baja?

– Nem hiszem. Ő is itt van valahol, de neki nem volt szüksége hordágyra.

Most már biztosan tudtam, hogy nem én bolondultam meg. De hát mi történhetett? Semmiféle épkézláb magyarázatot nem bírtam találni arra, amit láttam.

Elgurítottak, hogy megröngtenezsék a fejemet. Mondtam, hogy semmi bajom, és igazam is lett. Még csak egy enyhe agyrázkódásom sem volt. Megkérdeztem, akkor hazamehetek-e, de az ápolónő azt mondta, előbb beszélnem kell egy orvossal. Így hát továbbra is a sürgősségi osztályon raboskodtam, és Tyler tovább kínozta bocsánatkéréseivel és az ígéreteivel, hogy mindent jóvátesz. Hiába bizonygattam, hogy semmi bajom, ő csak emésztette magát. Végül behunytam a szemem, és elengedtem a fülem mellett, amit mondott. De ő azért bűnbánóan motyogott tovább.

– Alszik? – kérdezte ekkor egy dallamos hang. Fölpattant a szemem.

Edward állt az ágyam lábánál, csúfondárosan vigyorogva. Csúnyán néztem rá. Nem volt könnyű – szívem szerint inkább tátott szájjal bámultam volna.

– Szia, Edward, nagyon-nagyon sajnálom... – kezdte rá Tyler. Edward leintette.

– Egy karcolás sincs rajtam! – közölte, és ránk villantotta ragyogó fogsorát. Leült Tyler ágya szélére, szemben velem. Újra elvigyorodott.

– Szóval, mire ítélték? – kérdezte.

– Semmi bajom, mégsem engednek haza! – panasztam. – Hogy lehet az, hogy téged nem szíjaztak egy ilyen rémséghez, mint minket közönséges halandókat?

– Ismerni kell a megfelelő embereket! – felelte. – De ne aggódj, azért jöttem, hogy megszöktesselek.

Aztán belépett egy orvos, és nekem leesett az állam. Fiatal volt, szőke volt... és jóképűbb, mint a legsármosabb filmsztár, akit életemben láttam. Igaz viszont, hogy sápadt volt, fáradtnak tűnt, és neki is karikák sötétlettek a szeme alatt. Charlie leírásából ráismertem: ez csak Edward apja lehet.

– Nos, Miss Swan – fordult hozzám Dr. Cullen (a hangja is rendkívül megnyerő volt) –, hogy érzi magát?

– Semmi bajom – mondtam újra, s reményeim szerint aznap utoljára.

Odalépett az ágyam fejénél a falra erősített monitorhoz és bekapcsolta.

– A röntgen eredménye jónak tűnik – mondta. – Nem fáj a feje? Edward szerint alaposan beverte.

– Nem, nem fáj – sóhajtottam és gyors, haragos pillantást vetettem Edwardra.

Az orvos hűvös ujjai könnyedén végigtapogatták a koponyámat. Észrevette, amikor megrándult az arcom.

– Itt érzékeny? – kérdezte.

– Nem nagyon... – Volt már rosszabb is, gondoltam. Kuncogást hallottam, és amikor fölnéztem, láttam, hogy Edward

leereszkedően mosolyog. A szemem összeszűkül.

– Nos, az édesapja odakinn van a váróban, ha akar, hazamehet vele. De azonnal jöjjön vissza, ha csak egy kicsit is szédül, vagy valami gond adódik a látásával.

– Nem mehetnék vissza az iskolába? – Elképzelttem Charlie-t, amint ápolni próbál.

– Talán jobb lenne, ha ma még pihenne egy kicsit. Edwardra mutattam.

– És ő visszamehet az iskolába?

– Valakinek meg kell vinnie a jó hírt, hogy életben maradtunk!

– közölte Edward önelégülten.

– Ami azt illeti – helyesbített Dr. Cullen –, úgy látom, az iskola nagyobbik része úgyis odakinn van a várószobában.

– Jaj, nem! – nyögtem, és a tenyerembe tettem az arcom. Dr. Cullen felvonta a szemöldökét.

– Netán mégis inkább itt maradna?

– Nem, nem! – tiltakoztam. Kicsúsztottam a lábam az ágy szélére, és gyorsan leugrottam az ágyról. Túlságosan gyorsan – megtántorodtam, Dr. Cullennek kellett elkapnia. Nyugtalanul nézett rám.

—Jól vagyok! – bizonygattam újra. Nem láttam értelmét közölni vele, hogy az egyensúlyproblémáim nincsenek összefüggésben az előbb szerzett fejsérülésemmel.

– Vegyen be egy Tylenolt, ha fáj! – javasolta a doktor, miközben igyekezett megtámogatni.

– Egyáltalán nem fáj annyira – bizonygattam.

– Úgy hallom, elképesztő szerencséje volt – Dr. Cullen mosolyogva, lendületes kézírással aláírta a kórlapomat.

– Szerencsém volt, hogy Edward ott állt a közvetlen közelemben – helyesbítettem, és szigorú pillantást vettem a szóban forgó illetőre.

– Ó, igen, persze! – helyeselt Dr. Cullen, és hirtelen nagyon belemerült az előtte fekvő papirosok tanulmányozásába. Aztán elfordította a fejét, Tylerre nézett, majd odalépett az ágyához.

A doktor mindent tud! – villant át az agyamon.

– Attól tartok, neked egy kicsit tovább kell velünk maradnod! – mondta Tylernek, miközben megvizsgálta a sebesüléseit.

Amint a doktor hátat fordított nekünk, odaléptem Edwardhoz.

– Ráérsz egy percre? Beszélni szeretnék veled! – sziszegtem halkán. Hátrált előlem egy

lépést, és összepréselte az állkapcsát.

– Apád vár – szűrte a fogán keresztül. Dr. Cullen és Tyler felé intettem.

– Szeretnék négy szemközt beszélni veled, ha lehet! – erősködtem.

Dühösen fújt egyet, aztán sarkon fordult, és öles léptekkel végigmasírozott a hosszú termen. Majdhogynem szaladnom kellett, hogy lépést tartsak vele. Amint befordultunk a sarkon egy rövid folyosóra, megpördült, és újra szembenézett velem.

– Mit akarsz? – kérdezte ingerülten.

Ez a barátságatlan hang megijesztett. Az én mondandóm korántsem csengett olyan szigorúan, mint szerettem volna.

– Még tartozol nekem egy magyarázattal – emlékeztettem.

– Megmentettem az életedet. Nem tartozom neked semmivel! Ellenségessége megriasztott.

– De hát megígérted!

– Bella, te bevverted a fejed, és nem tudod, mit beszélsz! Most már bennem is felment a pumpa.

– Az égvilágon semmi baj a fejemmel! Állta a tekintetemet.

– Mit akarsz tőlem, Bella?

– Az igazat akarom tudni – feleltem. – Tudni akarom, miért kell hazudoznom a kedvedért.

– Miért, szerinted mi történt? – fakadt ki. Hadarni kezdtem:

– Annyit tudok, hogy még csak a közelemben sem voltál. Tyler sem látott, úgyhogy ne mondd nekem, hogy azért van az egész, mert bevverted a fejemet! Az a teherautó majdnem elgázolt mind a kettőnket. .. de végül... Te pusztá kézzel behorpasztottad az oldalát, aztán behorpasztottad a másik autót is, neked meg semmi bajod... Az a furgon majdnem összezúzta a lábamat, de te megállítottad, kiemeltél alóla... – Én magam is éreztem, milyen képtelenül hangzik mindez, és nem bírtam folytatni. Olyan dühös voltam, hogy kis híján elsírtam magam; fogcsikorgatva próbáltam visszatartani a könnyeimet.

Edward arca kétkedést tükrözött, ugyanakkor feszült volt és védekező.

– Azt képzeled, hogy leemeltem rólad a teherautót? – kérdezte olyan hangon, mintha kétségbe vonná az ép elmémet, de ez csak még gyanakvóbbá tett. Úgy hangzott, mintha egy profi színész alakítaná jól begyakorolt szerepét.

Némán bólintottam.

– Azzal tisztában vagy, ugye, hogy ezt senki – nem fogja elhinni neked! – Mintha gúnyolódott volna.

– Nem fogom elmondani senkinek! – feleltem, minden szót lassan, nyomatékosan ejtve, nehogy elragadjon a düh.

Csodálkozás suhant át az arcán.

– Akkor meg mit számít, hogy mi történt?

– Nekem számít – erősködtem. – Nem szeretek hazudni, úgyhogy szeretném, ha nyomós okom lenne rá! .

– Nem lenne jobb, ha egyszerűen megköszönnéd nekem, hogy megmentettelek, és annyiban hagynád a dolgot?

– Köszönöm! – mondtam dühtől fuldokolva.

– Nem fogod annyiban hagyni, mi?

– Nem én!

– Ebben az esetben... remélem, örömdre szolgál a csalódás!

Dühösen, némán farkasszemet néztünk. Én szólaltam meg először, és nagyon igyekeztem a mondanivalómra összpontosítani. Félő volt ugyanis, hogy eltereli róla a figyelmemet Edward dühtől sápadt, szép arca. Mintha a pusztítás angyalával álltam volna szemben.

– Egyáltalán miért avatkoztál közbe? – kérdeztem fagyosan. Kis ideig fontolgatta a választ, és egy töredék másodpercig végtelenül sebezhetőnek tűnt.

– Nem tudom – suttopta. És faképnél hagyott.

Olyan dühbe gurultam, hogy beletelt egy-két percbe, amíg magamhoz tértem. Amikor végre moccanni bírtam, lassan végigkóvályogtam a folyosón a kijáratig.

A váróteremben még kínosabb volt a helyzet, mint amitől féltem. Úgy tűnt, egész Forks ott tolong és engem bámul. Charlie odarohant hozzám: én megadóan föltartottam a kezem.

– Semmi bajom! – győzködtem morcosan. Még mindig ingerült voltam, és semmi kedvem nem volt cseverészni.

– Mit mond az orvos?

– Dr. Cullen megvizsgált, semmi bajom, nyugodtan hazamehetek! – Fölsóhajtottam. Mike, Jessica és Eric kivált a tömegből, és felénk oldalaztak. – Menjünk már! – sürgettem Charlie-t.

Ő egyik karját a hátam mögé csúsztatta, bár nem ért hozzám, és kivezetett a kijárat üvegajtáján. Szégyenlősen odaintegettem a barátaimnak, remélve, ebből megértik, hogy nincs miért aggódniuk többé. Életemben először ültem be készségesen a járórkocsiba, szinte föllélegeztem – ezt se hittem volna!

Némán hajtottunk hazafelé. Annyira belemerültem a gondolataimba, hogy szinte megfeledkeztem Charlie jelenlétéről. Biztos voltam benne: amikor Edward megpróbálta belém fojtani a szót ott a folyosón, ezzel voltaképpen bevallotta, hogy csakugyan úgy történt mindaz, ahogyan én láttam, jóllehet még mindig alig tudtam elhinni.

A házhoz érve Charlie megszólalt.

– Ühm... föl kell majd hívnod Renée-t! – büntudatosan lesunyta a fejét.

– Te megmondtad Anyunak?!

– Sajnálom.

A szükségesnél kissé erősebben vágtam be a járórkocsi ajtaját.

Anyu persze magánkívül volt. Legalább harmincszor el kellett mondanom neki, hogy semmi bajom, mire kissé lecsillapodott. Könyörgött, hogy utazzam azonnal haza – megfeledkezett róla, hogy otthon éppen nincsen senki –, én azonban ellenálltam a kísértésnek, méghozzá elég könnyen. Semmi kedvem elmenni Forksból, amíg meg nem fejtetem Edward titkát. De nemcsak a titok, hanem Edward személye is szinte rögeszmésen foglalkoztatott. Butaság! Ostobaság! Szóval, nem éltem az alkalommal, hogy elmenekülhetek Forksból, ahogyan azt minden normális, épelméjű ember tette volna.

Úgy döntöttem, jobb lesz, ha aznap korán lefekszem. Charlie egyfolytában aggodalmasan leste minden mozdulatomat, és ez kezdett az idegeimre menni. A szobámba menet betértem a fürdőszobába, és lenyeltem három szem Tylenolt. Rövidesen hatni kezdtek, és ahogy a fájdalom lassanként csillapodott, elszundítottam.

Aznap éjjel álmodtam először Edward Cullennel.

4. MEGHÍVÁSOK

ÁLMOMBAN NAGYON SÖTÉT VOLT, s ami kevéske, tompa fény mégiscsak derengett, az mintha Edward bőréből sugárzott volna. Az arcát nem láttam, csak a hátát, egyre távolodott, és engem otthagytott a sötétségben. Akármilyen gyorsan rohantam, nem bírtam utolérni; akármilyen hangosan kiáltoztam utána, nem fordult meg. A szorongás fölvert az éjszaka közepén, és utána nagyon hosszú ideig nem bírtam újra elaludni – vagy legalábbis nekem nagyon hosszúnak tűnt ez az idő. Ettől kezdve minden éjjel megjelent az álmaimban, de mindig csak a perifériáján, soha nem került elérhető közelségbe.

A balesetemet követő hónap feszült volt, nyugtalan. Eleinte elég kínos is, mert nagy elkeseredésemre a figyelem középpontjába kerültem. Tyler Crowley lehetetlenül viselkedett, állandóan a sarkamban járt, mert az volt a rögeszméje, hogy valahogy jóvá kell tennie, amit elkövetett ellenem. Megpróbáltam meggyőzni, hogy én csak egy dolgot szeretnék, de azt nagyon: felejtsem el minél hamarabb ezt az egészet – pláne, mivel semmi bajom nem esett –, de hiába beszéltem neki. A szünetekben mindenhová követett, és ebédnél mindig odaült a mostanra már amúgy is zsúfolt asztalunkhoz. Mike és Eric undokabbak voltak hozzá, mint egymáshoz, és én aggódni kezdtem, hogy újabb nem kívánatos imádóra tettem szert.

Edwarddal viszont szemlátomást senki nem törődött, pedig én újra és újra elmondtam mindenkinek, hogy ő volt a nap hőse, hogyan rántott félre a saját testi épségét kockáztatva. De Jessica, Mike, Eric és mindenki más ilyenkor mindig megjegyezték, hogy Edwardot egyáltalán nem látták a közelemben, amíg a furgont odébb nem vontatták.

Eleget rágódtam magamban, vajon miért nem tűnt fel senkinek, hogy egyik pillanatban még jó messze állt tőlem, a saját kocsijánál, a következőben pedig mellettem termett és megmentette az életemet. Bosszúsan állapítottam meg, hogy nyilván azért, mert senki mást nem foglalkoztat úgy Edward, mint engem. Én lesem állandóan, hogy ott van-e a közelben. Hát ez igazán szánalmas...

Edwardot sose vették körbe a kíváncsiskodók, hogy az ő szájából hallják a történetet. Őt ugyanúgy elkerülték, mint eddig. Az ebédlőben a Cullen- és a Hale-testvérek ugyanannál az asztalnál ültek az érintetlen étel fölött, mint mindig, és kizárólag egymással beszélgettek. Egyikük sem nézett többet felém, legkevésbé Edward.

Amikor mellettem ült az órán, elhúzódott tőlem jó messzire, és úgy tett, mintha észre se venne. Csak időnként, amikor a keze hirtelen ökölbe szorult – a bőr megfeszült a csontokon, és még jobban kifehéredett –, olyankor töprengtem el rajta, hátha csal a látszat, és mégiscsak tudatában van, hogy ott vagyok.

Szemlátomást azt kívánja, bárcsak hagyta volna, hogy Tyler elüssön – mi más következtetésre juthattam?

Szerettem volna beszélni vele, és egy nappal a baleset után meg is próbáltam. A traumatológián zajlott szóváltásunk mindkettőnket feldühített. Én még mindig haragudtam rá, amiért nem bízik bennem annyira, hogy elárulja az igazságot, holott én a magam részéről szilárdan tartottam magamat az alku rám eső részéhez. De végső soron mégiscsak megmentette az életemet, akárhogy is csinálta... És így másnapra a mérgem lecsillapodott, és megilletődött hála lett belőle.

Edward már a helyén ült, mikor megérkeztem a biológia-terembe. Leültem, és vártam, hogy felém forduljon, de ő semmi jelét nem adta, hogy észrevett volna.

– Szia, Edward! – üdvözöltem kedvesen, hogy megnyugtassam, ezúttal nem fogom a kérdéseimmel zaklatni.

Hajszálynaira felém fordította a fejét, de nem nézett a szemembe, biccentett, aztán újra másfele nézett.

És ez volt az utolsó alkalom, hogy egyáltalán tudomást vett a létezésemről, noha nap mint

nap ott ült mellettem, karnyújtásnyira. Néha képtelen voltam ellenállni a kísértésnek – de csak messziről figyeltem, a menzán vagy a parkolóban. Aranyszínű szeme napról napra érzékelhetően egyre sötétebb lett. De az osztályban igyekeztem én is ugyanúgy keresztülnézni őrajta, mint ő énrajtam. Viszont nyomorultul éreztem magam. És az álmaim folytatódtak.

Bár szemérmetlenül hazudoztam, az e-mailjeimből Renée kihámozta, milyen lehangolt vagyok, és néhányszor fölhívott. Megpróbáltam meggyőzni, hogy csak az örökös eső van rám ilyen hatással.

Azért akadt egy ember, aki örült neki, hogy ilyen feltűnően fagyos a viszony köztem és a padtársam között: Mike. Láthatóan attól tartott, hogy Edward merész mentőakciója mély benyomást tesz rám, és megkönnyebbült, amikor éppen az ellenkezőjét tapasztalta. Ettől igen magabiztos lett, rendszeresen odatelepedett az asztalom szélére fecsegni biológia előtt, és ugyanúgy levegőnek nézte Edwardot, mint ő minket.

Az ominózus fagyos nap után a hó elolvadt, és nem is esett többet. Mike csalódott volt, mert elmaradt a tervezett nagy hócsata, annak viszont örült, hogy így rövidesen sort keríthetünk a tengerparti kirándulásra. De az eső egyfolytában szakadt, a hetek pedig teltek.

Jessicától értesültem egy közelgő, másik nagy eseményről – március első keddjén fölhívott, hogy megkérdezze, nem bánom-e, ha Mike-ot hívja a két hét múlva esedékes tavaszi bálra. Ez afféle hölgyválasz-buli, azaz a lányok hívják meg bálozni a fiúkat.

– Biztos, hogy nem bánod? Nem te akartad felkérni? – kérdezgette, hiába bizonygattam, hogy egy csöppet sem bánom.

– Nem, Jess, én nem megyek el a bálra! – nyugtattam meg. Ha van valami, ami egészen biztosan meghaladja a képességeimet, hát az a tánc.

– Pedig biztos jó buli lesz! – győzködött Jessica, de nem túl lelkesen. Úgy sejtettem, a társaságomnál Jessica többre tartja az én megmagyarázhatatlan népszerűségemet.

– Érezd jól magad Mike-kal! – biztattam.

Másnap kissé meglepődtem, mert Jessica egyáltalán nem viselkedett olyan barátságosan. Némán jött mellettem matekról spanyolórára, és nem mertem megkérdezni tőle, hogy mi baja. Ha Mike kikoszarozta, nyilván én vagyok az utolsó ember, akinek ezt bevallaná...

A gyanúm megerősödött, amikor láttam, hogy ebédnél Jessica a *lehető* legmesszebbre ül Mike-tól, és élénken társalog Erickel. Mike viszont szokatlanul hallgatag volt.

Feltűnően csendesen kísért a következő órára: zavart arckifejezése sem ígért sok jót. De csak akkor tért a tárgyra, amikor én már leültem a helyemre, ő pedig fölkuporodott a pad szélére. Mint mindig, most is szinte bizsergett a bőröm a tudattól, hogy Edward ott ül mellettem, olyan közel, hogy akár megérinthetném, és mégis olyan távol, mintha csak a képzeletemben élne.

– Szóval – kezdte Mike a padlót fixírozva –, Jessica meghívott a tavaszi bálra.

– Hát ez nagyszerű! – lelkesedtem, ahogyan csak tellett tőlem. – Biztosan nagyon jól fogod érezni magad Jessicával!

– Hát... – Szemlátomást megzavarta a vidámságom, és egy csöppet sem örült neki. – Azt mondtam neki, hogy ezen még gondolkodnom kell.

– Hogy jutott eszedbe ilyesmi? – förmedtem rá, noha valójában nagy kő esett le a szívemről, hogy Mike nem mondott kifejezetten nemet Jessicának.

Mike elvörösödött, és megint a padlót tanulmányozta. Egészen megsajnáltam.

– Arra gondoltam, hogy talán... szóval, hogy hátha neked is kedved támad meghívni engem.

Egy pillanatig haboztam, elöntött a büntudat. De láttam a szemem sarkából, hogy Edward feje reflexszerűen felém rezzen.

– Mike, azt hiszem, igent kellene mondanod Jessicának!

– Te talán már meghívtál valakit? – Vajon Edward észrevette-e azt a gyors, gyanakvó

pillantást, amelyet Mike vetett rá?

– Nem nem – nyugtattam meg Mike-ot. – Én egyáltalán nem megyek el a bátra.

– Miért nem? – kérdezte Mike.

Nem volt kedvem ecsetelni, miféle katasztrófahelyzet áll elő, ha én táncra perdülök, úgyhogy gyorsan új tervet agyaltam ki.

– Azon a szombaton Seattle-ben leszek – hadováltam. Valamikor úgyis be akartam menni a városba, és most hirtelen ez tűnt a legmegfelelőbb időpontnak.

– Nem mehetnél valamelyik másik hétvégén?

– Sajnálom, de nem – feleltem. – Úgyhogy ne várakoztasd tovább Jessie-t! Udvariatlanság lenne!

– Aha, igazad van! – motyogta, majd megfordult, és leverten a helyére kullogott. Lehunytam a szemem, és a halántékomhoz szoritottam az ujjamat, mintha így akarnám kiszorítani a fejből a büntudatot és a szánalmat. Mr. Banner belekezdett a mondókájába. Fölsóhajtottam és kinyitottam a szememet.

Edward bámult rám kíváncsian, és az ismerős-ingerült csalódottság most még tisztábban sugárzott sötét szeméből, mint máskor.

Meglepődtem, de álltam a tekintetét, arra számítva, hogy gyorsan elfordul. Esze ágában sem volt. Arról, hogy én adjam fel a szempárbajt, szó sem lehetett. A kezem reszketni kezdett.

– Mr. Cullen? – szólította meg a tanár, választ várva egy kérdésre, amit én nem is hallottam.

– A Krebs-ciklus – vetette oda Edward, miközben szemlátomást kelletlenül Mr. Bannerhez fordult.

Amint tekintete elengedte az enyémet, lesütöttem a szemem, a könyvembe mélyedtem, és megpróbáltam összeszedni magam. Amilyen gyáva vagyok, megint a hajam mögé rejtettem az arcomat. El se akartam hinni, milyen fantasztikusan erős érzelmek viharzottak keresztül rajtam – csak azért, mert Edward egyáltalán rám nézett, úgy hat hét óta először. Nem hagyhatom, hogy ekkora hatással legyen rám. Ez már nem is csak szánalmas, inkább beteges!

Az óra hátralévő részében igyekeztem levegőnek nézni, és mert ez teljességgel lehetetlen volt, megpróbáltam legalább úgy tenni. Amikor végre kicsengettek, hátat fordítottam neki, és lassan összeszededgettem a holmimat, arra számítva, hogy mint mindig, most is pillanatokon belül eltűnik a teremből.

– Bella! – A hangja akkor sem csenghetett volna ismerősebbnek, ha születésemtől fogva hallom, nemcsak néhány rövid hete.

Lassan, kelletlenül megfordultam. Tudtam, mit fogok érezni, amikor belenézek tökéletes arcába, és nem akartam ezt érezni. Gyanakvón méregettem: az ő arckifejezéséből semmit nem tudtam kiolvasni. Szólni egy szót sem szólt.

– Micsoda? Csak nem állsz megint szóba velem? – kérdeztem végül, szándékom ellenére meglehetősen durcás hangon.

Az ajka megrándult, mintha egy mosolyt igyekezne elfojtani.

– Nem, nem igazán – ismerte be.

Lehunytam a szemem, és lassan, az orromon át vettem a levegőt, és közben azon kaptam magam, hogy a fogamat csikorgatom. Edward némán várt.

– Hát akkor mit akarsz, Edward? – kérdeztem csukott szemmel: így könnyebben tudtam összefüggően beszélni.

– Sajnálom! – Őszintének tűnt. – Tudom, hogy nagyon elviselhetetlen vagyok. De jobb így, hidd el!

Kinyitottam a szemem. Edward arca nagyon komoly volt.

– Nem értem, miről beszélsz! – mondtam óvatosan.

—Jobb, ha mi ketten nem barátkozunk egymással – magyarázkodott. – Bízz bennem!

Összeszűkült a szemem. Ezt mintha már hallottam volna...

– Kár, hogy ez nem előbb jutott eszedbe! – sziszegtem a fogam közt. – Akkor most nem lenne mit megbánnod!

– Megbánnom? – Szemlátomást váratlanul érte a szó is, a hangsúlyom is. – Mit kéne megbánnom?

– Azt, hogy nem hagytad, hogy az a hülye kocsi kivasaljon! Edward ledöbbsent.

Amikor végül megszólalt, elég paprikás volt a hangja.

– Te tényleg azt hiszed, megbántam, hogy megmentettem az életedet?

– Tudom, hogy megbántad! – csattantam fel.

– Nem tudsz te semmit! – Tényleg pokolian dühös volt. Félrekaptam a fejemet, az ajkamba haraptam, nehogy ordítva olyasmit vágjak a fejéhez, amit aztán megbánok. Összeszedtem a könyveimet, felálltam. Úgy terveztem, hatásosan, méltóságteljesen vonulok ki, de természetesen a küszöbön megbotlottam, és minden kirepült a kezemből. Egy pillanatig csak álltam, és arra gondoltam, hagyom a francba az egészet. Aztán felsóhajtottam, és mégiscsak lehajoltam. De ekkorra Edward már ott volt mellettem, sőt, már össze is szedte takaros kupacba a könyveimet. Rezzenéstelen arccal átnyújtotta a pakkot.

– Köszönöm! – mondtam fagyosan.

– Szívesen – felelte résnyire szűkült szemmel.

Gyorsan fölegyenesedtem, és vissza se nézve elhúztam a tornaterem felé.

A testnevelés óra nagyon durvára sikeredett. Áttértünk a kosárlabdára. A labdát ugyan soha senki nem passzolta oda nekem, szóval eddig rendben is lett volna a dolog, csakhogy örökösen elestem. Időnként másokat is magammal rántottam. Ma még a szokásosnál is rosszabbul sült el minden, annyira tele volt a fejem Edwarddal. Megpróbáltam a lábamra koncentrálni, de valahányszor ő visszalopakodott a gondolataim közé, azonnal kibillentett az egyensúlyomból.

Mint rendesen, most is föllélegeztem a tornaóra végén. Majdhogynem rohantam a kocsimhoz: egy csomó ember volt, akivel nem akartam találkozni. A járgányom csak jelentéktelen sérüléseket szenvedett a balesetben. Ki kellett cserélnem a hátsó jelzőlámpákat, és ha korábban rendesen átfestettem volna a járgányt, akkor most egy-két helyen ki kéne igazítanom a festést. Tyler szülei viszont csak alkatrésznek tudták eladni a furgonjukat.

Kis híján szívgörcsöt kaptam, amikor befordultam a sarkon, és észrevettem, hogy egy magas, sötét alak támaszkodik a furgonom oldalának. Aztán rájöttem, hogy csak Eric az.

– Szia, Eric! – üdvözöltem a kocsihoz érve.

– Szia, Bella!

– Mi újság? – kérdeztem, miközben a zárral babráltam. Volt valami kellemetlen él a hangjában, de én nem törődtem vele, úgyhogy a következő szavai úgy értek, mint derült égből a villámcsapás.

– Khm, csak azon gondolkodom... volna-e kedved velem jönni a tavaszi bálra? – Az utolsó szónál elcsuklott a hangja.

– Azt hittem, hölgyválasz van – csúszott ki a számon. Nem volt túl diplomatikus megjegyzés.

– Hát, igen – ismerte be szégyenlősen.

Sikerült összeszednem magam, és megpróbáltam melegen rámosolyogni.

– Köszönöm, hogy megkérdezted, de aznap Seattle-be megyek.

– Oh – mondta. – Hát akkor, talán majd legközelebb...

– Persze! – helyeseltem, aztán az ajkamba haraptam. Reméltem, hogy nem veszi készpénznek.

Elbaktatott az iskola felé. Halk nevetést hallottam.

Edward sétált el az orrom előtt, összeszorított szájjal. Nem nézett se jobbra, se balra.

Fölrántottam a kocsim ajtaját, beugrottam, és hangosan bevágtam magam mögött az ajtót. Fűlsiketítő zajjal felpörgettem a motort, és kihátráltam a parkoló autók közti üres sávba. Edward már a kocsiában ült, két hellyel feljebb, de simán kicsusszant elém, elzárva az utamat. Szép nyugodtan megállt, hogy bevárja a testvéreit: azok négyen a parkoló felé tartottak, bár még csak a menzánál jártak. Megfordult a fejemben, hogy leborotválom a flancos Volvójának hátulját, de túl sok volt a szemtanú. Belenéztem a visszapillantó tükörbe. Már egész autósor várakozott mögöttem. Közvetlenül mögöttem Tyler Crowley integetett frissen vásárolt, használt Sentrájából. Túl dühös voltam, hogy visszaintegessek.

Nézelődtem körbe-körbe, csak az előttem álló kocsira nem. Kopogtak az utasülés felőli ablakomon. Odanéztem: Tyler volt az. Teljesen összezavarodva újra belenéztem a visszapillantó tükörbe. Az autójának most is járt a motorja, az ajtaja tárva-nyitva. Áthajoltam, hogy letekerjem az ablakot. Csakhogy beragadt. Félig lekínlódtam, aztán föladtam.

– Sajnálom, Tyler, én sem tudok továbbmenni Cullen miatt! -bosszankodtam, végtére is nem miattam áll a sor.

– Látom... csak kérdeznék valamit, ha már úgyis beragadtunk – vigyorgott.

Na neee... ilyen nincs...

– Nem akarsz meghívni a tavaszi bálra? – kérdezte.

– Nem leszek aznap a városban, Tyler! – Azt hiszem, kissé éles volt a hangom. Gyorsan emlékeztettem magam, hogy Tyler nem tehet róla, hogy Mike és Eric már felélték az aznapi türelem-adagomat.

– Aha, Mike is azt mondta – ismerte be.

– Akkor meg mi a csudának... Vállat vont.

– Azt reméltem, csak őt akartad lerázni ezzel a szöveggel... Oké, hát akkor mégiscsak tudta, mit csinál...

– Sajnálom, Tyler – megpróbáltam leplezni az ingerültségemet. – Aznap tényleg nem leszek Forksban.

– Semmi baj! Akkor még mindig ott van az év végi bál... Mielőtt még felelhettem volna, visszaballagott az autójához.

Éreztem, hogy az arcomra kiül a rémület. Elöttem Alice, Rosalie, Emmett és Jasper beszálltak a Volvóba. Edward engem figyelt a visszapillantó tükrében. És úgy rázta a nevetés, mintha minden szót hallott volna. A lábam önkéntelenül megindult a gázpedál felé... egy icike-picike ütközés nem fog kárt tenni a kocsiban ülőkben, csak abban a flancos ezüstdukkózásban. Felpörgettem a motort.

Csakhogy a Volvo kilőtt, és elsöpört. Én meg lassan, óvatosan vezettem hazafelé, és egész úton dühösen morogtam magamban.

Otthon elhatároztam, hogy csirkés tortillát csinálok vacsorára chiliszósszal. Azzal jó sokat kell piszmogni, és az legalább leköti a figyelmemet. Miközben a hagymát meg a chilit pároltam, megszólalt a telefon. Először nem mertem fölvenni, de aztán arra gondoltam, talán Charlie lesz az vagy Anyu.

Jessica volt az, és hallottam a hangján, hogy madarat lehetne fogatni vele: Mike odament hozzá iskola után, és közölte, hogy elfogadja a meghívást. Én is lelkesedtem vele egy sort, de csak röviden, mert közben a hagymát kavargattam. Jessica rövidesen el is búcsúzott, mert még föl akarta hívni Angélat és Laurent is, hogy nekik is elújságotja a nagy hírt. Ártatlanul fölvettem, mi lenne, ha Angela, az a bizonyos, félnék lány, aki együtt járt velem biológiára, Ericet hívná meg. És Lauren, a felvágós, aki mindig keresztülnézett rajtam az ebédlőasztalnál, meghívhatná Tyler: valaki mintha azt mondta volna, hogy még mind a ketten szabadok. Nagyszerű ötlet, lelkesedett Jess. Most, hogy Mike-ot biztosította magának, mintha tényleg őszintén mondta volna, hogy szeretné, ha én is elmennék a bálba. Neki is azzal a kifogással

hozakodtam elő, hogy Seattle-be kell mennem.

Amikor letettem a kagylót, megpróbáltam a vacsorára összpontosítani – különösen a csirke fölkkockázására ügyeltem, nem akartam aznap tiszteletemet tenni a baleseti sebészetem. De az eszem máshol járt, Edward szavait elemezgettem minduntalan. Azt vajon hogy érthette, hogy jobb, ha nem barátkozunk?

Hányingerem támadt, amikor rájöttem, mire gondolhatott. Nyilván észrevette, mennyire odáig vagyok érte: ő pedig nem akar hiú reményeket ébreszteni bennem... ezért nem lehetünk még barátok sem... mert egyáltalán nem érdeklém őt!

Hát persze, hogy nem, gondoltam dühösen, könnyes szemmel – a könnyeket a hagyma rovására írtam. Hiszen én nem vagyok érdekes egy csöppet sem. Ő pedig az. Érdekes... és okos... és titokzatos... és tökéletes... és gyönyörű... és a jelek szerint képes fél kézzel megemelni egy teherautót.

Rendben van, így is jó. Nem muszáj nekem vele foglalkoznom. Nem is akarok vele foglalkozni! Letöltöm itt, a purgatóriumban az önmagámra kiszabott büntetésem, aztán remélhetőleg sikerül bejutnom valamelyik főiskolára Dél-Nyugaton, sőt, talán Hawaii-ra kapok ösztöndíjat. Napsütötte tengerpartot és pálmafákat vizionálva betettem a tortillát a sütőbe.

Charlie bizalmasanul méricskél, amikor hazatérve megérezte a paprika szagát. Nem hibáztattam – legközelebb valahol Dél-Kaliforniában lehetett ehető mexikói kaját kapni. De mégiscsak zsaru volt, még ha csak kisvárosi zsaru is. Azért volt benne annyi kurázs, hogy belekóstoljon. Úgy láttam, ízlik neki. Elvezet volt figyelni, ahogy lassan kezdi elhinni, csakugyan tudok főzni.

– Apu... – kezdtem, amikor már kis híján végzett az evéssel.

– Mondjad, Bella!

– Hát, csak azt akartam mondani, hogy jövő szombaton bemegyek Seattle-be, ha nem bánod. – Nem engedélyt kértem, de a pusztá közlést gorombának éreztem, úgyhogy mégiscsak odabiggyesztettem a végére valami engedélykérés-félét.

– Minek? – kérdezte olyan meglepetten, mintha el se tudná képzelni, hogy létezhet olyan dolog a világon, amihez Forksban nem jut hozzá az ember.

– Hát szeretnék venni egy-két könyvet... az itteni könyvtár választéka elég szegényes... és talán nézek magamnak valami ruhafélét is... – Több pénzem volt, mint valaha, mert hála Charlie-nak, ingyen jutottam az autóhoz. Nem mintha nem kellett volna csillagászati összegeket költenem benzinre – a járgány valósággal falta az üzemanyagot.

– Valószínűleg tankolnod kell majd útközben – Charlie mintha olvasott volna a gondolataimban.

– Tudom, majd megállok Metasanóban és Olympiában. Esetleg Tacomában is, ha muszáj.

– És teljesen egyedül mész? – firtatta, és én nem tudtam eldönteni, arra gyanakszik-e, hogy titokban valami fiúval randizok, vagy egyszerűen csak attól fél, hogy bajba kerülök.

– Igen...

– Seattle nagy város... még a végén eltévedsz!

– Apu, Phoenix kábé ötször akkora, mint Seattle... és kiismerem magam a térképen, úgyhogy ne aggódj!

– Akarod, hogy veled menjek?

Megpróbáltam ügyesen leplezni, mennyire elborzaszt ez a gondolat.

– Dehogyan, Apu, alighanem egész nap mást se csinálok majd, mint egyik próbafülkéből ki, a másikba be. Halálra unnád magad!

– Óh, rendben! – Az eshetőség, hogy fél percnél többet kell várakoznia valami nőiruha-üzletben, azonnal elvette a kedvét a dologtól.

– Koszi! – mosolyogtam rá.

– Időben visszaérsz még az iskolabálra?

Hajjaj! Csakis egy ilyen kisvárosban fordulhat elő, hogy az ember *apja* tudja, mikor van az iskolabál!

– Nem, én nem táncolok, Apu! – Hát ha valaki, Charlie igazán megérthetné... végtére is nem anyámtól örököltem az egyensúlyproblémáimat!

Meg is értette.

– Ja, tényleg! – kapott észbe.

Másnap reggel igyekeztem a lehető legmesszebb parkolni az ezüst Volvótól. Nem akartam kísértésbe esni, még az lenne a vége, hogy vehetnék neki egy új autót. Kiszálltam, és ahogy a kocsikulccsal vacakoltam, leejtettem, egyenesen bele egy pocsolába. Lehajoltam érte, s ekkor fehér kéz villant elő a semmiből, és felkapta, mielőtt én elérhettem volna. Főlegyenesedtem. Edward Cullen lezserül a furgonomnak támaszkodott.

– Hát ezt meg hogy csináltad? – bosszankodtam.

– Mit? – Odanyújtotta a kulcsot. Amikor érte nyúltam, a tenyerembe ejtette.

– Hogy csak így előbukantál a semmiből!

– Bella, nem én tehetek róla, hogy nem veszed észre, ami az orrod előtt van!

A hangja nyugodt volt, mint rendesen – bársonyos és halk.

Mérgesen fújtam tökéletes arcába. A szeme megint világos volt, aranyló mézszínű. Kénytelen voltam a földet nézegetni, hogy elrendezem kusza gondolataimat.

– Mire volt jó az a közlekedési dugó tegnap? – kérdeztem még mindig a betont bámulva.

– Eddig azt hittem, az a stratégiád, hogy úgy teszel, mintha nem is léteznék, nem pedig az, hogy halálra idegesítesz!

– Azt Tyler kedvéért csináltam. Adnom kellett neki egy esélyt! – vigyorgott.

– Te....! – Elállt a lélegzetem. Nem jutott eszembe megfelelő gorombaság. Úgy begurultam, hogy azt hittem, menten agyonütöm, de ezen csak még jobban mulatott.

– És nem teszek úgy, mintha nem léteznél – folytatta.

– Szóval akkor tényleg azon vagy, hogy halálra bosszants! Ha már Tyler teherautója nem végzett velem!

A mézszínű szempár haragosan felszikrázott. Ajka keskeny vonallá préselődött, minden jókedv eltűnt az arcáról.

– Te tisztára bolond vagy! – mondta halkán és hidegen.

A tenyerem bizsergett – borzasztóan szerettem volna odasózni egyet. Magam is meglepődtem, rendes körülmények közt semmi hajlamom az erőszakra. Ideje, hogy faképnél hagyjam.

– Várj! – kiáltott utánam. De én csak mentem, dühösen cuppogva az esőben. Edward azonban mellettem termett, és könnyedén lépést tartott velem.

– Sajnálom, tényleg goromba voltam! – Úgy tettem, mintha meg se hallottam volna. – Ezzel nem azt akarom mondani, hogy nem volt igazam – folytatta –, de azért mégis sajnálom, hogy gorombáskodtam.

– Miért nem hagyysz békén? – morogtam.

– Kérdezni akartam tőled valamit, de te másra terelted a szót. – A markába nevetett. Úgy látszik, visszatért a jókedve.

– Talán többszörös személyiség szindrómában szenvedsz? – kérdeztem szigorúan.

– Már megint kezdod?! Megadtam magam.

– Jó, rendben. Mit akartál kérdezni?

– Arra gondoltam, hogy a jövő szombat... tudod, aznap, amikor az iskolabál van...

– Ez most valami vicc? – szakítottam félbe, és szembefordultam vele. Az arcom csurom víz lett, ahogy felnéztem, hogy lássam, milyen képet vág.

A szeme derűs-gonoszul megvillant.

- Megengednéd, hogy befejezzem?
- Beharaptam az ajkam és összekulcsoltam a kezem, nehogy valami ostobaságot műveljek.
- Hallottam, amikor azt mondtad, hogy aznap Seattle-be mész. Arra gondoltam, talán örülnél egy fuvarnak.
- Hát ez váratlanul ért.
- Micsoda? – Mire akar kilyukadni?
- Nem akarod, hogy bevigyenek kocsival Seattle-be?
- De kicsoda? – kérdeztem értetlenül.
- Hát én, természetesen! – Lassan, artikuláltan ejtett ki minden egyes szótagot, mintha egy gyengeelméjűhöz beszélne.
- De miért? – kérdeztem még mindig döbbenet.
- Hát mert én magam is úgy terveztem, hogy bemegyek Seattle-be valamikor, és őszintén szólva nem vagyok biztos benne, hogy a furgonod kibír ekkora utat.
- A kocsimnak semmi baja, köszönöm szépen! – Továbbmentem, de annyira meglepődtem, hogy még a mérgeledésről is megfeledkeztem.
- De eljutsz-e vele egy tankkal Seattle-ig? – Hozzám igazította a lépseit.
- Nem hinném, hogy ez rád tartozna! – Hülye, flancos Volvós...
- Közérdek, hogy ne pazaroljuk fölöslegesen a véges mennyiségben rendelkezésre álló energiaforrásokat...
- Komolyan, Edward! – Beleborzongtam, ahogy kimondtam a nevét, de nagyon utáltam magamat érte. – Nem tudlak követni. Eddig azt hittem, nem akarsz velem barátkozni.
- Azt mondtam, jobb lenne, ha nem barátkoznánk, nem azt, hogy nem akarok!
- Ó, kösz, most már minden teljesen világos! – gúnyolódtam. Azon kaptam magam, hogy már megint megállok. Most azonban már a menza kiugró teteje alatt ácsorogtunk, védve az esőtől, így egyszerűbb volt felnézni az arcába. Hát, ez nem kifejezetten segített a világos gondolkodásban.
- Sokkal... *okosabban* tennéd, ha nem barátkoznál velem! De már belefáradtam, hogy megpróbáljam magamat távol tartani tőled, Bella!
- Ragyogott a szeme, ahogy ezt az utolsó mondatot kimondta, a hangja fojtott volt. Én meg hirtelen elfelejtettem, hogyan kell levegőt venni.
- Eljössz velem Seattle-be? – kérdezte, még mindig azon a fojtott hangon.
- Nem bírtam megszólalni, csak bólintottam. Mosoly suhant át az arcán, aztán újra elkomolyodott.
- Tényleg jobban járnál, ha nagy ívben elkerülnél! – figyelmeztetett. – Akkor az osztályban találkozunk!
- Sarkon fordult, és visszasétált arra, amerről jöttünk.

5. VÉRC SOPORT

KÁBÁN, SZÉDELEGTEM BE AZ OSZTÁLYBA. Még azt sem vettem észre, hogy az angolóra már megkezdődött.

– Köszönjük, hogy megtisztel minket a jelenlétével, Miss Swan! – mondta Mr. Mason pikírten.

Elpirultam, és a helyemre siettem.

Csak az óra végén ébredtem rá, hogy Mike nem ült mellettem a szokott helyén. Belém nyilallt a büntudat. De az óra végén ő is, Eric is az ajtóban várt rám, ahogy szoktak, s ebből arra következtettem, hogy mégsem követtem el megbocsáthatatlan bűnt. Miközben a menza felé igyekeztünk, Mike egyre jobb formába lendült: lelkesen magyarázta, hogy az időjárás-jelentés jó időt jósolt erre a hétvégére. Az eső átmenetileg kisebb szünetet tart, és így talán végre sort keríthetünk a tengerparti kirándulásra. Megpróbáltam úgy tenni, mintha örülnék, hogy kissé kárpótoljam a tegnapi csalódásért. Nem ment könnyen: ha esik, ha nem, legfeljebb tíz-egynéhány fok lesz, az is csak akkor, ha szerencsénk van...

A délelőtt további részében csak ködösen éreztem a külvilágot. El se tudtam hinni, hogy Edward tényleg azt mondta, amit mondott, és tényleg úgy nézett rám, nemcsak képzeltem az egészet. Talán csak vágyálom, érzéki csalódás. Ez sokkal valószínűbbnek tűnt, mint az, hogy én csakugyan érdeklém Edwardot.

Így aztán türelmetlenül, de szorongva mentem Jessicával a menzára. Látni akartam Edwardot. Melyik énje kerekedett felül? A hideg és közönyös, amilyenek az elmúlt néhány hétben megismertem? Vagy valami csoda folytán csakugyan elhangzott mindaz ma délelőtt, amit hallani véltem? Jessica egyfolytában a báli terveiről locsogott – Lauren és Angela tényleg meghívták a másik két fiút, és úgy tervezték, mindnyájan együtt mennek –, és észre se vette, hogy egyáltalán nem figyelek rá.

Egyenesen arra a bizonyos asztalra néztem, és nyomban hatalmas csalódás ért. A másik négy ott volt, de Edward nem. Hazament? Sajgó szívvel álltam be a még mindig csacsogó Jessica mögé a sorba. Elment az étvágyam – nem is kértem semmit, csak egy üveg limonádét. Mindössze arra vágytam, hogy leülhessek egy kicsit duzzogni.

– Edward Cullen megint téged bámul! – hallottam Jessica hangját. Az említett név porrá zúzta szórakozottságom falát. – Kíváncsi vagyok, ma miért ül egyedül...

Fölkaptam a fejemet. Követtem Jessica pillantását. Edward csibészesen vigyorogva bámult rám egy üres asztal mellől – jó messze attól, ahol általában ülni szokott. Mutatóujjával hívogatóan intett, s amikor hitedenkedve meredtem rá, rám kacsintott.

– Ez *neked* szól? – Jessica úgy meghökkent, hogy az már szinte sértő volt.

– Talán nem tudta megcsinálni a biológia háziját – mormoltam, hogy mégis mondjak valamit. – Ühm, azt hiszem, jobb lesz, ha megkérdem, mit akar.

A hátamban éreztem Jessica tekintetét, miközben átvágtam az ebédlőn.

Edward asztalánál tétován megálltam az övével szemközti szék mögött.

– Nem ülnél ma át hozzám? – kérdezte mosolyogva. Gépiesen leültem, és közben gyanakodva figyeltem. Még mindig mosolygott. Hihetetlen, hogy valaki, aki ilyen gyönyörű, hús-vér ember legyen. Attól féltem, mindjárt eltűnik egy füstfelhőben, én pedig felébredek.

Úgy láttam, arra vár, hogy mondjak valamit.

– Igazán nem mindennapi ajánlat – végül ennyit sikerült kinyögnöm.

– Hát... – Elhallgatott egy pillanatra, aztán a következő szavakat egy szuszra hadarta el. – Úgy döntöttem, ha már úgyis pokolra jutok, legalább legyen miért!

Vártam egy kicsit, hátha mond még valamit, mert ebből egy kukkot sem értettem. Teltek a másodpercek.

– Tudod, fogalmam sincs, miről beszélsz! – mutattam rá végül.

– Tudom. – Újra elmosolyodott, aztán másra terelte a szót. – Azt hiszem, a barátaid haragszanak rám, amiért elraboltalak!

– Túléltek – feleltem, de azért éreztem a hátamba fúródó pillantásokat.

– És lehet, hogy nem is adlak vissza – a szeme gonoszul megvillant. Nagyot nyeltem.

– Mintha aggódnál! – nevetett.

– Nem – feleltem, de nevetséges módon elcsuklott a hangom. – Csak meglepődtem... tulajdonképpen minek köszönhetem ezt az egészet?

– Már mondtam... Belefáradtam, hogy megpróbáljam távol tartani magam tőled. Úgyhogy föladtam. – Még mindig mosolygott, de okkersárga szeme komoly volt.

– Föladtad? – ismételtem összezavarodva.

– Igen. Föladtam, hogy megpróbáljak rendesen viselkedni. Most egyszerűen azt teszem, amihez kedvem van, és utánam az özönvíz! – A mosolya elhalványodott, miközben beszélt, és a hangja megkeményedett.

– Bocs, de lemaradtam...

Újra megjelent az arcán az a lélegzetelállító, csibész mosoly.

– Mindig túl sokat mondok, amikor veled beszélek. Ez is része a problémának.

– Emiatt kár aggódnod, egy kukkot sem értek belőle – mondtam fanyarul.

– Erre számítok is.

– Szóval tisztázzuk, most akkor barátok vagyunk vagy...?

– Barátok... – hangja kétkedő, naná.

– Vagy nem – morogtam. Elvigyorodott.

– Hát, éppenséggel megpróbálhatjuk. De figyelmeztetek, hogy nem vagyok megfelelő barát a számodra! – Mosolygott, de azért éreztem, hogy a figyelmeztetés komoly.

– Ezt már sokszor elmondtad. – Igyekeztem közömbös hangot megütni és nem venni tudomást a gyomrom remegéséről.

– Igen, mert nem hallgatsz rám. Még mindig nem hiszel nekem, pedig ha lenne eszed, elkerülnél.

– Azt hiszem, már elég világosan értésemre adtad, mi a véleményed a szellemi képességeimről! – puffogtam.

Edward bocsánatkérően mosolygott.

– Nos, ameddig nem... szóval nem jön meg az eszem, megpróbálunk barátok lenni? – kíséreltem meg összefoglalni zavarba ejtő beszélgetésünk lényegét.

– Hát, ez így elég jól hangzik.

A limonádés üveget szorongató kezemet tanulmányoztam, mert fogalmam sem volt, hogy most mit csináljak.

– Mire gondolsz? – kérdezte kíváncsian.

Fölnéztem a sötétarany szempárba, összezavarodtam, és mint rendesen, kikottyantottam az igazságot.

– Megpróbálok rájönni, hogy mi vagy te igazából. Összeszorította az állkapcsát, de némi erőfeszítéssel sikerült tovább mosolyognia.

– És mire jutottál? – kérdezte foghegyről.

– Hát nem sokra – ismertem be. Felnevetett.

– És mire tippelsz?

Elpirultam. Az elmúlt hónap során Pókember és Batman között ingadoztam. Ezt aztán végképp nem vallhatom be.

– Hát nem mondd meg? – kérdezte félrebillentett fejjel és döbbenetesen csábító mosollyal.

Megráztam a fejemet.

– Nem lehet. Szégyellem.

– Hát ez igazán bosszantó, tudod? – panaszkodott.

– Nem, nem tudom! – vágtam közbe dühösen. – El sem tudom képzelni, miért lenne bosszantó, ha valaki nem akarja megmondani neked, mire gondol... Pláne azok után, hogy az illető állandóan rejtélyes kis megjegyzéseket kap, amelyek mintha direkt arra lennének kitalálva, hogy ne tudjon aludni miattuk, és egész éjszaka azon agyaljon, hogy vajon mit is jelentenek... Ugyan már, mi lehet ebben bosszantó?

Kedves kis grimasszal felelt.

– Vagy az – folytattam, szabad folyást engedve minden felgyülemlett mérgemnek –, ha a szóban forgó alak egész sor képtelen dolgot művel. Például egyik nap megmenti az életedet, totálisan képtelen körülmények között, aztán másnap úgy bánik veled, mint egy leprással, és semmit nem hajlandó megmagyarázni, pedig megígérte! Mindebben, ugye, nincs semmi bosszantó?

– Te aztán könnyen fölkapod a vizet, igaz?

– Nem, csak nem szeretem a kettős mércét! Mosolytalanul meredtünk egymásra. Átnézett a vállam fölött, aztán elvigyorodott.

– Most mi van?

– A barátod azt hiszi, hogy zaklatlak, és most azt latolgatja, közbe merjen-e avatkozni.

– Nem tudom, kiről beszélsz – mondtam fagyosan. – De különben is biztosan tévedsz.

– Nem tévedek. Mondtam már, hogy a legtöbb emberen könnyű átlátni.

– Kivéve persze engem.

– Igen, kivéve téged. – Hirtelen megváltozott a hangulata, töprengve nézett rám. – Kíváncsi lennék, vajon miért...

Olyan átható tekintettel fürkészte az arcomat, hogy el kellett fordítanom a fejemet. Megpróbáltam inkább arra összepontosítani, hogy baj nélkül lecsavarjam a limonádés üveg kupakját. Ittam egy kortyot, és az asztalt bámultam, de nem láttam semmit.

– Nem vagy éhes? – kérdezte szórakozottan.

– Nem. – Nem volt kedvem közölni vele, hogy így is kismillió lepke verdes a gyomromban. – Na és te? – böktém az üres asztalra.

– Nem, én sem vagyok éhes! – Nem tudtam mire vélni, hogy magában mintha valami viccen mulatna, amit csak ő ért.

– Megkérhetlek valamire? – kérdeztem pillanatnyi habozás után. Hirtelen éber lett az arca.

– Az attól függ, mit szeretnél.

– Nem nagy dolog – nyugtattam meg. Várta, gyanakodva, de kíváncsian.

– Csak annyit... Ha majd legközelebb megint úgy döntesz, hogy a saját érdekemben keresztülnézel rajtam, volnál szíves előre figyelmeztetni?! Csak hogy fel legyenek rá készülve!
– A limonádés üveg nyakán köröztem a mutatóujjammal.

– Ez jogos kívánság. – Amikor fölnéztem, láttam, hogy alig bírja visszatartani a nevetését.

– Kösz.

– Akkor cserébe te is válaszolsz egy kérdésemre?

– De csak egyre.

– Mire tippeltél? Legalább az egyiket áruld el! Hajjaj.

– Nem, azt nem!

– Megígérted, hogy egy kérdésre válaszolsz, és nem szabtál feltételeket – emlékeztetett.

– Te is megszegted az ígéretedet – vágtam vissza.

– Csak egyetlen tippet... ígérem, nem nevetlek ki!

– Dehogyanem! – Ebben egészen biztos voltam. Leeresztette a szemhéját és aztán kilesett rám a hosszú, fekete pilláin keresztül, aransárga szeme szinte perzselt.

– Kérlek! – lehelte, és felém hajolt.

Az agyamból hirtelen minden gondolat eltűnt. Szent ég, ezt meg hogy csinálta?

– Ehm, mi van? – szédelegtem.

– Kérlek, áruld el! Csak egyeden icipici tippet mondj! – A tekintete még mindig az arcomon égett.

– Eh, na jó, hát például megmart egy radioaktív pók... – Lehet, hogy hipnotizálni is tud? Vagy csak én vagyok reménytelenül befolyásolható?

– Ez nem valami eredeti! – csúfolódott.

– Sajnálom, ennyi telt tőlem! – felhúztam az orrom.

– Még csak a közelében sem jársz! – ugratott.

– Semmi pók?

– Semmi.

– És semmi radioaktivitás?

– Semmi.

– Puff neki! – sóhajtottam.

– Sőt kriptonittal sem lehet ártani nekem – kuncogott.

– Azt ígérted, nem nevensz ki, nem emlékszel? Megpróbált komoly képet vágni.

– Előbb-utóbb úgyis rájövök! – figyelmeztettem. – Jobban örülnék, ha meg se próbálnád! – újra elkomolyodott. – Mert...?

– Mi van, ha nem szuperhős vagyok? Mi van akkor, ha én vagyok a rossz fiú? – Incselkedett, de a szeme nem mosolygott.

– Oh! – hirtelen mintha kezdett volna összeállni a kép. – Értem.

– Tényleg? – Elkomorodott, mintha attól félne, hogy túl sokat árult el.

– Veszélyes vagy? – találgattam, és a szívem hevesebben kezdett verni, mert ösztönösen ráhibáztam az igazságra. Edward csakugyan veszedelmes. Ezt próbálta elejétől kezdve a tudomra adni.

Pillantása megfejthetetlen érzelemmel telt meg.

– De nem gonosz – suttogtam a fejemet rázva. – Nem, azt nem tudom elhinni, hogy gonosz lennél.

– Tévedsz! – mondta olyan halkán, hogy alig értettem. Elcsórta a limonádés üveg kupakját, és ide-oda görgette az ujjai között. Azon töprengtem, vajon miért nem félek tőle. Komolyan gondolta, amit mondott – efelől nem volt semmi kétségem. De én mindössze enyhe szorongást éreztem, és legfőképpen elragadtatott izgalmat. De hát mindig is ezt éreztem, ha a közelében voltam.

Sokáig hallgattunk: végül arra riadtunk fel, hogy a menza már csaknem teljesen kiürült. Talpra szökkentem.

– Elkésünk!

– Én ma nem megyek órára – mondta, és olyan gyorsan pörgette a kupakot, hogy csak egy csíkot láttam belőle.

– Miért nem?

–Jót tesz az egészségnek, ha néha iskolát kerül az ember! – Mosolygott, de még mindig gondterhelt volt.

– Hát én megyek! – mondtam. Gyáva kukac vagyok, nem mertem megkockáztatni, hogy lógáson érnek.

Edward még mindig a rögtönzött játékszerrel babrált.

– Hát akkor majd később találkozunk...

Haboztam, mentem is, maradtam is volna, aztán megszólalt a csengő, én pedig az ajtó felé lódultam – a küszöbről még visszánéztem, de Edward tényleg nem moccant.

Miközben az osztályterem felé rohantam, agyam gyorsabban pörgött, mint Edward ujjai közt a limonádés üveg kupakja. Néhány talány megoldódni látszott, de megannyi új

keletkezett... De legalább az eső elállt.

Szerencsémre Mr. Banner még nem volt benn az osztályban, amikor odaértem. Gyorsan letelepedtem a helyemre, miközben Mike is, Angela is engem bámult. Mike durcás képet vágott, Angela meglepettnek és kissé rémültnek tűnt.

Aztán bejött Mr. Banner és csendre intette az osztályt. A karjában három kartondobozt egyensúlyozott. Lerakta őket Mike elé, és megkérte, hogy a tartalmukat ossza szét a többiek között.

– Oké, emberek, most szépen mindenki vesz ezekből a dobozokból! – mondta, közben előhúzott egy pár gumikesztyűt a köpenyszébéből, és fölvette. A kesztyű szára vészjóslóan éles hangon csattant a csuklóján. – Az elsőben van az indikátorlap! – folytatta, és kiemelt egy fehér lapot, amelyre négy négyszöget nyomtattak, és fölmutatta. – A másodikban a négyágú applikátor... – mondta, azzal feltartott valamit, ami leginkább egy erősen foghíjas nyeles fésűre emlékeztetett. – A harmadikban pedig steril mini-szike! Feltartott egy kis kék műanyag zacskót, és feltépte. – Ebből a távolságból ugyan nem lehetett látni az élet, de azért a gyomrom megrándult.

– Mindjárt körbejárok egy csöpögtetővel, hogy előkészítsem a lapokat, tehát senki ne kezdje el addig, amíg oda nem értem hozzá! – Megint Mike asztalától indult el, gondosan csöppentett egy-egy vízcseppet a négy négyzet mindegyikébe. – Aztán arra kérek mindenkit, hogy óvatosan szűrje meg az ujját! – Megragadta Mike kezét, és a szike hegyes élével megvágta Mike középső ujjának begyét. Jaj, ne... A homlokom nyirkos lett az izzadságtól.

– Cseppentsünk egy-egy csepp vért az applikátor mind a négy ágára! – Be is mutatta, megszorította Mike ujját, míg csak a vér ki nem serkent. Görcsösen nyeltem, hányingerem támadt.

– Aztán érintsük hozzá az indikátorlaphoz! – fejezte be, és magasba tartotta a csöpögő, vörös lapot, hogy mindnyájan lássuk. Lehunytam a szemem, próbáltam koncentrálni, de úgy zúgott a fülem, hogy alig hallottam.

– Jövő hét végén a Vörös kereszt Port Angelesbe várja az önkéntes véradókat, úgyhogy gondoltam, talán jó lenne, ha mindenki tisztában lenne a saját vércsoportjával! – Szemlátomást nagyon büszke volt magára. – Aki még nem töltötte be a tizennyolcat, annak szülői engedély is kell... az íróasztalomban van néhány nyomtatvány.

Mr. Banner tovább körözött a csöpögtetőjével. Én meg a hűvös, fekete asztallaphoz simítottam az arcomat, és igyekeztem nem elájulni. Körülöttem mindenhol panaszos nyöszörgések, visítások és kuncogások örvénylettek, ahogy az osztálytársaim az ujjukba szúrtak. Igyekeztem mélyeket lélegezni.

– Bella, jól vagy? – kérdezte Mr. Banner. A hangja egészen közelről, a tarkóm felől jött, és rémültnek hangzott.

– Én már tudom a vércsoportomat, Mr. Banner – nyögtem elhaló hangon. A fejemet sem mertem felemelni.

– Rosszul vagy?

– Igen, tanár úr! – motyogtam, és lélekbenátkoztam magam, amiért nem lógtam el a mai órát, pedig alkalmam lett volna rá.

– Elkísérné valaki Bellát a gyengélkedőbe? – kérdezte Mr. Banner. Föl se kellett néznem, anélkül is tudtam, hogy Mike lesz a jelentkező.

– El tudsz menni odáig a saját lábadon? – kérdezte Mr. Banner.

– Igen – suttogtam. Csak innen jussak ki, aztán akár négykézláb is elmászok odáig.

Mike nagyon lelkesnek tűnt, ahogy átfogta a derekamat, és a karomat fölraggatta a vállára, én pedig teljes súlyommal ránehezedtem.

Mike óvatosan áttámogatott az iskolaudvaron. Amikor befordultunk a menza sarkánál, ahol már nem láthatott minket Mr. Banner, megálltam.

– Hadd üljek le egy pillanatra, jó? – kértem. Leültetett a járdaszegélyre.

– És ki ne vedd a véres kezed a zsebedből! – figyelmeztettem. Még mindig szédültem. Oldalra dőltem, homlokomat a járda fagyos, nyirkos betonjához szorítottam, és lehunytam a szemem. Ez mintha segített volna egy kicsit.

– Te jó ég, egészen zöld vagy, Bella! – idegeskedett Mike.

– Bella! – kiáltott egy másik hang távolabbról.

Jaj, nem! Istenem, add, hogy csak képzelődjek, hogy már megint az ő hangját hallom!

– Mi baja? Megsebesült? – Edward aggódalmas hangja egyre közelebről hallatszott. Nem, mégsem képzelődtem. Szorosan lehunytam a szemem, és teljes szívemből réméltem, hogy most mindjárt meghalok. Vagy legalábbis, hogy nem hanyom el magam.

Mike feszengett.

– Azt hiszem, elájult. Nem tudom, mi történhetett, hiszen még meg se szúrta az ujját.

– Bella! – Edward hangja most közvetlen közelről csengett. – Hallasz engem?

– Nem! – nyöszörögtem. – Tűnj innen! Edward elnevette magát.

– A gyengélkedőbe kell kísérenem – mondta Mike védekező hangon –, de nem akart továbbjönni.

– Majd én odaviszem – jelentette ki Edward. Hallottam a hangján, hogy még mindig mosolyog. – Te visszamehetsz az osztályba.

– Nem! – tiltakozott Mike. – Énrám bízták!

Hirtelen eltűnt alólam a járda. Meglepetésemben felpattant a szemem. Edward olyan könnyedén kapott a karjába, mintha öt kiló lettem volna, nem pedig ötvenöt.

– Tegyéél le! – Kérlek, Istenem, ne engedd, hogy lehányjam! Még javában tiltakoztam, amikor Edward már elindult velem.

– Hé! – kiabált utánunk Mike. Máris vagy tíz lépéssel lemaradt mögöttünk.

Edward ügyet sem vetett rá.

– Rémesen nézel ki! – közölte vigyorogva.

– Azonnal tegyéél le! – nyafogtam. A karja közti ringatózás nem sokat javított a helyzetemen. Eltartott magától, miközben a teljes súlyom a karjára nehezedett, de szemlátomást meg se kottyant neki.

– Szóval elájulsz, ha vért láatsz? – Ez szemmel láthatólag mulattatta. Nem feleltem. Szorosra zárt szemmel és szájjal küzdöttem a hányinger ellen.

– És még csak nem is a saját véred volt az! – folytatta. Úgy láttam, kitűnően szórakozik.

Nem tudom, miként nyitotta ki az ajtót, miközben engem cipelt, de hirtelen meleg lett körülöttem, ebből tudtam, hogy benn vagyunk az épületben.

– Te jó ég! – szisszent fel egy női hang.

– Elájult a biológiaórán! – magyarázta Edward.

Kinyitottam a szemem. Edward öles léptekkel átvágott a tanulmányi irodán a gyengélkedő felé. Ms. Cope, a vörös hajú titkárnő loholt előtte, hogy kinyissa neki az ajtót. A nagymama korú ápolónő döbbsen nézett föl a könyvéből, amikor Edward nagy lendülettel belépett velem a helyiségbe, majd gyöngéden lefektetett a zizegő papírral leterített műbőr vizsgálóasztalra. Aztán félreállt a fal mellé, amilyen távolra csak tehetette abban a szűk szobában. A szeme ragyogott.

– Csak elájult – nyugtatta meg a riadt ápolónőt. – Vércsoport meghatározást végeztek biológiaórán.

Az ápolónő bölcsen bólogatott.

– Igen, olyankor mindig itt kötnek ki egy páran! Edward elfojtott egy mosolyt.

– Csak feküdj nyugodtan egy percig, drágám, mindjárt elmúlik!

– Tudom – sóhajtottam. A hányingerem már is csillapulni kezdett.

– Gyakran előfordul ez veled? – kérdezte az ápolónő.
– Néha – ismertem be. Edward köhögött, hogy nevetését leplezze.
– Nyugodtan visszamehet az osztályba, fiatalember – mondta neki az ápolónő
– Bellával kell maradnom! – közölte Edward olyan határozott magabiztossággal, hogy a nővér inkább sértetten összepréselte az ajkát, de nem vitatkozott vele.
– Megyek, kerítetek egy kis jeget a homlokodra – fordult hozzám, azzal kisietett a szobából.
– Igazad volt – nyöszörögtem csukott szemmel.
– Általában igazam szokott lenni... de most éppen miben is?
– Az iskolakerülés jót tesz az egészségnek! – leheltem, és közben igyekeztem egyenletesen lélegezni.
– Az előbb alaposan megijesztettél. – Úgy mondta, mint aki valami szégyenletes gyöngeséget vall be. – Azt hittem, Mike Newton a holttestedet vonszolja, hogy elássa az erdőben.
– Ha-ha. – Szemem még mindig csukva, de percről percre jobban éreztem magam.
– Őszintén szólva, láttam már hullát, amelyik jobb színben volt, mint te. Már aggódtam, hogy nekem kell majd megbosszulnom a halálotat!
– Szegény Mike! Milyen dühös lehet...
– Utál engem, mint a bűnt! – közölte Edward derűsen.
– Ezt nem tudhatod! – ellenkeztem, de aztán hirtelen átvillant az agyamon, hogy de igen, talán mégis biztosan tudja.
– Láttam az arcán... nem volt nehéz leolvasni róla.
– De hogyan vettél észre? Azt hittem, éppen lógsz az iskolából! – Most már csaknem teljesen jól voltam, bár az émelygés biztosan hamarabb elmúlt volna, ha eszem valamit ebédre. Másfelől talán mégiscsak jobb, hogy üres volt a gyomrom...
– Az autóban ültem, és egy CD-t hallgattam. – Micsoda normális, hétköznapi válasz! Egészen meglepett.
Nyílt az ajtó, a nővér igyekezett befelé, jeges borogatással a kezében.
– Tessék, drágám! – tüsténkedett, és a homlokomra tette a borogatást. – Máris jobban nézel ki – tette hozzá.
– Azt hiszem, már jól vagyok. – Felültem. A fülem egy kicsit zúgott még, de már nem forgott velem a világ. A mentazöld fal is ott maradt a helyén, ahogy az rendes falhoz illik.
Láttam az ápolónő arcán, mindjárt rám szól, hogy feküdjek vissza, de ekkor kinyílt az ajtó, és Ms. Cope dugta be a fejét.
– Van egy újabb páciensünk! – szólt be.
Leszökkenem a priccsről, hogy szabaddá tegyem a következő gyengélkedő számára.
– Tessék! Nekem már nincs rá szükségem! – mondtam, és odanyújtottam a borogatást az ápolónőnek.
A következő pillanatban Mike botorkált be az ajtón a halálsápadt Lee Stephenset támogatva, aki szintén velünk járt biológiára. Edwarddal a falhoz lapultunk, hogy helyet adjunk nekik.
—Jaj, ne! – mormolta Edward. – Eredj ki az irodába, Bella!
Meghökkenve néztem rá.
– Bizzál bennem, nyomás kifelé!
Elkaptam az ajtót, mielőtt becsukódott volna, és kislisszoltam. Éreztem, hogy Edward ott van szorosan mögöttem.
– Nahát, te hallgattál rám! – mondta lenyűgözve.
– Igen, mert megéreztem a vér szagát – mondtam fintorogva. Lee, úgy látszik, nem mások vérének látványától lett rosszul, mint én.
– Senki nem érzi a vér szagát! – tromfolt le Edward.

- De én igen. És rosszul leszek tőle. Olyan szaga van, mint a rozsdának... meg a sónak. Szemből megint nem tudtam kiolvasni semmit.
- Most mi van? – kérdeztem.
- Semmi.

Ekkor Mike is kilépett utánunk az ajtón. A pillantása ide-oda járt köztem és Edward között. Ahogy Edwardra nézett, az a napnál világosabban elárulta: semmi tévedés, tényleg utálja. Aztán savanyú képpel hozzám fordult.

- Már sokkal jobban nézel ki!
- Azért nehogyan kivedd a kezed a zsebedből! – figyelmeztettem újra.
- Már nem vérzik – morogta. – Visszajössz az órára?
- Viccelsz? Azonnal fordulhatnék is vissza!

– Aha, ja, tényleg... Szóval akkor jössz a hétvégén? A tengerpartra? – Újabb dühös pillantást vetett Edwardra, aki ott állt mozdulatlanul, mint egy szobor, a mindenfélével telirakott pultnak támaszkodva, és elbámult a semmibe.

– Persze, mondtam már, hogy szívesen – feleltem olyan barátságosan, ahogy csak tőlem telt.

– Akkor az apám boltjánál találkozunk, tízkor! – Újra Edward felé pillantott, szemlátomást azon töprengött, nem árult-e el túl sokat. Egész viselkedéséből sütött, hogy Edwardra nem vonatkozik a meghívás.

– Ott leszek! – ígértem.

– Akkor tesin találkozunk! – intett, és tétovázva elindult az ajtó felé.

– Viszlát! – feleltem. Még egyszer rám nézett, kerek arcára kiült a csalódás, aztán elkullogott. Megsajnáltam. Magamat is, tekintve, hogy rövidesen újra nézhetem azt a fancsali képét... méghozzá a tornateremben!

– Úristen! Tornaóráam lesz! – jajdultam fel.

– Ezt bízd csak rám! – Észre sem vettem, mikor lépett hozzám Edward, de most közvetlenül a fülembe suttozta: – Csak ülj le, és igyekezz minél sápadtabbnak látszani!

Ez igazán nem esett nehezemre: amúgy is sápadt vagyok, az előbbi rosszullétem után pedig még kissé fénylett is az arcom a verítéktől. Leültem az egyik nyikorgós, összecukható székbe, nekidöntöttem a fejem a falnak, és lehunytam a szemem. – Az ilyen rosszullétek mindig kimerítenek.

Edward halkán odaszólt a pult mögött ülő nőnek.

– Ms. Cope!

– Igen?

– Bellának tornaórája lenne, de úgy látom, még nem jött teljesen rendbe. Azt hiszem, az lenne a legjobb, ha hazavinném. Tudna adni egy igazolást? – Hangja akár a cseppentett méz. El tudtam képzelni, hogy a pillantása milyen szívszaggató lehet...

– 106 —

– Neked is szükséged van igazolásra, Edward? – rebegette Ms. Cope. Ha ő így bealél Edward-ról, akkor mit szóljak én?

– Nem, nekem Mr. Goff-fal lenne óráim, de ő nem ragaszkodik hozzám.

– Oké, majd én mindent elrendezek. Jobbulást, Bella! – szólt oda nekem. Erőtlenül bólintottam, egy kicsit rá is játszottam a dologra.

– Tudsz járni, vagy akarod, hogy megint a karjaimban vigyelek? – Most, hogy hátat fordított a titkárnőnek, Edward csúfondárosan nézett rám.

– A saját lábamon megyek.

Óvatosan felálltam, és nem nyeklettem össze. Edward udvariasan kitérte nekem az ajtót, de a szeme kinevetett. Odakint éppen permetezni kezdett a finom köd. Jó érzés volt – először leltem örömet az égből folyamatosan hulló nedvességben –, lemosta arcomról a ragacsos

izzadságot.

– Kösz – mondtam, amikor Edward is kilépett utánam. – Szinte megéri rosszul lenni, ha az ember ellóghatja a tornaórát.

– Bármikor csak egy szavadba kerül. – Hunyorogva, nézett az esőbe.

– Jössz te is? Úgy értem, szombaton. – Reméltem, hogy igent mond, bár valószínűtlennek tűnt. Nem úgy festett, mint aki felkerekedik és beszűfolódik egy kocsiba a többiekkel... Nem ebbe a világba tartozott. Csak reménykedtem, hátha mégis eljön, mert akkor rögvest olthatatlan vágyat éreznék a nyavalyás kirándulás iránt.

– Hová is mentek pontosan?

– La Push-ba, a First Beach-re. – Próbáltam valamit leolvasni az arcáról. A szeme mintha hajszálnyival összéb szűkült volna.

Fanyarul elmosolyodott.

– Nem hinném, hogy én is meg lennék hívva.

Fölsóhajtottam.

– Most hívtalak meg!

– Jobb, ha mi ketten nem feszítjük tovább a húrt szegény Mike-nál ezen a héten! Még a végén elpattan! – A szeme csillogott, sokkal jobban tetszett neki ez a gondolat, mint az illetett volna.

– Kit érdekel Mike? – morogtam, és közben az járt a fejemben, hogy azt mondta „mi ketten”. Ez meg nekem tetszett sokkal jobban, mint illetett volna.

Már a parkoló közelében jártunk. Balra kanyarodtam a furgonomhoz, mire megragadta a dzsekimet, és visszarántott.

– Mégis, mit képzelsz? Hová mész? – Edward felháborodva szorongatta a kabátom csücskét.

– Hát haza!

– Talán nem hallottad, hogy megígértem, épségben hazafuvarozlak? Azt hiszed, engedem, hogy vezess ebben az állapotban?

– kérdezte még mindig méltatlankodó hangon.

– Miféle állapotban? És mi lesz akkor az én kocsimmal?

– Majd megkérem Alice-t, hogy vigye el hozzátok iskola után!

– A saját kocsija felé cibált a dzsekimmél fogva. Muszáj volt követnem, ha nem akartam hanyatt esni. Bár, akkor nyilván a földön vonszol odáig.

– Eressz el! – nyivákkoltam, de rá se hederített. Oldalazva botorkáltam a nedves járdán a Volvo jáig. Akkor végre elengedett – én pedig megbotlottam, és lefejeltem az utasülés felőli ajtót.

– Olyan erőszakos vagy! – morgolódtam.

– Nyitva van – közölte és beült a volán mögé.

– Tökéletesen alkalmas vagyok rá, hogy hazafuvarozzam saját magam! – Lecövekeltem és fújtam mérgemben. Az eső rákezdett, s mivel nem húztam fel a kapucnit, a hajam nedvesen tapadt a hátamra.

Edward leengedte az automata ablakot, és áthajolt az utasülésen.

– Szállj be, Bella!

Nem feleltem. Azt számolgattam magamban, mennyi esélyem van rá, hogy eljussak a furgonomig, mielőtt elkapna. Nem sok, vallottam be magamnak.

– Úgyis visszaráncigálnálak! – fenyegetett. Megsejtette, mit forgatok a fejemben.

Amennyire az adott helyzet megengedte, próbáltam megőrizni a méltóságomat, miközben bemásztam az autójába. Nemigen sikerült – úgy festettem, mint egy félig vízbefült macska, a cipőm pedig cuppogott.

– Erre igazán semmi szükség! – közöltem mereven.

Nem is felelt. Kapcsolgatott valamit a műszerfalon, fölcsavarta a fűtést és lehalkította a zenét. Kitolatott a parkolóból. Először úgy gondoltam, némaságba burkolózva duzzogni fogok, de amikor felismertem a zenét, a kíváncsiságom kerekedett felül.

– Claire de Lune? – kérdeztem meglepetten.

– Te ismered Debussyt? – csodálkozott ő is.

– Nem túl jól – vallottam be. – Anyám rengeteg klasszikus zenét hallgat odahaza, de én csak a kedvenceimet ismerem fel.

– Nekem is ez az egyik kedvencem. – Gondolataiba merülve bámult kifelé az esőbe.

Én meg hallgattam a zenét, kényelmesen hátradőlve a világosszürke bőrülésen. Hatalmába kerített az ismerős, megnyugtató dallam. Az esőfüggöny szürkészöld foltokká mosta össze az ablakon kívüli világot. Edward nagyon gyorsan hajtott, de az autó olyan egyenletesen siklott, hogy nem is éreztem a sebességet. Csak az tűnt fel, hogy a város úgy suhant el mellettünk, mint a villám.

– Milyen az édesanyád? – kérdezte hirtelen Edward.

– Nagyon hasonlítunk, csak ő sokkal csinosabb – mondtam. Edward kérdően fölkonta a szemöldökét. – Én inkább Charlie-ra ütök. Anyám sokkal könnyebben barátkozik, mint én, és bátrabb is. Viszont felelőtlen és kissé különc, ami pedig a főzési tudományát illeti, hát az enyhén szólva hullámzó. De ő a legjobb barátom. – Hirtelen elhallgattam. Attól, hogy anyámról beszéltem, elfogott a rosszkedv.

– Hány éves vagy, Bella? – A hangja valamiért türelmetlenül, ingerülten csengett, de hogy miért, azt el se tudtam képzelni. Leállította az autót, és én rádöbentem, hogy máris Charlie háza elé értünk. Az eső most már szakadt, jóformán nem is láttam a házat. Mintha autóstul elsüllyedtünk volna valami folyóban..,

– Tizenhét – feleltem kissé zavartan.

– Többnek látszol!

Ezt olyan szemrehányóan mondta, hogy elnevettem magam.

– Min nevensz? – a hangja most megint csak kíváncsiságról árulkodott.

– Anyukám mindig azt mondja, én harmincöt évesnek születtem, és minden évvel egyre középkorúbb leszek! – Felnevettem, aztán sóhajtottam. – Hát igen... valakinek felnőtnék kellett lennie... – Egy pillanatra elhallgattam, aztán megjegyeztem: – Különbem te sem úgy festesz, mint egy középiskolás!

Grimaszt vágott, és másra terelte a szót.

– Szóval, édesanyád feleségül ment ehhez a Philhez? Meglepődtem, hogy emlékszik a névre: csak egyszer említettem

neki, annak is van már vagy két hónapja. Beletelt néhány másodpercbe, amíg felelni bírtam.

– Anyám... tudod, ő nagyon fiatal a korához képest. Azt hiszem, Phillel még fiatalabbnak érzi magát. És különben is, odavan érte – mondtam fejcsóválva. Számomra a rejtély, mit láthat anyám Philben.

– És te nem helyesled? – kérdezte.

– Mit számít az? – feleltem. – Azt szeretném, ha Anyu boldog lenne... és ha neki Phil kell...

– Ez igazán nagylelkű... Kíváncsi lennék... – folytatta eltöprengve.

– Mire?

– Vajon ő is viszonzná a nagylelkűségedet? Akárkit választasz is? – kérdezte hirtelen nagyon komolyan, és kutatva nézett a szemembe.

– A... azt hiszem – dadogtam. – De végtére is ő a szülő, én meg a gyerek. Ez azért egy kicsit más.

– Akkor lehetőleg ne legyen túl riasztó az illető, igaz? – ugratott. Válaszként

rávigyorogtam.

– Az attól függ, mit értesz riasztón? Olyasvalakit, aki egy csomó biztosítótűt visel az orrában, és tele van tetkóval?

– Gondolom, ez is egy meghatározás.

– Te hogy határoznád meg?

De Edward elengedte füle mellett a kérdést, inkább ő kíváncsiskodott tovább:

– Mit gondolsz, én tudnék félelmetes lenni? – Fölvonta egyik szemöldökét, és nagyon halványan elmosolyodott.

Egy pillanatig azon töprengtem, az igazságot vagy a hazugságot fogadná-e jobban. Végül kirukkoltam az igazsággal.

– Hmm... azt hiszem, tudnál, ha akarnál.

– És most félsz tőlem? – Angyali szépségű arca hirtelen elkomolyodott.

– Nem! – vágtam rá, de túl gyorsan, mire elvagyorodott.

– Akkor most te is mesélsz nekem a családomról? – igyekeztem másra terelni a szót. – A te történeted biztosan sokkal érdekesebb, mint az enyém.

Azonnal újra óvatos lett.

– Mit akarsz tudni?

– Cullenék örökbe fogadtak? – kérdeztem.

– Igen.

– És mi történt a szüléiddel? – kérdeztem pillanatnyi habozás után.

– Már régen meghaltak. – A hangja tárgyilagos volt.

– Sajnálom – motyogtam.

– Nem is igazán emlékszem rájuk. Most már régóta Carlisle és Esme a szüleim.

– És szereted őket. – Ezt nem kérdeztem, hanem állítottam, annyira nyilvánvaló volt abból, ahogy beszélt róluk.

– Igen. – Elmosolyodott. – Náluk jobb embert elképzelni sem tudnék.

– Akkor szerencsés vagy.

– Tudom.

– És a testvéreid?

A műszerfalán lévő órára pillantott.

– A testvéreim, Jasperről és Rosalie-ról nem is beszélve, nagyon mérgesek lesznek, ha még sokáig kell ácsorogniuk az esőben énrám várakozva.

– Óh, sajnálom, gondolom, menned kell! – Sehogysem akarózkodt kiszállnom a kocsiból.

– Te is nyilván jobb szeretnéd, ha a furgonod hazakerülne, mielőtt Swan rendőrfőnök hazaér, hogy ne kelljen elmesélned azt a kis biológiaórán esett incidenst. – Rám kacsintott.

– Lefogodom, hogy már úgyis hallott róla. Forksban nem lehet titkot tartani... – Felsóhajtottam.

Nevetett, de volt valami különös a nevetésében.

– Érezd jól magad a tengerparton... remek időtök lesz a napozáshoz! – Kinézett a szakadó esőbe.

– Holnap nem jössz suliba?

– Nem. Emmettel kicsit előbbre hozzuk a víkendet.

– És mit fogtok csinálni? – Egy barát ezt nyugodtan megkérdezheti, hát nem? Reméltem, hogy a hangomon nem érződik túlságosan a csalódás.

– Sátorozni megyünk a Kecskeszikla-vadrezervátumba, Rainiertől kicsit délre.

Tényleg, jutott eszembe, Charlie is említette, hogy Cullenék gyakran mennek kempingezni.

– Hát akkor jó szórakozást! – Igyekeztem lelkesnek hangzani, de nem hiszem, hogy sikerült volna megtévesztenem. A szája szögletében mosoly bujkált.

– Megtennél nekem valamit ezen a hétvégén? – Szembefordult velem, egyenesen az

arcomba nézett, latba vetve égő aranyszín szemének minden varázserejét.

Sután, szelíden bólintottam.

– Ne sértődj meg, de úgy látom, azok közé tartozol, akik úgy vonzzák a szerencsétlenséget, mint a mágnes. Szóval... ha egy mód van rá, próbálj meg nem belepottyanni az óceánba, és lehetőleg ne kerülj semminek a kereke alá, rendben? – vigyorgott egyenesen a képembe.

Szelídségem rögvest semmivé foszlott. Dühös grimaszt vágtam.

– Majd meglátom, mit tehetek! – csattantam fel, és kiugrottam az esőbe. A kelletnél erősebben vágtam be magam mögött az ajtót.

Amikor elhajtott, még mindig mosolygott.

6. RÉMTÖRTÉNETEK

A SZOBÁMBAN ÜLTEM, próbáltam a *Machbeth* harmadik felvonására koncentrálni, de valójában azt füleltem, mikor hallom már meg a furgonom berregését. Az ember azt hinné, hogy nincs az az eső, ami képes lenne elnyomni azt a fűlsiketítő zajt. De amikor – sokadszorra – odamentem az ablakhoz, hogy kikukucskáljak a függöny résén, egyszer csak ott állt a kocsí!

Nem állíthatom, hogy fenemód vártam volna a pénteket, és meg kell hagyni, a péntek is tett róla, hogy utólag igazolva lássam rossz előérzeteimet. Jöttek persze a megjegyzések az ájulással kapcsolatban. Különösen Jessica lelte nagy örömét a történetben. Szerencsére Mike tartotta a száját, így senki nem tudott arról, hogy Edward is szerepelt a történetben. De az ebédői jelenet nagyon fúrta Jessica oldalát.

- Szóval mit akart tegnap Edward Cullan? – kérdezte matekon.
- Fogalmam sincs – feleltem az igazsághoz híven. – Végül nem árulta el.
- Dühösnek tűntél – próbálkozott Jessica.
- Tényleg? – adtam a közömböst.
- Azt tudod, hogy még sose láttam egy asztalnál ülni valakivel a testvéreim kívül. Fura, nem?

- Fura – hagytam rá. Jessica szemlátomást bosszankodott. Türelmetlen mozdulattal vetette hátra fekete fűrtjeit, nyilván azt remélte, hall tőlem valami szaftosat, amit aztán továbbadhat.

De a legrosszabb az volt a péntekben, hogy hiába tudtam, Edward aznap nem jön iskolába, mégis reménykedtem. Amikor Jessicával és Mike-kal beléptünk a menzára, nem tudtam megállni, hogy oda ne nézzek az asztalukhoz, ahol Rosalie, Alice és Jasper már ott ültek, és összedugták a fejüket. Rádöbentem, hogy nem tudom, milyen soká kell várnom, míg viszontláthatom. Teljes letargiába estem.

Az asztalnál mindenki egymás szavába vágta sorolta, mi mindent tervez másnapra. Mike megint irtóra felpörgött, főleg mert a meteorológia másnapra napos időt ígért. Hiszem, ha látom. De tény, már ma is melegebb volt a szokásosnál – majdnem húsz fok. Talán mégse lesz annyira pocsek az a kirándulás...

Lauren egyszer-kétszer roppant barátságatlan pillantást vetett rám az ebéd alatt, de nem értettem, miért, míg csak ki nem léptünk mindnyájan a menzáról. Szorosan mögöttem haladtam, karnyújtásnyira fénylett tőlem selymes, ezüstszőke haja, mégsem vett észre.

- ... nem is értem, hogy Bella – metsző gúnnyal mondta ki a nevemet – miért nem ül mostantól Cullenék asztalánál! – nyafogta Mike-nak. Eddig nem is tűnt fel, milyen kellemetlen, vontatott orrhangja van, és meglepett a belőle kicsendülő rosszindulat. Laurennel alig ismertük egymást, és főleg nem annyira, hogy oka legyen utálni – eddig legalábbis azt hittem.

- Bella a barátom, azért ül velünk! – közölte Mike lovagiasan, bár ezzel mintha némileg kisajátított volna. Lemaradtam, és engedtem, hogy Jess és Angela megelőzzenek. Nem akartam többet hallani.

Aznap este a vacsoránál Charlie egészen belelkesült, amikor a másnapi kirándulás került szóba. Szerintem furdalta a lelkiismeret, amiért egyedül hagy a hétvégeken, de már annyira megszokta, hogy hétvégén is dolgozik, hogy képtelen volt változtatni rajta. Persze ismerte valamennyi gyerek nevét, akik ott lesznek a kiránduláson, és nyilván tudta a szüleik, sőt, alighanem még a dédszüleik nevét is. Úgy láttam, tetszik neki a társaság. Vajon az is tetszene-e neki, ha tudná, hogy Seattle-be készülök Edward Cullennel? Nem mintha el akartam volna árulni neki.

- Apu, te ismersz valami Kecskeszikla nevű helyet? Azt hiszem, ott van valahol a Rainier-hegytől délre – kérdeztem hanyagul.

- Aha... miért? Vállat vontam.
- Az egyik sráctól hallottam, hogy oda mennek kempingezni.
- Nem valami jó hely sátorozáshoz – mondta meglepetten Charlie. – Túl sok arrafelé a medve. Többnyire csak vadászigényben szoktak oda járni az emberek.
- Oh – motyogtam. – Lehet, hogy rosszul emlékszem a névre.

Szerettem volna jó sokáig aludni, de valami szokatlan ragyogás ébresztett szombaton. Kinyitottam a szemem, és láttam, hogy tiszta, sárga fény ömlik be az ablakomon. Hát ez hihetetlen! Az ablakhoz rohantam, és mit látnak szemeim: tényleg a nap sütött! Igaz, hogy rossz helyen volt az égen, túl alacsonyan, és nem is olyan közel, mint lennie kellett volna, de egészen határozottan a Nap volt az. Amíg a szem ellátott, mindenütt felhők úsztak, de középen jókora, kék foltban kilátszott az ég. Addig ácsorogtam az ablaknál, amíg csak lehetett, attól féltem, ha elmoccanok, a kékség azon nyomban eltűnik.

Newton Papa Sportszerüzlete ott állt közvetlenül a város szélén, észak felé. Látni láttam már, de még soha nem jártam benne – nemigen volt szükségem semmiféle sportruházatra, mivel itt Forksban még sose tartózkodtam tíz percnél többet a szabadban. A parkolóban rögtön megismertem Mike Suburbanját és Tyler Sentróját. Amikor beálltam mögéjük, láttam, hogy egy csomó srác már ott gyülekezik a Suburban orránál. Eric is ott volt, két másik fiúval az osztályból: többé-kevésbé biztos voltam benne, hogy Bennek és Connernek hívják őket. Jess is ott álldogált, oldalán Angélával és Laurennel. Három másik lány téblábolt mellettük, köztük az a szerencsédén is, akin emlékezetem szerint keresztülestem a pénteki tornaórán. Elég csúnyán nézett rám, amikor kikászálódtam a furgonomból, és sűgött valamit Laurennek. Lauren hátravetette búzaszőke haját, és megvetően méregetett.

Szóval ez is egy *olyan* nap lesz, sóhajtottam fel magamban.

De legalább Mike örült nekem.

- Hát eljöttél! – lelkesedett. – Nem megmondtam, hogy ma sütni fog a nap?
- Megígértem, hogy eljövök – emlékeztettem.
- Már csak Lee és Samantha hiányzik... hacsak te nem hívtál még valakit – tette hozzá Mike.

– Nem én! – hazudtam könnyedén, remélve, hogy nem bukok le, ugyanakkor valami csodában is reménykedtem, hogy Edward mégiscsak megjelenik.

Mike elégedett képet vágott.

– Jössz az én kocsimban? Vagy ott van hely, vagy Lee mamájának kisteherautójában.

– Mi az hogy!

Üdvözülten elmosolyodott. Mike-ot igazán könnyű boldoggá tenni.

– Ülhetsz előre – nagyvonalúskodott. Igyekeztem leplezni a bosszúságomat. Korántsem olyan könnyű Mike-ot és Jessicát egyidejűleg boldoggá tennem. Jessica sötét arccal méregetett bennünket.

Szerencsém volt: végül is a vártnál többen lettünk, Lee hozott még magával két srácot, és hirtelen minden ülésre szükség lett. Sikerült bepréselnem Jesst magam és Mike közé a Suburban első ülésére. Mike vághatott volna jobb képet is a dologhoz, de Jess szemlátomást megbékült.

La Push csak tizenöt mérföld Forkstól, az utat csaknem mindvégig pompás, sűrű, zöld erdők szegélyezték, és a széles Quillayute folyó kétszer is elkanyargott alattunk. Örültem, hogy végül az ablak mellé kerültem. Letekertük az ablakot – kilenc ember számára a Suburban kissé fojtogató volt –, és én megpróbáltam annyi napsütést magamba nyelni, amennyit csak bírtam.

A Charlie-nál töltött forksi nyarakon már sokszor jártam La Pushban, így ismerős volt First Beach mérföld hosszan elterülő, félkör alakú partja. A látvány, mint mindig, lélegzetelállító volt. A víz sötétszürke, még így, napsütésben is, fehér tajtékkal szegett hullámok rohantak a

szürke, sziklás partnak. Az öböl acélszürke vizéből szigetek emelkedtek ki, meredek sziklafaluk csipkés csúcsait komor, magasba törő fenyőfák koronázták. A vízparton mindössze egyetlen vékony homoksáv húzódott, majd a homokot nagy, sima kövek milliói váltották fel, amelyek messziről egyformán szürkének látszottak, de közelebről mindenféle színekben pompáztak: terrakotta, tengerzöld, levendula, kékeszöld, fakó arany. A dagály hatalmas uszadékfákat sodort partra, a sós hullámok csontfehérre fakították őket. Egy részük kupacba rakva feküdt az erdő szélén, mások magányosan heverték, távol a hullámoktól.

Az óceán felől élénk szél fúj, hűvös és sós. Pelikánok lebegtek a vízen, fölöttük sirályok repkedtek, és egy magányos sas körözött. Még mindig felhők borították az eget, és azzal fenyegettek, hogy bármelyik pillanatban elfoglalhatják azt a kék foltot ott középen, de egyelőre a nap vitézül sütött át a kékség közepén.

Óvatosan lemásztunk a partra Mike vezetésével, egy uszadékfa törzsekből kirakott kör felé, amelyet szemlátomást már korábban is használtak a hozzánk hasonló kirándulók. A kör közepén kövekből kialakított tábortűz, teli fekete hamuval. Eric és az a fiú, akit, azt hiszem, Bennek hívtak, tűzifát aprított az erdőszéli, száraz faraká-sokból, és rövidesen a régi tábortűz hamuja fölött tipi alakú máglya emelkedett.

– Láttál már uszadékfából rakott tüzet? – kérdezte Mike. Az egyik csontszínű fatörzspadon ültem, a többi lány tőlem jobbra-balra, csoportokba verődve izgatottan fecsegett. Mike letérdelt a tűz mellé, és egy öngyújtóval lángra lobbantott egy vékonyabb gallyat.

– Nem – feleltem, miközben Mike a lángoló gallyat óvatosan a máglya felé közelítette.

– Tetszeni fog neked. Figyeld a színeket! – Meggyújtott egy másik vékony ágat is, és az első mellé fektette. A lángok sebesen nyalogatni kezdték a száraz fát.

– De hiszen ez kék! – mondtam meglepetten.

– A só miatt. Szép, mi? – Meggyújtott még egy vékony ágat, hogy a farakás túloldalán is fellángoljon a tűz, aztán leült mellém. Szerencsére a másik oldalán Jess ült. Odafordult Mike-hoz, és lelkesen magyarázni kezdett neki valamit. Én meg néztem a furcsa, kék és zöld lángokat, amint pattogva az ég felé nyújtózkodnak.

Fél óráig csak ültünk és fecsegtünk, aztán a fiúk kitalálták, hogy elmennek megnézni a közelben azokat a kis tavakat, amelyeket a dagály hagy hátra. Kutyaszorítóba kerültem. Egyrészt nagyon szerettem ezeket a kis tavakat. Gyerekkorom óta elbűvöltek: ez volt az egyetlen dolog, aminek előre örültem, amikor nyaranta Forksba kellett jönnöm. Másfelől jó néhányszor belepottyantam már egyik-másikba. Nem nagy ügy, ha az ember hétéves, és ott van vele a papája. Eszembe jutott, mit kért tőlem Edward – hogy lehetőleg ne pottyanjak bele az óceánba.

Lauren döntötte el a kérdést. Ő nem volt hajlandó elgyalogolni a tavakhoz, és szó, ami szó, a cipője nem is lett volna alkalmas rá. A lányok többsége, Angélat és Jessicát is beleértve, úgy döntött, hogy inkább a parton marad. Megvártam, amíg Tyler és Eric is színt vallanak, hogy ők is maradni akarnak, aztán csöndesen fölkeltem és csatlakoztam a gyalogtúrázókhöz. Mike szélesen rám vigyorgott, amikor látta, hogy velük tartok.

A gyalogtúra nem volt hosszú, bár én rettentően sajnáltam, hogy onnét, az erdőből nem látom az eget. Az erdei zöld félhomályhoz nem illett a harsány kamasznevetés, a díszlet túl sötét és vészjósló volt a körülöttem zajló, könnyed fecsegéshez. Minden lépésemre ügyelnem kellett, hogy kikerüljem a gyökereket odalenn és az ágakat a fejem felett, így aztán rövidesen lemaradtam a többiektől. Végül sikerült áthatolnom az erdő zöld falán, és újra rátaláltam a sziklás tengerpartra. Apály volt, a dagálykor felduzzadó folyótorkolat vize hömpölygött mellettünk vissza a tenger felé. Kavicsos partján a sekély pocsolyákban, amelyek sose száradtak ki egészen, csak úgy nyüzsgött az élet.

Nagyon vigyáztam, hogy ne hajoljak nagyon mélyen az óceánhagyta kis tavak fölé. A többiek csöppet sem féltek, szikláról sziklára ugrándoztak, kimerészkedtek a sziklaperem

legszélére. Én találtam egy megbízhatónak látszó sziklát az egyik legnagyobb tavacska szélén, óvatosan leereszkedtem rá, megbúvólva figyeltem az alattam nyüzsgő, természetes akváriumot. Ragyogó színű szellőrőzsák ringtak a láthatatlan áramlatban, tekervényes kagylók forogtak a víz szélén, apró rákok jöttek-mentek, tengeri csillagok tapadtak mozdulatlanul a sziklákra és egymásra, miközben egy kicsi, fekete angolna, vékony, fehér csíkokkal a hátán, ide-oda tekergett az élénkzöld növénydzsungelben, várva, hogy visszatérjen a tenger. Mindez teljesen lekötötte a figyelmemet, kivéve az agyammak egy parányi részét, amely azon töprengett, vajon mit csinálhat most Edward, és megpróbálta elképzelni, vajon mit mondana, ha itt lenne velem.

Végül a fiúk megéheztek, én is föltápáskodtam, hogy kövessem őket visszafelé. Megpróbáltam ezúttal kissé tempósabban átvágni az erdőt, naná, hogy jó néhányszor megbotlottam, orra estem. A tenyeremet lezúztam, a farmerem térdén zöld foltok éktelenkedtek, de mindent összevéve rosszabbul is járhattam volna.

Mire visszaértünk az partra, a létszám megkétszereződött. Közelebb érve már az újonnan érkezettek fényes, egyenes szálú fekete haját és rézsínű bőrét is láttuk: pár fiú jött barátkozni a rezervátumból. A kaját már körbeadogatták, és a túrázók rohantak, hogy nekik is jusson valami. Közben Erik sorban bemutatott bennünket, ahogy beléptünk az uszadékfából rakott körbe. Angela és én érkeztünk utolsónak, és amikor Eric kimondta a nevem, észrevettem, hogy egy fiatalabb indián, aki ott ült a kövön a tűz közelében, fölnéz és érdeklődve szemügyre vesz. Leültem Angela mellé, Mike hozott nekünk néhány szendvicset és pár doboz üdítőt, hogy válasszunk: eközben az a fiú, aki a legidősebbnek látszott a vendégeink közül, elhadarta a vele együtt érkezett másik hétnek a nevét. Mindössze annyit sikerült megjegyezniem, hogy az egyik lányt szintén Jessicának hívják, azt a fiút pedig, aki felfigyelt rám, Jacobnak.

Nyugalom töltött el Angela mellett üldögélve: csöndes lány volt, az a fajta, aki nem érzi szükségét, hogy minden percet fecsegéssel töltsön ki. Zavartalanul átadhattam magam a gondolataimnak, míg ettünk. Én pedig azon töprengtem, látszólag milyen rendszertelenül telik az idő Forksban, néha a napok teljesen egymásba mosódnak, mindössze néhány elszigetelt képet tudok később felidézni. Máskor pedig minden másodperc jelentőségteljesen vésődik az agyamba. Pontosán tudtam, mi az oka ennek a különbségnek, és ez nyugtalanított.

Miközben ebédeltünk, gyülekezni kezdtek a felhők, végiglopakodtak a kék égdarabon, egy pillanatra a nap elé vetették magukat, széles sávban árnyékba borították a partot és elsötétítették a hullámokat. Amikor befejeztük az evést, a társaság szétszóródott. Néhányan lementek a vízpartra, kacsázni próbáltak a kavicsokkal. Mások összeverődtek, hogy újabb gyalogtúrát tegyenek a tavacskákhöz. Mike – akit Jessica árnyékként követett – elindult a falu egyeden boltja felé. Néhány indián srác csatlakozott hozzájuk: mások a tavakhoz igyekvő csoporttal tartottak. Végül egyedül maradtam az uszadékfa-törzsemen üldögélve, nem volt más a közelben, csak Lauren és Tyler – a nélkülözhetetlennek bizonyuló CD-lejátszóval foglalatostkodtak –, meg a rezervátumbeli srácok közül is ott ácsorgott még kettő-három a tűz körül, köztük a Jacob nevű, és a legidősebb, aki a szószólójuk volt.

Néhány perccel azután, hogy Angeláék elindultak a tavakhoz, Jacob odaballagott hozzám, és leült Angela helyére. Tizennégy évesnek néztem, legfeljebb tizenötnek, hosszú, csillogó fekete haját gumival fogta össze a tarkóján. A bőre gyönyörű volt, selymes, rozsdavörös, a szeme mélyen ülő és sötét, járomcsontja erős és széles. Az álla körül még megmaradt valami a gyerekkori kerekdedségből. Mindent összevéve, igen helyes arca volt. De a külseje keltette kellemes benyomást egyből tönkretette, amint szóra nyitotta a száját.

– Te Isabella Swan vagy, ugye? – kérdezte.

Tisztára, mint az első nap az iskolában.

– Bella – sóhajtottam.

– Én meg Jacob Black vagyok! – Barátságosan kezét nyújtott. – Te vetted meg a papám

furgonját!

– Óh! – Megkönnyebbülten ráztam meg a felém nyújtott keskeny, finom kezét. – Szóval, te Billy fia vagy! Biztosan találkoztunk már, de sajnos, nem emlékszem...

– Nem, én vagyok a legfiatalabb a családban... biztosan a nővéreimmel találkoztál.

– Hát persze! Rachel és Rebecca! – Hirtelen csakugyan eszembe jutottak. Sokat játszottunk együtt, Charlie és Billy összetereltek bennünket, hogy nyugtuk legyen tőlünk, amíg horgásznak. De mind a hárman túl félénkek voltunk, hogy úgy istenigazában összebarátkozzunk. Aztán tizenegy éves korom után kihisztiztem, hogy Charlie fölhagyjon azzal, hogy magával cipeljen horgászni.

– Ok is itt vannak? – Szemügyre vettem a vízparton álló lányokat.

Vajon megismerném-e még őket? – töprengtem.

– Nem! – Jacob a fejét rázta. – Rachel ösztöndíjat kapott Washington Államba, Rebecca pedig férjhez ment egy samoai vízisíoktatóhoz, és most Hawaii-on élnek.

– Férjhez ment? Mi a csuda! – mondtam elhűlve. Az ikrek alig egy évvel voltak idősebbek nálam.

– Na és hogy tetszik a járgány? – kérdezte Jacob.

– Imádom. Remekül megy.

– Aha, de igazából elég lassú! – nevetett. – Én irtóra örültem, amikor Charlie megvette. Apám nem engedte, hogy összerakjak egy másik autót, mondván, minek, amikor ott az a remek furgon!

– Nem is olyan lassú! – tiltakoztam.

– Próbáltál már hatvannál gyorsabban menni vele? .

– Nem én – ismertem be.

– Helyes! Ne is próbálj! – vigyorgott.

Nem tudtam megállni, hogy ne vigyorogjak vissza.

– De a karambolt például remekül viseli! – hoztam fel a furgonom védelmében.

– Aha. Szerintem egy tank meg se kottyanna a vén csotrogánynak – helyeselt Jacob, és újra felnevetett.

– Szóval te autókat szerelsz össze? – kérdeztem megilletődve.

– Csak ha van elég időm meg alkatrészem. Nem tudod véletlenül, honnan szerezhetnék hengerfejet egy 1986-os Volkswagen Rabbitba? – tréfálkozott. Kellemes, rekedtes hangja volt.

– Sajnálom – nevettem. – Mostanában eggyel se találkoztam, de mostantól majd nyitva tartom a szememet! – Mintha bizony tudnám, mi a csuda az a hengerfej. Jacobbal mindenesetre igen könnyű volt beszélgetni.

Ragyogó mosolyt villantott rám, és elismerően méregetett, afféle pillantással, amit az utóbbi időben megtanultam felismerni.

Nem én voltam az egyeden, aki észrevette.

– Ti mióta ismeritek egymást Bellával, Jacob? – kérdezte Lauren elég pimasz hangon, legalábbis én annak hallottam.

– Ha úgy vesszük, azóta, hogy megszülettem – nevetett Jacob, és újra rám mosolygott.

– Hát ez remek! – Nem úgy hangzott, mintha csakugyan remeknek találná, és fakó, düledt szeme összeszűkül.

– Bella – szólt oda nekem a tűz túloldaláról, és az arcomat fürkészte –, épp most mondom Tylernek, milyen kár, hogy Cullenék közül senki sem tudott eljönni. Egyáltalán meghívta valaki őket? – és próbált aggodalmas képet vágni, de nemigen sikerült neki.

– Dr. Carlisle Cullen családjáról van szó? – kérdezte Lauren nagy bosszúságára a magas, idősebb fiú, mielőtt még én válaszolhattam volna. Tulajdonképpen inkább felnőtt férfinak látszott, mint iskolásnak, és a hangja nagyon mély volt.

– Igen, talán ismered őket? – kérdezte Lauren leereszkedően, és egy félfordulatot tett felé.
– Cullenék sose jönnek ide – mondta a fiú olyan hangon, hogy érezhető volt: ezzel lezárta a témát. Lauren kérdéséről tudomást sem vett.

Tyler megpróbálta ismét magára vonni Lauren figyelmét, a kezében tartott CD-ről kérdezgette, így Lauren leszállt rólunk.

Én döbbenetesen bámultam a mély hangú fiúra, de ő elnézett valahová a mögöttünk elterülő, sötét erdő felé. Igaz, mindössze annyit mondott, hogy Cullenék nem járnak ide, de a hangjában volt valami, ami ennél többre utalt – olyasmire, hogy ha akarnának, se jöhetnének, mert ki vannak tiltva innét. Felkavart a viselkedése, hiába próbáltam nem venni tudomást róla.

Jacob rezzentett fel a töprengésből.

– Na, és Forksnak sikerült már az örületbe kergetnie?

– Jaj, az nem kifejezés! – Kétségbeesett fintort vágtam. Jacob megértően vigyorgott.

Nekem még mindig a Cullenékre vonatkozó, kurta megjegyzés járt a fejemben, és hirtelen eszembe jutott valami. Buta egy terv volt, de jobb ötletem nem akadt. Azt reméltem, ennek a Jacob-fiú-nak még nincs túlságosan sok tapasztalata a lányokkal, és nem fog átlátni a szitán, hanem komolyan veszi az én szánalmasnak ígérkező kacérkodási kísérletemet.

– Nincs kedved lejönni a partra? – Megpróbáltam a szempilláim alól felnézni rá, ahogy Edward szokta. Közeli sem értem el olyan hatást, mint ő, de azért Jacob készségesen felugrott.

Észak felé ballagtunk a sokszínű köveken át az uszadékfából összetorlódott gáthoz. A felhők mostanra szorosra zárták soraikat az égen: a tenger elsötétült és a levegő lehűlt. A dzsekim zsebébe mélyesztettem a kezemet.

– Szóval hány éves is vagy most? Tizenhat? – kérdeztem, miközben úgy rezegtettem a szempillámat, ahogy a tévében szokták a lányok, remélve, hogy nem úgy festek, mint egy idióta.

– Most múltam tizenöt – vallotta be, de szemlátomást hízelgett neki, hogy többnek néztem.

– Tényleg? – Igyekeztem meglepett képet vágni. – Azt hittem, idősebb vagy.

– Magas vagyok a koromhoz képest – magyarázta Jacob.

– Gyakran jársz Forksban? – Mintha azt remélném, hogy igen lesz a válasz. Szerintem annyira hülyén ravaszkodtam, hogy attól féltem, Jacob rögvést faképnél hagy, csak előbb még a fejemre olvassa, hogy szélhámós vagyok, de nem; szemlátomást hízelgett neki a dolog.

– Nem túl gyakran – ismerte be gondterhelten. – De ha befejezem az autót, akkor annyiszor jövök be, ahányszor csak akarok... mármint ha meglesz a jogosítványom – javította ki magát.

– Ki volt az a másik fiú, akivel Lauren beszélgetett? Egy kicsit idősek látszott hozzá, hogy velünk lógjon... – Szántsándékkal beszéltem úgy, mintha önmagammat is a fiatal kölykök közé sorolnám, mert azt akartam, hogy Jacob úgy érezze, szívesebben vagyok ővele.

– Az Sam... tizenkilenc éves – közölte Jacob.

– Mit is mondott a doktor családjáról? – firtattam nagy ártatlanul.

– Cullenékről? Ó, csak azt, hogy nekik nem szabad idejönniük a rezervátumba... – Elnézett valahová a James-sziget felé. De megerősítette, amit már Sam hangjából is kihallani véltem.

– Miért nem?

Megint rám nézett, és elhúzta a száját:

– Hoppá! Erről nem lenne szabad beszélnem.

– Jaj, ne félj, nem mondom el senkinek. De olyan kíváncsi vagyok! – Megpróbáltam elbűvölően mosolyogni, közben arra gondoltam, talán kissé túlzásba viszem a dolgot.

De Jacob visszamosolygott rám, szemlátomást csakugyan el volt bűvölve. Aztán felvonta egyik szemöldökét, és a hangja még rekedtesebb lett.

– Szereted a rémtörténeteket? – kérdezte vészjóslóan.

– Imádom őket! – lelkesedtem és biztató pillantást vettem felé.

Egy uszadékfa gyökerei úgy meredtek elő a földből, mint hatalmas, fakó, elkeskenyedő póklábak. Jacob letelepedett az egyik tekergőző gyökerre, én meg leültem a törzsre. Jacob lebámult a sziklákra, széles ajkán halvány mosoly játszott. Láttam rajta, föltett szándéka, hogy hatásosan adja elő a történetet. Én meg minden erőmmel azon igyekeztem, nehogy kiolvassa a szememből, milyen életbevágóan fontos nekem ez a téma.

– Ismered a régi quileute¹ legendát? Arról, hogy honnan származik a törzsünk? – kezdte.

– Nem igazán – ismertem be.

– Szóval van egy csomó legendánk, némelyik még az Özönvíz idejéből, amikor a quileute¹ indiánok a hegyeken nőtt legmagasabb fák csúcsához kötötték a kenuikat, és így ők is túléltek az Özönvizet, akárcsak Noé a bárkájával. – Elmosolyodott, hogy meggyőzőn, ő aztán csöppet sem hisz ezekben a régi históriákban. – Egy másik monda szerint a farkasoktól származunk, és a farkasok még most is a testvéreink. A törzs törvénye tiltja, hogy farkast öljünk – A hangja némiképp elhalkult. – Aztán ott vannak azok a történetek a *hidegekről*...

– A hidegekről? – Már nem kellett színlelnem az érdeklődést.

– Aha. Vannak történetek a hidegekről, olyan régiek, mint a farkaslegendák, de vannak újabbak is. A legenda szerint az én dédapám is ismert közülük néhányat. Ő volt az, aki szerződést kötött velük, hogy ne tegyék a lábukat a mi földünkre! – Jacob az égnek fordította a szemét.

– A dédapád? – kérdeztem biztatóan.

– Aha. Ő is a törzs elöljárói közé tartozott, akárcsak az apám. Tudod, a hidegek a farkasok természetes ellenségei, mármint nem az igazi farkasoké, hanem az olyan emberré változott farkasoké, mint a mi őseink voltak. Vértarkasoknak is szokták hívni őket.

– És a vértarkasoknak vannak ellenségeik?

– Csak egy.

Komolyan néztem rá, csodálatnak álcázva a türelmetlenségemet.

– Úgyhogy – folytatta Jacob – a hidegek mindig is az ellenségeink voltak. De ez a csapat, amelyik a dédapám idején érkezett a földünkre, másféle volt. Ők nem vadásztak úgy, ahogy a fajtájuk szokott, így ők állítólag nem jelentettek veszélyt a törzsünkre. A dédapám fegyverszünetet kötött velük. Ha megígérik, hogy nem teszik be a lábukat a mi földünkre, akkor mi nem áruljuk el őket a sápadtarcúaknak! – Rám kacsintott.

– De ha egyszer nem veszélyesek, akkor miért...? – Próbáltam feldolgozni a hallottakat, miközben azon igyekeztem, nehogy eláruljam Jacobnak, mennyire komolyan érint ez a rémhistória.

– Azért az mindig is kockázatot jelent az emberek számára, ha hidegek vannak a közelben, még akkor is, ha azok annyira civilizáltak, mint ez a klán volt. Sose tudhatod, mikor éheznek meg annyira, hogy már nem képesek uralkodni magukon! – Igyekezett minél vészjóslóbb hangon beszélni.

– Mit értesz azon, hogy „civilizáltak”?

– Hát azt állították, hogy ők nem vadásznak emberekre. Sikerült valahogy beérniük az állatokkal.

Közömbös hangon kérdeztem:

– Na és hogy jönnek a képbe Cullenék? Ők is hasonlóak, mint azok a hidegek, akikkel a dédapád találkozott?

– Nem – Jacob drámai hatásszünetet tartott. – Ők ugyanazok!

Rám nézett: nyilván azt hitte, az arcomon tükröződő félelem annak a jele, hogy sikerült alaposan bejjesztenie a történetével. Elégedetten elvigyorodott, és folytatta.

– Most többen vannak, mint akkoriban, van köztük egy új nő meg egy új férfi, de a

¹ ejtsd: kviljút

többiek ugyanazok. A vezetőjüket, Carlisle-t már a dédapám idejében is emlegették. Ő már akkor is itt volt, amikor a te néped még be se tette ide a lábát!

– De hát micsodák igazából? – kérdeztem végül. – Kik ezek a hidegek?

Jacob sötéten mosolygott.

– Vérivók – közölte dermesztő hangon. – A te néped vámpíroknak nevezi őket.

A válasz hallatán némán meredtem a hánykolódó hullámokra. Nem tudom, az arcom miről árulkodhatott.

– Libabőrös lettél! – nevetett Jacob diadalmasan.

– Nagyon hatásosan tudsz mesélni – bókkoltam, még mindig a hullámokat bámulva.

– De azért nagy hülyeség ez az egész, nem igaz? Nem csoda, ha apám megtiltotta, hogy bárkinek beszéljünk róla.

Még mindig nem mertem ránézni: féltem, hogy még nem vagyok ura az arcvonásaimnak.

– Ne aggódj, nem árulak el senkinek!

– Azt hiszem, éppen most szegtem meg a szerződést! – nevetett.

– Magammal viszem a titkodat a sírba! – ígértem, és összeborzadtam.

– De most komolyan, tényleg ne említsd Charlie-nak! Már így is elég dühös volt apámra, amikor meghallotta, hogy közölünk páran nem hajlandók bemenni a kórházba, amióta Dr. Cullen ott dolgozik.

– Nem, hát persze, egy szót sem!

– Most biztos azt gondolod, hogy íme egy rakás babonás bennszülött, mi? – kérdezte viccelődve, de azért kissé aggodalmasan. Én még mindig az óceánt fixíroztam.

Végül felé fordultam és rámosolyogtam, olyan normálisan, ahogy csak bírtam.

– Nem, inkább azt gondolom, hogy nagyon jól tudsz rémtörténeteket mesélni. Még mindig libabőrös vagyok, látod? – Feltartottam a karomat.

– Király! – mosolygott.

A parti kövek megcsikordultak: valaki közeledett. Egyszerre kaptuk fel a fejünket, megpillantottuk Mike-ot és Jessicát, úgy ötvenlépésnyire tőlünk, amint felénk közelednek.

– Hát itt vagy, Bella! – kiáltott fel Mike megkönnyebbülten, és felemelt karral integetett.

– Ez a fiúd? -Jacob figyelmét nem kerülte el a Mike hangjából kicsendülő féltékenységg. Hát ez ennyire nyilvánvaló?

– Nem, dehogy! – tiltakoztam. Mérheterlenül hálás voltam Jacobnak, és megpróbáltam a lehetőség szerint boldoggá tenni. Rákacsintottam, közben gondosan hátrat fordítottam Mike-nak. Jacob elmosolyodott, szemlátomást fellelkesítette ügyetlen kacérkodásom.

– Szóval, ha meglesz a jogosítványom... – kezdte.

– Akkor el kell jönnöd Forksba, hogy meglátogass! Esetleg elmehetnénk együtt valahová... – Elfogott a büntudat, mert tudtam, hogy kihasználtam a gyanútlanágát. De igazán nagyon kedveltem Jacobot. Olyasvalaki volt, akivel könnyen lehetnénk jóbarátok.

Mike odaért hozzánk, Jessica néhány lépésnyire mögöttem. Mike vizsla szemmel méregette Jacobot, és elégedetten állapította meg, hogy túl fiatal.

– Hol voltál? – kérdezte, bár a válasz ott volt az orra előtt.

– Jacob éppen egy régi történetet mesélt nekem – közöltem. – Nagyon érdekes volt.

Melegen rámosolyogtam Jacobra, és ő visszavigyorgott.

– Hát... – Mike egy pillanatra elhallgatott. Látván, milyen jó pajtások vagyunk, gondosan újraértékelte a helyzetet. – Kezdünk szedelőzködni... úgy néz ki, rövidesen esni fog.

Mindnyájan fölnéztünk a fenyegetően elsötétülő égre. Tényleg lógott az eső lába.

– Oké! – ugrottam talpra. – Jövök!

– Örülök, hogy újra találkoztunk – Jacob jelentőségteljesen megnyomta az „újra”-t. Láttam, hogy Mike-ot szeretné bosszantani vele egy kicsit.

– Én is örülök. Ha legközelebb Charlie eljön meglátogatni Billy-t, én is vele tartok! –

ígértem.

– Az király lenne! – felelte Jacob fülig érő vigyorral.

– És köszönöm! – tettem hozzá. A köszönet csakugyan szívből jött.

Fölhúztam a kapucnimat, és átrappoltunk a sziklákön a parkoló felé. Néhány csepp eső máris lehullott, fekete foltokat rajzolt a köveken, ahol földet ért. Mire odaértünk a Suburbanhoz, a többiek már javában rámoltak a kocsiba. Kijelentettem, hogy én már eleget ültem elöl, és bemásztam hátra Angela és Tyler mellé. Angela szótlánul bámult kifelé az egyre erősödő viharba, Lauren a sofőr mellett ült, de kifacsarodott testtel hátrafordult, és egész úton szóval tartotta Tylert, így aztán nem volt semmi akadály, hogy egyszerűen hátrahajtsam a fejem az ülésen, behunyjam a szemem, és erősen próbáljak nem gondolni semmire.

7. ROSSZ ÁLOM

CHARLIE-NAK AZT MONDTAM, hogy rengeteg leckém van, és hogy nem vagyok éhes. Éppen egy kosárlabdameccset nézett a tévében, fogalmam sem volt, mi olyan izgalmas benne, de őt lekötötte és legalább nem vett észre semmit rajtam.

Amint a szobámba értem, magamra zártam az ajtót. Addig kutattam az íróasztalom fiókjában, amíg meg nem találtam a régi fejhallgatómat, aztán beledugtam a kis CD-lejátszómba. Azt a lemezt választottam, amelyet Philtől kaptam karácsonyra. Neki ez a zenekar volt az egyik kedvence, de az én ízlésemnek egy kicsit sok rézfúvóst használnak, és túl hangosan sikít az énekesük. Aztán lefeküdtem az ágyra, fölvettem a fejhallgatót, és annyira felhangosítottam a zenét, hogy majd beszakadt a dobhátyám. Lehunytam a szemem, de a világosság még mindig zavart, úgyhogy a fejemre húztam egy párnát.

Csak a CD-re koncentráltam, próbáltam kihámozni a szöveget, és követni a bonyolult dobszólót. Mire harmadszor is végighallgattam, már kívülről tudtam a refréneket. Amint egy kicsit megszoktam a rézfúvósokat, azon kaptam magam, hogy mégiscsak tetszik nekem ez az együttes. Újra meg kell majd köszönnöm Philnek.

És bevált. A vadul lüktető ritmus megakadályozta, hogy gondolkodjam – erre ment ki az egész. Újra meg újra meghallgattam a CD-t, a végén már velük tudtam énekelni az összes dalt, míg csak el nem aludtam.

Ismerős helyen találtam magam. Miközben tudatom valamelyik félreeső zugában tisztában voltam vele, hogy álmodom, felismertem az erdő zöld félhomályát. Hallottam a közeli hullámverést a sziklákon. És azt is tudtam, ha megtalálom a tengert, akkor végre láthatom majd a napot. A hang irányába botorkáltam, de ekkor hirtelen felbukkant Jacob Black, elkapta a kezemet, és vissza akart rángatni az erdő legsötétebb sűrűjébe.

– Jacob? Mi baj van? – kérdeztem. Ő rémülten, teljes erőből rángatott, de én megmakacsoltam magam: nem akartam visszamenni a sötétségbe.

– Fuss, Bella, muszáj elfutnod! – suttogta rettegve.

– Erre, Bella! – Megismertem Mike hangját, a sűrűből jött, de látni nem láttam őt.

– Miért? – Újra megpróbáltam kirángatni a kezemet Jacob szorításából. Egyre kétségbeesettebben vágyakoztam a nap után.

Jacob elengedte a kezemet, élesen felkiáltott, hirtelen megrázkódott, és az erdő sötét földjére rogyott. Ott vonaglott a földön, én pedig elborzadva néztem.

– Jacob! – sikítottam. De Jacob már eltűnt. A helyén nagy, vörösésbarna farkas állt, a szeme fekete. A farkas nem rám nézett, hanem a tengerpart felé, a hátán a szőr felborzolódott, vicsorgott, kilátszottak nagy, sárga agyarai, és halkán morgott.

– Bella, rohanj! – kiáltotta Mike valahonnan a hátam mögül. De én nem mozdultam. A part felől közeledő fényt figyeltem.

És ekkor Edward lépett ki a fák közül, a bőre tompán fénylett, a szeme fekete és fenyegető volt. Előrenyújtotta az egyik kezét, és intett, hogy kövessem. A farkas a lábamnál felmordult.

Egy lépést tettem Edward felé. Akkor elmosolyodott, éles, hegyes fogai megvillantak.

– Bízzál bennem! – dorombolta. Újabb lépést tettem feléje.

A farkas egy ugrással köztünk termett, hogy a vámpír torkának ugorjon.

– Ne! – sikoltottam, és felültem az ágyban.

A hirtelen mozdulattól a fejhallgatóm lerántotta a CD-lejátszót az éjjeliszekrényről, és az nagyot csattant a padlón.

A lámpám még mindig égett, én pedig ott ültem, teljesen felöltözve, az ágyamon, még a cipőm is rajtam volt. A komódon álló óra hajnali fél hatot mutatott.

Felnyögtem, visszazuhantam az ágyra, hasra fordultam, és lerúgtam a cipőmet. De alvásról szó se lehetett, ahhoz túlságosan zaklatott voltam. Visszafordultam a hátamra, kigomboltam a

farmeremet, és lerángattam magamról, közben megpróbáltam vízszintes helyzetben maradni. Befont hajam kellemetlenül nyomta a fejemet. Oldalra fordultam, kitéptem a fonatból a gumit, és gyorsan szétkotortam a hajam az ujjaimmal. Aztán újra a szememre húztam a párnát.

Semmit nem használt. A tudatalattim pontosan azokat a képeket lökte a felszínre, amelyektől kétségbeesetten szabadulni próbáltam. Kénytelen voltam szembenézni velük.

Felültem, és egy pillanatra megszédültem.

Csak szép sorjában! – gondoltam magamban, és örültem, hogy van valami ürügyem, hogy a lehető legtovább halogassam, amit meg kellett tennem. Fölkaptam a neszesszerem.

De sajna, a zuhanyozással is hamar végeztem. Még a hajamat is megszáritottam, és rövid úton kifogytam a fürdőszobai teendőkből. Magamra csavartam egy törülközőt és visszamentem a szobámba. Vajon Charlie még mindig alszik, vagy már el is ment? Kinéztem az ablakon, és láttam, hogy a járőrökcsi már eltűnt. Úgy látszik, megint horgászni ment.

Lassan felöltöztem a legkényelmesebb melegítőmbe, aztán beágyaztam – pedig azt soha nem szoktam. Most viszont már nem húzhattam tovább az időt. Odaléptem az íróasztalomhoz, és bekapcsoltam az öreg számítógépet.

Utáltam itthonról netezni. A modem ezeréves volt, az ingyenes szolgáltatás kritikán aluli: maga a betárcsázás is percekig tartott, úgyhogy úgy döntöttem, megyek, és eszem egy tál müzlit, amíg várok.

Lassan ettem, minden falatot gondosan megrágtam. Elmostam a tálkát és a kanalat, eltörölgettem, és elraktam. Húztam a lábam, amikor felfelé vánszorogtam a lépcsőn. Odafent először is felvettem a CD-lejátszót a padlóról, és az asztal közepére tettem. A fejhallgatót kihúztam, és elraktam az íróasztalfiókba. Elindítottam ugyanazt a CD-t, és háttérzajjá halkítottam.

Újabb mély sóhajjal a számítógép felé fordultam. A monitort természetesen elöntötték a hirdetések. Leültem a kemény, összecsukható székre, egyenként bezártam az összes felugró reklámablakot.

Végül behívtam a kedvenc böngészőmet, és néhány újabb reklám leküzdése után egyetlen szót pötyögtem a keresőbe:

Vámpír.

Örjítően hosszú ideig tartott, míg bejöttek a találatok. A nagy része persze hasznavehetetlen – könyvek, filmek, tévésorozatok, szerepjátékok, underground metálegyüttesek és bizarr cikket kínáló kozmetikai cégek.

Aztán találtam egy ígéretes oldalt: Vámpírok A-tól Z-ig. Türelmetlenül vártam, amíg a gép letöltötte, közben kilőttem még néhány száz hirdetést. Végre bejött az oldal – a képernyőn fehér háttéren egyszerű, fekete betűk, tudományosnak tűnő szöveg. A honlapon két idézet fogadott:

A kísértetek és démonok egész hatalmas, sötét birodalmában nincs még egy olyan szörnyű, annyira gyűlölt és rettegett lény, mely ugyanakkor mégis oly félelmetes vonzerővel bír, mint a vámpír. E lény maga ugyan se nem kísértet, se nem démon, mégis részesedik ezek sötét természetéből, és rendelkezik mindkettő rejtélyes és hátborzongató tulajdonságaival.

– Montague Summers tisztelendő

Ha létezik egyáltalán kellő számú tanúbizonyossággal alátámasztott beszámoló, hát a vámpírokról szóló ilyen. Nem hiányzik semmi. Hivatalos jelentések, közismert személyek – orvosok, papok, rendőrbírák – eskü alatt tett, írásbeli nyilatkozatai: egyetlen jogász sem kívánhat ennél meggyőzőbb bizonyítékokat. És mégis, ugyan ki hisz a vámpírokban?

Rousseau.

Az oldal többi része ábécé sorrendbe rendezett lista: a világ minden meséje és mondája, amelyben csak szó esik vámpírokról. Az első, amire ráklikkeltem, a *Danag* volt – ez egy Fülöp-szigeteki vámpír, állítólag ő honosította meg a tárógyökeret a szigeteken valamikor

régen. A monda úgy folytatódik, hogy a Danag hosszú éveken keresztül együtt dolgozott az emberekkel, és az együttműködésnek az vetett véget, hogy egy napon egy asszony megvágta az ujját, a Danag kiszívta a sebet, de annyira ízlett neki a vér, hogy az utolsó cseppig kiitta a nő testéből.

Figyelmesen végigolvastam a leírásokat, kerestem valamit, ami legalább ismerősnek tűnik, ha nem is hihetőnek. Úgy tűnt, a legtöbb vámpírokról szóló történet középpontjában egy gyönyörű nő áll, ő a démon, az áldozatai pedig gyerekek: ezeket a meséket mintha csak azért találták volna ki, hogy megmagyarázzák a magas gyermekhalandóságot, és hogy a férfiaknak ürügyet szolgáltatassanak a hűtlenkedésre. Sok mesében szerepeltek test nélküli szellemek, és a legtöbb történet óva intett attól, hogy ne annak rendje és módja szerint temessük el a holtakat. Nemigen emlékeztem arra a néhány vámpíros filmre, amelyet véletlenül láttam, és csak egy-kettő akadt köztük, például a héber *Estrie* és a lengyel *Upier* története, amelyik egyáltalán említette a vérivást.

Mindössze három vámpírfajta leírása ragadta meg a figyelmemet. Az első a román *Varacolaá* volt: ez a nagy erejű, haláltalan démon szépséges, sápadt bőrű emberi lény formájában is meg szokott jelenni. A második a szlovák *Nelapsi* – ez olyan erős és gyors, hogy akár egy egész falu lakosságát képes kiirtani éjfél után egyeden óra leforgása alatt –, a harmadik pedig a *Stregoni benefiá*.

Erről az utóbbiról mindössze egyeden rövid bekezdést lehetett olvasni:

Stregoni benefiá: Itáliában honos vámpír, amelyről úgy tartják, hogy a jó oldalán áll, és halálos ellensége minden gonosz vámpírnak.

Megkönnyebbültem: hát mégiscsak akadt legalább egy röpke feljegyzés, egyetlen mítosz a sok száz között, amelyik azt állítja, hogy jó vámpírok is léteznek!

Mindent összevéve, kevés olyasmit találtam, ami megegyezett volna akár azzal, amit Jacobtól hallottam, akár a saját megfigyeléseimmel. Olvasás közben összeállítottam egy rövid listát a fejemben, és gondosan összevettem minden egyes tételét a mondával, amit éppen olvastam. Gyorsaság, erő, szépség, sápadt bőr, színét változtató szem – ezek szerepeltek a listámon, és hát volt még az a néhány tulajdonság, amit Jacob említett: vért isznak, a vérfarkas ellenségei, hideg a bőrük és halhatatlanok. Nagyon kevés monda akadt, amelyekben akár csak egy is szerepelt volna ezek közül.

Volt még valami, amire abból a néhány, véletlenül látott rém-filmből emlékeztem, és amit az előbb olvasottak is alátámasztottak – a vámpírok nem mutatkozhatnak napvilágnál, mert a napfény hamuvá égetné őket. Napközben koporsókban alszanak, csak éjszaka jönnek elő.

Idegességemben egyszerűen csak kikapcsoltam a számítógépet, nem volt türelmem hozzá, hogy rendesen kilépjek. Az ingerültség mellett egyre inkább úrrá lett rajtam a zavar és a szégyen is. Az egész dolog abszolúte képtelenségnek tűnt. Itt ülök a szobámban, és vámpírológiai kutatásokat folytatok. Mi ütött belém, megőrültem? Úgy döntöttem, elsősorban Forks városa tehet mindenről – sőt, ha már itt tartunk, az egész nyavalyás, esőben tocsogó Olympic-félsziget!

Muszáj kimozdulnom a házból, gondoltam, de ahhoz, hogy olyan helyre jussak, ahol szívesen lennék, legalább három napig kellene vezetnem egyfolytában. De azért cipőt húztam, bár fogalmam se volt róla, hová igyekszem voltaképpen, és lementem a földszintre. Ki se néztem az ablakon, esik-e. Csak belebújtam az esőkabátomba, és döngő léptekkel az ajtóhoz masíroztam.

Az ég felhős volt, de még nem esett. Oda se hederítettem a furgonomra, hanem elindultam gyalog keletnek, átvágtam Charlie udvarán, bevettem magam az erdőbe, amely az idők során egyre közelebb húzódott a házhoz. Nem telt belé sok idő, és már olyan mélyen benn jártam a fák közt, hogy nem láttam sem a házat, sem az országutat, és nem hallottam más hangot, csak a nedves föld cuppogását a lábam alatt, és időnként a szajkók váratlan rikoltását.

A fák közt kígyózó, keskeny ösvényt követtem – ha nincs az ösvény, sose mertem volna egymagamban nekivágni az erdőnek. Reménytelenül rosszul tájékozodom: bárhol képes vagyok eltévedni. Az ösvény egyre mélyebbre vitt az erdőbe, többnyire kelet felé haladt, amennyire meg tudtam ítélni. Lucfenyők és kanadai fenyők, tiszafák és juharfák között kanyargott. Csak halovány sejtésem volt arról, melyik fa milyen fajta, és azt a keveset is kizárólag Charlie-tól tudom, mert gyerekkoromban megmutogatta őket a járőrökcsiből. De volt egy csomó ismeretlen fa, némelyik fajtájában pedig azért nem lehettem biztos, mert benőtte őket mindenféle zöld kúszónövény.

Még mindig nagyon dühös voltam, tulajdon dühöm lendülete hajtott előre: amikor a mérgelem csillapulni kezdett, lassítottam. Néhány csepp hullott a nyakamba a fejem fölött sötétlő lombátorból, de nem tudtam, vajon az eső kezdett-e rá, vagy csak a tegnapi víz pereg le a falevelekről. Egy mostanában kidőlt fa – mostanában, mert még nem borította be teljesen a moha – feküdt egy fatörzs tövében, védett kis padot alkotva, mindössze néhány lépésnyire az ösvénytől. Átléptem a páfrányok fölött, leültem, ügyelve, hogy a dzsekim érjen a nedves üléshez, felhúztam a kapucnimat, és homlokom az eleven fa törzsének döntöttem.

Rossz helyre jöttem, gondoltam. Nem itt kéne lennem, tudtam nagyon jól, de hát hova máshová mehettem volna? A sötétzöld erdő túlságosan is emlékeztetett az álombeli helyszínre, és ez nem igazán segített visszanyerni a lelki békémet. Most, hogy már a lépteim sem neszezték az ázott földön, ijesztő lett a csönd. A madarak is elhallgattak, egyre sűrűbben hullottak a cseppek, tehát alighanem esik. A páfrányok csúcsa magasabban volt, mint a fejem, s ha valaki most elhaladna előttem az ösvényen, háromlépésnyire tőlem, észre sem venne.

Itt, a fák közt sokkal könnyebb volt elhinni azt a sok képtelenséget, amitől benn a házban csak szégyenkeztem. Az erdőben semmi nem változott évezredek óta, és itt, ebben a zöld félhomályban sokkal könnyebb volt elhinni azokat a rémes történeteket, mint otthon, a világos szobában, ahol minden tárgy tisztán látható.

Bár minden porcikám berzenkedett ellene, rákényszeríttem magam, hogy végiggondoljam a két legfontosabb kérdést, amelyre felelnem kellett.

Először is, el kellett döntenem, lehet-e abban valami, amit Jacob mesélt Cullenékről.

Az agyam abban a pillanatban harsány nemmel válaszolt. Micsoda ostoba és morbid dolog egyáltalán fontolóra venni egy ilyen nevetséges feltételezést! No de akkor...? Akkor nincs semmiféle ésszerű magyarázat arra sem, hogy e pillanatban életben vagyok. Újra sorra vettem magamban mindazt, amit megfigyeltem: Edward hihetetlen erejét és gyorsaságát, azt, hogy szemének színe a fekete és az aranysárga között váltakozik, sápadt, hideg bőrét és emberfeletti szépségét. És akadt más is – apróságok, amelyek eleinte fel sem tűntek –, hogy például sose láttam őket enni, és hogy olyan zavarba ejtő kecsességgel mozogtak. És hogy időnként szokatlan hanghordozással beszélt és olyan kifejezéseket használt, amelyek jobban illettek volna egy múlt századi regénybe, mintsem egy huszonegyedik századi fiú szájába. Hogy nem jött be órára aznap, amikor a vércsoport-meghatározást végeztük. Hogy csak akkor mondott nemet a kirándulásra, amikor meghallotta, pontosan hová is megyünk. Hogy úgy tűnik, mintha olvasna a körülötte lévők gondolataiban... kivéve engem. De hiszen Edward maga mondta nekem, hogy ő a rossz fiú, hogy veszedelmes...

Lehetséges, hogy Cullenék csakugyan vámpírok?

Nem közönséges emberek, az biztos. Valami olyasmi zajlott a tulajdon, hitetlenkedő szemem előtt, amire nem volt semmiféle ésszerű magyarázat. Akár Jacobnak van igaza a hidegekről szóló történetével, akár az én szuperhős elméletemnek, Edward Cullen nem egészen... ember. Hanem valami több.

Hát akkor... talán. Ami az első kérdésemet illeti, egyelőre ezzel a válasszal kell beérem.

És most következik a legeslegfontosabb kérdés. Mit teszek, ha ez a képtelenség mégiscsak igaz?

Ha Edward tényleg vámpír – még magamban is alig bírtam kimondani –, akkor én most mit csináljak? Arról szó sem lehet, hogy bárkit beavassak a titokba. Hiszen még én magam sem tudom elhinni: akárkinek beszélnék róla, az biztosan becsukatna a bolondokházába.

Csak két lehetőségem maradt. Az első, hogy megfogadom Edward tanácsát: észnél leszek, és nagy ívben elkerülöm őt. Hogy lemondok a Seattle-i utat, és tőlem telhetően megpróbálok tudomást sem venni a létezéséről. Hogy úgy teszek, mintha egy áthatolhatatlan üvegfal húzódna kettőnk közt azon az egyeden órán, ahol kénytelen vagyok mellette ülni. Hogy megmondom neki, hagyjon békén – és ezúttal komolyan is gondolom.

Ahogy mérlegeltem ezt a lehetőséget, elviselhetetlen fájdalom tört rám. Az agyam nem kért ebből a fájdalomból, hanem gyorsan átugrott a következő lehetőségre.

Ugyanúgy viselkedem, ahogy eddig. Végére is, lehet, hogy Edward valami... félelmetes, de mindaddig a hajam szála sem görbült a közelében. Éppen ellenkezőleg, ha ő nincs és nem siet villámgyorsan a segítségemre, akkor ma már csak egy horpadás vagyok Tyler ütközőjén. Olyan gyorsan cselekedett, bizonygattam magamnak, hogy az kizárólag ösztönös lehetett. Márpedig lehet-e valaki rossz, ha ösztönösen megmenti mások életét? A fejem szédült, csak úgy kavargtak benne a megválaszolatlan kérdések.

De egyvalamiben egészen biztos voltam. Az a sötét Edward, akivel a múlt éjjel álmodtam, csak a saját félelmemnek a kivételése volt, azé a félelemé, amit Jacob meséi keltettek bennem, és semmi köze nem volt a valóságos Edwardhoz. És még így is felsikoltottam rémületemben, amikor a vérfarkas a torkának ugrott, és nem azért szakadt ki belőlem a kiáltás: „Ne!”, mert a farkast féltettem. Attól félttem, hogy őneki esik baja – még akkor is, amikor hegyes fogakkal mosolygott hívogatóan, még akkor is *őerte* rettegettem!

És ekkor már tudtam a választ a tulajdon kérdésemre. Nem is tudom, volt-e igazából választási lehetőségem. Ahhoz már túl messzire mentem. Most, hogy megtudtam az igazságot – ha ugyan megtudtam –, már semmit nem tehettem rémületes titkom ellen. Hiszen ha csak eszembe jutott a hangja, a hipnotikus pillantása, mágneses vonzereje, akkor semmi mást nem akartam, csak vele lenni, most mindjárt. Még akkor is, *ha...* de erre nem akartam gondolni. Legalábbis nem itt, egymagamban, a lassan besötétedő erdőben.

Nem itt, ahol az esőtől minden olyan homályos, mint alkonyatkor, és az esőcseppek úgy kopognak az avaron, akár a szellemléptek. Megborzongtam, gyorsan felkeltem, mert attól félttem, hogy az ösvény is eltűnt az esőben.

De ott volt, tisztán, biztonságot árasztva, kivezetett a csöpögő, zöld labirintusból. Kapucnimat összefogva futásnak eredtem, és csak a nagy rohanásban ébredtem rá, milyen messzire elkószáltam. Már-már kételkedtem benne, hogy csakugyan kifelé haladok az erdőből. Mielőtt még egészen elhatalmasodott volna rajtam a pánik, szerencsére valami világosság derengett fel a nedves ágak között. Egy elhaladó autó hangját hallottam, aztán a következő pillanatban kiléptem a fák közül Charlie kertjének gyepére, előttem a ház, barátságosan hívogatott, meleget és száraz zoknit ígérve.

Éppen dél múlt. Fölmentem a szobámba, átöltöztem, farmert és pólót húztam, mert aznap már nem állt szándékomban kimozdulni otthonról. Viszonylag könnyen sikerült a leckére koncentrálnom: szerdára le kellett adnom egy házi dolgozatot a Macbethről, és én aznap be akartam fejezni. Leültem, elégedetten papírra vettem a vázlatot; úgy éreztem, már rég nem voltam ilyen derűs és nyugodt. .. egészen pontosan csütörtök délután óta.

De mindig is így voltam ezzel. Az igazán kínos mindig az volt, amikor döntenem kellett, ez okozta mindig a legnagyobb kinszenvedést. Viszont amint meghoztam a döntést, attól kezdve nem haboztam többet, hanem egyszerűen csak véghezvittem, amit elhatároztam – és rendszerint hatalmas kő esett le a szívemről, hogy már minden eldőlt. Megesett, hogy ebbe a megkönnyebbülésbe némi kétségbeesés is vegyült, mint például amikor eldöntöttem, hogy Forksba jövök. De még ez is százszor jobb volt, mint tovább tétovázni a különféle

lehetőségek között.

Legutóbbi döntésemmel viszont nevetségesen könnyű volt együtt élni. Veszedelmesen könnyű.

És így telt az egész nap, csöndben és hatékonyan – nyolc óra előtt befejeztem a dolgozatot. Charlie tekintélyes horgászszákmánnyal tért haza, és én gondolatban feljegyeztem, hogy jövő héten Seattle-ben be kell szereznem egy olyan szakácskönyvet, amelyben halételek szerepelnek. A Seattle-i kirándulásra gondolva borzongás futott végig a gerincemen, de ez a borzongás semmiben sem különbözött attól, amit akkor éreztem, mielőtt még azt a kis sétát tettem volna Jacob Blackkel a parton.

Pedig különböznie kellene – gondoltam.

Félnem kellene – tudtam, hogy ez lenne a normális, de nem féltém, legalábbis nem tőle.

Aznap éjjel álomtalanul aludtam, kimerített az előző éjszaka és a korai kelés. Másnap reggel, Forksba érkezésem óta másodszor, aranyszín fényre ébredtem, odakinn ragyogóan sütött a nap. Az ablakhoz ugrottam, jóformán egyetlen felhő sem úszott az égen, és ami mégis, az is csak afféle gyapjas kis fehér pamacs, aligha hoz esőt. Kinyitottam az ablakot – meglepődtem, milyen simán nyílik, meg se nyikordult, pedig sok éve nem nyitotta ki senki –, és beszívtam a viszonylag száraz levegőt. Majdhogynem meleg volt, és a szél is csak alig fúj. Felpezdült a vérem.

Charlie éppen végzett a reggelivel, amikor leértem, és rögtön átragadt órá is a jó hangulatom.

– Szép napunk van! – jegyezte meg.

– Aha! – helyeseltem vigyorogva.

Visszamosolygott rám, barna szeme sarkából apró szarkalábak futottak szét. Amikor Charlie mosolyog, könnyebben megértem, hogyan ugorhatott fejest anyám ebbe az elhamarkodott házasságba annak idején. Mire én megismertem, már nem sok maradt abból a hajdani romantikus ifjúból: göndör, barna haja – ugyanolyan színű, bár erősebb szálú, mint az enyém – ritkulni kezdett, és mind többet és többet fedett föl fénylő homlokából. De amikor elmosolyodott, akkor futólag én is vethettem egy pillantást arra a férfira, aki megszöktette Renée-t, amikor az alig két évvel volt idősebb, mint én most.

Jókedvűen eszegettem a reggelimet, és közben a hátsó ablakon betűző napfény sugárkévéiben örvénylő porszemcsékben gyönyörködtem. Charlie bekiáltott, hogy indul, aztán hallottam elhúzni a járőrökcsit. Az ajtóban hezitáltam egy sort, vigyek-e esőkabátot. Kihívnám magam ellen a sorsot, ha itthon hagynám. Felsőhajtottam, leakasztottam a dzsekit, és kiléptem az utóbbi néhány hónap legragyogóbb napsütésébe.

Addig erőlködtem, míg sikerült a furgon mindkét ablakát teljesen lecsavarni. Én érkeztem elsőként az iskolába: annyira csalogatott kifelé a napsütés, hogy még az órát is elfelejtettem megnézni. Leparkoltam, aztán elsétáltam a menza déli oldalához, ahol néhány ritkán használt kerti asztal állt, padokkal. A pad kicsit még nyirkos volt, úgyhogy leterítettem rá a vízhatlan dzsekimet – legalább valami hasznát veszem. A házi feladatom készen volt – lám, mire jó, ha az ember nem viszi túlzásba a társasági életet! –, de egy-két matekpéldát át akartam nézni. Buzgón előhúztam a könyvemet, de még az első példa felénél sem tartottam, máris elkalandoztak a gondolataim, álmatagon bámultam a fák vörös kérgén játszó napsugarakat. Közben szórakozottan firkálgattam a margóra. Néhány perc múlva rádöbbsentem, mit is rajzoltam: öt fekete szempár bámult vissza rám a füzetemből. Gyorsan kiradíroztam őket.

– Bella! – mintha Mike kiáltott volna. Hátranéztem, és láttam, hogy míg én álmodoztam, az iskola benépesült. Mindenki pólót viselt, sőt, néhányan rövidnadrágot, pedig a hőmérséklet alig lehetett több húsz foknál. Mike integetve közeledett, ő is khekis bermudát és csíkos pólót viselt.

– Hello, Mike! – visszaintegettem. Egy ilyen reggelen, mint ez a mai, nem viszonzhattam fél szívvel a lelkesedését.

Odajött és leült mellém, akkurátusan égnek zselézett tincsei aranszínben ragyogtak a napfényben, és fülig ért a szája. Kénytelen-kelletlen beismertem: azért jólesik, hogy valaki ennyire örül nekem.

– Eddig sose vettem észre, hogy a hajadnak van egy kis vörös árnyalata! – jegyezte meg, és két ujja közé csippentett egy tincset a hajamból, amely szabadon lebegett a könnyű szélben.

– Csak napsütésben...

Kicsit azért kényelmetlenül éreztem magam, amikor a hajamat a fülem mögé simította.

– Nagyszerű idő van, ugye?

– Pont nekem való – helyeseltem.

– Mit csináltál tegnap? – kérdezte, kicsit olyan hangon, mint aki jogos tulajdonának tekint.

– Főleg a házi dolgozatomat írtam... – Azt már nem tettem hozzá, hogy be is fejeztem, nehogy strébernek tartson.

Mike a homlokára csapott.

– Te jó ég... csütörtökön kell beadni, ugye?

– Ööö, azt hiszem, inkább szerdán...

– Szerdán? – A homlokát ráncolta. – Hát az baj... Te miről írtál?

– Arról, hogy vajon Shakespeare nőgyűlölőnek mutatkozik-e a nőalakok ábrázolásában.

Úgy meredt rám, mintha kínaiul beszélnék.

– Gondolom, akkor ma este nekem is hozzá kell fognom – mondta lehangolódva. – Pedig épp azt akartam kérdezni, nincs-e kedved ma elmenni valahová.

– Ó... – Hát ez váratlanul ért. Miért nem fecseghetek soha Mike-kal néhány percig úgy, hogy ne kerüljek kínos helyzetbe?

– Szóval elmehetnék vacsorázni, vagy valami... azt a nyomorult dolgozatot később is elkezdhetem – reménykedve rám mosolygott.

– Mike... – mondtam ingerülten, mert utálok, ha sarokba szorítanak. – Nem hinném, hogy ez jó ötlet!

Mike-nak megnyúlt a képe.

– Miért? – kérdezte gyanakvó pillantással. Hirtelen Edward villant az eszembe. Lehet, hogy Mike is ugyanerre gondolt?

– Azt hiszem... és ha ezt meg mered említeni valakinek, akkor számíts rá, hogy elevenen megnyúzlak – fenyegettem –, de szerintem ezzel komoly fájdalmat okoznánk Jessicának.

Döbbenet nézett rám, szemlátomást ez a lehetőség meg se fordult a fejében.

– Jessicának?!

– Komolyan, Mike, hát vak vagy?

– Ó... – Mike nagyot fűjt; szóhoz sem jutott a meglepetéstől. Én pedig kaptam az alkalmon, hogy kivágjam magam szorult helyzetemből.

– Mindjárt becsengetnek, és nem akarok megint elkésni! – Összeszedtem a könyveimet, és mindet begyömöszöltem a táskámba.

Némán ballagtunk a hármás épület felé, Mike gondolataiba merülve, szórakozottan jött mellettem. Reméltem, hogy a gondolatait sikerült a helyes irányba terelnem.

Jessica, amikor matekon találkoztunk, majd kibújt a bőréből örömeiben. Elújságolta, hogy délután bemegy Angélával és Laurennel Port Angelesbe, hogy ruhát vegyenek a bálra, és megpróbált rábeszélni, tartsak velük, még ha nekem nincs is szükségem báli ruhára. Haboztam. Jó lett volna kicsit kimozdulni a lányokkal, de csak akkor, ha Lauren nem jön velünk. És ki tudja, mit fogok csinálni ma este... De aztán sürgősen megtiltottam magamnak, hogy ebbe az irányba kalandozzak. Mert hát ugye, bármennyire örülök is a napsütésnek, az emelkedett hangulatomat korántsem csak a szép idő váltotta ki – távolról sem...

Csak annyit mondtam Jessicának, lehet, hogy elmegyek, de előbb meg kell beszélnem a dolgot Charlie-val.

Spanyolra menet Jessica egyfolytában a bálról fecsegett. Amikor pedig, öt perces késéssel, vége lett az órának, és már a menza felé igyekeztünk, ugyanott folytatta, ahol óra előtt abbahagyta. Ma azonban én is teli voltam türelmetlen várakozással, és nemigen figyeltem rá, miket hord össze. Alig vártam, hogy viszontlássam Edwardot, de nemcsak őt, hanem az összes Cullent szerettem volna újra szemügyre venni az agyamat beborító új gyanú fényében. Amikor átléptem a menza küszöbét, először éreztem igazi félelmet: hideg futott végig a gerincemen, aztán megtelepedett a gyomromban. Vajon tudnak-e olvasni a gondolataimban? Aztán egy másfajta szorongás fogott el – vajon Edward ma is azt akarja, hogy hozzá üljek?

Ahogy már egy ideje mindig, először most is Cullenék asztala felé pillantottam. A gyomrom megremegett a váratlan rémülettől, amikor láttam, hogy az asztal üres. Egyre fogyatkozó reménnyel járatam végig a tekintetemet az ebédlő többi részén, azt remélve, hogy valamelyik asztalnál mégiscsak megpillantom Edwardot, amint éppen énrám vár. A menza már csaknem megtelt – későn érkeztünk, mert a spanyolnak később lett vége –, de Edwardnak vagy a testvéreinek nyomát se láttam. A rám zuhanó kétségbeesés valósággal megbénított.

Továbbcsoszogtam a sorban Jessica mögött, és már nem is próbáltam úgy tenni, mintha figyelnék rá.

A szokott társaság már az asztalunknál ült. Volt még egy üres szék Mike mellett, de én ügyesen elkerültem, és leültem Angela mellé. Fél szemmel láttam, hogy Mike udvariasan kihúzza a széket Jessicának, mire Jess arca hálásan felragyog.

Angela csöndesen kérdezett egy-két dolgot a *Machbeth*-dolgozatommal kapcsolatban, én pedig próbáltam természetesen válaszolgatni, de egyre inkább magamba zuhantam. Angela is hívott, hogy tartsak velük aznap délután, és most már igent mondtam – kapva kaptam bármin, ami elterelheti a gondolataimat.

Még mindig kapaszkodtam a remény utolsó szalmaszálába, de amikor a biológia-terembe lépve megláttam az enyém mellett az üres széket, újra teljes erővel letaglózott a csalódás.

A nap hátralévő része lassan és nyomorúságosan telt. Tesin a tanár a tollaslabda szabályait ismertette – a tollas volt szenvedésem újabb állomása, de legalább ezen az órán még nem kellett a pályán bénáznom, elméleti oktatás volt, úgyhogy csak ültem és figyeltem. A legjobb az volt az egészben, hogy az edző nem tudta befejezni a szabályok ismertetését az óra végére, és ez azt jelentette, még holnap is ilyen könnyen megúszom a tornaórát. Persze, csak azért, hogy aztán holnapután a kezembe nyomjanak egy ütőt és rászabadítsanak a gyanútlan emberiségre...

Boldog voltam, amikor végre vége lett a tanításnak, és mehettem haza, hogy otthon duzzogjak és tépelődjek, míg csak el nem indulunk Port Angelesbe a lányokkal. De alighogy beléptem a házba, már csörgött is a telefon: Jessica hívott, hogy elmarad a mai kiruccanás. Megpróbáltam örülni annak, hogy Mike meghívta vacsorázni – és tényleg örültem is, hogy Mike végre érdeklődik Jessica iránt –, de a lelkesedésem még a saját fülemnek is hamisan csengett. Jessica közölte, hogy a ruhavadászatot másnap délutánra halasztották. Így aztán nemigen maradt semmi, ami elterelje a gondolataimat. A vacsorára szánt hal ott ázott a páclében, saláta és kenyér maradt még tegnap estéről, szóval tényleg nem volt semmi teendőm. Fél óra hosszat megpróbáltam teljes erővel a leckére koncentrálni, de aztán azzal is elkészültem. Gondoltam, elolvasom az e-mailjeimet, kiderült, hogy egész csomó érkezett anyámtól, és egyre kurtábbak és csípősebbek lettek, ahogy a jelen felé közeledtek. Fölsóhajtottam, és gyorsan begépeltem a választ.

Anyu!

Sajnálom, nem voltam itthon. A tengerpartra kirándultunk a barátaimmal. És házi dolgozatot is kellett írnom.

Én is éreztem, hogy a kifogásaim elég szánalmasak, úgyhogy fel is hagytam a magyarázkodással.

Ma gyönyörű, napos idő van – tudom, tudom, én se jutok szóhoz a megdöbbenéstől –, úgyhogy most megyek, és magamba szívok annyi D vitamint, amennyit csak bírok. Szeretlek.

Bella.

Úgy döntöttem, olvasással ütöm agyon az időt, de nem az iskolai kötelező olvasmányok közül választok. A könyveim közül jó párat magammal hoztam Forksba, a legelnyűttebb példány egy gyűjteményes Jane Austen-kötet volt. Ezt vettem le a polcról, aztán a könyvvel a kezemben elindultam a hátsó udvarra. Útközben még kicibáltam egy rongyos, öreg pokrócot az ágyneműs szekrényből.

Odakinn Charlie négyszögletes udvarában kettőbe hajtottam a pokrócot, aztán – biztos távolságban a fák árnyékától – leterítettem. A fű nedves maradt, akármilyen sokáig sütött is a nap. Hasra feküdtem, a bokámat keresztbe vettem a levegőben, és lapozgatni kezdtem az Austen-kötetben, hogy eldöntsem, melyik regénybe kezdek bele, melyik fog remélhetőleg a legjobban lekötni. A két kedvencem a *Büszkeség és balítélet* és az *Értelem és érdelem*. Az elsőt mostanában olvastam újra, úgyhogy belekezdtem az *Értelem és érdelembe*, de még mielőtt eljutottam volna a harmadik fejezetig, tudatosult bennem, hogy a hőst történetesen Edwardnak hívják. Dühösen előrelapoztam a *Mansfield Parkhoz*, de annak a hőstét meg Edmundnak hívják, és az majdnem ugyanaz. Lehetséges, bosszankodtam, hogy a tizennyolcadik század végén minden férfit Edwardnak vagy Edmundnak kereszteltek? Dühösen becsaptam a könyvet, és a hátamra hengeredtem. Fölgyűrtem a blúzom ujját, és lehunytam a szememet. Most pedig nem gondolsz semmire, csak élvezed a nap melegét a bőrödön! A szél még mindig nagyon enyhén fűjt, de pár hajtincset azért az arcomra sodort, és eléggé csiklandoztak. Összefogtam a hajamat, felhúztam a fejem fölé és szétterítettem a pokrócon, aztán újra a napsugarakra koncentráltam: éreztem, ahogy megérintik a szemhéjamat, az arcsontomat, az orromat, az ajkamat, a karomat, a nyakamat, átszívárognak a könnyű blúzon...

Aztán már csak arra tértem magamhoz, hogy Charlie járőr-kocsija nagy zajjal befordul a téglákból kirakott felhajtóra. Meglepetten felültem, a fény már eltűnt a fák mögött, és én, úgy látszik, elaludtam.

Zavartan néztem körül, mert hirtelen az az érzésem támadt, hogy nem vagyok egyedül.

– Charlie, te vagy az? – kiáltottam. De már hallottam is, hogy csapódik a bejárati ajtó.

Érthetetlen nyugtalanság tört rám, fölkaptam az átnedvesedett pokrócot és a könyvemet. Berohantam, hogy feltegyem az olajat a tűzre, mert hirtelen rádöbbsentem, még sehol se tartok a vacsorával. Charlie éppen akkor akasztotta fel a pisztolytáskáját, amikor beléptem, és készült kibújni a csizmájából.

– Sajnálom, apu, a vacsora még nincs készen... valahogy elaludtam odakinn! – mentegetőztem, és elnyomtam egy ásítást.

– Semmi baj! – felelte. – Előbb úgyis bele akartam nézni a baseballmeccsbe, kíváncsi vagyok, hogy állnak.

Vacsora után tévét néztem Charlie-val, hogy valamivel teljen az idő. Különösebben egyik műsor sem érdekelt, de Charlie tudta, hogy nem szeretem a baseballt, ezért átkapcsolt valami idióta vígjátékra, ami egyikünknek sem tetszett. Mégis, úgy láttam, Charlie boldog, hogy együtt csinálunk valamit. És nekem is jó érzés volt, rossz hangulatom ellenére, hogy örömet szerezek neki.

– Apu – mondtam az egyik reklám alatt –, Jessica és Angela holnap délután bemennek Port Angelesbe, ruhát venni a bábra, és azt szeretnék, ha én is velük mennék, és segítenék nekik választani... Nem bánod, ugye, ha elmegyek velük?

– Jessica Stanley? – kérdezte.

– És Angela Weber... – Felsőhajtottam, és gondosan elregéltem mindent, amit a lányokról tudok.

Charlie szemlátomást összezavarodott.

– De hát nem azt mondtad, hogy te nem mégy a bálba?

– Nem is, de segítek nekik ruhát választani... tudod, építő kritikát gyakorolok, meg ilyesmi! – Egy nőnek biztosan nem kellett volna ilyen hosszan magyarázkodnom.

– Hát jó... – Charlie belátta, hogy efféle lányos dolgokban ő úgysems ismeri ki magát. – De tudod, hogy másnap iskola...

– Rögtön tanítás után elindulunk, hogy hamar visszaérjünk. A vacsorát meg tudod oldani, ugye?

– Bells, mielőtt idejöttél, tizenhét évig elláttam magam! – emlékeztetett.

– Nem is értem, hogy nem haltál éhen – morogtam, aztán hangosabban hozzátettem. – Hagyok pár dolgot a hűtőben, amiből össze tudsz ütni magadnak pár szendvicset, oké? A legfelső polcon lesznek.

Másnap reggel megint napos időre ébredtem. A reménység is újjáéledt bennem, úgyhogy megpróbáltam irgalmatlanul elfojtani. A meleg idő tiszteletére a mélykék blúzomat vettem föl a V-alakú nyakkivágással – ezt a blúzt Phoenixben kizárólag a tél derekán szoktam viselni.

Úgy intéztem, hogy az utolsó percben érkezsek az iskolába, és épp annyi időm maradjon, hogy becsengetés előtt beérjek az osztályba. Egyre nehezebb szívvel köröztem a teli parkolóban, szabad hely után kutatva, miközben pillantásom az ezüst Volvót kereste, pedig rögtön láttam, hogy nincs ott. Leparkoltam az utolsó sorban, aztán rohantam angolra. Zihálva, de jócskán lehiggadva estem be a terembe.

Minden úgy történt, mint előző nap – hiába küzdöttem, a remény újra meg újra felütötte a fejét a lelkemben, hogy aztán fájdalmasan eltíporja a valóság, amikor megláttam az üres asztalt a menzán és az üres padot a biológia-teremben.

A délutánra tervezett kiruccanás még kellemesebbnek ígérkezett, mint előző nap, mert Lauren nem ért rá velünk tartani. Alig vártam, hogy kijussunk a városból, azt hittem, akkor majd nem pillantgatok többé állandóan hátra, abban a reményben, hogy Edward egyszer csak felbukkan a semmiből, ahogy szokta. Megfogadtam, hogy ha törik, ha szakad, jó kedvemben leszek, és nem rontom el Angela és Jessica örömét a ruhavadászatban. Esetleg én is veszek magamnak egy-két cuccot. Még csak fontolóra sem vettem azt a lehetőséget, hogy talán bőven lesz időm vásárolgatni Seattle-ben is a hétvégén, mert a korábbi terveim füstbe mennek, és egyedül megyek oda. Kizárt, hogy meggondolta magát, és még annyi fáradságot sem vesz, hogy értesítsen...

Iskola után Jessica hazakísért az öreg, fehér Mercuryjával, hogy lerakhassam a táskámat és a furgont. Benn a házban gyorsan átkeféltem a hajam. Enyhe izgalom fogott el a gondolatra, hogy nemsokára magam mögött hagyhatom Forksot. Charlie-nak hagytam egy cédulát az asztalon, újra elmagyaráztam neki, hol találja a vacsoráját. Viharvert pénztárcámat átraktam az iskolába hordott hátizsákból egy válltáskába, aztán már rohantam is Jessicához. Először Angélaért mentünk, aki már várt ránk. Az izgalmam pedig nőttön-nőtt, amint magunk mögött hagytuk a város végét jelző táblát.

8. PORT ANGELES

JESS GYORSABBAN HAJTOTT, mint a rendőrfőnök, úgyhogy négyre már be is értünk Port Angelesbe. Már jó régóta nem voltam csaj buliban, úgyhogy most rohamosan emelkedett az ösztrogénszintem, alaposan feldobódtam. Egész úton érzélgős rockszámokat hallgattunk, és Jessica egyfolytában a fiúkról locsogott, akikkel együtt szoktunk lógni. Jessica randija Mike-kal nagyon jól sikerült, és Jess azt remélte, szombat este eljutnak az első csókig. Elégedetten vigyorogtam magamban. Angela a maga módján örült a bálnak, de Eric nemigen érdekelte. Jess megpróbálta kiszedni belőle, milyen fiúk tetszenek neki, de én gyorsan a ruhákra tereltem a szót. Angela hálás pillantást vetett rám.

Port Angeles bájos kis turistacsapda, sokkal kifinomultabb és régiesebb, mint Forks. De Jessica és Angela már unalomig ismerték, és nem pazarolták az idejüket az öböl menti festői sétányra. Jess egyenesen az egyik nagyáruház elé hajtott, néhány utcányira a turistalátványosságoknak számító öböl-környéktől.

A báli meghívókon a „megjelenés alkalmi ruhában!” kitétel szerepelt, de egyikünk se tudta pontosan, mi számít annak. Jessica is, Angela is nagyot nézett, sőt, el se akarták hinni, hogy Phoenixben soha nem voltam bálban.

– Soha nem mentél el a fiúddal táncolni, vagy ilyesmi? – hüledezett Jessica, miközben beléptünk az áruházba.

– Komolyan – bizonygattam, de nem akartam bevallani, hogy nem tudok táncolni. – Sose jártam senkivel! Társaságba se nagyon.

– De miért nem? – kíváncsiskodott Jessica.

– Mert senki sem hívott – feleltem, az igazságnak megfelelően. Jessicát szemlátomást nem győztem meg.

– Itt viszont hívnak – emlékeztetett –, te pedig nemet mondasz! Ekkor már a „Fiatalkok divatja” részlegnél vadásztunk báli ruhára.

– Kivéve Tylernek – helyesbített Angela csöndesen.

– Tessék? – Leesett az állam. – Mit mondtál?

– Tyler mindenkinek azt meséli, hogy vele mész a bálra – közölte Jessica, és gyanakodva méregetett.

– Hogy mit mondott? – hápogtam.

– Én mondtam neked, hogy nem lehet igaz – mormolta Angela Jessicának.

Nem szóltam semmit, még mindig nem tértem magamhoz a megdöbbenésből, amit aztán felváltott a bosszúság. De időközben ráakadtunk az estélyikre, és komoly munka elé néztünk.

– Pedig Lauren pont ezért utál – kuncogott Jessica, miközben a ruhák közt matattunk.

A fogamat csikorgattam.

– Szerintetek, ha elgázolom Tylert, akkor megszűnik végre a baleset miatti büntudata? Akkor talán úgy érzi majd, hogy kvittek vagyunk, és nem szekál többet?

– Lehet – vihogott Jess. – Mármint ha tényleg *azért* szekál!

A ruhaválaszték nem volt valami nagy eresztés, de azért mindketten találtak pár cuccot, amit föl akartak próbálni. Én pedig füstölögve leültem a próbafülkében egy padra a tripla tükör mellé, és megpróbáltam lecsillapodni.

Jess két ruha közt hezitált – az egyik egy hosszú, pánt nélküli, klasszikus fekete alkalmi ruha volt, a másik térdig érő, spagettipántos, neonkék. Én a kékre próbáltam rábeszélni, mondván, adjunk a szemnek. Angela halvány rózsaszín ruhát választott, amely szépen simult nyúlánk alakjára, és kiemelte világosbarna hajának aranyos árnyalatát. Mindkettejüket elhalmoztam bókokkal, visszaakasztgattam a felpróbált göncöket. Az egész sokkal gyorsabban és simábban zajlott le, mint a hasonló bevásárlások Renée-vel odahaza. Azt hiszem, annak is megvan az előnye, ha az embernek szűkösebb készletből kell választania.

Áttértünk a cipőkre és a kiegészítőkre. A lányok próbálgattak, én meg kritizáltam, de valahogy nem kapott el a vásárlási láz, pedig szükségem lett volna új cipőre. Tyler húzása kiakasztott, elrontotta a „csajok egymás közt” hangulatot, lassacskán visszahódított a lehangoltság.

– Angela... – kezdtem tétován, miközben ő egy magas sarkú, rózsaszín szandálban illegett, abban a boldog tudatban, hogy táncpartnere mellett most nyugodtan viselhet túsarkút. Jessica elhúzott az ékszerekhez, úgyhogy kettesben voltunk.

– Igen? – Angela kinyújtotta a lábát, és ide-oda forgatta a lábfejét, hogy minden oldalról szemügyre vegye a cipőt.

Nem, mégsem volt bátorságom hozzá, hogy megkérdezzem...

– Nekem tetszik – mondtam inkább.

– Azt hiszem, megveszem... bár semmi máshoz nem passzol, csak ehhez a ruhához – morfondírozott Angela.

– Na és? Úgyis akciós! – biztattam. Elmosolyodott, és rácsukta a fedelet egy dobozra, amelyben praktikus, kényelmes, piszkosfehér színű cipők rejtőztek.

Újra nekiveselkedtem.

– Ühm, Angela... – Angela kíváncsian felnézett.

– Máskor is előfordul, hogy aaaa... Cullen-testvérek... – elmélyülten bámultam a cipóm orrát – ... ennyit hiányoztak a suliból? – igyekeztem közömbös arcot vágni, de csúfos kudarcot vallottam.

– Igen, ha szép idő van, akkor örökösen kempingezni járnak... még a doktor is. Odavannak a szabad levegőért – mondta csöndesen, és közben ő is a cipőjét nézegette. És nem kérdezett semmit, nem úgy, mint Jessica, aki kérdésözönnel árasztott volna el. Kezdem igazán megkedvelni Angélát.

– Aha... – Gyorsan ejtettem a témát, mert Jessica közben visszatért, hogy megmutassa az ezüst cipőjéhez választott bizsukat.

Úgy terveztük, egy olasz kisvendéglőben vacsorázunk a sétányon, de a ruhavásárlás nem tartott olyan soká, mint gondoltuk. Jess és Angela úgy döntöttek, berakják a ruhákat az autóba, aztán lesétálnak az öbölhöz. Azt javasoltam, találkozzunk egy óra múlva a vendéglőben – keresni akartam ugyanis egy könyvesboltot. Azt mondták, szívesen velem tartanak, de én lebeszéltem őket. Erezzék csak jól magukat – ha én könyvközeibe kerülök, se látok, se hallok, ilyenkor szívesebben vagyok egyedül. Így ők vidáman csacsogva visszamentek az autóhoz, én pedig elindultam abba az irányba, amerre Jessica mutatta.

Könnyen meg is találtam, de nem efféle könyvesboltot kerestem. A kirakat teli volt kristályokkal, álomfogókkal és a spirituális gyógyításról szóló könyvekkel, úgyhogy inkább be se mentem. Az üvegen keresztül láttam, amint egy ötvenes nő a hatvanas éveket idéző ruhában, kibontott, hosszú ősz hajjal, hívogatóan mosolyog rám a pult mögül. Úgy döntöttem, ezt a találkozást inkább kihagyom. Csak akad egy normális könyvesbolt is ebben a városban!

Tekeregtem egy ideig, remélve, hogy a belváros felé tartok, az utcákat lassan elözönlötték a munkából hazafelé igyekvő kocsik és gyalogosok. A csúcsforgalomban azt se néztem, merre megyek, kétségbe voltam esve. Annyira igyekeztem nem gondolni rá! És arra sem, amit Angela mondott... És magamban porrá zúztam a szombattal kapcsolatos reményeimet, mert mindennél jobban féltem a csalódástól. Egyszer felriadtam a kábulatból, és egy ezüst Volvo parkolt a járda szélén, ettől aztán elöntött a düh.

Hülye, megbízhatatlan vámpír – átkozódtam magamban.

Délnek tartottam, arrafelé, ahol néhány ígéretesnek tűnő kirakatféleséget láttam. De amikor odaértem, kiderült, hogy csak valami javítóműhely az, és mellette egy üres telek. Még mindig rengeteg időm volt a lányokkal megbeszélte találkozóiig, addig mindenképpen össze kell kapnom magam. Néhányszor végigszántottam az ujjaimmal a hajamon, vettem néhány mély

lélegzetet, aztán befordultam a sarkon.

A következő utcán átvágva kezdett derengeni, hogy rossz irányba megyek. Alig volt forgalom, mindenki észak felé haladt, s mintha erre már leginkább csak raktárépületek lennének. Elhatároztam, hogy a következő sarkon keletnek fordulok, aztán néhány utcával később délnek kanyarodok, és megpróbálok visszatalálni a parti sétányra. Ekkor hirtelen négy férfi fordult be a sarkon. Hanyag öltözkük után ítélve nem irodából hazafelé tartó hivatalnokok, ahhoz pedig, hogy turistának nézzem őket, túlságosan koszosak voltak. Ahogy közeledtek, láttam, hogy alig egy-két évvel idősebbek nálam. Hangosan tréfálkoztak, harsányan hahotáztak, egymás vállát veregették. Jóformán a falhoz lapulva húztam el mellettük, a következő útkereszteződésre szegezt szemmel.

– Hé, te! – kiáltott rám egyikük, ahogy elhaladtak mellettem. Sajnos ez csak nekem szólhatott, mert senki más nem volt a közelben. Önkéntelenül felnéztem. A négyből kettő megállt, és a másik kettő is lassított. Úgy tűnt, a hozzám legközelebb álló, az a zömök, sötét hajú, húszas éveiben járó fickó kiáltott utánam. Flanelinget viselt, alatta koszlott pólót, szakadozott farmert és szandált. Egy fél lépést tett felém.

– Hello – motyogtam reflexszerűen. Aztán gyorsan elfordultam, és még gyorsabban iparkodtam a sarok felé. Mögöttem röhögés harsant.

– Hé, várj már! – kiáltott megint utánam valamelyik, de én leszegett fejjel, és megkönnyebbült sóhajjal befordultam a sarkon. Még mindig röhécseltek.

Komor raktárépületek mögé vezetett az út, széles rakodórámpák közt, de már mindent bezártak éjszakára. Az utca túloldalán nem is volt járda, csak egy kerítés, szögesdrót védte a mögötte lévő gyárudvart, ahol valami gépalkatrészeket tároltak. Láthatóan túl messzire csámborogtam Port Angeles turistalátványosságaitól. Közben rádöbentem, hogy kezd besötétedni, a felhők végül mégiscsak visszatértek, ott tornyosultak a nyugati égen, korai alkonyatot hozva. A keleti égbolt még mindig felhődén, de rózsaszín és narancssárga csíkjai már szürkébe hajlottak. A dzsekimet az autóban hagytam, szorosan keresztbe fontam a karom a mellemen, mert a hirtelen támadt hűvösségben megborzongtam. Egyetlen árva teherautó haladt el mellettem, aztán az utca teljesen kiürült.

Az ég hirtelen elsötétedett, és ahogy morcosan hátrapillantottam a bűnös felhőre, rémülten láttam, hogy két férfi oson úgy húszlépésnyire mögöttem.

Az előbbi társaságból követett kettő, bár az a sötét hajú, aki leszólított, nem volt köztük. Visszakaptam a fejem, és gyorsítottam. Reszketés futott át a testemen, de ezúttal nem a hűvös levegőtől. A táskám a vállamon, a szíjat átvetettem a felsőtestemen, mert állítólag így lehet a legjobban védekezni a táskatolvajok ellen. Azt is pontosan tudtam, milyen praktikus tud lenni egy gázspray ilyenkor – sajnos az enyém az ágy alatt pihent a hátizsákomban, amit még nem volt érkezésem kicsomagolni. Nem volt nálam sok pénz, csak egy húszas meg néhány egydolláros, így megfordult a fejemben, hogy „véletlenül” elejtem a táskámat, és elhúzom a csíkot. De egy halk, rémült hang az agyam egy zugában arra figyelmeztetett, hogy ezek talán nem is tolvajok, hanem sokkal rosszabbak.

Feszülten figyeltem – túlságosan is csöndes léptek voltak ahhoz képest, hogy micsoda éktelen lármát csaptak még az előbb, de nem úgy hangzott, mintha nagyon igyekeznének közelebb kerülni.

Lélegezz! – figyelmeztettem magam. – Tégy úgy, mintha nem tudnád, hogy követnek! Anélkül, hogy futni kezdtem volna, megsaporáztam a lépteim és arra a jobb oldali útelágazásra koncentráltam, amelytől már csak pár lépés választott el. Hallottam az üldözőimet, de neszezésük ugyanolyan messziről jött, mint addig. Dél felől egy kék autó fordult be az utcába, és gyorsan elhajtott mellettem.

Arra gondoltam, elé kéne ugranom, de aztán tétovázni kezdtem, mert mi van, ha mégsem üldöznek? Aztán már késő volt.

Elértem a sarkot, és a következő pillanatban már láttam, hogy zsákutcába futottam. Mindössze egy felhajtó vezetett egy másik épület hátuljához. Elszámítottam magam, rögtönöznöm kell. Átszaladtam a keskeny felhajtón, vissza a járdára. A következő sarkon, ahol egy stoptábla állt, az utca véget ért. A hátam mögött közeledő, halk léptekre füelve azon tépelődtem, elkezdjek-e rohanni. De mintha most még távolabbról hallatszottak volna. Különben is, tisztában voltam vele, nem tudok olyan gyorsan futni, hogy utol ne érjenek. Abban is biztos voltam, hogy ha sprinteléssel próbálkozom, elhasalok. Azok a léptek egészen határozottan távolabbról hallatszottak. Megkockáztattam egy gyors hátrapillantást – úgy negyvenlépésnyire lemaradtak. Megkönnyebbültem. De ők ketten csak bámultak.

Egy örökkévalóságig tartott, amíg elértem a sarokra. Egyenletes tempóban haladtam, a két férfi mögöttem minden lépessel egyre jobban lemaradt. Talán rájöttek, hogy megijesztettek, és már bánják, hogy követni kezdtek. Két autót is láttam áthajtani az elérni vágyott útkereszteződésnél, és fellélegeztem. Csak ebből a néptelen utcából jussak ki egyszer, mindjárt emberek közé kerülök! Hálát rebegve befordultam a sarkon.

És ott a földbe gyökerezett a lábam.

Az út mindkét oldalát puszta falak szegélyezték, nem volt rajtuk sem ablak, sem ajtó. A távolban, két útkereszteződéssel odébb, közlekedési lámpákat láttam, autókat és gyalogosokat, de túlságosan messze voltak. Főleg, hogy a nyugati oldalon, az utca közepe táján ott támasztotta a falat a másik két férfi a vidám kvartettből, és izgatott vigyorral lestek, ahogy kővé dermedek.

Rádöbbsentem, hogy nem követtek.

Hanem tereltek.

Csak egy pillanatig haboztam, de az a pillanat végtelennek tűnt. Hátra arc! Átrohantam az út túloldalára. Közben elszoruló szívvel sejtettem, hogy úgysis hiába. A mögöttem haladó léptek hangosabban kopogtak.

– Hát itt vagytok! – A zömök, sötét hajú férfi dörgő hangja hasított a mély csöndbe. Az egyre mélyülő sötétségben úgy láttam, mintha elnézne a vállam fölött.

– Aha! – A mögöttem harsanó hangra újra összerendeztem, miközben megpróbáltam egerutat nyerni. – Csak egy kis kerülőt tettünk!

Visszavettem az iramból. Túl gyorsan fogyott a távolság köztem s a túloldalon ácsorgó két férfi között. Jó hangosat bírok sikoltani, és már be is szívtam a levegőt, hogy aztán a hangommal együtt kiereszem, de a torkom olyan száraz volt, hogy attól féltem, csak valami nyekegésre telik. Gyors mozdulattal átvetettem a táská szíját a fejem fölött, készen arra, hogy odaadjam, vagy szükség esetén fegyvernek használjam.

A zömök férfi elrugaskodott a faltól, és lassan átvágott az úttesten, miközben én rosszat sejtve lecövekeltem.

– Hagyjon békén! – Azt reméltem, hogy a hangom bátor és magabiztos. De tényleg túl száraz volt a torkom. A hangom erőtlenül csengett.

– Na, ne legyél már ilyen, cukorfalat! – cuppogott a férfi, és hátam mögött fölcsett az ismerős, ordenáré röhögés.

Fölkészültem a küzdelemre, terpeszbe álltam, és az elhatalmasodó pánik ellenére megpróbáltam felidézni azt a keveset, amit az önvédelemről tanultam. A tenyerem alsó élét, csuklóból meglendítem, és remélhetőleg betöröm az orrát, vagy belepasszírozom az agyába. Az ujjamat a szemgödörbe bököm – párszor megforgatom benne, és kinyomom a szemét. És alkalmazható még a legtrendibb módszer: a térdet az ágyékba. A fejemben újra felzsongott az a pesszimista hang, és azt susogta: eggyel szemben sem lenne esélyem, ezek meg négyen vannak. Fogd be! – parancsoltam a hangra, mielőtt a rémület teljesen megbénított volna. Nem adom olcsón magam, legalább egyiküket magammal viszem a túlvilágra. Megpróbáltam nyelni, hogy erőt gyűjtsek egy tisztességes sikolyra.

Hirtelen egy autoreflektor villant fel a sarok mögül, a bekanyarodó kocsis híján elgázolta a zömök férfit, aki kénytelen volt visszaugrani a járdára. Kiperdültem az úttestre – ez az autó vagy megáll, vagy elüt. Az ezüstszerű járgány váratlanul megfarolt, és tőlem két-lépésnyire lefékezett. Kivágódott a vezető melletti ülés ajtaja.

– Szállj be! – parancsolt rám a dühtől izzó hang.

Döbbenetes, milyen hirtelen elszállt a fojtogató félelem, döbbenetes, milyen tökéletes biztonságban éreztem magam – már akkor is, mielőtt beszálltam volna – abban a pillanatban, amint meghallottam a hangját. Beugrottam az ülésre, és bevágtam magam mögött az ajtót.

A kocsiban sötét volt, ajtónyitásra sem gyulladt fel a belső világítás, csak a műszerfal halvány fényében láttam valamicskét az arcából. A kerekek felvisítottak, a kocsis megpördült. Rettenő hamar felgyorsult, és a döbbszerű férfiakra rontott. Egy pillanat erejéig láthattam, amint fejvesztve menekülnek, miközben a Volvo egyenesbe fordult és elviharzott a kikötő felé.

– Kapcsold be a biztonsági övet! – dörrent rám Edward, és csak ekkor vettem észre, hogy két kézzel kapaszkodom az ülésbe. Gyorsan engedelmeskedtem: az övcsat váratlanul nagyot, hangosat csattant a sötétségben. Edward bevett egy éles balkanyart, és fittyet hányva a jelzőlámpákra, száguldott.

De tökéletes biztonságban éreztem magam, és pillanatnyilag az sem érdekelt, merre tartunk tulajdonképpen. Elmondhatatlanul örültem neki, és nemcsak azért, mert váratlanul kimentett szorult helyzetemből. Miközben levegőt gyűjtöttem, Edward tökéletes arcvonásait tanulmányoztam a műszerfal gyér fényében. Úgy láttam, iszonyúan dühös.

– Jól vagy? – Magam is meglepődtem rajta, milyen rekedt a hangom.

– Nem – vetette oda kurtán, és a hangjából is süttött a gyilkos düh.

Némán ültem, le nem vettem volna róla a szemem, míg csak hirtelen meg nem állt az autó. Semmit sem láttam, csak egy sötét facsoport bizonytalan körvonalait az út mentén. Úgy látszik, kiértünk a városból.

– Bella... – szólalt meg Edward fojtott, feszült hangon. – Tessék? – Hangom még mindig rekedt. Halkan megköszörültem a torkomat.

– Jól vagy? – Még mindig nem nézett rám, még mindig dühöngött.

– Igen – nyöszörögtem halkan.

– Csillapíts le, légy szíves! – parancsolt rám.

– Bocs, de nem értem. Mit csináljak? Hangosan kifújta a levegőt.

– Egyszerűen csak fecsegy, mindegy, miről, amíg megnyugszom! – noszogatótt most már érthetőbben, aztán lehuntya a szemét, és megmasszírozta az ornyergét.

– Ööö... – Vadul törtem a fejem, miféle lényegtelen dologgal rukkoljak elő. – Holnap még az első óra előtt el fogom gázolni Tyler Crowley-t. Ez megfelel?

Még mindig szorosan lehuntya a szemét, de a szája széle megrándult az elfojtott mosolytól.

– Miért is?

– Mert azt híreszteli, hogy velem megyek a bálra! Teljesen megőrült, vagy még mindig azt kompenzálja, hogy majdnem elgázolt, amikor... szóval tudod, mikor. Nyilván azt hiszi, azzal engesztel ki, ha bálba visz. Úgyhogy arra gondoltam, ha én is majdnem megölöm, akkor kvittek leszünk, és végre felhagy ezzel a jóvátételi mániájával. Semmi szükségem ellenségekre, és talán Lauren is megbékül velem, ha Tyler ezentúl békén hagy. De lehet, hogy totálkárossá teszem a Sentráját, elvégre ha nincs kocsija, senkit nem tud elvinni a bálba... – hadartam.

– Erről én is hallottam... – Edward hangja mintha már nyugodtabb lett volna.

– Te is? – csattantam fel hitetlenkedve, és újra elfogott a bosszúság. – Ha például nyaktól lefelé megbénulna, akkor sem tudna bálba menni – módosítottam kissé a tervemen.

Edward felsóhajtott, és végre kinyitotta a szemét. – Jobban vagy? – kérdeztem.

– Nem igazán.

Vártam, de nem mondott semmi többet. Nekidöntötte a fejét az ülés támlájának, és most a kocsi tetejére meredt.

– Mi a baj? – kérdeztem, de csak suttogni bírtam.

– Néha nehezen tudom fékezni az indulataimat, Bella! – Ö is suttogott, és hunyorogva kinézett az ablakon. – De az senkinek sem használna, ha visszafordulnék, és üldözőbe venném azokat a... – Nem fejezte be a mondatot, és egy pillanatig megint a feltámadó dühével küzdött. – Vagy legalábbis – folytatta – erről győzködöm magam.

– Ó... – Nem valami frappáns válasz, de semmi más nem jutott eszembe.

Megint csendben gunnyasztottunk. A műszerfalon lévő órára néztem. Elmúlt fél hét.

– A lányok aggódni fognak. Úgy beszéltük meg, hogy találkozunk. Edward szó nélkül indított, puhán megfordult és padlógázzal elindult visszafelé a városba. Seperc alatt újra a kivilágított úton száguldottunk, könnyedén szlalomozva a sétányon cirkáló autók között. Edward beállt a járda mentén egy üres helyre, ami érzésem szerint túl kicsi volt a Volvónak, de ő persze az első próbálkozásra simán betolatott. Az ablakon át megláttam a La Bella Itália fényeit, és az étteremből épp kilépő Jesst meg Angélat. Idegesen indultak el az ellenkező irányba.

– Honnét tudad, hogy hová...? – kezdtem, de aztán csak legyintettem. Nyílt az ajtó, Edward kiszállni készült.

– Mit csinálsz? – kérdeztem.

– Vacsorázni viszlek. – Futólag elmosolyodott, de a pillantása feszült maradt.

Szerencsétlenkedtem egy sort a biztonsági övvel, aztán gyorsan kiszálltam én is. Edward ott várt rám a járdán és mielőtt szóra nyithattam volna a számat, azt mondta:

– Menj, és állítsd meg a lányokat, még mielőtt értük is tűvé kéne tennem a várost! Nem hiszem, hogy túrtöztetni tudnám magam, ha újra összefutnánk a haverjaiddal.

Összeborzongtam, olyan fenyegető volt a hangja.

– Jess! Angela! – kiáltottam, és amikor megfordultak, integettem nekik. Hozzám rohantak, arcukról lerítt a megkönnyebbülés, amit rögvest meglepetés váltott fel, amint meglátták, ki áll mellettem. Pár lépésnyire tőlünk tétován megálltak.

– Hol voltál? – förmedt rám Jessica gyanakodva.

– Eltévedtem – ismertem be alázatosan. – És aztán összefutottam Edwarddal – mondtam, és feléje intettem.

– Megengeditek, hogy csatlakozzam hozzátok? – kérdezte Edward azon a bizonyos bársonyos, ellenállhatatlan hangon. Láttam a lányokon, hogy eddig rajtuk még sose próbálta ki varázserejét.

– Ehm... persze, oké – lehelte Jessica.

– Ööö, Bella, az a helyzet, hogy mi már ettünk, míg vártunk rád... sajnálom – vallotta be Angela.

– Semmi baj... úgysem vagyok éhes! – vontam vállat.

– Szerintem enned kellene valamit! – mondta Edward halkán, de szigorúan. Fölnézett Jessicára, és kissé hangosabban hozzátette: – Nem baj, ugye, ha ma este én viszem haza Bellát? Akkor nem kell megvárnotok, amíg megvacsorázik.

– Ehm, szerintem semmi akadály... – Jess az ajkába harapva cinkosán leste, vajon én is ezt akarom-e. Kacsintottam, hogy részemről rendben a dolog. Semmire se vágytam jobban, mint hogy kettesben maradjak örökös megmentőmmel. Kérdések özönét akartam rázúdítani, és ezt mindaddig nem tehettem, míg egyedül nem maradtunk.

– Oké! – Angela gyorsabban vette a lapot. – Akkor holnap találkozunk, Bella! Szia, Edward! – Megragadta Jessica kezét, és az autó felé vonszolta, amely nem messze onnét, a Fő utcában parkolt. Amikor beszálltak, Jess megfordult, arcán mohó kíváncsiság ült, és

odaintett nekünk. Én visszaintegettem, aztán megvártam, míg elhajtanak. Szembefordultam Edwarddal.

– Komolyan, nem vagyok éhes! – erősködtem, és felnéztem az arcába, hogy lássam, dühös-e még. Nem tudtam eldönteni.

– Na, ne viccelj!

Juszt is kitárta előttem az étterem ajtaját. A maga részéről véget vetett a vitának. Megadóan beléptem az étterembe.

Akad hely – Port Angelesben még nem kezdődött el a turistaszezon. Egy nő volt a tulaj, és én pontosan tudtam, mit érezhet, amikor szemügyre vette Edwardot. A kelleténél lelkesebb mosollyal üdvözölte. Meglepődtem, hogy ez engem mennyire zavar. A nő vagy tíz centivel magasabb volt nálam, és természetellenesen szőke.

– Kaphatnánk egy asztalt két személyre? – Edward hangja behízelt volt, akár akarta, akár nem. A nő szeme rám villant, végigmért, aztán elégedetten konstataálta, hogy semmi különös nincs bennem, és Edward is tartja köztünk a három lépés távolságot. Akkora asztalhoz vezetett bennünket, amely négy embernek is elég lett volna, és az étterem legsúfoltabb részének kellős közepén állt.

Már majdnem leültem, de Edward nemet intett.

– Kaphatnánk esetleg valami meghittebb zugot? – kérdezte csöndesen, de határozottan. Nem voltam benne biztos, de úgy tűnt, mintha feltűnés nélkül egy bankjegyet csúsztatott volna a nő kezébe. Eddig legfeljebb csak ősrégi filmekben láttam ilyet, hogy valaki visszautasít a vendéglőben egy asztalt.

– Hogyne! – A nő szemlátomást éppúgy meglepődött, mint én. Egy különterembe vezetett, ahol a fal mellett kis boxok sorakoztak, mindegyik üresen. – Ez megfelel?

– Tökéletesen! – Edward sugárzó mosolyt vetett a nőre, aki ettől valósággal elkábult.

– Oh... – Megrázta a fejét, és pislogott. – Mindjárt jön a pincér. – Kissé imbolyogva távozott.

– Nem lenne szabad ezt csinálnod az emberekkel! – szidtam Edwardot. – Ez nem fair!

– Mit nem lenne szabad csinálnom?

– Így elkápráztatnod őket... Az a nő most éppen alighanem levegő után kapkod a konyhában.

Edward értetlenül nézett rám.

– Ugyan már! – mondtam bizalmatlanul. – Az nem lehet, hogy nem tudod, milyen hatással vagy az emberekre!

Félrebiccentett fejjel, kíváncsian nézett.

– Szóval elkápráztatod az embereket?

– Még nem vetted észre? Azt hiszed, más is ilyen könnyen eléri, amit akar?

Edward ezt eleresztette a füle mellett. – Téged is elkápráztatlak?

– Gyakran – vallottam be.

Ekkor megérkezett a pincérnő, várakozó arca elárulta, hogy a színpalak mögött már felcsigázták a kíváncsiságát. Nos, nem tűnt csalódottnak. Hátratúrte egyik rövid, fekete hajfűrtjét a füle mögé, és a kelleténél melegebben Edwardra mosolygott.

– Hello! Ambernek hívnak, ma este én fogom kiszolgálni! Milyen italt hozhatok? – Nem kerülte el a figyelmemet, hogy kizárólag Edwardhoz beszél.

Edward rám nézett.

– Egy kólát kérek! – közöltem, de inkább kérdésnek hangzott.

– Két kólát – mondta.

– Máris hozom! – biztosította a pincérnő újabb, szükségtelen mosollyal. De Edward meg sem látta. Engem fürkészett.

– Mi van? – kérdeztem, amikor a pincérnő eltávozott.

- Hogy érzed magad?
- Remekül – feleltem meglepődve hangjának komolyságán.
- Nem szédülsz, nem émelyegsz, nem borzongsz?
- Miért, kellene?

Értetlenkedésem hallatán elnevette magát.

– Hát, ami azt illeti, arra várok, mikor kerülsz sokkos állapotba! – Arcán felvillant az imádott, csibészes mosoly.

– Nem hinném, hogy erre sor kerülne – feleltem, amikor újra levegőhöz jutottam. – Mindig is jó voltam a kellemetlen dolgok elfojtásában.

– Ezzel együtt nyugodtabb leszek, ha lesz benned egy kis cukor meg valami táplálék!

Mintegy végszóra, felbukkant a pincérnő a kólával és egy kosár kenyérrudacskával. Nekem mindvégig a hátát mutatta, amíg lepakolt.

– Választott már? – kérdezte Edwardot.

– Bella? – nézett rám Edward. A pincérnő kelletlenül felém fordult.

Találomra ráböktem az első dologra, amit megláttam az étlapon.

– Öhm... kérek egy gombás raviolit.

– És önnek mit hozhatok? – fordult vissza Edwardhoz a nő.

– Én nem kérek semmit – felelte. Naná, hogy nem...

– Ha meggondolja magát, csak szóljon! – A kacér mosoly még mindig ott virított az arcán, de Edward rá se hederített, mire a nő csalódottan távozott.

– Igyál! – parancsolt rám Edward.

Engedelmesen szürcsölni kezdtem a kólámat, aztán egyre mohóbban kortyoltam, azon kapva magam, hogy rettentően szomjas vagyok. Az utolsó cseppig kiittam, ekkor Edward a saját poharát is elém tolta.

– Kösz! – motyogtam még mindig szomjasan. A jégbe hűtött kóla hidege átjárta a testem, és én összeborzongtam.

– Fázol?

– Csak hideg volt a kóla! – magyaráztam fogvacogva.

– Nem hoztál magaddal dzsekit? – kérdezte dorgálón.

– De igen! – Az üres padra néztem magam mellett. – A fenébe... otthagytam Jessica kocsijában!

Edward kibújt a dzsekijéből. Hirtelen eszembe jutott, hogy soha nem figyeltem meg, milyen ruha van rajta – nemcsak ma este, de soha. Általában egyszerűen képtelen voltam levenni a szememet az arcáról. Most rákényszerítettem magam, hogy szemügyre vegyem az öltözékét. A bőrdzseki, amelyből éppen kibújt, halvány bézs színű volt: alatta elefántcsontfehér, magas nyakú pulóvert viselt. Szorosan a testéhez simult, kihangsúlyozva izmos felsőtestét.

Odanyújtotta a kabátot, így én kénytelen voltam felhagyni a gyönyörködéssel.

– Kösz! – Belebújtam a dzsekijébe. Hideg volt – amilyen a sajátom is lenni szokott reggelenként, miután egész éjszaka ott lógott a huzatos előszobában. Újra összeborzongtam. Az illata viszont fantasztikus! Mélyen beszívtam, és megpróbáltam azonosítani, miféle csodálatos illatszert lehet. Nem kölninek tűnt. Az ujja túl hosszú volt, feltúrtem, hogy kiszabadítsam a kezem.

– A kék szín nagyszerűen illik a bőrdhöz! – közölte Edward, miközben továbbra is engem nézett. Zavarba jöttem, és természetesen elvörösödtem.

Edward felém tolta a kenyeres kosarat.

– De komolyan, nem fogok sokkot kapni! – tiltakoztam.

– Pedig kellene... minden *normális* ember azt kapna. Te még csak különösebben zaklatottnak sem látszol! – Edward nyugtalannak tűnt. Összefonódott a pillantásunk, a szeme

most világos, világosabb, mint amilyennek valaha is láttam, aranyló karamellaszínű.

– Veled tökéletes biztonságban érzem magam – bukott ki belőlem az igazság, mintha hipnotizált volna.

Ez szemlátomást nem tetszett neki: alabástrom homloka ráncokba szaladt. Összevonta a szemöldökét, és megrázta a fejét.

– Ez sokkal bonyolultabb, mint ahogy elterveztem – mormolta magában.

Felkaptam egy hosszúkás kenyérrudat, és rágcálni kezdtem a végét, közben próbáltam kipuhatólni, milyen kedvében lehet – vajon eléggé lehiggadt már ahhoz, hogy kérdezgetni merjem?

– Amikor a szemed ilyen világos, mint most, az rendszerint azt jelenti, hogy jobb kedvedben vagy! – jegyeztem meg, mert szerettem volna elterelni a gondolatait arról, ami éppen az eszében járt, bármi volt is az.

Döbbenet meredt rám.

– Micsoda?

– Mindig mogorvább vagy, amikor a szemed fekete. Olyankor számítok is rá – folytattam. – Van is erről egy elméletem...

A szeme összeszűkül.

– Egy újabb elmélet?

– Hmmm... – Egy kenyérdarabkát rágcáltam, és igyekeztem közömbös képet vágni.

– Remélem, ez valamivel eredetibb, mint a múltkori... vagy megint a képregényekből loptad az ötletet? – Halvány, csúfondáros mosollyal nézett rám, de a pillantása még mindig feszült volt.

– Nem, ezt nem egy képregényből szedtem, de nem is önállóan jöttem rá – ismertem be.

– Szóval? – sürgetett.

De ekkor megjelent a pincérnő a raviolimmal. Mindketten önkéntelenül közelebb hajolhattunk egymáshoz az asztal fölött, mert ahogy a nő közeledett, gyorsan szétrebbentünk. Letette elém a tányért – étvágygerjesztőén festett –, aztán gyorsan Edwardhoz fordult.

– Nem gondolta meg esetleg magát? – firtatta. – Tehetek önért valamit? – Lehet, hogy csak képzelődtem, de ez elég kétértelműen hangzott...

– Nem, köszönöm. Illetve kaphatnánk még üdítőt? – Hosszú, fehér kezével az előttem álló, üres poharak felé intett.

– Természetesen! – A nő elvette az üres poharakat, és elvonult.

– Mit is kezdél mondani az előbb? – kérdezte Edward.

– Majd elmondom az autóban. Mármint ha... – Elhallgattam.

– Szóval feltételeid is vannak?

– Nekem is lenne egy-két kérdésem, természetesen. – Természetesen.

A pincérnő visszatért. Szó nélkül letette a két kólát, majd távozott. Ittam egy kortyot.

– Nos, halljuk a kérdéseket! – szólt rám Edward, eléggé ridegen. A legkevésbé rázó kérdésel kezdtem, vagy legalábbis azt hittem.

– Hogy kerültél Port Angelesbe?

Két kezét lassan összekulcsolta az asztalon. A szempilláit félárbocra eresztve, csúfondárosan elmosolyodott.

– A következő!

– De hát ez a legkönnyebb! – tiltakoztam.

– A következő! – ismételte.

Az asztalt kaparásztam, bosszúsan és elégedetlenül. Kitekertem a szalvétából az evőeszközt, fogtam a villámot, és gondosan felnyársaltam egy raviolit. Lassan a számhoz emeltem, és amíg elrágcáltam, gondolkodtam. A gomba határozottan jó ízű volt. Lenyeltem, ittam egy újabb korty kólát, végül felnéztem az asztalról.

– Jó, rendben! – Lassan folytattam. – Tegyük fel, hogy... valaki. .. persze csak elméletileg... gondolatolvasó... mindig tudja, mit gondolnak mások, leszámítva egy-két embert.

– *Csak egyetlen* – helyesbített –, persze, csak elméletben!

– Rendben, akkor egyetlen kivétellel! – Izgatott lettem, hogy hajlandó belemenni a játékba, de igyekeztem szenvtelennek mutatkozni. – Hogy működik ez a dolog? Milyen korlátai vannak? Hogyan képes rá... ez a bizonyos illető... hogy megtaláljon valakit, éppen a kellő pillanatban? Honnét tudja, hogy az a valaki bajban van? – Azon agyaltam, egyáltalán van-e valami értelme ezeknek a kifacsart kérdéseknek.

– Elméletileg? – kérdezte.

– Hát persze. Csakis.

– Szóval, ha... ez az illető...

– Nevezük talán Joe-nak! – javasoltam. Fanyarul elmosolyodott.

– Helyes, tehát Joe. Szóval, ha Joe alaposabban odafigyelt volna, akkor nem a legeslegutolsó pillanatban érkezik. – Megcsóválta a fejét, és égnek fordította a szemét. – Csak te vagy képes arra, hogy még egy ilyen kisvárosban is bajba kerülj! Kis híján egy teljes évtizedre elintézted a bűnügyi statisztikákat, tudod-e?

– Azt hittem, egy elméleti esetről beszélünk! – figyelmeztettem fagyosan.

Felnevetett.

– Igazad van! – helyeselt. – Nevezünk téged talán Jane-nek?

– Honnét tudad? – Nem bírtam tovább fékezni a kíváncsiságomat. Közben már megint közelebb hajoltam hozzá.

Úgy láttam, habozik. Mélyen a szemembe nézett, és én sejtettem, hogy éppen abban a pillanatban dönti el, elmondhatja-e nekem egész egyszerűen az igazságot, vagy sem.

-Tudod, hogy megbízhatok bennem! – Gondolkodás nélkül nyúltam felé, hogy megérintsem összekulcsolt kezét, de amikor ő egy hajszálnyira elhúzta az övét, én is visszahúztam a magamét.

– Nem tudom, van-e még választásom! – csaknem suttogott.

– Tévedtem... te sokkal jobb megfigyelő vagy, mint hittem volna!

– Azt hittem, te sose tévedsz!

– Így is volt. – Újra megcsóválta a fejét. – És még egy dologban tévedtem veled kapcsolatban. Te nem egyszerűen a baleseteket vonzód, ez így túl általános meghatározás lenne, te a bajt vonzód, mint a mágnes! Ha bármi veszélyes adódik tíz mérföldes körzetben, az téged egészen biztosan megtalál.

– Téged magadat is beleértve? – találgattam. Az arca hirtelen rideg és kifejezéstelen lett.

– Kétségkívül – felelte.

Újra kinyújtottam a kezemet az asztal fölött – ezúttal nem vettem róla tudomást, hogy a magáét megint egy kicsit elhúzta –, és félénken megérintettem a kézfejét az ujjam hegyével. A bőre hideg és kemény volt, mintha kőből lenne.

– Köszönöm! – A hangom teli volt forró hálával. – Immár másodszor!

Az arca ellágyult.

– Igyekezzünk, hogy harmadik alkalom már ne legyen, rendben? Vágtam egy grimaszt, de azért bólintottam. Elhúzta a kezét, és

az asztal alá rejtette. De felém hajolt.

– Követtelek Port Angelesbe! – vallotta be. Gyorsan, lázasan beszélt. – Még soha nem próbáltam egy meghatározott valakit életben tartani, és sokkal nehezebb, mint hittem. De talán csak azért, mert éppen te vagy az a bizonyos valaki. Az emberek többsége általában képes különösebb katasztrófák nélkül végigcsinálni a napot...

– Elhallgatott. Azon töprengtem, hogy tán bosszankodnom kéne, amiért követett, ehelyett

furcsa öröm árasztott el. Nem értette, miért húzódik önkéntelen mosolyra az ajkam.

– Arra még sose gondoltál, hogy az első alkalommal, amikor Tyler majdnem elütött, akkor nekem ott csengettek, de te beleavatkoztál a végzet működésébe? – spekuláltam.

– Az már nem az első alkalom volt – mondta alig hallhatóan. Az asztalra szegezte a szemét. – Neked már akkor csengettek, amikor először találkoztunk!

Ezektől a szavaktól rám tört a félelem, mert eszembe jutott, milyen vad, sötét pillantással nézett rám azon az első napon... de aztán újra lenyugodtam, mint mindig a közelében. Semmivé foszlatta a félelmemet. Hiába kutatta szememben az ijedség nyomát.

– Emlékszel? – kérdezte, és angyalarca elkomolyodott.

– Igen – feleltem nyugodtan.

– És mégis itt ülsz velem! – hitetlenkedve felvonta szemöldökét.

– Igen, itt ülök... és ezt neked köszönhetem! Mert ma sikerült megtalálnod... hogyan is? – próbálkoztam újra, hogy kiszedjem belőle az igazságot.

Szemléatomást megint hezitált. Tekintete a teli tányéromra villant, aztán visszatért az arcomra.

– Ha te eszel, én beszélek! – alkudozott.

Gyorsan felszúrtam a villámra egy újabb raviolit, és bekaptam.

– Nem hittem volna, hogy ilyen nehéz lesz a nyomodban maradni. Rendszerint könnyen megtalálok bárkit, ha egyszer már olvastam a gondolataiban! – Aggodalmas pillantást vetett rám, mert akaratlanul is megmerevedtem ültömben. Leküzdöttem a megrágott falatot, villára nyársaltam a következőt.

– Jessicát tartottam hát szemmel, de nem csináltam nagy ügyet belőle, hiszen rajtad kívül senki nem lenne képes bajba keveredni Port Angelesben, így először észre sem vettem, hogy elváltál tőlük. Amikor rájöttem, hogy nem vagy a lányokkal, a könyvesboltot kerestem, amelyet Jessica fejében láttam. Megállapítottam, hogy nem mentél be, és hogy elindultál dél felé... és azt is tudtam, hogy rövidesen el kell majd fordulnod. Úgyhogy vártam, közben találomra beleolvastam a járókelők gondolataiba, hátha felfigyelt rád valaki, és akkor megtudom, hol jársz pontosan. Nem volt semmi okom aggódni... mégis szokatlanul ideges voltam... – Gondolataiba veszve a semmibe meredt: olyan dolgokat láthatott maga előtt, amiket én elképzelni sem tudok.

– Csöndben körözni kezdtem, füleltem, figyeltem. Alkonyodott, és épp elhatároztam, hogy kiszállok, elindulok utánad gyalog, amikor... – Elhallgatott, és fogát összeszorítva próbálta lecsillapítani feltámadó dühét.

– És aztán? – suttogtam. Edward továbbra sem nézett rám.

– Tudtam, hogy mire gondolnak! – morogta, és a felső ajka kissé hátrahúzódott a fogsoráról. – Láttam az arcodat a fejükben! – Hirtelen előredőlt, az asztalra könyökölt, és a kezébe temette a fejét. A mozdulat olyan gyors volt, hogy megijesztett.

– Nagyon... nehéz volt, el sem tudod képzelni, milyen nehezemre esett, hogy egyszerűen csak elvigyelek onnét, és őket... életben hagyjam! – Szájára tapasztott keze letompította a hangját. – Hagyhattam volna, hogy hazamenj a lányokkal, de attól féltem, ha egyedül maradok, akkor megkeresem őket – gyónta meg suttogva.

Kábán ültem, zűrzavaros gondolatok kavargtak a fejemben. Ölemben összekulcsolt kézzel, erőltlenül hátradőltem a széken. Edward még mindig a tenyere mögé rejtette az arcát, mozdulatlanul ült, mintha abból a kőből faragták volna ki, amelyre a bőre emlékeztetett.

Végül felnézett, a szeme az enyémet kereste, és teli volt kérdésekkel.

– Hazaviszlek, jó? – kérdezte.

– Vigyél – helyesltem. Nem titkoltam, mennyire örülök annak az egy órának, amit kettesben töltünk majd útközben. Nem akartam még búcsúzkodni.

A pincérnő azonnal felbukkant, mintha csak hívtuk volna. De az is lehet, hogy figyelt

bennünket.

– Mindennel meg van elégedve? – kérdezte Edwardot.

– Igen, köszönöm. Fizetni szeretnék! – A hangja csöndes volt, de érdes. Még mindig érződött benne az előbbi beszélgetésünk feszültsége. A pincérnő ettől összezavarodott. Edward várakozón nézett rá.

– Te-természetesen! – dadogta a nő. – Parancsoljon! – Előhúzott egy kis bőrmappát a fekete köténye elülső zsebéből, és átnyújtotta Edwardnak.

Edwardnak már ott volt a kezében egy bankjegy. Belecsúsztatta a mappába, és azonnal vissza is adta a nőnek.

– A visszajárót tartsa meg! – Mosolyogva felállt, és én is föltápászkodtam.

A pincérnő csábosan rebegettette szempilláit.

– További szép estét kívánok!

Edward megköszönte, de közben le nem vette a szemét rólam. Elfojtottam egy mosolyt.

Szorosan mögöttem lépkedett kifelé menet, vigyázva, hogy ne érjen hozzám. Eszembe jutott, mit mondott Jessica: hogy Mike-kal már közel járnak az első csókhöz. Felsóhajtottam. Edward, azt hiszem, meghallhatta, mert kíváncsian nézett le rám. Én a járdát tanulmányozva hálát adtam az égnek, hogy az én gondolataimban nem tud olvasni.

Kinyitotta az utasülés felőli ajtót, megvárta, míg én bemászom, aztán halkán becsukta mögöttem. Előlről megkerülte az autót, és újra elámultam, milyen kecsesen mozog. Mostanra már megszokhattam volna – de nem szoktam meg. Az volt az érzésem, nem is fogom. Edward az fajta, akire mindig rácsodálkozik az ember.

Finoman indított, és felcsavarta a fűtést. Időközben nagyon lehűlt a levegő, és úgy sejtettem, a szép időnek ezzel vége is szakadt. Edward dzsekijében azonban csöppet sem fáztam. Meg-megszagolgattam, beszívtam az illatát, amikor nem figyelt oda.

Edward szinte körül sem nézett, úgy sorolt be a forgalomba, aztán gyorsan rákanyarodott az autópályához vezető útra.

– Most pedig – közölte jelentőségteljesen – rajtad a sor!

9. ELMÉLETEK

– KÉRDEZHETNÉK TÓLED CSAK MÉG EGYETLENEGYET? – esengtem, miközben Edward a megengedettnél jóval nagyobb sebességgel söpört végig a kihalt utcán, s ráadásul úgy, mintha ügyet sem vetne az útra. Felsőhajtott.

– Egyet – egyezett bele.

– Szóval... azt mondtad, tudtad, hogy nem mentem be a könyvesboltba, és hogy délnek fordultam. Kíváncsi lennék, honnan tudtad.

Már megint azon törte a fejét, hogy egyáltalán feleljen-e.

– Azt hittem, túl vagyunk ezen a köntörfalazós fázison! – méltatlankodtam.

Halványan elmosolyodott.

– Rendben. Követtem az illatodat! – Végre az utat nézte, így volt időm úrrá lenni elképedésemen. Semmi frappáns válasz nem jutott eszembe, de elraktároztam az információt, hogy majd később alaposabban átgondoljam. Próbáltam visszatérni az eredeti kérdésemhez. Eszem ágában sem volt engedni, hogy most hagyja abba, amikor végre hajlandó magyarázatot adni a dolgokra.

– És nem válaszoltál az egyik első kérdésemre sem... – Próbáltam húzni az időt.

– Melyikre?

– Hogy miként működik ez a... gondolatolvasás-dolog? Bárhol, bárkinek a fejébe látsz? És hogy csinálod? És a családod többi tagja is képes...? – Ostobának éreztem magam, hogy ilyen álságosan próbálom kiszedni belőle a magyarázatot.

– Ez több volt, mint egy – mutatott rá. De én csak várakozásteljesen összefontam az ujjaimat. – Nem, csak én. És én sem hallok bárhol bárkit. Elég közel kell lennem hozzájuk. Minél jobban ismerem valakinek a... „hangját”, annál messzebről meghallom. De még így is csak pár mérföldről. – Rövid szünetet tartott. – Olyan, mintha egy nagy teremben összezárnának egy rakás emberrel, és mindenki egyszerre beszélne. Egy hangmassza az egész, de ha egyvalaki hangjára összpontosítok, akkor tisztán hallom, mit gondol az illető. Többnyire kikapcsolom ezt a képességemet, mert nagyon idegesítő. És sokkal könnyebb úgy *normálisnak* látszani – a *normális* szónál elfintorodott –, hogy nem a gondolataira válaszolok valakinek, hanem a szavaira.

– És mit gondolsz, az én gondolataimat miért nem hallod? – kérdeztem.

Kifürkészhetetlen pillantással nézett rám.

– Nem tudom – mormolta. – Egyeden tippem van: a te agyad nem úgy működik, mint a többieké. Mintha a te gondolataid rövidhullámon érkeznének, én meg csak a középhullámot tudom fogni.

– Elvigyorodott, ez a hasonlat szemlátomást felderítette.

– Szóval az agyam nem működik normálisan? Valamiféle csodabogár vagyok? – A kellenél jobban felzaklattak a szavai. Valószínűleg azért, mert úgy éreztem, fején találta a szöveget. Mindig gyanítottam valami ilyesmit, és most kínosan érintett, hogy beigazolódott.

– Én hallok hangokat a fejemben, és te aggódsz, hogy netán csodabogár vagy! – nevetett.

– Ne aggódj, ez csak egy elmélet volt... – Az arca hirtelen megkeményedett. – De térjünk csak vissza hozzád!

Felsőhajtottam. Hogy is kezdjem?

– Azt hittem, ezen a köntörfalazós fázison már túl vagyunk!

– emlékeztetett lágyan.

Most először levettem a szememet az arcáról, miközben a szavakat keresgéltem, s így véletlenül ránéztem a sebességmérőre.

– Szent ég! – sikítottam fel. – Lassíts!

– Mi a baj? – Megijesztettem, de ettől még nem lassított.

– Százötvennel tépsz! – Rémülten pislogtam kifelé, de már teljesen besötétedett, nem láttam semmit. Az országútból is csak annyit, amennyit a kocsifényszórójának hosszú, kékes sugara bevilágított. Az erdő az út két oldalán, mint két fekete, tömör fal – és acélkeménynek bizonyulna, ha ekkora sebességgel nekirohannánk.

– Nyugalom, Bella! – Égnek fordította a szemét, de még mindig nem lassított.

– Meg akarsz ölni minket?

– Nyugalom, nem fogunk karambolozni. Megpróbáltam nyugodtabb hangot megütni.

– Hova sietsz annyira?

– Mindig így vezetek! – Féloldalasan rám mosolygott.

– Az utat nézd!

– Még soha nem volt balesetem, Bella, de még büntetőcédulát sem kaptam soha! – vigyorogva megkopogtatta a homlokát. – Beépített radarral rendelkezem!

– Nagyon vicces! – füstölögtem. – Charlie rendőr, nem emlékszel? Úgy neveltek, hogy a közlekedési szabályokat be kell tartani! Különben is, te könnyen beszélsz, ha a Volvód feltekeredik egy fára, te alighanem simán megúszod!

– Alighanem – helyeselt bosszankodva. – De te nem! – Felsóhajtott, és legnagyobb örömmre a sebességmérő mutatója lassan már csak százhuszat mutatott. – Most boldog vagy?

– Majdnem.

– Utálok lassan hajtani – morogta.

– Ez neked lassú?

– Eleget kritizáltad a vezetési stílusomat! – fakadt ki. – Még mindig arra várok, hogy ismertesd velem a legújabb elméletedet!

Az ajkamba haraptam. Mézszínű szeméből váratlan gyengédség sugárzott.

– Nem fogok nevetni! – ígérte.

– Inkább attól félek, hogy mérges leszel!

– Miért, olyan szörnyű?

– Hát eléggé.

– Rajta! – A hangja nyugodt volt.

– Nem tudom, hol kezdjem.

– Miért nem kezded az elején? Annyit már elárultál, hogy nem magadtól támadt ez az ötleted.

– Hát nem.

– Akkor honnan vetted? Valami könyvből? Egy filmből? – faggatott.

– Nem, hanem szombaton hallottam valamit a tengerparton... – Futólag rápillantottam. Úgy láttam, csodálkozik.

– Összefutottam egy régi barátunkkal... Jacob Blackkel – folytattam. – A papája és Charlie már akkor jó barátok voltak, amikor én megszülettem.

Még mindig értetlenül nézett.

– A papája a quileute törzs vénei közé tartozik. – Figyeltem az arcát. Az értetlenség abban a pillanatban eltűnt róla, és hirtelen kövé dermedt. – Elmentünk egyet sétálni... – A kacérkodásomat ügyesen kicenzúráztam a történetből. – Mesélt nekem néhány helyi legendát... Gondolom, azért, hogy rám ijesszen. És beszélt... -Tétován elhallgattam.

– Folytasd! – szólt rám.

– Vámpírokról... – suttogtam. Nem mertem Edwardra nézni. De láttam, olyan görcsösen markolja a kormánykereket, hogy az ujjpercei kifehéredtek.

– És neked rögtön én jutottam eszedbe? – A hangja még mindig higgadt volt.

– Nem. Hanem Jacob... megemlítette a családot. Edward nem felelt.

Hirtelen elfogott az aggodalom, nem akartam bajba keverni Jacobot.

– Jacob szerint az egész csak buta babona – hadartam. – Meg se fordult a fejében, hogy én komolyan veszem! – De ez kevésnek tűnt, kénytelen voltam bevallani: – Az egész az én hibám volt. Én szedtem ki belőle apránként.

– Miért?

– Lauren megemlítette a nevedet... engem akart bosszantani. És akkor az egyik idősebb fiú a törzsből mondott valamit... hogy a te családod sose teszi be a lábát a rezervátumba, és valahogy olyan kétértelműen fogalmazott. Így hát addig ügyeskedtem, amíg kettesben nem maradtunk Jacobbal, és ki nem szedtem belőle az egészet – vallottam be lehajtott fejjel.

Meglepetésemre Edward fölnevetett. De a szeme haragosan égett.

– Na és hogy sikerült kiszedned belőle? – kérdezte.

– Flörtölni próbáltam vele... és jobban sikerült, mint hittem volna. – Ezt még most is alig akartam elhinni.

– Kár, hogy nem láthattam – sötéten kuncogott. – És még te vádolsz azzal, hogy elkápráztatom az embereket... Szegény Jacob Black!

Elpirultam, és kibámultam az éjszakába.

– Na és aztán mit csináltál? – kérdezte egy perccel később.

– Végeztem egy kis kutatást az interneten.

– És az végül meggyőzött? – kérdezte közömbösen, de a keze még mindig keményen markolta a kormánykereket.

– Nem. Semmi nem stimmel. A legtöbb dolog egyszerűen butaságnak tűnt. És aztán...
-Elhallgattam.

– És aztán?

– Úgy döntöttem, hogy nem számít – suttogtam.

– Hogy *nem számít*? – kérdezte olyan hangon, hogy kénytelen voltam felnézni rá. Végre sikerült áttörni a színlelt nyugalomnak páncélján. Az arcáról inkább hitetlenkedést olvastam le, mintsem azt a dühöt, amitől félttem.

– Nem – mondtam lágyan. – Nekem nem számít, hogy mi vagy.

– Nem számít? – Kemény és csúfondáros lett a hangja. – Neked nem számít, hogy szörnyeteg vagyok? Hogy nem vagyok ember?

– Nem.

Egy darabig hallgatott, sötét és rideg arccal.

– Dühös vagy! – sóhajtottam. – Nem kellett volna elmondanom...

– De igen – felelte komoran. – Jobb szeretem tudni, hogy mire gondolsz... Még akkor is, ha az örültség!

– Szóval megint tévedek? – kérdeztem kihívóan.

– Nem erre értettem. Még hogy „nem számít”! – idézte a fogát csikorgatva.

– Vagyis igazam van? – szisszentem fel.

– Hát mégiscsak számít? Mély lélegzetet vettem.

– Nem igazán... – Egy pillanatra elhallgattam. – Viszont kíváncsi vagyok! – A hangom végre csakugyan nyugodt volt.

Hirtelen mintha megadta volna magát.

– Rendszerben van, és mire vagy kíváncsi?

– Hány éves vagy?

– Tizenhét – vágta rá.

– És mióta vagy tizenhét éves?

Az ajka megrándult az elfojtott mosolytól.

– Már egy ideje – ismerte be végül.

– Oké! – Örültem, hogy végre őszinte hozzám. Figyelmesen fürkészte az arcomat, valahogy úgy, mint korábban, amikor attól félt, hogy sokkos állapotba kerülhetek. Bátorítóan

rámosolyogtam.

– Ne nevesd ki... de hogy lehet az, hogy előjössz napvilágnál? De mégiscsak kinevetett.

– Mese.

– Nem éget porrá a nap?

– Mese.

– És nem is alszol koporsóban?

– Az is csak mese. – Habozott egy kicsit, aztán valami furcsa árnyalat lopódzott a hangjába. – Nem tudok aludni.

Beletelt egy percbe, míg ezt megemésztettem.

– Egyáltalán nem?

– Soha – felelte alig hallhatóan. Sóvárgó, aranyszínű szeme fogva tartotta az enyémet, és én mindenről megfeledkezve bámultam, míg el nem fordította a fejét.

– A legfontosabb dolgot még nem kérdezted meg! – A hangja most megint keményen csattant, fagyos lett a pillantása.

Pislogtam – még mindig nem tértem egészen magamhoz.

– És az mi lenne?

– Nem érdekel véletlenül, mivel táplálkozom? – kérdezte gúnyosan.

– Ó... – mormoltam. –Ja, az.

– Igen, az. Nem akarsz tudni, szoktam-e vért inni? Összereztemem.

– Hát, Jacob erről is mondott valamit.

– Mit mondott Jacob? – kérdezte fakó hangon.

– Azt mondta, hogy ti nem... vadásztok emberekre. A családodat nem tekintik veszedelmesnek, mert csak állatokra vadásztok.

– Azt mondta, nem vagyunk veszedelmesek? – hitetlenkedett.

– Nem egészen. Azt mondta, nem tekintenek benneteket veszedelmesnek. De azért a quileute törzs így sem lát szívesen benneteket a földjén, mert sosem lehet tudni.

Megint előrenézett, de nem tudtam megmondani, csakugyan az utat figyel-e.

– Szóval Jacob igazat beszélt? Ti tényleg nem vadásztok emberekre? – A lehető legnyugodtabbra vettem a hangom.

– A quileute-oknak igen jó a memóriájuk – suttogta. Ezt igennek vettem.

– De azért ne bízd el magad! – figyelmeztetett. –Jól teszik, hogy igyekeznek távol tartani magukat tőlünk. Még mindig veszélyesek vagyunk.

– Ezt nem értem.

– Próbálunk nem azok lenni – mondta lassan. – És amivel mi próbálkozunk, az rendszerint jól szokott sikerülni. De azért néha hibázunk. Mint például én, mert megengedem magamnak, hogy kettesben maradjak veled.

– Hát ez hiba? – Nem voltam biztos benne, hogy kihallja-e hangomból a keserőséget.

– Még hozzá igen veszélyes hiba – mormolta.

Mindketten elhallgattunk. A fényszórók sugara együtt hajladozott az út kanyarulataival. Széleseben, mintha nem is a valóságban lennénk, hanem valami videójátékban. Tudván, hogy az idő is éppolyan gyorsan fog, mint a fekete út előttünk, rettentően féltem, hogy többé nem lesz alkalmam így együtt lenni vele – soha többé nem beszélgetünk ilyen őszintén, mint most, amikor leomlott a kettőnk közt emelkedő fal. A szavaiból arra következtettem, hogy talán ez az utolsó ilyen alkalom, és gondolni sem akartam erre. Egyetlen másodpercet sem pazarolhatok el a vele tölthető időből!

– Mesélj még! – könyörögtem. Mindegy mit, csak szerettem volna újra hallani a hangját.

– Mit szeretnél még tudni?

– Elmondhatnád, miért vadásztok állatokra emberek helyett! – kértem még mindig kétségbeesetten. A szemem könnybe lábadt, de megváltam a rám törő szomorúsággal.

– Nem *akarok* szörnyeteg lenni... – mondta nagyon halkán.
– De nehéz beérni az állatokkal? Kis ideig töprengett.
– Nem tudhatom biztosan, persze, de talán ahhoz hasonlítható, mint amikor valaki kénytelen tofun és szójatejen élni: vegetáriánusnak szoktuk nevezni magunkat, ez a mi kis családi tréfánk egyike. Nem csillapítja teljesen az éhségünket, vagy inkább szomjúságunkat. De elég erőt ad, hogy ellenálljunk a kísértésnek. Legalábbis többnyire. – A hangja hirtelen vészjósló lett. – Ez időnként nehezebben megy, mint máskor.
– És most neked nagyon nehéz? – kérdeztem. Felsóhajtott.
– Igen.
– De hát most nem vagy éhes! – Inkább állítottam, mint kérdeztem.
– Ezt honnan veszed?
– A szemedből. Mondtam már, hogy van egy elméletem. Már máskor is észrevettem, hogy az emberek, főleg a férfiak, sokkal ingerlékenyebbek, amikor éhesek!
Edward kuncogott.
– Semmi nem kerüli el a figyelmedet, igaz?
Nem feleltem, csak úsztam a nevetésében. Áadtam magam, magamba szívtam, hogy mindig emlékezzen rá.
– Ezen a hétvégén is vadászni voltatok Emmettel? – kérdeztem, amikor elcsendesedett.
– Igen. – Mintha azt latolgatta volna, folytassa-e. – Nem akartam elmenni, de muszáj volt. Könnyebb melletted lennem, amikor nem vagyok szomjas.
– És miért nem akartál elmenni?
– Mert mindig... nyugtalan vagyok... ha nem vagy a közelemben! – A szeme gyöngéd volt, de nagyon komoly, és én úgy éreztem, megolvad a csontom a pillantásától. – Nem viccből kértelek csütörtökön, hogy ügyelj, nehogy belepottyanj a tengerbe, vagy elgázoljon egy autó. Egész hétvégén ezen járt az eszem, hogy mi lehet veled. És a ma történtek után voltaképpen meg is vagyok lepve, hogy sikerült ép bőrrel megúsznod a hétvégét. – Megcsóválta a fejét, aztán mintha eszébe jutott volna valami. – Vagyis nem teljesen ép bőrrel...
– Tessék?
– A kezed! – emlékeztetett. Lenéztem a tenyeremre, a túra során beszerzett horzsolásokra. Már majdnem begyógyultak, de Edward figyelmét nem kerülte el semmi.
– Elestem – sóhajtottam.
– Sejtettem. – Az ajka felfelé görbült. – Téged ismerve, gondolom, sokkal rosszabb is lehetett volna... és ez a lehetőség gyötört egész idő alatt, amíg távol voltam. Nagyon hosszú volt ez a három nap... Ami azt illeti, sikerült is Emmett idegeire mennem.
– Három nap? Hát nem ma jöttetek vissza?
– Nem, már vasárnap.
– Akkor ma miért nem volt egyikőtök sem iskolában? – majdnem dühbe gurultam. Mennyit szenvedtem délelőtt a csalódástól, hogy nincs ott!
– Hát az előbb azt kérdezted, nem árt-e nekem a napsütés, és én azt mondtam, hogy nem. De azért mégse mehetek napra, legalábbis olyankor, amikor valaki megláthat.
– Miért nem?
– Majd egyszer megmutatom neked – ígérte. Ezen egy pillanatra elgondolkodtam.
– Fölhívhattál volna! – duzzogtam. Tanácstalanul nézett rám.
– De hát tudtam, hogy biztonságban vagy.
– De én nem tudtam, hogy *te* hol vagy! En... – Elakadtam.
– Igen? – unszolt a bársonyos hang.
– Rossz volt. Hogy nem láthatlak. Olyankor én is nyugtalan leszek!
– Belevörösödtem, hogy képes voltam ezt hangosan kimondani.

Edward hallgatott. Az arca eltorzult a fájdalomtól.

– Jaj – nyögött fel. – Ez baj!

Nem értettem.

– Valami rosszat mondtam?

– Hát nem érted, Bella? Az egy dolog, hogy én nyomorúságosan érzem magam miattad, de az már egészen más, hogy te is belekeveredtél. – Az útra szegezett szemmel beszélt. Olyan gyorsan, hogy alig értettem, mint mond. – Nem akarom hallani, hogy így érzel!

– Mintha kést szúrtak volna belém. – Ez nem helyes. Nem biztonságos! Én veszedelmes vagyok, Bella! Kérlek, fogd már föl!

– Nem! – kiáltottam, és nagyon igyekeztem, hogy ne vágjak olyan képet, mint egy durcás gyerek.

– Én komolyan beszélek! – nyögött fel.

– Én is. Már mondtam neked, nem számít, hogy mi vagy. Már késő.

A hangja halkán, keményen csattant:

– Ezt ne mondd soha!

Az ajkamba haraptam. Fogalma sincs, mekkora fájdalmat okoz! Az utat bámultam. Már közel jártunk a házhoz. Túl gyorsan hajtott.

– Mire gondolsz? – kérdezte még mindig nyersen. Megráztam a fejem, nem bírtam megszólalni. Éreztem a pillantását az arcomon, de én továbbra is kerültem a tekintetét.

– Te sírsz? – döbrent meg. Észre sem vettem, hogy a könnyeim alattomban kicsordultak. Gyorsan megdörzsöltem az arcomat, áruló nedvesség áztatta, le sem tagadhattam.

– Nem én – feleltem, de a hangom elcsuklott.

Jobb keze tétován elindult felém, de aztán félúton megállt, és lassan visszatért a kormánykerékre.

– Sajnálom! – mondta engesztelően. És tudtam, hogy nemcsak a felzaklató szavakért kér bocsánatot.

A sötétség némán siklott mellettünk.

– Áruj el nekem valamit! – szólalt meg egy perccel később, és nagyon igyekezett könnyedebb hangot megütni.

– Igen?

– Mire gondoltál ma este, mielőtt befordultam abba az utcába? Nem értettem az arckifejezésedet. Nem látszottál ijedtnak, inkább úgy tűnt, erősen koncentrálsz valamire!

– Arra próbáltam visszaemlékezni, hogyan lehet ártalmatlanná tenni egy támadót. Tudod, önvédelmi tananyag... Az agyába akartam passzírozni az orrát! – Eszembe jutott a sötét hajú férfi, és hirtelen elöntött a gyűlölet.

– Te védekezni akartál? – Ettől kiakadt. – Arra nem is gondoltál, hogy elszaladj?

– Ha futok, többnyire hasra esek – vallottam be.

– Na és a sikítással hogy állsz?

– Már nem jártam messze tőle. Megcsóválta a fejét.

– Igazad volt, tényleg a végzetten hadakozom, amikor megpróbálalak életben tartani.

Felsőhajtottam. Végre lassított, mert beértünk Forksba. Húsz percbe se telt ideérnünk.

– Ládák holnap? – kérdeztem.

– Igen... nekem is be kell adnom holnap egy dolgozatot. – Elmosolyodott. – Foglalok neked helyet a menzán, jó?

Butaság, azok után, amin ma keresztülmentünk, de ettől az ígéréstől reszketni kezdett a gyomrom, és nem bírtam megszólalni.

Ott álltunk Charlie háza előtt. A villany égett odabenn, a furgonom a helyén, minden úgy volt, mint rendszeren. Mintha egy álomból ébrednék. Edward leállította az autót, de én nem mozdultam.

– Megígéred, hogy ott leszel holnap?

– Megígérem.

Ezen elrágódtam egy pillanatig, aztán bólintottam, és kibújtam Edward dzsekijéből, miután még egyszer, utoljára beleszagoltam.

– Megtarthatod, holnap úgysem tudsz mit fölvenni – emlékeztetett.

A kezébe nyomtam a dzsekit.

– Nem akarok magyarázkodni Charlie-nak.

– Vagy úgy, rendben! – vigyorgott.

Haboztam, a kezem már a kilincsen, de szerettem volna elnyújtani a pillanatot.

– Bella! – Komoly volt, de úgy hangzott, mintha tétovázna.

– Igen? – Kissé túl mohón fordultam vissza.

– Megígérnél nekem valamit?

– Igen! – vágtam rá, de rögtön megbántam. Mi lesz, ha arra kér, hogy tartsam magam távol tőle? Azt képtelen lennék betartani.

– Ne menj egyedül az erdőbe!

Meghökkenem.

– De miért?

– Nem mindig én vagyok a legveszélyesebb dolog odakinn! Maradjunk ennyiben!

Váratlanul ért a zord hang, de meg is könnyebbültem. Ezt az ígéretet legalább könnyű lesz megtartanom.

– Ha te mondd...

– Akkor holnap látlak! – sóhajtott, és én tudtam, hogy most már menni szeretne.

– Hát akkor holnap! – Kelletlenül kinyitottam az ajtót.

– Bella... – Megfordultam, ő közben felém hajolt, sápadt, szép arca alig pár centire az enyémtől. Elállt a szívverésem.

– Aludj jól! – Lélegzete az arcomat súrolta, és elbódított. Ugyanolyan illata volt, mint a dzsekijének, csak még szédítőbb. Félájultan pislogtam, ő pedig elhúzódott.

Meg sem bírtam moccanni, míg valamennyire ki nem tisztult az agyam. Aztán ügyetlenül kikászálódtam a kocsiból, közben kénytelen voltam megkapaszkodni az ajtóban. Úgy rémlett, csöndesen nevetgél, de olyan halkán, hogy nem vehettem biztosra.

Megvárta, amíg odabotladoztam a bejárathoz, aztán hallottam, ahogy a motor halkán felpörög. Láttam eltűnni az ezüstsínű autót a sarok mögött. Csak ekkor ébredtem rá, mennyire fázom.

Gépiesen előkotortam a kulcsomat, kinyitottam az ajtót, és beléptem.

– Bella, te vagy az? – kiáltott ki Charlie a nappaliból.

– Igen, apa, én vagyok! – Bementem a nappaliba, hogy üdvözljem. Éppen baseballmeccset nézett.

– Korán hazaértél.

–Tényleg? – kérdeztem meglepetten.

– Még nyolc óra sincs – mondta Charlie. – Jól érezted magad a lányokkal?

– Aha... remekül! – Forgott velem a világ, próbáltam visszaidézni, mit is terveztem aznapra valamikor réges-régen: csajbulit... – Mind a ketten találtak maguknak ruhát.

– Jól vagy?

– Csak fáradt vagyok. Sokat mászkáltam.

–Talán le kéne feküdnöd! – tanácsolta Charlie aggodalmasan. Kíváncsi voltam, mit láthat az arcomon.

– Csak előbb még felhívom Jessicát.

– Hát nem most váltatok el egymástól?

– Igen, de a kocsijában felejtettem a kabátomat. Szólni akarok, hogy hozza magával

holnap.

– Várd meg legalább, míg hazaér!

– Igazad van – ismertem el.

A konyhában kimerülten lerogytam egy székre. Most már istenigazában szédültem. Lehet, hogy a végén mégis sokkos állapotban kerülök? Szedd össze magad! – hajtogattam.

Majd' frászt kaptam, amikor váratlanul megcsörrent a telefon. Gyorsan felkaptam a kagylót.

– Halló! – szóltam bele elakadó lélegzettel.

– Bella?

– Szia, Jess, éppen most akartalak hívni!

– Hazaértél? – A hangja megkönnyebbült volt... és csodálkozó.

– Aha. De a kocsidban hagytam a dzsekimet. Behoznád holnap?

– Hát persze. De mesélj már, mi történt? – nyaggatott.

– Öhm, majd holnap, matek előtt, jó? Gyorsan leasett neki a tantusz.

– Ja, ott van apád?

– Igen.

– Oké, akkor majd holnap beszélünk. Szia! – Éreztem a hangján, alig várja a holnapot.

– Szia, Jess!

Lassan felvászorogtam a lépcsőn, bódultan, ködös aggyal. Automatikusán elvégeztem az esti teendőket, és csak akkor vettem észre, hogy vacogok, amikor már a zuhany alatt álltam. A forró víz égette a bőrömet, mégis percekig rázott a hideg, aztán a meleg zuhatag alatt végre elernyedtek merev izmaim. A fáradtság olyan erővel tört rám, hogy moccanni sem bírtam, míg el nem fogyott a meleg víz.

Kibotorkáltam a fürdőszobából, de előbb jó szorosan belecsavartam magamat egy törülközőbe, nehogy elillanjon a testemből a forróság. Gyorsan belebújtam a pizsamámba, bemásztam a takaró alá, összegömbölyödtem, átöleltem saját vállam, hogy melengessem magam. De még így is reszkettem egy kicsit.

A fejem zúgott, zűrzavaros képek kavarogtak benne, némelyiket nem értettem, néhányat pedig igyekeztem kiradírozni. Eleinte minden kaotikus volt, de ahogy fokozatosan öntudatlanságba süllyedtem, hirtelen összeállt bennem pár kép.

Három dologban teljesen biztos voltam. Először, hogy Edward vámpír. Másodszor, hogy lényének egyik része – bár nem tudtam, mennyire képes uralkodni felette – a véremre szomjazik. És harmadszor, hogy én feltétel nélkül és gyógyíthatatlanul szerelmes vagyok belé.

10. KÉRDÉSEK ÉS VÁLASZOK

MÁSNAP REGGEL KOMOLY VITÁBA KEVEREDTEM énemnek azon részével, amely szerint az egész estét csak álmodtam. Sem a logika, sem a józan ész nem az én oldalamon állt. Azokba a részletekbe kapaszkodtam hát, amelyeket semmiképpen sem képzelhettem – mint például az illata. Azt nem álmodhattam.

Sötét, ködös napra virradtunk, vagyis minden tökéletes. Ma semmi oka nem lehet rá, hogy ne jöjjön iskolába. A legmelegebb cuccaimat vettem fel, mert eszembe jutott, hogy nincsen dzsekim. Újabb bizonyíték, hogy nem csal az emlékezetem.

Mire leszaladtam a lépcsőn, Charlie már elment otthonról – vagyis későbbre járt, mint hittem. Három falással lenyeltem egy müzliszeletet, ittam egy kis tejet egyenesen a dobozból, aztán az ajtóhoz siettem. Reméltem, hogy amíg nem találom meg Jessicát, megúszom eső nélkül.

Szokatlanul ködös nap volt. A gomolygó köd majdnem füst sűrűségű. A hideg csípte az arcom és a nyakam. Alig vártam, hogy beüljek a furgonba, és beindítsam a fűtést. Olyan sűrű volt a köd, hogy már a lehajtón jártam, mire észrevettem, hogy egy autó már ott áll: egy ezüstsínű. A szívem nagyot dobbant, aztán elakadt, majd kétszer olyan gyorsan kezdett verni.

Nem láttam, Edward honnét bukkant elő, de egyszerre csak ott állt, és kinyitotta nekem a kocsiját.

– Megengeded, hogy ma én vigyelek el? – jót mulatott az elképedt arcom láttán, hiszen újfent sikeresen meglepett. De a hangjában bizonytalanság bujkált. Tényleg megadta nekem a választás lehetőségét – vissza is utasíthattam volna, és lelkének egy része azt remélte, hogy ezt is fogom tenni. Hiú remény.

– Igen, köszönöm – igyekeztem nyugodtan beszélni. Amikor beszálltam a jó meleg autóba, észrevettem, hogy őzbarna dzsekijét odakészítette az utasülés támlájára. Az ajtó becsukódott mögöttem, és a következő szempillantásban már ott is ült mellettem, és beindította az autót.

– A dzsekit neked hoztam. Nem akartam, hogy megfázz, vagy ilyesmi – közölte tartózkodón. Ő maga nem viselt dzsekit, csak egy szürke, V-kivágású, hosszú ujjú póló simult tökéletes, izmos mellkasára. Arca kolosszális diadalt aratott, amiért képes volt magára vonzani a szemem erről a testről!

– Nem vagyok én olyan gyöngé virágszál – szabadkoztam, de azért az ölembe húztam a dzsekit, beledugtam a karomat a túlságosan hosszú ujjába. Kíváncsi voltam, vajon az illata csakugyan olyan-e, mint ahogy emlékeztem rá. Még jobb volt.

– Tényleg nem? – Olyan halkán mormogta, hogy talán nem is akarta, hogy meghalljam.

Keresztülhajtottunk a ködös utcákon, már megint padlógázzal. Kissé feszengtünk. Én legalábbis. Tegnap este minden fal leomlott köztünk... majdnem mindegyik. Vajon ma is hajlandó lesz olyan nyíltan beszélni, mint tegnap? Ez az aggodalom megbénította a nyelvemet. Vártam, hogy ő szólaljon meg először.

Felém fordult, és csúfondárosan rám vigyorgott.

– No mi az, ma nem zúdítasz rám kérdésözönt?

– Nem zavarnak a kérdéseim? – Rögvest megtaláltam a hangom.

– Feleannyira sem, mint a válaszaid! – Szerintem csak tréfált, de nem voltam biztos benne.

– Olyan rosszak? – bosszankodtam.

– Nem, dehogy, éppen ez a baj! Mindent olyan magától értetődőnek veszel, ez nem tetszik. Állandóan azon töröm a fejem, mit gondolhatsz igazából.

– Mindig azt mondom neked, amit igazából gondolok.

– De kihagysz dolgokat! – mondta vádlón.
– Nem sokat.
– Eleget ahhoz, hogy az örületbe kergess!
– Nem is akarnád hallani őket! – motyogtam, de amint kimondtam, már meg is bántam. Reméltem, hogy nem figyelt fel a hangomból kicsendülő fájdalomra.
Nem felelt, és én már attól féltem, sikerült elrontanom a hangulatot. Az arca bezárkózott, közben megérkeztünk az iskola parkolójába. Hirtelen eszembe jutott valami, amire addig nem is gondoltam.
– És mi van a testvéreiddel? – Persze nagyon is örültem, hogy kettesben lehetek vele, de mostanáig mindig ő fuvarozta a többieket.
– Ők ma Rosalie autójával jöttek. – Vállat vont, és leparkolt egy lenyitható tetejű piros sportkocsi mellett. – Elég feltűnő, mi?
– Uhm, te jó ég! – ájuldoztam. – Ha ilyen kocsija van, mi a csudának közlekedik a tiéddel?
– Mert, mint már mondtam, nagyon feltűnő. Igyekszünk beleolvadni a környezetünkbe.
– Hát nem sok sikerrel! – ingattam nevetve a fejem. Már nem fenyegetett a késés; olyan tébolyultan hajtott, hogy jóval becsengetés előtt ideértünk. – És miért jött Rosalie ma a saját kocsiján, ha olyan feltűnő?
– Hát nem vetted észre?! Újabban már minden szabályt megszegek! – A kocsi orránál találkoztunk össze, szorosán mellettem jött. Szerettem volna még azt a hajszálnyi távolságot is áthidalni, és megérinteni őt, de attól tartottam, nem örülne neki.
– Egyáltalán miért vesztek ilyen autókat? – firtattam. – Ha egyszer kerülni akarjátok a feltűnést?
– Ez a gyöngénk – vallotta be csibészes mosollyal. – Mindnyájan szeretünk gyorsan hajtani.
– Ki hitte volna? – ingerkedtem.
A menza teraszán Jessica ácsorgott, a szeme szinte kocányon lógott. A karján pedig – a jóisten áldja meg érte – ott lógott a dzsekim.
– Szia, Jessica! – trilláztam, amikor már csak néhány lépésnyire voltunk tőle. – Kösz, hogy nem felejtetted el!
Jessica egyetlen szó nélkül a kezembe nyomta a dzsekit.
– Jó reggelt, Jessica! – mondta Edward udvariasan. Nem az ő hibája, hogy a hangja olyan ellenállhatatlan. Mint az sem, hogy mit képes elérni egyetlen pillantásával...
– Ööö... izé, szia! – Jessica kikerekedett szemmel bámult először Edwardra, aztán énrám, és megpróbálta elrendezni kusza gondolatait. – Akkor, gondolom, matekon találkozunk! – Jelentősegteljesen rám kacsintott, én pedig elfojtottam egy sóhajt. Mi az ördögöt mondjak majd neki?
– Igen, akkor viszlát!
Azzal otthagyt bennünket, de kétszer is megállt, és a válla fölött hátrasandított.
– Mit fogsz mondani neki? – kérdezte Edward.
– Hé, eddig azt hittem, nem tudsz olvasni a gondolataimban! – sziszegtem.
– Nem is tudok – felelte meghökkenve. Aztán leesett neki, hogy értettem, és felragyogott a szeme. – Az övében viszont igen! Alig várja, hogy lerohanjon a kérdéseivel!
Felnyögtem, miközben kibújtam Edward dzsekijéből, visszaadtam neki, és fölvettem az enyémet. Edward az övét csak a karjára vetette.
– Szóval mit mondasz majd neki?
– Nem segíthetnél egy kicsit? – esedeztem. – Mire kíváncsi elsősorban?
Edward megrázta a fejét, és pimaszul vigyorgott.
– Nem lenne fair, ha elárulnám.
– Az nem fair, hogy nem osztod meg velem, amit tudsz!

Kis ideig tanácstalanul bandukolt mellettem. Aztán megálltunk a terem ajtaja előtt, ahol az első órák volt.

– Azt szeretné tudni, randizunk-e titokban. És azt is, hogy mit érzel irántam – mondta végül.

– Csodás. És mit mondjak neki? – Megpróbáltam nagyon ártatlan képet vágni. Néhányan elhaladtak mellettünk órára menet, és alighanem megbámultak, de én jóformán észre sem vettem őket.

– Hmm. – Pár pillanatig hallgatott, közben a helyére simította egy kibomlott tincsemet. A szívem összevissza kalimpált. – Gondolom, az első kérdésre igennel válaszolhatnál... ha nem bánod. Egyszerűbb, mint bármilyen magyarázkodás.

– Egyáltalán nem bánom – mondtam elhaló hangon.

– Ami a második kérdést illeti... hát, arra én is kíváncsi vagyok, hogy mit felelsz, úgyhogy oda fogok figyelni! – A szája sarka arra a bizonyos féloldalas mosolyra húzódott, amit úgy szerettem. Mire újból levegőhöz jutottam, már késő volt, hogy erre az utolsó megjegyzésére válaszoljak. Sarkon fordult, és elindult.

– Akkor ebédnél találkozunk! – szólt vissza a válla fölött. Ennek hallatán hárman is megfordultak, és végigmértek.

Kihevülten és bosszankodva siettem az osztályba. Ez így nem ér, gondoltam. Most még jobban idegeskedtem, mit is mondjak Jessicának. Leültem a szokott helyemre, és dühösen levágtam a táskámat.

– Szia, Bella! – Mike már ott ült a szomszédos széken, furcsa, már-már lemondó arccal. – Milyen volt Port Angelesben?

– Hát... – Reménytelen vállalkozás lett volna röviden és az igazsághoz híven összefoglalni a tegnapi történetet. – Remek – mondtam végül sután. – Jessica vett egy igazán fantasztikus ruhát.

– Nem mondott valamit a hétfő estéről? – faggatózott, de már ragyogott a szeme. Magamban mosolyogtam a beszélgetésnek ezen a fordulaton.

– De igen, azt mondta, nagyszerűen érezte magát – nyugtattam meg Mike-ot.

– Tényleg? – kérdezte mohón.

– Ezt bizony.

Mr. Mason csendet kért, és beszédre a házi dolgozatainkat. Az angol és az állampolgári ismeretek órát mindvégig valamiféle kábulatban töltöttem, és egész idő alatt azon tépelődtem, hogyan magyarázom el a helyzetet Jessicának, és vajon Edward csakugyan ellenőrzi-e majd Jess gondolataim keresztül, amit mondani fogok. Adottsága meglehetősen aggasztó tud lenni, ha éppen nem annak érdekében használja, hogy az életemet mentse meg...

A második óra végére a köd felszállt, de a napot még mindig komor, alacsonyan szálló felhők takarták. Fölmosolyogtam az égre.

Edwardnak természetesen igaza volt. Amikor bementem matekra, Jessica már ott várt a hátsó padban, és majd kiugrott a bőréből izgalmában. Kelletlenül leültem, és közben próbáltam meggyőzni magam, hogy jobb minél előbb túlesni a dolgon.

– Most pedig mondd el mindent! – parancsolt rám, még mielőtt elhelyezkedtem volna.

– Mit akarsz tudni? – köntörfalaztam.

– Mi történt tegnap este?

– Meghívott vacsorázni, aztán hazavitt. Morcosan, hitetlenkedő arccal fürkészett.

– És hogy értetek haza olyan gyorsan?

– Úgy vezet, mint egy őrült! Rémes! – Reméltem, hogy Edward ezt is hallja.

– Randitok volt? Megbeszéltétek, hogy ott találkoztok? Erre a kérdésre nem voltam felkészülve.

– Nem, én is nagyon meglepődtem, amikor egyszer csak felbukkant.

Jessica elhúzta a száját, csalódottan konstata, hogy őszintén beszélek.

- De ma érted ment, hogy elhozzon a suliba? – faggatott tovább.
- Igen, és ez is meglepetés volt. Észrevette ugyanis tegnap este, hogy nincs meg a dzsekim – magyaráztam.
- Szóval akkor máskor is fogtok találkozni?
- Felajánlotta, hogy szombaton bevisz Seattle-be, mert szerinte a furgonom nem bírná az utat. Ez randinak számít?
- Igen! – bólintott Jessica.
- Hát akkor igen.
- Hű-ű-ű-ha! – ámuldozott, mintha legalább négy szótagú lenne a szó. – Edward Cullen!
- Tudom – ismertem be. – A „hüha!” még igen enyhe kifejezés.
- Várj! -Jessica fölkapta a kezét, tenyérrel kifelé fordítva, mintha a forgalmat akarná megállítani. – Megcsókolt?
- Nem – motyogtam. – Nem úgy vagyunk egymással... Jessica csalódottnak látszott. Gondolom, én még inkább.
- És gondolod, hogy szombaton...? -Jessica felhúzta a szemöldökét.
- Kétlem. – Szerintem süttött a hangomból a reménytelenség.
- És miről beszélgettetek? – nyaggatott tovább Jessica. Az óra már elkezdődött, de Mr. Varner nem nagyon figyelt ránk, és mások is sutyorogtak.
- Nem tudom, Jess, erről is, arról is! Beszéltünk egy kicsit az angol házi dolgozatról... – Egy nagyon, nagyon kicsit tényleg. Legalábbis megemlítette.
- Kérlek, Bella! – esedezett Jessica. – Részleteket!
- Hát... na jó, tessék egy részlet! Látnod kellett volna, hogy flörtölt vele a pincérnő... egyszerűen túlment minden határon. De ő ügyet sem vetett rá! – Rábíztam Edwardra, kezdjen ezzel az információval, amit akar.
- Ez jó jel! – bólogatott Jessica. – Csinos volt az a pincérnő?
- Nagyon, és legfeljebb tizenkilenc-húsz éves lehetett.
- Még jobb. Akkor biztos nagyon tetszel neki.
- Lehet, de nehéz eldönteni. Mindig olyan titokzatos! – tettem hozzá Edward kedvéért.
- Nem is tudom, hogy van bátorságod kettesben lenni vele – lehelte Jessica.
- De miért? –Jessica nem tudhatta, min döbbsentem meg annyira.
- Hát mert úgy... megfélemlíti az embert. Én nem tudnám, mit mondjak neki! – Grimaszt vágott, alighanem eszébe jutott a ma reggel vagy a tegnap este, amikor ő is kapott egy kis ízelítőt Edward vonzerejéből.
- Én se mindig tudok összefüggően beszélni, ha ott van a közelben – vallottam be.
- Hát igen. Tényleg hihetetlenül jól néz ki! – vont vállat Jessica, mintha ez jóvátenné minden egyéb hibáját. A ő szemében valószínűleg jóvá is tette.
- Azért ennél sokkal több van benne.
- Tényleg? Például mi?

Szívből kívántam, bárcsak ejtenénk ezt a témát. Legalább annyira, mint amennyire abban reménykedtem, hogy Edward csak ugratott, és igazából nem is hallgatja ki, mit beszélünk.

- Nem tudom jól elmagyarázni... de ami a vonásai *mögött van.*, az még hihetlenebb! – Egy vámpír, aki jó akar lenni... Embereket ment, mert nem akar szörnyeteg lenni... Némán bámultam a katedra felé.
- Csak nem? – vihogott Jessica.

Nem vettem róla tudomást, próbáltam úgy tenni, mintha nagyon figyelnék Mr. Varnerre.

- Szóval tetszik neked? –Jessica nem adta fel.
- Igen – feleltem kurtán.
- Úgy értem, igazán tetszik? – nyaggatott tovább.

– Igen – mondtam újra, és elpirultam. Csak reméltem, hogy ez a mellékes részlet nem jut el szerelmem gondolataiba.

Jessica besokallt az egyszavas válaszaimtól.

– Mennyire tetszik neked?

– Túlságosan is – suttogtam vissza. – Jobban, mint amennyire én neki. De nem tudom, mit tehetnék ez ellen... – Felsőhajtottam, ekkor már merő tűz volt az arcom.

Ekkor szerencsére Mr. Varner felszólította Jessicát. Óra alatt nem faggatózhatott többet, amikor pedig kicsengettek, elterelő hadműveletbe kezdtem.

– Angolórán Mike megkérdezte, mondtál-e valamit a hétfő estéről! – közöltem vele.

– Komolyan? Mit feleltél?! – tátozott, és teljesen megfélekedezett Edwardról és rólam.

– Azt mondtam, hogy remekül érezted magad, és ennek nagyon örült.

– Mondd el szóról szóra, hogy mit kérdezett, és te mit válaszoltál!

Spanyolra menet egész úton Mike szavait elemeztük, az óra nagyobbik részét pedig Mike különféle arckifejezésének részletes leírásával töltöttük. Én jóval hamarabb ejtettem volna ezt a témát, ha nem félek tőle, hogy újra az én ügyemre terelődik a szó.

Aztán ebédszünet következett. Azt hiszem, az, ahogy rögtön fölugrottam a helyemről, a könyveimet kapkodva gyömöszöltem a táskámba, plusz az átszellemült arckifejezésem, mindent elárult Jessicának.

– Ma nem velünk ülsz, igaz? – találgatott.

– Azt hiszem, nem. – Egészen biztos azért nem lehettem benne, mert mi van, ha Edwardnak megint nyoma vész?

De ahogy kiléptünk, ott állt a falnak támaszkodva – és sokkal jobban hasonlított egy görög istenre, mint ahhoz bárkinek joga lenne –, és engem várt. Jessica végigmérte, az égnek fordította a szemét, és faképnél hagyott bennünket.

– Akkor később még beszélünk, Bella! – szólt vissza roppant jelentőségteljesen. Lehet, hogy ma kénytelen leszek néma üzemmódra kapcsolni a telefonom.

– Hello! – Edward hangján éreztem, hogy mulat valamin, ugyanakkor ingerült is. Semmi kétség, kihallgatta, amit Jessicával beszélünk.

– Szia!

Semmi más nem jutott az eszembe, és Edward se mondott egyelőre semmit – nyilván kívárja az alkalmas pillanatot, gondoltam, így hát némán ballagtunk egymás mellett a menzára. Edward oldalán sétálva megint úgy éreztem magam, mint az első napon: mindenki engem bámult.

Ő állt be elsőnek a sorba, még mindig szótlánul, bár néhány másodpercenként rám pillantott töprengve. Arcáról lassanként teljesen eltűnt a derült, csúfondáros kifejezés, és átadta a helyét az ingerültségnek. Idegesen babráltam a dzsekim zipzáraját.

A pultnál telerakta a tálcát mindenfélével.

– Mit csinálsz? – tiltakoztam. – Azt hiszed, ezt mind meg bírom enni?

Megrázta a fejét, és előbbre lépett, hogy kifizesse az ennivalót.

– A fele természetesen az enyém. Felvontam a szemöldökömet.

Edward arrafelé lavírozott, ahol legutóbb ültünk. A hosszú asztal másik végén egy csomó végzős eltátotta a száját, amikor leültünk egymással szemben. Edward tudomást sem vett róluk.

– Vegyél, amit csak akarsz! – elém tolt a tálcát.

– Kíváncsi lennék – mondtam, miközben felvettem egy almát, és forgatni kezdtem a kezemben –, mit csinálnál, ha valaki addig nyaggatna, amíg nem eszel valamit?

– Te örökké kíváncsi vagy! – grimaszolt fejcsóválva. Komoran farkasszemet nézett velem, miközben felemelt egy szelet pizzát a tálcáról, és megfontoltan beleharapott, gyorsan megrágta és lenyelte. Én kerekre tágult szemmel figyeltem.

– Ha valaki addig nyüstölne, amíg nem eszel földet, meg tudnád tenni, nem? – kérdezte leereszkedően.

Az orromat ráncoltam.

– Egyszer meg is tettem... mert a többi gyerek szekált, hogy úgysem merem – vallottam be. – Nem is volt olyan rossz.

Edward fölnevetett.

– Azt hiszem, még csak meg sem vagyok lepve. – Elnézett a vállam fölé: valami megragadhatta a figyelmét mögöttem.

– Jessica minden mozdulatomat árgus szemmel figyeli. Később majd részletesen elemezni fogja neked! – A pizza maradékát odatolta elé. Jessica említésére újra bosszús lett.

Letettem az almát, és beleharaptam a pizzába, és közben magam elé meredtem, mert tudtam, hogy Edward mindjárt beszélni kezd.

– Szóval csinos volt a pincérnő, mi? – kérdezte könnyedén.

– Miért, te nem vetted észre?

– Nem, nem figyeltem. Másutt járt az eszem.

– Szegény lány! – Most már megengedhettem magamnak a nagylelkűséget.

– Mondtál valamit Jessicának... szóval valamit, ami aggaszt engem. – Nem engedte, hogy másra tereljem a szót. A hangja rekedt volt, és ahogy a pillái alól kilesett, láttam, hogy csakugyan aggasztja valami.

– Nem csodálom, ha olyasmit is hallottál, aminek nem örültél. Tudod, azt mondják, a hallgatózóknak már csak ez a sorsa! – emlékeztettem.

– Figyelmeztettelek rá, hogy hallgatózni fogok.

– Én meg figyelmeztettelek, hogy nem biztos, hogy minden gondolatomról tudni akarsz.

– Tényleg figyelmeztettél – a hangja még mindig nyers volt. – De azért nincs egészen igazad. Nagyon is szeretném tudni, mit gondolsz, legyen szó bármiről. Csak azt szeretném... ha nem gondolnál bizonyos dolgokat.

– Micsoda különbség! – csúfolódtam.

– De most nem igazán erről akarok beszélni.

– Hanem miről? – Már megint egymás felé hajoltunk az asztal fölött. Edward összekulcsolt, nagy, fehér kezére támasztotta az állát: én előredőltem, jobb kezem a nyakamon. Folyton emlékeztetnem kellett magamat, hogy egy zsúfolt ebédlőben ülünk, és valószínűleg rengeteg kíváncsi szempár szegeződik ránk. Olyan könnyű volt a világról megfeledkezve lebegni a mi kis saját, feszültséggel teli buborékunkba zárva.

– Te tényleg azt hiszed, hogy én fontosabb vagyok neked, mint te énnekem? – mormolta. Közelebb hajolt hozzám, sötétarany szemét belefúrta az enyéembe.

– Már megint azt csinálod! – motyogtam. Pupillája kitágult a meglepetéstől. -Mit?

– Elkápráztatsz! – vallottam be, és megpróbáltam összeszedni a gondolataimat, amikor újra ráemeltem a szemem.

– Ó...

– Nem a te hibád – sóhajtottam. – Nem tehetsz róla.

– Hajlandó vagy felelni a kérdéseimre? Lesütöttem a szemem.

– Igen-

– Igen, hajlandó vagy felelni, vagy igen, tényleg ezt gondolod? – Már megint ingerült volt.

– Igen, tényleg ezt gondolom. – A fényesre lakkozott asztallapon kirajzolódó görcsöket és repedéseket tanulmányoztam. A csönd tovább mélyült. Csökönyösen ragaszkodtam hozzá, hogy ezúttal ne én legyek az, aki megtöri, és keményen küzdöttem a kísértés ellen, hogy a szemem sarkából meglessem, milyen képet vág.

Amikor végül megszólalt, a hangja bársonyosan simogatott:

– Tévedsz!

Fölnéztem, a pillantása megtelt gyöngédséggel.

– Azt nem tudhatod! – tiltakoztam suttogva. Kétkedve ráztam a fejem, bár a szívem vadul kalapált az iménti szavak hallatán, és nagyon szerettem volna hinni neki.

– Miből gondolod, hogy így van? – kérdezte, és ha jól sejtem, megpróbálta (eredménytelenül) egyenesen az agyamból kiolvasni az igazságot.

Annak dacára, hogy arcának látványa most is teljesen összezavart, megpróbáltam koncentrálni. Miközben a szavakat keresgéltem, egyre türelmetlenebb lett, nyugtalanította a hallgatásom. Elvettem a kezemet a nyakamról, és feltartottam a mutatóujjamat.

– Hadd gondolkodjam! – kértem. Tüstént felvidult, mert most már tudta, hogy válaszolni fogok a kérdésére. Leejtettem mindkét kezemet az asztalra, és összeérintettem a két tenyerem. Újra meg újra összefontam, majd szétnyitottam az ujjaimat, és közben beszélni kezdtem.

– Hát a teljesen nyilvánvaló okoktól eltekintve, néha... Nem lehetek biztos benne... én nem tudok olvasni mások gondolataiban, de néha úgy érzem, amikor éppen valami egészen másról beszélsz, mintha el akarnál búcsúzni tőlem! – Ennyi tellett tőlem, ennél jobban nem tudtam érzékeltetni, mennyire fájnak időnként a szavai.

– Te mindent észreveszel! – suttogta. Ekkor újra rám tört az a bizonyos fájdalom, mert azzal, amit mondott, megerősítette a félelmemet. – Viszont pontosan ezért tévedsz! – kezdte magyarázni, de aztán a szeme hirtelen összeszűkül: – Mit értesz azon, hogy „teljesen nyilvánvaló okok”?

– Hát például nézz csak rám! – mondtam; feleslegesen, mert már amúgy is engem nézett.
– Teljesen mindennapi vagyok. Na jó, leszámítva az olyan kellemetlenségeket, hogy hajlamos vagyok halálközeli élményeket halmozni, és olyan ügyeden vagyok, hogy már-már mozgássérültnek számítok. És aztán nézz magadra... – zavarba ejtő tökéletessége felé intettem.

Mérgesen összeráncolta a homlokát egy pillanatra, aztán a ráncok elsimultak, és sokat tudó pillantással nézett rám.

– Nem látod magadat tisztán. Elismerem, úgy vonzód a szerencsétlenséget, mint a mágnes – kuncogott sötéten –, de te nem hallhattad, mit gondolt magában minden egyes hímnemű lény ebben az iskolában az első napon, amikor megjelentél!

Csak pislogtam.

– Nem tudom elhinni... – motyogtam magamban.

– Higgy nekem most az egyszer: minden vagy, csak éppen hétköznapi nem!

A zavarom még az örömömnél is nagyobb volt, amikor láttam, hogy néz rám, miközben ezt mondja. Gyorsan visszatereltem a szót a beszélgetésünk eredeti tárgyára.

– De én nem akarok elbúcsúzni tőled!

– Hát nem érted? Pontosán ez bizonyítja, hogy igazam van. Fontosabb vagy nekem, mint én neked, mert én meg tudom tenni... – Megrázta a fejét, szemlátomást küszködött. – Ha az a helyes, hogy elbúcsúzzunk, akkor én inkább magamnak okozok fájdalmat, mint hogy neked ártsak, nehogy veszélybe sodorjalak!

Megharagudtam.

– És nem hiszed el, hogy hasonló helyzetben én is ugyanezt tenném?

– Te soha nem kerülhetsz ilyen választás elé.

Megint megváltozott a hangulata, váratlanul, ahogy szokott: szája gonoszkodó, elragadó mosolyra húzódott.

– Persze, kezdem belátni, hogy ha garantálni akarom a biztonságodat, az napi huszonnégy órás elfoglaltságot jelent, és szükségessé teszi az állandó jelenléteimet.

– Miért, ma például senki nem akart kinyírni! – emlékeztettem boldogan, amiért könnyedebb hangnemre váltottunk át. Nem akartam, hogy még egyszer szóba hozza a

búcsúzást. Ha kell, szántszándékkal veszélybe sodrom magam, csak hogy a közelemben tartsam... Gyorsan elhessegettem a gondolatot, mielőtt még Edward megneszelné. Ha valami, hát ez a gondolat egészen biztosan bajba keverne...

– Még nem – jegyezte meg.

– Még nem – helyeselt. Vitakozhattam volna, de most kifejezetten kedvemre volt. Számítson csak további katasztrófákra!

– Még valamit szeretnék kérdezni tőled! – Az arca még mindig derűs volt.

– Nosza!

– Tényleg be kell menned Seattle-be szombaton, vagy ez csak ürügy, hogy lerázd a hódolóidat?

Grimaszt vágtam, ahogy eszembe jutott az a nap.

– Azért még számolunk, hogy Tylert rám szabadítottad! – figyelmeztettem. – A te hibád, hogy elhitette magával, vele megyek a ballagási bálra!

– Ugyan, nélkülem is talált volna rá alkalmat, hogy megkérdezzen. Én csak szerettem volna figyelni közben az arcodat! – Sokkal dühösebb lettem volna rá, ha a nevetése nem olyan elbűvölő. – Ha én kérdezek meg, nekem is nemet mondtál volna? – kérdezte, még mindig nevetgélve.

– Azt hiszem, nem – vallottam be. – De később lemondtam volna... Betegségre hivatkozom, vagy azt hazudom, hogy kifícamítottam a bokám.

Tanácsztalanul nézett rám.

– De hát miért? Szomorúan csóváltam a fejemet.

– Igaz, te még nem láttál engem a tornaórán, de azért azt hittem, magadtól is kitalálsz.

– Arra célzói, hogy képtelen vagy végigmenni egy sima, szilárd felületen anélkül, hogy hasra ne esnél valamiben?

– Magától értetődik.

– Ez nem jelentene problémát. – Nagyon magabiztos volt.

– Minden azon múlik, ki vezet! – Látta, hogy tiltakozni készülök, és közbevágott. – De még nem válaszoltál. Mindenáron Seattle-be akarsz menni, vagy nem bánod, ha valami mást csinálunk helyette?

Amíg a „csinálunk” szerepel a mondatban, gondoltam, énfelőlem mehetünk akárhová.

– Nyitott vagyok minden lehetőségre! – közöltem kegyesen.

– De én is kérni szeretnék valamit!

Óvatos képet vágott, mint mindig, valahányszor túl általános kérdést szegeztem neki.

– Mit?

– Vezethetek én?

– Miért?

– Hát főként azért, mert amikor Charlie-val közöltem, hogy Seattle-be megyek, kifejezetten megkérdezte, hogy egyedül megyek-e, és akkor még úgy is volt. Ha újra megkérdezi, akkor valószínűleg nem fogok hazudni neki, de nem hinném, hogy magától észébe jutna, viszont ha otthon hagyom a furgont, akkor ezzel feleslegesen ráterelem a figyelmét a témára. És mert a vezetési stílusod ijesztő.

Edward az égnek fordította a szemét.

– Akad egy-két dolog, amitől félhetnél a közelemben, és te azon riadozol, ahogy vezetek? – Csóválta a fejét, aztán újra elkomolyodott. – Nem akarod megmondani apádnak, hogy velem töltöd a napot? – Éreztem, hogy valami hátsó gondolat lapul a kérdés mögött, de nem tudtam, mi lehet az.

– Minél kevesebbet tud Charlie, annál jobb! – Ebben rendíthetetlen voltam. – Különben is, hová megyünk?

– Az idő szépnek ígérkezik, úgyhogy olyan helyet kell keresnem, ahol nincsenek kíváncsi

tekintetek... de te velem tarthatsz, ha akarsz! – Megint énrám bízta a választást.

– És megmutatod nekem, amire céloztál, a napfényvel kapcsolatban? – kérdeztem izgatottan, hogy most fény derül egy újabb titokra.

– Igen. – Elmosolyodott, aztán pár pillanatig hallgatott. – De ha nem akarsz... kettesben maradni velem, akkor jobb szeretném, ha nem mennél egyedül Seattle-be. Kiráz a hideg a gondolattól, hányféle baj leselkedne rád egy ekkora városban.

Felhúztam az orrom.

– Phoenix legalább háromszor akkora, mint Seattle, mármint a lakosságát tekintve. Ha a kiterjedését nézzük...

– Viszont – szakított félbe – Phoenixben még nem üldözött a balszerencse. Úgyhogy jobban örülnék, ha a közelemben maradnál! – A pillantása már megint úgy perzselte az arcomat, ahogyan senki pillantásának nem lenne szabad.

Nem vitatkozhattam sem a szemével, sem a szándékaival, és különben sem volt min vitatkozni.

– Történetesen nagyon szívesen vagyok kettesben veled.

– Tudom – sóhajtott elkomorodva. – De szerintem meg kellene mondanod Charlie-nak.

– De mi a csudának?

A szeme hirtelen felizzott.

– Hogy legalább legyen valami kis indítékom rá, hogy vissza is akarjalak hozni!

Nagyot nyeltem. De pillanatnyi töprengés után már biztos voltam magamban.

– Azt hiszem, vállalom a kockázatot! Mérgesen fűjt, és elnézett mellettem.

– Beszéljünk valami másról! – javasoltam.

– Miről akarsz beszélni? – Még mindig bosszús volt.

Körülnéztem, nincs-e valaki hallótávolságon belül. Ahogy körbepásztáztam az ebédlőt, elkaptam Edward nővérének, Alice-nek a pillantását. Éppen engem bámult. A többiek Edwardot nézték. Gyorsan visszafordultam Edwardhoz, és megkérdeztem az első dolgot, ami az eszembe jutott.

– Miért mentetek a múlt hétvégén éppen a Kecske-sziklákhhoz... Vadászni? Charlie azt mondja, azon a helyen senki nem szokott táborozni a medvék miatt.

Úgy nézett rám, mintha valami nagyon nyilvánvaló összefüggést nem vettem volna észre.

– A medvék miatt? – Leesett az állam, Edward pedig vigyorgott.

– Ha nem tudnád, a medvékre éppen vadászati tilalom van! – tettem hozzá szigorúan, hogy leplezzem a megdöbbenésemet.

– Ha figyelmesen elolvasod a rendeleteket, láthatod, hogy a tilalom csak a fegyverrel való vadászatra vonatkozik! – közölte.

Élvezettel figyelte az arcomat, amint lassan derengeni kezdett, mit is mondott.

– Szóval medvék... – ismételtm nehezen forgó nyelvvel.

– Emmettnek a grizzly a kedvence... – A hangja még mindig könnyed volt, de azt leste, miként reagálok. Megpróbáltam összeszedni magam.

– Hmmm – haraptam egyet a pizzából, hogy legyen miért elfordítanom róla a tekintetemet. Aztán hosszan kortyoltam a kólából, és még mindig nem néztem föl.

– Aha – mondtam egy perccel később. – És neked mi a kedvenced?

Fölvonta a szemöldökét, és a szája széle legörbült.

– A hegyi oroszlán.

– Valóban? – kérdeztem udvarias, szenttelen hangon, és megint a kólám után nyúltam.

– Természetesen – folytatta Edward, ő is ugyanolyan közömbösen – mértéket kell tartanunk, nehogy felborítsuk a környezet egyensúlyát. Igyekszünk azokra a területekre összpontosítani, ahol túlságosan felduzzadt a ragadozó-populáció, még akkor is, ha ennek érdekében egészen messzire el kell mennünk. Igaz, akad elegendő őz és jávorantilop a

környéken, de hol marad akkor a szórakozás?

– Ingerkedve rám mosolygott.

– Tényleg, hol is? – morogtam, miközben egy újabb falat pizzát rágtam.

– Emmetnek a kora tavaszi időszak a kedvenc vadászidénye, a medvék akkor ébrednek téli álmukból, és olyankor még ingerlékenyebbek... – Elmosolyodott, mint akinek valami tréfás emlék jutott az eszébe.

– Csakugyan, mi lehetne szórakoztatóbb egy ingerlékeny grizzly-nél? – bólogtam.

Fölnevetett, aztán megcsóválta a fejét.

– Kérlek, áruld el, mit gondolsz igazából!

– Megpróbáltam elképzelni... de nem sikerült. Hogyan tudtok medvére vadászni puska nélkül?

– Ó, van minékünk fegyverünk! – Kurta, fenyegető mosollyal felvillantotta ragyogó fogsorát. Gyorsan elnyomtam a feltámadó borzongást, mielőtt észrevehette volna. – Csak nem olyan fajta, amilyenre a jogászok gondolnak, amikor a vadászati törvényeket írják. Ha láttál már a tévében medvetámadást, akkor el tudod képzelni Emmettet, amint vadászik.

Megint hideg futott végig a gerincemen, és ezt már nem bírtam eltitkolni. Az ebédlő másik végébe sandítottam, ahol Emmett ült, és örültem, hogy nem néz felém. A karját és felsőtestét borító, vastag izomkötegek most még fenyegetőbbnek tündek.

Edward követte a pillantásomat, és a markába nevetett. Riadtan bámultam rá.

– Te is olyan vagy olyankor, mint egy medve? – kérdeztem halkán.

– Inkább, mint egy oroszlán, legalábbis ezt mondják – felelte könnyedén. – Lehet, hogy jellemző ránk, hogy mit kedvelünk!

Megpróbáltam mosolyogni.

– Lehet – ismételtem. De az agyamban ellentmondásos képek kavarogtak, és sehogy sem tudtam egybegyúrni őket. – Láthatom ezt a dolgot valaha?

– Az ki van zárva! – Az arca még fehérebb lett, mint általában, és a szemében felszikkasztott a düh. Hátrahőköltem, annyira megrémített a reagálása – noha a világért be nem vallottam volna neki. Ő is hátradőlt, és keresztbe fonta a mellén a karját.

– Túl ijesztő lenne nekem? – kérdeztem, amikor úrrá lettem a hangom remegésén.

– Ha csak erről lenne szó, akár ma este elvinnélek! – közölte metsző hangon. – Rád férne egy adag egészséges félelem! Nagyon is jót tenne neked!

– Hát akkor? – faggattam tovább, és megpróbáltam nem venni tudomást arról, milyen dühös.

Egy hosszú percig haragosan nézett.

– Később – mondta végül. Egyetlen könnyed mozdulattal talpra szökkent. – El fogunk késni!

Edwardnak igaza volt, a menza már csaknem kiürült. Vele az idő és a tér egyeden zavaros ködbe folyt össze mindahányszor, és én mindkettőről teljesen megfeledkeztem. Felugrottam, és megragadtam a szék hátán lógó táskámat.

– Akkor majd később! – hagytam rá. Nem fogom elfelejteni...

11. BONYODALMAK

A BIOLÓGIA TEREMBEN MINDENKI MINKET NÉZETT, ahogy egymás mellett odaballagtunk az asztalunkhoz. Nyugtáztam, hogy Edward már nem fordítja el a székét, nem húzódik messzire tőlem. Most egészen közel ült, a karunk majdnem összeért.

Mr. Banner ebben a pillanatban behátrált a terembe – remekül időzítette a bevonulását, meg kell hagyni –, egy kerekeken gördülő, magas fémállványt vonszolt, rajta egy súlyosnak látszó, régimódi tévékészülék és egy videó. Szóval ma vetítés lesz – szinte tapintható volt az osztály megkönnyebbülése.

Mr. Banner belökte a kazettát a vonakodó videólejátszóba, és a falhoz lépett, hogy lekapcsolja a villanyt.

Amint a terem elsötétült, hihetetlen erősen érzékelttem Edward közelségét, hogy mindössze egy-két ujjnyi távolság választ el egymástól bennünket. Szinte áramütésként futott végig rajtam a gondolat, s megbabonázott, hogy lehetséges még erősebben érzékeltetni a jelenlétét, mint addig. Sajgó vágy fogott el, hogy kinyújtsam a kezem és megérintsem, hogy megsimogassam a sötétben, legalább egyetlenegyszer... Alig bírtam uralkodni magamon. Szorosán összefontam a karomat a mellemen, a kezemet ökölbe szorítottam, és közben úgy éreztem, mindjárt megőrülök.

Elkezdődött a film, a képernyő derengése megtörte a sötétséget. Önkéntelenül Edwardra pillantottam. Zavartan elmosolyodtam, amikor láttam, hogy pontosan olyan pózban ül, mint én, összefont karral, ökölbe szorított kézzel, ráadásul ő is éppen engem les a szeme sarkából. Visszavigyorgott rám, és még a sötétben is megperzselte a tekintetével. Gyorsan elfordultam, mielőtt légszomjamból támadt volna. Kész röhej, bele is szédültem!

Az óra rettentő hosszúnak tűnt. Nem bírtam odafigyelni a filmre – igazából azt sem tudom, miről szólt. Megpróbáltam ellazulni, persze minden eredmény nélkül, mert egy pillanatra sem enyhült az a feszültség, ami mintha Edward testéből áradt volna. Időnként engedélyeztem magamnak egy gyors pillantást felé, ő sem bírt lazítani. A szinte leküzdhetetlen vágy, hogy megérintsem, szintén nem csökkent, úgyhogy a biztonság kedvéért olyan erővel nyomtam az öklömet a bordáimnak, hogy végül az ujjam is sajgott.

Megkönnyebbülten felsóhajtottam, amikor vége lett az órának, és Mr. Banner felkapcsolta a villanyt. Kinyújtóztattam a karom, és megmozgattam a görcsbe merevedett ujjaimat. Edward halkán kuncogott mellettem.

– Hát ez érdekes volt – mormolta.

– Ühüm – mindössze ennyit bírtam kinyögni.

– Akkor megyünk? – kérdezte, és könnyed mozdulattal felállt.

Majdnem felsírtam. Te jó ég, tornaóra következik! Óvatosan tápázkodtam fel, félve, hogy ez a köztünk keletkezett furcsa, újfajta erő az egyensúlyérzékeimet is megbolygatta.

Edward némán kísért át az udvaron, az ajtónál megálltunk, megfordultam, hogy elbúcsúzzak tőle. Ahogy az arcát megláttam, megdöbbsentem – annyira elgyötört, majdhogynem fájdalmas volt, és olyan hihetetlenül vad és gyönyörű, hogy megint fellobbant bennem a vágy, hogy megérintsem. A búcsúszavak a torkomon akadtak.

Felemelte a kezét, a szemén láttam, hogy vívódik, aztán gyorsan végigsimított ujjá begyével az arccsontomon. A bőre ugyanolyan jeges volt, mint mindig, de ott, ahol megérintett, a bőröm ijesztően forró lett – mintha megégettem volna magam, csak még nem érezném a fájdalmat.

Aztán sarkon fordult, és otthagzott.

Szédelegve imbolyogtam a tornaterembe. Besodródtam az öltözőbe, félájultan átöltöztem, és nemigen jutott el a tudatomig, hogy körülöttem mások is vannak. Mindaddig lebegtem, míg a kezembe nem nyomtak egy ütőt. Nem volt különösebben súlyos, de azért nagyon

bizonytalan fogása volt. Néhányan lopva máris kétkedő pillantásokat vetettek rám. Clapp, a tornatanár ránk dörrent, hogy alkossunk párokat.

Hála istennek, Mike-ban maradt annyi lovagiaság, hogy odajött hozzám:

– Akarsz velem lenni?

– Kösz, Mike, de egyáltalán nem kellene ekkora kockázatot vállalnod!

– Ne aggódj, majd igyekszem kitérni az utadból! – vigyorgott. Néha olyan könnyű kedvelni Mike-ot.

A dolog azért így sem ment olyan simán. Valahogy sikerült fejbe kólintanom magam az ütőmmel, és ugyanezzel a lendülettel odasóztam Mike vállára. Az óra hátralévő részét a pálya egyik sarkában töltöttem, az ütőmet a biztonság kedvéért a hátam mögé dugtam. Bár miattam hátrányba került, Mike még így is igen jó teljesítményt nyújtott: egymagában megnyert három játszmát a négyből. Mikor az edző lefújta az órát, a tenyerembe csapott, mintha nekem is járna a gratula-pacsi.

– Szóval így állunk – mondta Mike, miközben lementünk a pályáról.

– Szóval hogy?

– Te és Cullen, he? – kérdezte dacosan. A rokonszenvem abban a pillanatban elpárolgott.

– Ez nem rád tartozik, Mike! – figyelmeztettem, és magamban a pokol tüzes fenekére kívántam Jessicát.

– Nem tetszik ez nekem – morogta mégis.

– Nem is kell, hogy tessék! – fakadtam ki.

– Úgy néz rád, mintha... fel akarna falni – folytatta, mintha meg se hallotta volna, amit mondtam.

Sikerült még időben visszafojtanom a kitörni készülő, hisztérikus nevetést, de egy halk kis vihogás így is kicsúszott a számon. Mike sötéten nézett rám. Búcsút intettem neki, és bemenekültem az öltözőbe.

Gyorsan magamra kapkodtam a ruhámat, a gyomromban immár nem is pillangók, hanem jóval erőteljesebb szárnyasok verdestek egyfolytában. Iménti vitám Mike-kal máris alig volt több távoli emléknél. Azon töprengem, vajon Edward az ajtóban vár-e rám, vagy az autójánál találkozunk. És mi van akkor, ha ott lesz vele az egész családja? Hirtelen igazi félelemhullám söpört végig rajtam. Tudják, hogy én tudom? És én vajon tudhatok-e róla, hogy ők tudják, hogy én tudom, vagy sem?

Mire kiléptem a tornateremből, már odáig jutottam, hogy eldöntöttem, gyalog megyek haza, és még csak egy pillantást sem vetek a parkoló felé. De aggodalmaim feleslegesnek bizonyultak. Edward már várt, hanyagul a tornaterem falának támaszkodva, nyugodt, derűs arccal. Nagy kő esett le a szívemről.

– Szia! – leheltem szélesen mosolyogva.

– Hello! – ugyanolyan sugárzó mosollyal válaszolt. – Milyen volt a tornaórád?

A képem kissé megnyúlt.

– Remek – hazudtam.

– Tényleg? – Szemlátomást nem győztem meg. A hátam mögött bámult valamit résnyire szűkült szemmel. Megfordultam én is, és még láttam Mike távolodó hátát.

– Mi a baj? – kérdeztem.

– Mike Newton kezd az idegeimre menni.

– Csak nem hallgatóztál már megint? – háborogtam. Hirtelen minden jókedvem elpárolgott.

– Hogy van a fejed? – kérdezte ártatlanul.

– Hát te hihetetlen vagy! – Faképnél hagytam, és eltrappoltam úgy nagyjából a parkoló irányába, bár ezen a ponton a hazagyaloglás lehetőségét sem zártam ki.

Edward azonban könnyedén lépést tartott velem.

– Te említetted, hogy még sose láttalak tornaóra közben, úgyhogy kíváncsi lettem! – Ez nem hangzott túl bűnbánóan, úgyhogy továbbra sem vettem róla tudomást.

Némán mentünk az autójáig – bár az én némaságom mögött csak úgy fortyogott a düh. Amikor már csak néhány lépésnyire jártunk, megtorpantam – a kocsija körül valóságos csoportosulás támadt, főleg fiúk. Aztán rádöbentem, hogy nem is a Volvót, hanem Rosalie piros sportkocsiját bámulják tátott szájjal. Ránk se bagóztak, amikor Edward átcusszant közöttük, és kinyitotta a kocsi ajtaját, én meg gyorsan bemásztam az ülésre.

– Én mondtam, hogy túl feltűnő! – morogta Edward.

– Miféle autó ez? – kérdeztem.

– Egy M3-as.

– Nem vagyok perfekt az *Autósmagazin*-ból.

– Egy BMW! – Fintorgott, miközben megpróbált kitolatni anélkül, hogy egyetlen báméskodót is elütne.

Bólogattam – erről a típusról még én is hallottam.

– Még mindig haragszol? – kérdezte, miközben óvatosan manőverezett kifelé.

– Az nem kifejezés. Felsőhajtott.

– És ha bocsánatot kérek, megbocsátasz?

– Talán... ha komolyan gondolod. És ha megígéred, hogy nem teszed többé! – mondtam határozottan.

– Tegyük fel, hogy komolyan gondolom, és ráadásul engedlek vezetni szombaton? – alkudozott ravaszul.

Megfontoltam, és úgy döntöttem, ennél jobb ajánlatot úgysem kapok.

– Megegyeztünk!

– Hát akkor nagyon sajnálom, hogy felbosszantottalak! – Egy hosszú pillanatig égő szemmel, komolyan nézett rám, amitől egyből félrevert a szívem, aztán megint évődő lett. – És szombaton reggel az első napsugárral megjelenek a házatok előtt!

– Uhm, Charlie mindenesetre alaposan el fog csodálkozni, ha derült égből egy gazdátlan Volvót talál a felhajtón.

Leereszkedően rám mosolygott.

– Nem állt szándékomban kocsival menni.

– De akkor hogyan...

– Ezzel te ne törődj! – intett le. – Ott leszek, autó nélkül, és kész! Annyiban hagytam a dolgot. Ennél fontosabb kérdésem is volt.

– Most már később van? – kérdeztem jelentőségteljesen. Edward elhúzta a száját.

– Gondolom, igen. Igyekeztem udvariasan várakozni.

Edward megállította a kocsit. Meglepetten észleltem, hogy máris Charlie háza előtt álltunk, és a furgonom mögött parkolunk. Sokkal praktikusabb úgy utazni Edward kocsijában, hogy az ember nem néz semerre útközben.

– És te még mindig tudni szeretnéd, miért nem láthatsz vadászat közben? – Mintha valami vidámság csillant volna a szemében.

– Hát – igyekeztem helyesbíteni –, leginkább az érdekelne, miért reagáltál olyan hevesen, amikor megkérdeztem.

– Megijesztettek? – Igen, egészen határozottan mulatott rajtam.

– Nem – hazudtam, de nem hitte el.

– Sajnálom, hogy megijesztettek! – mondta újra, és futólag rám mosolygott, de aztán minden játékosság eltűnt a szeméből. – De micsoda gondolat, hogy ott legyél, amikor vadászunk...! – Megfeszítette az állkapcsát.

– Miért, olyan szörnyű lenne?

– Kimondhatatlanul! – lökte ki a szót az összeszorított fogán keresztül.

– Mert...?

Mély lélegzetet vett, és kibámult a szélvédőn a vastag, tovaúszó felhőkre. Olyan alacsonyan vonultak, hogy úgy tűnt, elérhetnék őket, ha kinyújtjuk a kezünk.

– Amikor vadászunk – kezdte lassan, vonakodva –, akkor teljesen átengedjük magunkat az ösztöneinknek... nem az agyunk irányít minket, mint máskor. Főként a szaglásunkra hagyatkozunk. Ha ott lennél a közelemben, amikor így elveszítem az uralmat önmagam fölött... – Megrázta a fejét.

Keményen uralkodtam az arcizmaimon, mert tudtam, hogy a következő másodpercben felméri, milyen hatással volt rám, amit mondott, és csakugyan így is történt. Az arcom nem árult el semmit.

De a pillantásunk összekapcsolódott, és a csend egyre mélyebb lett – és valahogy más, mint korábban. A délutáni elektromos szikrák újra kipattantak, vibrált tőlük a levegő, miközben elmerültünk egymásban. Levegőt is elfelejtettem venni, így idővel szédülni kezdtem. Amikor végre oxigén után sóhajtottam, s megtört a csend, lehunyta a szemét.

– Bella, azt hiszem, jobb, ha most bemész!

Kinyitottam az ajtót, és a kocsiba áramló, jeges huzattól egy kicsit kitisztult a fejem. Óvatosan kiszálltam, attól félve, hogy ebben a kábulatban a saját lábamban is elbotlom, és becsuktam magam mögött az ajtót, anélkül, hogy visszanéztem volna. Aztán meghallottam a leereszkedő kocsiablak zümmögését, és hátrafordultam.

– Ja, és Bella...! – Kihajolt a nyitott ablakon, és halványan rám mosolygott.

– Igen?

– Holnap rajtam a sor!

– Miben?

Még szélesebben elmosolyodott, rám villantotta ragyogó fogsorát.

– Holnap én kérdezek tőled!

Azzal már ott sem volt, végigsöpört az utcán, és eltűnt a sarok mögött. Kuncogva mentem a ház felé. Ha más nem is, annyi legalább világos volt, hogy holnap is látni akar.

Aznap éjjel Edward megint főszerepet játszott az álmaimban, mint mostanában mindig. De valahogy a tudattalanom hangulata is megváltozott, azt is átjárta a kettőnk közt keletkezett elektromos feszültség, így egész éjszaka nyugtalanul forgolódtam, és többször fölriadtam. Csak hajnaltájt sikerült végre kimerülni, álomtalan álomba zuhannom.

Amikor fölébredtem, még mindig fáradt voltam, ráadásul ideges. Fölhúztam a barna, magas nyakú pulóveremet és az elmaradhatatlan farmert, és a Phoenixben megszokott vállpántos blúzokról és sortokról ábrándoztam. Csöndben reggeliztünk, ahogy szoktunk, de nem is számítottam másra. Charlie tojást sütött magának, én pedig bekanalaztam a szokásos müzlimet. Azon töprengtem, vajon Charlie elfeledkezett-e a szombati programomról. De ő rögtön meg is válaszolta ki nem mondott kérdésemet, miközben felállt, és a mosogatóhoz vitte a tányérját.

– Ami a most szombatot illeti... – kezdte, és megeresztette a csapot. Összereztemem.

– Igen, Apu?

– Még mindig úgy gondolod, hogy bemész Seattle-be?

– Igen, úgy tervezem. – Jobb lett volna, ha nem hozza szóba a témát, mert akkor nem kellene óvatosságból mindenféle féligazságokat kitalálnom.

Kinyomott egy kis mosogatószert a tányérjára, aztán szétmázolta a szivaccsal.

– És biztos nem érsz vissza időben a bálra?

– De hát én nem megyek a bálba, Apu!

– De ugye, nem azért, mert nem hívott meg senki? – buzgón mosogatásba rejtette aggodalmát.

Ügyesen kikerültem a taposóaknát.

- Erre a bálra a lányok hívják meg a fiúkat!
- Vagy úgy... – motyogta, és eltörölgette a tányért.

Együttéreztem Charlie-val. Nehéz dolog lehet apának lenni: örökösen rettegsz, hogy a lányod összejön egy fiúval, aki tetszik neki, de attól is, hogy nem talál senkit. Ha Charlie-nak akár csak halvány sejtelve is lenne róla, mi tetszik nekem igazából! Húha!

Charlie elköszönt, és elindult a munkába, én pedig fölmentem, hogy fogat mossak, és összeszedjem a tankönyveimet. Amikor hallottam, hogy a járőrközi elhajtott, csak pár pillanatig bírtam, aztán kikukucsáltam az ablakon. Az ezüst autó már ott várt rám a felhajtón, ahol Charlie szokott parkolni. Lerohantam a lépcsőn, ki az ajtón, és közben azon agyaltam, meddig fog még így folytatódni ez a bizarr reggeli szertartás. Én a magam részéről azt reméltem, örökké.

Edward az autóban maradt, amíg becsuktam a házajtót, de még arra se vettem a fáradságot, hogy betoljam a reteszt. Szégyellősen toporogtam a Volvo mellett pár pillanatig, mielőtt kinyitottam, és beszálltam. Edward felszabadultan mosolygott – és mint mindig, szinte elviselhetetlenül vonzó és tökéletes volt.

- Jó reggelt! – köszöntött bársonyos hangon. – Hogy vagy ma reggel?

Mintha a kérdése több lett volna pusztán udvariasságnál.

- Jól, kösz szépen! – Ha velem lehetek, mindig jól vagyok, sőt, annál is jobban.

Azonnal kiszúrta a sötét karikákat a szemem alatt.

- Fáradtnak látszol.

– Nem tudtam aludni. – Automatikusan előreráztam a hajamat, hogy legalább valamelyest eltakarjon.

– Én sem! – viccelődött, miközben beindította a motort. Kezdték már hozzászokni ehhez a halk, doromboló hanghoz. A furgonom dübörgése már a frászt hozná rám a volánnál.

Elnevettem magam.

- Jogos! Azt hiszem, egy kicsivel mégiscsak többet aludtam, mint te!

- Azt lefogadom!

- Na és mit csináltál az éjszaka? – kérdeztem. Halkan fölnevetett.

- Ne is reménykedj! Ma én kérdezek!

– Oké, igazad van. Mit szeretnél tudni? – El se tudtam képzelni, mi érdekelheti velem kapcsolatban.

- Mi a kedvenc színed?

- Napról napra változik.

- Oké, akkor mi ma a kedvenc színed?

– Valószínűleg a barna. – Ezt abból gondoltam, hogy általában a hangulatomnak megfelelően választottam ki, milyen színű ruhát vegyek fel aznap.

Felhorkant, az arcáról eltűnt a komolyság.

- A barna? – kérdezte hitetlenkedve.

– Aha. A barna meleg szín. Hiányzik nekem a barna. Itt mindent, aminek barnának kellene lennie, a fatörzseket, a sziklákat, a földet, teljesen beborít ez a zöld trutyimó – panaszkodtam.

Úgy láttam, komolyan gondolkodóba ejtette a kifakadásom.

- Igazad van – mondta végül. – A barna meleg szín!

Gyors mozdulattal, de mégis habozva hátrasimította a hajamat a vállam mögé.

Közben odaértünk az iskolához. Míg beállt egy üres parkolóhelyre, újra felém fordult.

– Milyen zene van éppen a pillanatban a CD-lejátszóban? – Mintha arra szólított volna föl, hogy vallják be egy gyilkosságot.

Meghökkenem, mert még mindig nem vettem ki a lejátszóba azt a bizonyos CD-t, amelyet Philtől kaptam. Amikor megmondtam az együttes nevét, hamiskásan elmosolyodott,

és furcsa kifejezés jelent meg a szemében. Fölpattintott egy rekeszt a CD-lejátszó alatt, kihúzott egyet a harminc-egynéhány CD közül, és a kezembe nyomta.

– Nemcsak Debussy, hanem még ez is? – kérdően fölfonta a szemöldökét.

Ugyanaz a CD volt. Az ismerős borítót nézegettem szívdobogva.

És ez így ment egész nap. Miközben elkísért angolra, amikor megvárt spanyol után, és egész ebéd alatt egyre csak kérdezgetett, könyörtelenül kifaggatott az életem minden jelentéktelen kis részletéről. Melyik film tetszett, melyiket utáltam, milyen helyeken jártam már (ilyenből elég kevés volt), milyen helyekre szeretnék eljutni (ilyenből sokkal több), és könyvekről – könyvekről, és megint csak könyvekről.

Nem emlékszem, mikor beszéltem utoljára ennyit. Az idő nagyobbik részében zavarban voltam, és féltem, hogy untatom. De láttam az arcán, hogy komolyan érdekli, amit mondok, és egyre újabb kérdéseket zúdított rám, percnyi szünet nélkül, úgyhogy nem volt más választásom, beszélnem kellett. A legtöbb kérdésére könnyű volt felelni, csak egy-kettő akadt, amitől elpirultam, igaz, hogy elég pirulós vagyok. És valahányszor elvörösödtem, még több kérdést kaptam a nyakamba.

Például kíváncsi volt, mi a kedvenc drágakövem, nekem meg kiszaladt a számon, hogy a topáz. Olyan gyorsan sorjázta a kérdései, mint abban az asszociációs pszichológiai tesztben, amikor az embernek ki kell mondania az első szót, ami az eszébe jut. Lefogadom, hogy egy egész kérdéslista állt készen a fejében, és mindet fel is tette volna egytől egyig, ha nem pirulok el a topáz említésekor. Ugyanis egészen a legutóbbi időkig a gránát volt a kedvenc drágakövem. De Edward topáz színű szemébe merülve magam előtt nem tagadhattam, miért változott meg hirtelen az ízlésem. Edward természetesen mindenáron tudni akarta, mitől jöttem zavarba.

– Mondd meg! – követelte, amikor szépszerével nem tudta kiszedni belőlem. Naná, mert ügyeltem, hogy véletlenül se nézzek a szemébe.

– Mert ma topáz színű a szemed – adtam meg magam végül. Közben a kezemet bámultam, és a hajamat babráltam. – Gondolom, ha két hét múlva kérdeztél volna meg, azt feleltem volna, hogy az ónix. – Tudtam, a kelleténél többet árultam el. Bár ő erőltette, hogy valljam be az igazságot, most mégis attól féltem, hogy elfogja az a különös harag, mint mindig, amikor nyíltan kikotygom, mennyire odavagyok érte.

De a csönd most csak nagyon rövid ideig tartott.

– Mi a kedvenc virágod? – szegezte nekem a következő kérdést. Megkönnyebbülten folytattam a pszichoanalízist.

A biológián megint nem volt egyszerű a helyzet. Edward egészen addig kérdezgetett, míg csak be nem lépett Mr. Banner az audiovizuális állványával. Edward távolabb húzta a székét az enyémtől. Nem használt semmit. Amint sötét lett a teremben, újra pattogni kezdtek köztünk az elektromos szikrák, és újra heves vágy fogott el, hogy áthidaljam a kettőnk elválasztó kis távolságot, és megérintsem Edward jéghideg bőrét.

Rádőltem az asztalra, az államat keresztbe font karomra fektettem, miközben az ujjaim görcsösen szorongatták az asztal szélét, és megpróbáltam elhessegetni az örült vágyakozást. Nem néztem felé, attól féltem, ha rám néz, csak még nehezebben tudok uralkodni magamon. Komolyan megpróbáltam odafigyelni a filmre, de az óra végén megint fogalmam sem volt róla, mit láttam. Végre Mr. Banner fölkapcsolta a villanyt, és én felsóhajtottam a megkönnyebbüléstől. Ekkor végre rá mertem nézni Edwardra – ő is vívódott.

Hangtalanul fölkel, aztán csak állt mozdulatlanul, és várt. Némán ballagtunk a tornateremhez, akárcsak tegnap. És akárcsak tegnap, most is megérintette az arcomat – ezúttal hideg kézfeje hátával cirógatta végig egyetlenegyszer a járomcsontomtól az államig –, aztán sarkon fordult, és elment.

A tornaóra gyorsan eltelt azzal, hogy Mike egyszemélyes tollaslabda-bemutatóját

csodáltam. Nem szólt hozzám. Vagy azért, mert látta rajtam, hogy másutt jár az eszem, vagy azért, mert még mindig dühös volt rám a tegnapi szóváltásunk miatt. Valahol a lelkem mélyén nekem is rossz érzésem volt miatta. De nem bírtam igazán Mike-ra figyelni.

Óra után rohantam átöltözni. Minél hamarabb elkészülök, annál hamarabb lehetek megint Edwarddal. A kapkodásnak az lett az eredménye, hogy még többet szerencsétlenkedtem, mint általában, de végül épségben kiléptem az ajtón, és megint végtelen boldogságot éreztem, amikor láttam, hogy ott áll. Edward nevetett, aztán újra kérdésekkel kezdett bombázni.

Ezek azonban mások voltak, mint a korábbiak, nem volt olyan könnyű felelni rájuk. Azt akarta tudni, mi hiányzik legjobban a régi otthonomból, és ragaszkodott hozzá, hogy mindent részletesen leírjak. Órákon át ültünk a kocsiban Charlie háza előtt, közben besötétedett, és, özönvízszerű eső zuhogott körülöttünk.

Egészen képtelen dolgokat kellett leírnom, például a karbolsav szagát – kesernyés, kissé gyantászerű, de azért kellemes. Az éles, magas hangú cirpelést, amit a tücskök hallatnak júliusban; a fák pikkelyesre csupaszodott ágait, sőt még azt is, milyen hatalmas ott az ég, hogyan nyúlik el kékesfehéren egyik láthatártól a másikig, miközben végtelen síkját alig törik meg az alacsony, bíborvörös vulkanikus közzel borított hegyek. A legnehezebb azt volt megmagyarázni, miért találok én mindezt olyan szépnek – megmagyarázni, hogy létezik olyan szépség, amely a nem növényzetnek köszönhető; hisz az különben is ritkás, vézna és többnyire félig halottnak látszik, hanem inkább annak, hogy szabadon kitérül a föld, körös-körül völgyek és dombok töredezett körvonalai, cs minden a nap felé fordul. Azon kaptam magam, hogy hevesen gesztikulálva próbálom érzékeltetni ezt a szépséget.

Halk, sürgető kérdései felszabadító hatással voltak rám, és a vihar félhomályában arról is megfeledkeztem, hogy zavarban kellene lennem, amiért annyit beszélek. Végül befejeztem otthoni, rémesen rendetlen szobám leírását is, és vártam a következő kérdést, de Edward hallgatott.

– Befejezted? – reménykedtem.

– Távolról sem, de apád rövidesen hazaér.

– Charlie! – A létezéséről is elfeledkeztem. – Hány óra lehet? – Az órára nézve meghökkenem, milyen későre jár. Charlie már bizonyára hazafelé tart.

– Alkonyodik – mormolta Edward, és a nyugati szemhatár felé nézett, bár az eget felhők takarták. Mintha az esze valahol egész másutt járna. Amikor újra felém fordult, a pillantásunk találkozott.

– Ez a nap legbiztonságosabb része a mi számunkra – válaszolta kimondatlan kérdésemre. – A legkönnyebb időszak. De a legszomorúbb is, bizonyos tekintetben... egy újabb nap vége, az éjszaka visszatérte. Semmi sem olyan kiszámítható, mint a sötétség, nem gondolod? – Sóvár mosollyal nézett rám.

– Én szeretem az éjszakát. Ha nem lenne sötét, sose látnánk a csillagokat. Igaz, itt úgyse nagyon látjuk őket – fintorogtam.

Edward fölnevetett, és a hangulat hirtelen megenyhült.

– Charlie pár percen belül itt lesz. Szóval, hacsak nem akarod mégis megmondani neki, hogy velem töltöd a szombatot...

– Kösz, de inkább nem! – Fölkaptam a táskámat, és csak most éreztem, mennyire elmerevedtek a tagjaim a hosszas üldögélésben. – Akkor holnap rajtam a sor, igaz?

– Szó sincs róla! – vágta rá tréfás fölháborodással. – Nem megmondtam, hogy még nem végeztem?

– Mit akarsz még tudni rólam?

– Majd holnap megtudod. – Átnyúlt előttem, hogy kinyissa az ajtót, és közelségétől megint összevissza kezdett verni a szívem.

De a keze megállt félúton.

– Már csak ez hiányzott! – szúrta a foga közt.

– Mi történt?

Állkapcsát összeszorította, tekintete nyugtalanul rebbent.

– Újabb komplikációk – mondta rosszkedvűen.

Sietősen föltárta az ajtót, aztán gyorsan, csaknem rémülten, elhúzódott tőlem.

Fényszóró villant fel az esőben, s egy sötét autó állt meg a járda mellett, néhány lépésnyire tőlünk, velünk szemközt.

– Charlie most fordul be a sarkon – figyelmeztetett Edward, és a szakadó esőn keresztül a másik kocsira bámult.

A fejemben dúló zűrzavar és mohó kíváncsiságom ellenére kiugrottam a Volvóból. Az eső irtó hangosan kopogott a dzsekimen.

Meresztgettem a szememet, hátha ki tudom venni a másik kocsiban ülők alakját, de túlságosan sötét volt. Fényszórójuk megvilágította Edwardot: még mindig maga elé meredt, de onnan, ahol én álltam, nem láthattam, micsoda – vagy kicsoda – tartja fogva a pillantását, amelyben furcsán keveredett a tehetetlen harag és a dac.

Aztán felpörgette a motort, a kerekek fölvisítottak a nedves útesten. A Volvo másodpercek alatt eltűnt.

– Szia, Bella! – kiáltotta egy ismerős, mély hang a fekete autó volánja felől.

– Jacob, te vagy? – kérdeztem. Ebben a pillanatban Charlie cirkálója is befordult a sarkon, reflektorfénye végigsiklott a másik kocsu utasain.

Jacob már mászott is kifelé, széles vigyorát még a sötétségben is jól láttam. Mellette egy jóval idősebb férfi ült, nagydarab ember, nem egykönnyen elfelejthető arcú – ez az arc túlsordult a tulajdon körvonalain, orcái vállig csüngtek, és a rézszerű bőrt olyan sűrűn barázdálták a ráncok, mint egy öreg bőrkabátot. És azok a meglepően ismerős szemek... Fekete szemek, melyek egyszerre látszanak fiatalnak és vénségesen vénnek a széles járomcsont felett... Jacob apja volt az, Billy Black... Azonnal megismertem, bár már több mint öt éve láttam utoljára, és a nevére sem emlékeztem, amikor Charlie megemlítette a megérkezésem napján. Billy Black mozdulatlanul ült, én pedig tétován rámosolyogtam. A szeme kimeredt, mintha valami riasztót vagy félelmetest látott volna, az orrlyuka kitágult. A mosoly lefagyott az arcomról.

Jól mondta Edward: egy újabb komplikáció.

Billy még mindig engem figyelt, komoran, idegesen. Magamban felnyögtem. Billy tényleg ilyen könnyen felismerte Edwardot? És tényleg hisz azokban a képtelen legendákban, amelyeken a fia csak nevetett?

A választ világosan kiolvashattam Billy szeméből. Igen. Igen, hisz bennük.

12. EGYENSÚLYOZÁS

– BILLY! – KIÁLTOTTA CHARLIE, AMINT KISZÁLLT AZ AUTÓBÓL. A verandára érve intettem Jacobnak, hogy kövessen. Charlie a hátam mögött harsányan üdvözölte a két Blacket.

– Nem fogok úgy tenni, mintha nem láttam volna, hogy te ültél a kormánynál, Jake! – mondta szigorúan.

– Mi a rezervátumban hamarabb kapunk jogsit! – bizonygatta Jacob, miközben én kinyitottam az ajtót, és felkattintottam a villanyt a verandán.

– Ezt el is higgyem? – nevetett Charlie.

– Valahogy be kell jutnom a városba! – Bár sok év telt el azóta, hogy utoljára hallottam Billy zengő hangját, könnyen felismertem. Ettől a hangtól hirtelen újra gyereknek éreztem magam.

Bementem a házba, nyitva hagytam magam mögött az ajtót, és fölkapcsoltam a villanyt, aztán felakasztottam a dzsekimet a fogasra. Utána a küszöbről figyelem, ahogy Charlie és Jacob kisegítik Billyt a kocsiból, és beültetik a tolószékébe.

Félreálltam az útból, azok hárman pedig beviharzottak a székkal a házba, és lerázták magukról az esővizet.

– Ez ám a meglepetés! – örvendezett Charlie.

– Rég jártam itt – felelte Billy. – Remélem, nem jöttem rosszkor! Sötét szeme újra felém villant, a pillantása kifürkészhetetlen volt.

– Dehogysis, nagyszerű, hogy eljöttél! Remélem, itt maradsz és megnézed a meccset.

Jacob elvigyorodott.

– Szerintem apám is pont így gondolja, a mi tévénk ugyanis lerobbant a múlt héten.

Billy csúnán nézett a fiára.

– És persze Jacob is alig várta már, hogy viszontlássá Bellát! – kontrázott az idősebb Black. Jacob haragosan pislogott az apjára, és lesunyta a fejét, nekem pedig lelki-furdalásom támadt. Lehet, hogy túlságosan meggyőző voltam a tengerparton?

– Éhesek vagytok? – A konyha felé iramodtam, csak hogy kikerüljek Billy hatósugarából.

– Nem, ettünk már, mielőtt elindultunk – felelte Jacob.

– És te, Charlie? – Bemenedültem a sarok mögé.

– Meghiszem azt! – harsogta Charlie, útban a nappali és a tévé felé. Billy tolószéke nyikorogva követte.

A sajtos melegszendvicsek már sültek, és épp egy paradicsomot szeleteltem, amikor valaki a hátam mögé lépett.

– Mi újság? Hogy vagy? – kérdezte Jacob.

– Elég jól! – Jacob jókedve ragadósan bizonyult. – Na, és veled mi a helyzet? Befejezted már az autódat?

– Még nem. – Összeráncolta a homlokát. – Még mindig hiányzik pár alkatrész. Ezt, amivel jöttünk, úgy kértük kölcsön! – Hüvelykujjával az udvar felé bökött.

– Sajnálom. Eddig még nem találkoztam olyan izével... mit is mondtál a múltkor, mire van még szükséged?

– Hengerfőjre. – Elvigyorodott. – Valami baj van a furgonnal? – kérdezte váratlanul.

– Nem, miért?

– Hát csak mert nem azzal jöttél haza.

Lebámultam a szendvicstre, megemeltem a szélét, hogy nem égett-e még oda az alja.

– Egy barátom hozott haza.

– Jó kis kocsija van! – csettintett Jacob elismerően. – De nem ismertem meg a fickót, aki vezette. Pedig azt hittem, a legtöbb helybéli srácot ismerem.

Diplomatikusan biccentettem, és közben megfordítottam a szendvicseket.

– Apám viszont mintha ismerné valahonnan.

– Jacob, adnál pár tányért? Ott vannak a polcon, a mosogató fölött.

– Persze.

É már hozta is a tányérokat. Abban reménykedtem, hogy ezzel letudtuk a témát.

– Szóval ki volt az? – feszegette mégis. Fölsóhajtottam: úgy látszik, nincs menekvés.

– Edward Cullen.

Jacob felkacagott. Csodálkozva néztem rá. Ettől mintha kissé zavarba jött volna.

– Ez mindent megmagyaráz – mondta. – Nem értettem, miért viselkedik apám olyan furán.

– Aha – ártatlan képet vágtam. – Nem szereti Cullenéket.

– Babonás vénember – mormolta Jacob alig hallhatóan.

– De azért, ugye, szerinted se fog szólni Charlie-nak? – szaladt ki a számon, mielőtt észbe kaptam volna.

Jacob egy pillanatig rám bámult, de fekete szeméből semmit nem tudtam kiolvasni.

– Nem hinném – felelte végül. – Azt hiszem, Charlie már a múltkor is nagyon lehorzta, amikor szóba hozta ezt a dolgot. Azóta nem is igen beszéltek egymással. Szerintem a mai este afféle kibékülés. Nem, nem hinném, hogy apa újra szóba hozná Cullenéket.

– Értem – mondtam tőlem telhetően közömbös hangon. Bevitettem Charlie vacsoráját, úgy tettem, mintha én is a meccset nézném, Jacob pedig mellém telepedett. Valójában azért ültem oda, hogy halljam, miről beszélnek a férfiak, feszülten figyeltem minden szóra, és azon rágódtam, hogy ha Billy mégis árulkodásra vetemedne, miként akadályozzam meg.

Hosszúra nyúlt az este. Lett volna egy csomó leckém, de nem mertem Billyt egyedül hagyni Charlie-val. Végre vége lett a meccsnek.

– Lejöttök valamikor a barátaiddal a partra? – firtatta Jacob, miközben áttolta az apja székét a küszöbön.

– Még nem tudom – háritottam el.

– Kellemes este volt, Charlie – mondta Billy.

– Gyertek át a következő meccsre is! – biztatta Charlie.

– Persze, persze – bólogatott Billy. – Ne félj, itt leszünk! Jó éjszakát! – Felém fordult, és a mosoly eltűnt az arcáról. – Vigyázz magadra, Bella! – mondta komolyan.

– Köszönöm! – motyogtam, és nem néztem rá.

Az emeletre vezető lépcső felé tartottam, de Charlie utánam szólt.

– Várj egy kicsit, Bella!

Összerezentem. Mégiscsak mondott valamit Billy, mielőtt csatlakoztam hozzájuk?

De Charlie nyugodt volt és derűs, és még mindig vigyorgott a váratlan látogatás feletti örömeiben.

– Ma este még nem is tudtunk beszélgetni. Milyen napod volt?

– Jó. – Fél lábbal az első lépcsőfokon azon törtem a fejem, a napom melyik részletéről számolhatnék be neki. – A tollaslabdában mi nyertük mind a négy játszmát.

– Tyűha, nem is tudtam, hogy tudsz tollasozni.

– Hát, ami azt illeti, nem tudok, de a partnerem tényleg jól játszik.

– Ki az? – érdeklődött.

– Öhm... Mike Newton – feleltem kelletlenül.

– Tényleg... már említetted, hogy jobban vagy a Newton-gyerekekkel – mondta felélénkülve.

– Nagyon rendes család. – Egy pillanatra eltöprengett. – Miért nem hívod meg a szombati bálra?

– Apu! – nyögtem fel. – A barátnőmmel, Jessicával jár. És különben is, tudod, hogy nem tudok táncolni.

– Na igen – motyogta. Aztán bocsánatkérően rám mosolygott. – Különben talán jobb is, ha nem leszel itthon szombaton. Úgy tervezem, elmegyek horgászni pár fickóval az órsről. Állítólag remek idő lesz. De ha elhalasztod a Seattle-i kirándulást, és mégis megvárod, amíg akad valaki, aki elkísér, akkor inkább itthon maradok. Tudom, hogy túl sokat hagylak egyedül.

– Dehogy, nagyszerű apa vagy! – Reméltem, hogy nem látszik rajtam a megkönnyebbülés.
– Különben is, én szeretek egyedül lenni, ebben meglehetősen hasonlítok hozzád! – Rákacsintottam, mire szeme körül csak úgy táncolt a sok kis ránc a mosolytól.

Aznap éjjel jobban aludtam, mert olyan fáradt voltam, hogy nem álmodtam semmit. Amikor másnap felébredtem a gyöngyszürke reggeli világozágra, nagyszerű kedvem támadt. Innen nézve az előző, feszült este, Billy és Jacob látogatása teljesen ártalmatlannak tűnt: úgy döntöttem, nem foglalkozom vele többet. Azon kaptam magam, hogy fütyörészek, miközben a hajamat beszorítottam a hajpánt alá, és később is, amikor lefelé szökdécseltem a lépcsőn. Charlie-nak is feltűnt.

– Jó kedved van ma reggel!

– Péntek van – vontam vállat.

Kapkodva készülődtem, hogy amint Charlie kiteszi a lábát, startra kész legyek. A könyveimet már beraktam a táskámba, fölvettem a cipőmet, fogat mostam, de hiába rohantam az ajtóhoz abban a pillanatban, ahogy Charlie látótávolságon kívül került, Edward megint gyorsabb volt nálam. Ott várt a csillogó-villogó autójában, az ablakok lecsavarva, a motor kikapcsolva.

Ezúttal nem haboztam, gyorsan beültem mellé, hogy minél előbb láthassam az arcát. Szokott féloldalas mosolyával köszöntött, amitől máris elállt a lélegzetem és a szívverésem. Lehetséges, hogy az angyalok még nála is szebbek, gondoltam, de én azt már el sem tudom képzelni. Minden vonása tökéletes volt.

– Hogy aludtál? – kérdezte. Vajon tudja, milyen vonzó a hangja?

– Remekül. És neked milyen éjszakád volt?

– Kellemes. – Láttam rajta, hogy mulat valamin, amibe én nem vagyok beavatva.

– Megkérdezhetem, hogy mit csináltál? – kérdeztem.

– Nem. – Elvigyorodott. – Ma még én kérdezek!

Az életemben szerepet játszó emberekről kérdezgetett: minél többet meg akart tudni Renée-ről, a hobbijairól, arról, hogy mivel töltöttük a szabad időnket. Aztán arról a nagyanyámról, akit ismertem, az egy-két barátomról a suliból – később pedig, nagy zavaromra, fiúkról kezdett kérdezgetni, akikkel jártam. Még szerencse, hogy sose jártam igazából senkivel, úgyhogy a beszélgetésnek ez a része hamar befejeződött. Ugyanúgy meglepődött, mint Jessica és Angela, amikor meghallotta, hogy még sose voltam szerelmes.

– Szóval sose találkoztál még senkivel, aki tetszett volna neked?

– kérdezte nagyon komolyan, én meg azon rágódtam, vajon mi járhat a fejében.

– Phoenixben soha – vallottam be vonakodva. Ajka vékony, kemény vonallá keskenyedett.

Ekkor már a menzán ültünk. A nap egyetlen összefüggő kábulatban suhant el, de ezt már kezdtem megszokni. Kihasználva az alkalmat, hogy egy pillanatra elhallgatott, gyorsan beleharaptam a szendvicsembe.

– Hagynom kellett volna, hogy ma a saját kocsiddal gyere! – jelentette ki váratlanul.

– Miért? – csodálkoztam.

– Ma ebéd után elmegyünk Alice-szel.

– Ó... – csalódottan pislogtam. – Semmi gond, gyalog is elég hamar hazaérek...

– Csak nem képezed, hogy engedlek hazáig gyalogolni! Elhosszabbítjuk a furgonodat, nyugi, itt fog várni!

– Nem hoztam magammal a kocsikulcsot... – Felsóhajtottam.

– Tényleg nem bánom, ha gyalogolnom kell! – Azt viszont nagyon is bánom, hogy nem lehetek vele a hazafelé úton.

Edward megrázta a fejét.

– A furgonod itt fog várni, a kulcs benne lesz a gyújtásban, hacsak nem félsz attól, hogy valaki el találja lopni! – Felnevetett: ezt a gondolatot szemlátomást igen mulatságosnak találta.

– Rendben van – hagytam rá. Nagyjából biztos voltam benne, hogy a kocsikulcsom a szerdán viselt farmerom zsebében lapul, egy halom koszos ruha alatt a mosókonyhában. Még ha be is tör a házba, ha esetleg ezt tervezi, akkor se fogja megtalálni. Edward látta rajtam: csak azért egyeztem bele a dologba, mert úgysem tudja megoldani.

– Na és hová mentek? – kérdeztem könnyedén.

– Vadászni – felelte komoran. – Ha holnap egész nap kettesben leszek veled, akkor meg kell tennem minden lehetséges óvintézkedést. – Mogorván nézett... és könyörögve. – Még mindig lemondhatod, tudod.

Lesütöttem a szemem. Attól tartottam, hogy hipnotikus tekintetével épp erre akar rávenni. Nem voltam hajlandó félni tőle, nem számít, miféle veszélyt jelent a közelléte. *Nem számít*, ismételtettem magamban.

– Nem – suttoztam, és újra fölnéztem az arcába. – Nem bírom.

– Talán igazad van. – A szeme mintha pillanatról pillanatra sötétebb lett volna.

Megpróbáltam másra terelni a szót.

– Hány órákor jössz értem holnap? – Máris teljesen lehangolt a gondolat, hogy mindjárt el kell válnom tőle.

– Az attól függ... holnap szombat, nem akarsz kicsit tovább aludni? – ajánlotta fel.

– Nem – vágtam rá. Edward elfojtott egy mosolyt.

– Hát akkor a szokott időben – döntött. – Charlie otthon lesz?

– Nem, holnap horgászni megy! – Tetszett, hogy ilyen szerencsésen alakultak a dolgok.

Edward hangja hirtelen éles lett.

– És mit fog gondolni, ha holnap nem kerülsz haza?

– Fogalmam sincs – feleltem hűvösen. – Tudja, hogy holnapra terveztem a nagymosást. Talán azt hiszi majd, hogy belefűltem a mosógépbe.

Edward csúnyán nézett rám, én meg csúnyán néztem vissza. Viszont az ő haragja sokkal erősebben hatott rám, mint az enyém örá.

– Mire vadásztok ma este? – kérdeztem, amikor már biztos voltam benne, hogy én veszítettem a „ki-néz-dühösebben-a-másik-ra?”-versenyben.

– Bármire, amit a parkban találunk. Nem megyünk messzire. – Mindig zavarba hozta, amikor ilyen könnyed hangnemben társalogtam vele titkos életéről.

– És miért éppen Alice-szel mész? – kíváncsiskodtam.

– Mert leginkább Alice áll mellettem – mondta, és összeráncolta a homlokát.

– És a többiek? – kérdeztem félénken. – Ők mit csinálnak?

– Hitetlenkednek, leginkább.

Gyorsan végigtekintettem a testvéreim. Ott ültek, és elbámultak valahová, mindnyájan más irányba, pontosan úgy, mint amikor legelőször láttam őket. De most csak négyen voltak: gyönyörű, bronzbarna hajú fivérük itt ült szemben velem, arany szín szemében szorongás.

– Nem szeretnek engem – találgattam.

– Nem erről van szó – tiltakozott, de kicsit túlságosan is meg akart győzni. – Egyszerűen nem értik, mit akarok tőled.

Fintorogtam.

– Hát azt én sem értem, ha már itt tartunk.

Edward lassan megcsóválta a fejét, tekintetét a mennyezet felé emelte, mielőtt újra a

szemembe nézett volna.

– Már mondtam neked: te egyáltalán nem látod tisztán magad. Nem találkoztam még hozzád foghatóval. Örökké rajtad gondolkodom.

Randán néztem rá, biztos voltam benne, hogy csak ugrat. Elmosolyodott, amikor rájött, mért vágok olyan durcás képet.

– Tekintve, hogy rendelkezem bizonyos nem mindennapi képességekkel – diszkrétan megérintette a homlokát –, az adagosnál jobban ismerem az emberi természetet. A legtöbb emberről pontosan lehet tudni, mire hogyan fog reagálni. De te... sose azt teszed, amire számítok. Mindig meglepsz!

Elfordítottam róla a szemem, a pillantásom újra a testvéreire vándorolt. Zavart voltam és csalódott. Attól, amit mondott, kísérleti nyúlnak éreztem magam.

Nevetséges vagyok – dühöngtem –, mégis mi másra számítottam?

– Ezt a részét a dolognak könnyű megmagyarázni – folytatta. Nem bírtam ránézni, attól féltem, meglátja a szememben a keserűséget. – De van valami más is... és azt nem könnyű szavakba foglalni...

Miközben beszélt, egyfolytában a testvéreit bámultam. És ekkor hirtelen Rosalie, Edward szöke, lélegzetelállítóan csinos nővére megfordult, és rám nézett. Nem, nem is nézett – inkább rám meredt, sötét, hideg pillantással. Hiába akartam elfordulni, a tekintete fogva tartott, míg csak Edward hirtelen el nem hallgatott egy mondat közepén, és halkan oda nem mordult. Majdnem úgy hangzott, mint a sziszegés.

Rosalie elfordította a fejét, én pedig fellélegeztem.

– Sajnálom – mondta feszült arccal, érzékelve félelmemet. – Nem haragszik rád, csak aggódik. Tudod... nemcsak magamat sodrom veszélybe, ha azok után, hogy mi ketten olyan sűrűn mutatkoztunk együtt... – Lesütötte a szemét.

– Ha mi van?

– Ha ez a dolog... rosszul végződik. – A tenyerébe temette az arcát, akárcsak azon a Port Angeles-i estén. Láttam, hogy szenved: borzasztóan szerettem volna megvigasztalni, de nem tudtam, hogyan. A kezem önkéntelenül elindult felé, de aztán gyorsan visszakaptam, és eldugtam az asztal alá: attól féltem, ha megérintem, csak rontok a helyzeten. Lassan elszivárgóit a tudatomig, hogy attól, amit mondott, meg kellene ijednem. De nem éreztem semmi mást, csak fájdalmat, amiért őt szenvedni látom.

És bosszúságot – amiért Rosalie félbeszakította. Nem tudtam, hogyan hozzam újra szóba a dolgot. Edward még mindig a tenyerébe temette az arcát.

– Szóval most el kell menned? – kérdeztem. Igyekeztem teljesen hétköznapi hangon beszélni.

– Igen. – Nehézkesen felemelte a fejét, komoly arccal nézett rám, aztán megváltozott a hangulata, és elmosolyodott. – Talán jobb is így. Még mindig hátravan tizenöt perc abból a nyavalyás filmből biológián. Kizárt, hogy el tudjam viselni.

Alice bukkant fel Edward válla mögött – rövid, tintafekete haja tüskésen meredezett szanaszét pikáns tündérarca körül. Karcsú kis alakján még így, álltában is látszott, milyen hajlékony és kecses.

– Szia, Alice! – üdvözölte Edward, de közben nem vette le rólam a szemét.

– Szia, Edward! – felelte Alice, hangja majdnem ugyanolyan kellemes volt, mint Edwardé, csak szopránba hajló.

– Alice, ő Bella, Bella, ez itt Alice! – mutatott be minket egymásnak könnyedén, ide-oda intve a kezével, és közben fanyarul mosolygott.

– Hello, Bella! – Alice ragyogó, obszidiánfekete szeme kifürkészhetetlen pillantással nézett rám, de a mosolya barátságos volt. – Örülök, hogy végre megismerhetlek!

– Szia, Alice! – mormoltam szégyenlősen.

– Készen vagy? – fordult Alice Edwardhoz.

– Majdnem – felelte Edward szenvtelenül. – Találkozunk az autónál!

Alice erre már nem felelt, hanem magunkra hagyott bennünket: a járása olyan könnyed és ruganyos volt, hogy belém hasított az irigység.

– Mondhatom, hogy „jó szórakozást”, vagy ez nem az alkalomhoz illő kifejezés? – kérdeztem Edwardhoz fordulva.

– Miért ne, a „jó szórakozást” ugyanúgy megteszi, mint bármi más! – Végre elvigorodott.

– Hát akkor szórakozz jól! – lezserkedtem, mintha tényleg szívből kívánnám. Természetesen nem sikerült megtévesztenem.

– Majd igyekszem! – Még mindig vigyorgott. – Te pedig, kérlek, vigyázz magadra!

– Vigyázzak magamra Forksban? Komoly teljesítmény lesz!

– A te számodra igen! – Az arca megkeményedett. – ígérd meg!

– Esküszöm, hogy vigyázok magamra! – szavaltam. – Például ma este, amikor mosni fogok. Elvégre egy ilyen nagymosás rengeteg veszéllyel jár!

– Ne fulladj bele a mosógépbe! – csúfolódott.

– Igyekszem.

Fölállt, erre én is fölkászálódtam.

– Akkor holnap látlak! – sóhajtottam.

– Ez neked hosszú időnek tűnik, igaz? Morcosan bólintottam.

– Reggel ott leszek! – bizonygatta, és megvillantotta hamiskás, féloldalas mosolyát. Átnyúlt az asztal fölött, és megérintette az arcomat, az ujjja hegye megint épphogy súrolta a járomcsontomat. Aztán megfordult, és otthagytott. Addig bámultam utána, míg csak el nem tűnt.

Óriási volt a kísértés, hogy a nap hátralévő részét ellógjam, legalábbis a tornaórát, de valami belső hang arra intett, hogy ne tegyem. Tudtam, ha most eltűnök, Mike és a többiek biztosra veszik, hogy Edwarddal vagyok. És Edward már amúgy is aggódott, hogy túl sokat mutatkozunk együtt, és ebből baja lehet... ha valami történik. Nem voltam hajlandó belegondolni, miféle baj történhet, inkább azon igyekeztem, hogy minél biztonságosabbá tegyem a dolgokat.

Ereztem – és úgy sejtettem, ő is érzi –, hogy a holnapi nap sorsdöntő lesz. A kapcsolatunk nem egyensúlyozhat továbbra is a kés élén, le kell esnie róla vagy erre, vagy arra – hogy merre, az teljességgel az ő döntésétől és ösztöneitől függ. Én már döntöttem, még mielőtt tudatosan választhattam volna, és kész voltam vállalni ennek a döntésnek minden következményét. Az én számomra nem létezett ijesztőbb, gyötrelmesebb gondolat annál, hogy elszakadjak tőle. Ez egyszerűen lehetetlenség.

Így aztán kötelességtudóan bementem az órákra. Ha agyonütnek, se tudnám megmondani, miről volt szó biológián: a gondolataim egyfolytában a holnap körül jártak. Tesin Mike hajlandó volt szóba állni velem: jó mulatást kívántt Seattle-ben. Finoman közöltem vele, hogy elhalasztottam az utat, mert úgy fest, valami nem stimmel a furgonommal.

– Szóval akkor Cullennel mész a bálba? – kérdezte váratlanul és duzzogva.

– Nem, egyáltalán nem megyek a bálba.

– De hát akkor mit fogsz csinálni?

Szívem szerint elküldtem volna a pokolba. Ehelyett buzgón hadoválni kezdtem.

– Mosok, aztán nekiülök matekot tanulni, különben gáz lesz.

– Cullen segít neked a matekban?

– Edward – mondtam nyomatékosan – nem segít nekem a matekban. Elmegy valahová a hétvégére.

Meglepődve tapasztaltam, hogy ezúttal a hazugság sokkal természetesebben jött ki a

számon, mint szokott.

– Ó... – Mike szemlátomást felélénkült. – Nyugodtan eljöhetnél akkor a bálba a mi bandánkkal. Király lenne! Mindnyájan táncolnánk veled! – ígérte.

Elképzeltem, milyen képet váгна ehhez Jessica, és ezért a hangom talán kissé élesebbre sikeredett a szükségesnél.

– Nem megyek a bálba, Mike, oké?

–Jó, jó! – nagyot nyelt. – Csak felajánlottam!

A nap végén nem nagy lelkesedéssel indultam a parkolóba. Semmi kedvem nem volt hazáig gyalogolni, de el sem tudtam képzelni, hogyan hozhatta volna el Edward otthonról a furgonomat. Bár ami azt illeti, kezdtem azt hinni, hogy számára semmi sem lehetetlen. És ez az utóbbi megérzésem bizonyult helyesnek – a furgon ott állt, ahol reggel még Edward Volvo ja parkolt. Hitetlenkedve nyitottam ki – nem volt bezárva –, és megláttam a kulcsot a gyűjtásban.

A vezetőülé sen összehajtogatott, fehér papírlap feküdt. Beültem a kocsiba, és becsuktam magam mögött az ajtót, mielőtt a lapot széthajtogattam volna. Mindössze két szó állt rajta Edward elegáns kézírásával.

Vigyáz magadra!

Majd frászt kaptam, amikor a motor felbömbölt. Nevetnem kellett magamon.

Amikor hazaértem, az ajtónk kulcsra zárva, a retesz pedig nem volt behúzva, pontosan úgy, ahogy reggel hagytam. Előkotortam a farmeremet a szennyesből, megnéztem a zsebét. Üres volt. Lehet, hogy mégis felakasztottam a szög re a kulcsomat? Ugyanazt a sugallatot követve, ami arra készítetett, hogy hazudjak Mike-nak a szombati programomról, föl hívtam Jessicát is, azzal az ürüggyel, hogy sok szerencsét kívánjak neki a bálhoz. Amikor ő is hasonló szép napot kívánt Edwarddal, közöltem vele, hogy elmarad, mert közbejött valami. Jessica hangja sokkal csalódottabb volt, mint azt az ember egy kívü állólótól várta volna. Ezután gyorsan elbúcsúztam tőle.

Charlie szórakozott volt a vacsoránál. A munkahelyén történt valami, találgattam, vagy talán kosárlabdameccsen agyai? De az is lehet, hogy egyszerűen csak ízlik neki a lasagne – Charlie-nál az ember soha nem tudhatja...

– Tudod, apu... – kezdtem, fölriasztva töprengéseiből. –Mi az, Bell?

– Azt hiszem, igazad volt Seattle-vel kapcsolatban. Talán tényleg jobb lesz, ha megvárom, amíg Jessica vagy valaki más el tud jönni velem.

– Ó – mondta meglepetten. –Jó, rendben. Szóval azt szeretnéd, ha itthon maradnék veled?

– Dehogysis, miattam a világért se változtass a programodon! Millió dolgom van itthon... mosnom kell... meg kell csinálnom a matekleckét... el kell mennem a könyvtárba meg a zöldségeshez.

Egész nap rohangálni fogok... úgyhogy csak menj, és érezd jól magad!

– Biztos?

– Teljesen biztos. Ráadásul veszedelmesen megfogyatkozott a halkészletünk. Alig két-három évre elegendő csak, ami a hűtőben van!

– Igazán könnyű kijönni veled, Bella! – mosolygott.

– Ugyanezt rólad is el lehet mondani, apu! – feleltem nevetve. A kacagásom nem jött szívből, de Charlie nem vette észre. Olyan büntudatom volt, amiért becsaptam, hogy kis híján megfogadtam Edward tanácsát, és elmondtam neki, mire készülök szombaton. Kis híján.

Vacsora után ruhákat hajtogattam, és beraktam egy újabb adagot a szárítóba. Sajnos, ez a fajta munka csak a kezét foglalja le az embernek. A gondolataim szabadon csaponghattak közben, és kezdtek kiszabadulni az ellenőrzésem alól. Ide-oda hányódtam a remény és a félelem között: a remény olyan heves volt, hogy már-már fáj, a félelem azonban alattomban kikezdte az elszántságomat. Állandóan emlékeztetnem kellett magam, hogy már meghoztam a

döntést, és nem vagyok hajlandó visszavonni. Edward levélkéjét is gyakrabban húztam elő a zsebemből, mint szükséges lett volna ahhoz, hogy megjegyzzem azt a két rövid szócskát. Azt akarja, hogy vigyázzak magamra, ismételttem. Belekapaszkodtam abba a hitbe, hogy végül is ez a vágya kerekedik majd felül. És mi mást tehettem volna – hacsak nem akarom mostantól kizárni az életemből? Az elviselhetetlen lenne. Különben is, amióta megérkeztem Forksba, valójában *őróla* szól az életem.

De az a halk kis hang a lelkem mélyén csak tovább zümmögött. Azt latolgatta, vajon nagyon fájna-e, ha... ha rosszul végződne a dolog.

Örültem, amikor végre beesteledett, és elmehettem lefeküdni. Tudtam, túlságosan feszült vagyok ahhoz, hogy elaludjak, ezért olyasmit tettem, amit korábban soha. Lenyeltem egy adagot a megfázás elleni gyógyszeremből – az mindig teljesen kiüt jó nyolc órára. Általában nem művelek ilyesmit, de a holnapi nap éppen elég bonyolult lesz, az már végképp nem hiányzik, hogy mindennek a tetejébe egész nap kába legyek a kialvatlanságtól. Míg vártam, hogy a gyógyszer hatni kezdjen, a frissen mosott hajamat szárogattam szögegyenesre, és azon morfondíroztam, mit vegyek föl reggel.

Amikor már mindent előkészítettem, lefeküdtem. De hiperaktívnak éreztem magam: az izmaim egyfolytában rángatóztak. Fölkeltem, és addig matattam a CD-s cipődobozomban, amíg meg nem találtam Chopin noktürnjeit. Jó halkra állítottam, aztán visszafeküdtem, és a különféle testrészeim ellazítására koncentráltam. A relaxáció közepe táján hatni kezdett a gyógyszer, és én boldogan süllyedtem az öntudatlanságba.

Korán ébredtem: hála a gyógyszernek, mélyen és álomtalanul aludtam. Bár pihenten és lazán ébredtem, utána azonnal visszatért az előző esti, lázas izgalom. Magamra kapkodtam a ruháimat, és addig igazgattam az őzbarna magas nyakú pulóveremet, amíg szorosan rá nem simult a farmeremre. Lopva kilestem az ablakon, elment-e már Charlie. Az eget vékony, puha felhőréteg fátyolozta, de úgy festett, mintha az első szél elfújhatná.

Megreggeliztem, de egyáltalán nem éreztem az étel ízét. Amikor befejeztem, gyorsan elmosogattam, és újra kikukucskáltam, de nem változott semmi. Éppen elkészültem a fogmosással, amikor a szívem vadul dörömbölni kezdett a bordáim falán, mert halk kopogtatást hallottam.

Az ajtóhoz reppentem: kisebb bénázást követően sikerült elhúznom a reteszt, végül sarkig tártam az ajtót, és ott állt Edward. Minden nyugtalanságom elillant, amint megláttam az arcát, és mélységes nyugalom szállt meg – most, hogy itt állt előttem, a tegnapi félelmeim egyszerű butaságnak tűntek.

Komor volt az arca. De aztán, ahogy végignézett rajtam, megenyhült, és felnevetett.

– Jó reggelt! – mondta somolyogva.

– Mi olyan nevetséges? – Végignéztem magamon, hátha megfeledeztem valami fontosról, mondjuk a cipőről vagy a nadrágról.

– Jól összeillünk! – Most láttam csak, hogy ő is hosszú, világos őzbarna pulóvert visel, a nyakánál kilátszik a fehér ing gallérja, és farmert. Én is vele kacagtam, noha megszólalt bennem a kisördög: ő bezzeg úgy fest, mint egy modell a kifutón. Én miért vagyok erre képtelen?

Bezártam a házat, Edward pedig a furgonhoz vonszolta magát, és megállt az utasülés felőli ajtónál, mint egy mártír.

– Megállapodtunk! – emlékeztettem elégedetten, aztán a volánhoz ültem, és átnyúltam az ülés fölé, hogy kinyissam neki az ajtót.

– És most hová? – kérdeztem.

– Kapcsold be a biztonsági övedet – közölte a vértanú –, már most ideges vagyok!

Csúnyán néztem rá, de azért engedelmeskedtem.

– És most hová? – ismételttem meg sóhajtva.

– Indulj el a százegyesen észak felé! – rendelkezett. Meglepően nehezen sikerült az útra koncentrálnom így, hogy a

tekintetét ott éreztem az arcomon. Ezt azzal próbáltam ellensúlyozni, hogy még a szokottnál is óvatosabban vezettem a még alvó városon keresztül.

– Úgy tervezed, hogy még naplemente előtt kiérünk Forksból?

– Ez a furgon elég öreg ahhoz, hogy a te autód nagypapája legyen, úgyhogy több tiszteletet! – vágtam vissza.

Edward minden kétkedése ellenére rövidesen mégiscsak kiértünk a városból. Sűrű aljnövényzet és zölddel benőtt fatörzsek váltották fel a házakat és gyepes udvarokat.

– Fordulj jobbra a nulla-tizesnél! – utasított, amikor éppen meg akartam kérdezni, hogy most merre. Némán engedelmeskedtem.

– És most addig hajts, amíg vége nem lesz a köves útnak. Hallottam a hangján, hogy mosolyog, de nem néztem oda, nehogy igaza legyen, és leszaladjunk az útról.

– És vajon mi van ott, ahol a köves út véget ér?

– Egy ösvény.

– Gyalogolni fogunk? – Hála Istennek, teniszcipőt húztam.

– Baj? – Mintha számított volna rá, hogy nem örülök neki.

– Nem, dehogy! – bizonygattam. De ha a furgonomat is lassúnak találta...

– Ne aggódj, legfeljebb öt mérföld az egész, vagy annyi sem, van elég időnk!

Öt mérföld! Ha megnyikkanok, biztos meghallja, ahogy a hangom elcsuklik a rémülettől. Öt mérföld alattomos gyökerek és ingatag kövek között, amelyek mind azon igyekeznek, hogy kifícamítsák a bokámat, vagy valami más módon tegyenek mozgásképtelenné. Ez kínos lesz...

Egy ideig némán haladtunk: az elkövetkező borzalmakon járt az eszem.

– Mire gondolsz? – kérdezte pár perc múlva Edward türelmetlenül.

– Azon gondolkodom, vajon hová megyünk! – hazudtam megint.

– Egy helyre, ahová szeretek kirándulni, amikor szép az idő.

Miközben beszélt, mindketten az egyre vékonyodó felhőkre néztünk.

– Charlie szerint ma meleg lesz.

– És megmondtad Charlie-nak, hová készülsz?

– Hogyisne!

– De Jessica úgy tudja, együtt megyünk Seattle-be, nem? – Ez a gondolat mintha kissé felvidította volna.

– Nem, azt mondtam neki, hogy lemondta.

– Szóval senki nem tudja, hogy velem vagy? – Már megint dühös volt.

– Az attól függ... te biztosan megmondtad Alice-nek, nem igaz?

– Kösz, Bella, ez aztán sokat segít! – fakadt ki. Úgy tettem, mintha ezt meg se hallottam volna.

– Annyira depressziós lettél Forksban, hogy öngyilkos akarsz lenni? – förmedt rám, amikor már egy ideje nem vettem róla tudomást.

– Azt mondtad, bajt okozhat neked, ha... sokan látnak minket együtt – emlékeztettem.

– Szóval te amiatt aggódsz, hogy nekem mi bajom lehet abból, ha te nem kerülsz haza? – A hangja még mindig dühös és metsző volt.

Bólintottam, de az útra szegeztem a szememet.

Edward morgott valamit halkán, de olyan gyorsan, hogy nem értettem, mit mond.

Az autót hátralévő részében mindketten hallgattunk. Éreztem a hullámokban felém áradó tehetetlen dühét, de nem tudtam, mit mondhatnék még.

Aztán az út elfogyott, szűk ösvénybe futott, amelynek kezdetét egy fából készült táblácska jelezte. Leparkoltam a keskeny útpadkán. Edward haragja megijesztett, és attól is féltem,

hogy most, hogy már nem vezetek, rá kell majd nézmem. Meleg volt, melegebb, mint bármikor azóta, hogy Forksba érkeztem, majdnem fülledt volt a levegő a felhős ég alatt. Kibújtam a pulóveremből, a derekamra kötöttem, és örültem, hogy könnyű, ujjatlan blúzt vettem alája – különösen így, hogy öt mérföldet fogunk gyalogolni.

Edward bevágta a furgonajtót, ő is levette a pulóverét. Az úttalan, sűrű bozótot vizsgálta.

– Erre! – mutatta. Azzal elindult befelé a sűrűbe.

– Na és az ösvény? – A hangomból nyilván kiértődött a pánik, miközben sietve megkerültem a furgont, hogy utolérjem.

– Csak azt mondtam, hogy van egy ösvény az út végén, nem azt, hogy azon megyünk.

– Nem az ösvényen? – riadoztam.

– Ne félj, nem engedem, hogy eltévedj! – fordult vissza csúfondáros mosollyal, és nekem elállt a lélegzetem. Fehér, rövid ujjú inget viselt, de nem gombolta be, és a nyaka fehér bőre megszakítás nélkül olvadt mellkasának márványos fehérségébe, tökéletes izomzatát többé már nem rejtette-sejtette pulóver. Túl tökéletes, hasított belém a kétségbeesés. Kizárt, hogy ezt az isteni teremtményt nekem szánta a sors...

Félreértette fájdalmas arckifejezésem.

– Haza akarsz menni? – kérdezte csöndesen, és most már az ő hangja is teli volt fájdalommal, ha másfélével is, mint az enyém.

– Nem! – Elindultam feléje, míg csak ott nem álltam szorosan mellette. Bármennyi közös időt szánt is nekünk a sors, egy percet sem akartam veszíteni belőle.

– Mi a baj? – kérdezte nagyon gyöngéden.

– Nem vagyok jó túrázó – feleltem tompán. – Nagyon türelmesnek kell lenned velem.

– Tudok türelmes is lenni, ha nagyon akarok! – Mosolyogva nézett a szemembe, szeretett volna kiemelni hirtelen, megmagyarázhatatlan csüggedésemből.

De az én mosolyom nem sikerült valami meggyőzőre.

– Haza foglak vinni – ígérte. Nem tudtam eldönteni, úgy értette-e, hogy minden körülmények között, vagy úgy, hogy akkor, ha most rögtön hazaindulunk. Tudtam, azt hiszi, a félelem zaklatott fel, és újra hálát adtam az égnek, hogy én vagyok az egyeden ember, akinek a gondolataiban nem tud olvasni.

– Ha azt akarod, hogy még naplemente előtt megtegyem azt az öt mérföldet ebben a dzsungelben, akkor jobb, ha azonnal elindulsz, és mutatod az utat! – mondtam gúnyosan. Edward próbált kiigazodni rajtam, a hanghordozásomon és az arckifejezésemem. Egy perccel később föladta, és elindult befelé az erdőbe.

Nem is volt olyan nehéz, mint hittem. A talaj többnyire egyenletes volt, és Edward félrehúzta előlem a nedves páfrányok és indák szövevényét. Nyílegyenesen haladt előre: amikor kidőlt fatörzs vagy szikla került az utunkba, segített átmászni rajta, a könyökömnél fogva megemelt, aztán abban a pillanatban el is engedett, amint szerencsésen átértem. Valahányszor hideg keze megérintett, a szívem mindig meglódult. Két ilyen alkalommal láttam valamit az arcán, ami arra vallott, hogy képes meghallani a szívverésemet.

Megpróbáltam nem egyfolytában a tökéletes testében gyönyörködni. Hiába. Valahányszor ránéztem, a szépsége láttán mindig élesen belém hasított a szomorúság.

Az idő nagy részében némán haladtunk. Olykor taláломra kérdezett valamit, amit még nem sikerült kiszednie belőlem az elmúlt két napban. Megkérdezte, hogyan szoktuk megünnepelni a születésnapomat, milyen tanáraink voltak az általánosban, tartottam-e állatot gyerekkoromban – és kénytelen voltam bevallani, hogy miután sorozatban három aranyhalat sikerült kinyírnom, fölhagytam a kísérletezéssel. Ezen nevetett, hangosabban, mint ahogy megszoktam tőle – a nevetése úgy visszhangzott a néptelen erdőben, mint a harangszó.

Az öt mérföldre ráment az egész délelőtt, de Edward semmi jelét nem adta, hogy türelmetlen lenne. Az erdő úgy terült el körülöttünk, mint valami vénséges vén fákból álló,

végeérhetetlen labirintus, és én már kezdtem nyugtalankodni, hogy soha nem találunk ki belőle. Edward viszont teljesen nyugodtan, otthonosan mozgott a zöld útvesztőben, és meg se fordult a fejében, hogy esetleg nem jó felé megyünk.

Néhány órával később a lombok sátrán átszűrődő fény sötét olajzöldből ragyogó jádezőldre változott. Kisütött a nap, ahogy Edward megjósolta. Először, amióta elindultunk befelé az erdőbe, végigfutott rajtam az izgalom – aztán a következő pillanatban felváltotta a türelmetlenség.

– Csak nem megérkeztünk? – kérdeztem zsörtölődést színlelve.

– Majdnem. – Elmosolyodott, érzékelt megváltozott hangulatomat. – Látod ott elől a világosságot?

Hunyorogtam.

– Uhm, látnom kellene? Elvigyorodott.

– Lehet, hogy a te szemednek innen még túl távoli.

– Ideje szemorvoshoz mennem – morogtam, mire Edward még szélesebben vigyorgott.

Újabb száz lépés után már én is tisztán láttam, hogy világosodni kezd a fák közt, a zöld derengés átadja helyét a sárga fénynek.

Minden lépéssel nőttön, nőtt a türelmetlenségem. Edward előreengedett, és nesztelenül követett.

Elértem a fényfolt szélét, és a páfrányok függőnye mögül kiléptem a leggyönyörűbb helyre, amelyet életemben láttam. A kis rét tökéletesen kerek volt, és teljesen benőtték a vadvirágok – sárga és halvány fehér violák miriádja. Valahonnét a közelből pataksobogás muzsikáját hallottam. A nap pontosan a fejünk fölött állt, és elárasztotta a kerek rétet sárgás, kápráztató fényével. Lassan, megrendülten lépkedtem a puha fűben, a hullámzó virágszőnyegen keresztül a meleg, aranyfényű levegőben. Félúton hátranéztem, meg akartam osztani vele mindezt a szépséget, de nem volt ott mögöttem, mint hittem. Megpördültem, rémülten kutattam, merre lehet. Végre megláttam: még mindig ott állt a tisztás szélén a lombok sűrű sátra alatt, és engem nézett. Csak ekkor jutott eszembe, amiről a rét szépsége láttán megfeledkeztem – hogy van valami rejtély Edwarddal és a napfényel kapcsolatban, és azt ígérte, ma megmutatja nekem.

Egy lépést tettem feléje, a szemem kíváncsian felragyogott. Az ő pillantása óvatos volt és tétovázó. Bátorítóan rámosolyogtam, integetve hívtam, és megint közelebb léptem hozzá. Figyelmeztetően fölemelte a kezét. Megtorpantam.

Edward mély lélegzetet vett, aztán kilépett a déli nap ragyogó fényébe.

13. VALLOMÁSOK

MEGDÖBBENTŐ LÁTVÁNYT NYÚJTOTT A NAPPÉNYBEN. Egész délután egyfolytában bámultam, mégsem tudtam betelni vele. A bőre, amely a tegnapi vadászkiránduláson kapott ugyan egy kis színt, de azért hófehér volt, a szó szoros értelmében szikrázott, mintha sok ezer parányi gyémánttal lenne kirakva. Mozdulatlanul feküdt a fűben, inge szétnyílt szoborszerű, sugárzó mellkasán, szikrázó karja meztelen. Csillámló, halvány levendulaszín szemhéja csukva, bár természetesen nem aludt. Olyan volt, mint egy ismeretlen, márványsima és kristálycsillámos kőből faragott tökéletes szobor.

Időnként megmoccan az ajka, mintha remegne. Amikor megkérdeztem, azt felelte, dúdolgat magában, csak olyan halkán, hogy én nem hallom.

Élveztem a napsütést, bár az én ízlésemnek a levegő nem volt elég száraz. Szerettem volna én is hanyatt dőlni, mint Edward, és átengedni magam a napnak. De ülve maradtam, összegömbölyödve, államat felhúzott térdemen nyugtattam, és nem bírtam levenni róla a szememet. Enyhe szél fúj, összekócolta a hajamat, és megborzongatta a mozdulatlan alakja körül hullámzó fűvet.

A rét, amelynek látványa annyira lenyűgözött az első pillanatban, jelentéktelenné halványult Edward szépsége mellett.

Még most is attól félttem, hogy a következő pillanatban eltűnik, mint egy látomás, mert túl szép ahhoz, hogy igaz legyen... Tétován kinyújtottam a ujjam, és megcirógattam csillámló kézfejét. Újra elálmélkodtam bőrének tökéletes, selymes simaságán és márványos hűvösségén. Amikor újra felnéztem, a szeme nyitva volt, engem figyelt. Ma karamella színe volt a szemének, világosabb és melegebb, mint vadászat után mindig. Tökéletes ajka futó mosolyra húzódott.

– Nem félsz tőlem? – kérdezte játékosan, de kihallottam mögüle az igazi kíváncsiságot.

– Nem jobban, mint máskor.

Még szélesebben elmosolyodott, fogsora megvillant a nappényben.

Közelebb araszoltam hozzá, most már az egész kezemet feléje nyújtottam, és az ujjam hegyével körülrajzoltam a felsőkarját. Megremegtem, és tudtam, hogy ezt ő is észrevette.

– Nem baj? – kérdeztem, mert újra lehunyta a szemét.

– Nem – felelte, anélkül, hogy a szemét kinyitotta volna. – El nem tudod képzelni, milyen érzés! – Felsőhajtott.

Könnyedén végighúztam az ujjam tökéletes karizmain, követtem a könyökhajlatában kékesen kanyargó erek halvány mintázatát. A másik kezemmel már nyúltam, hogy megfordítsam a kezét, de rájött, mit szeretnék, és fölfelé fordította a tenyerét azzal a szemfényvesztő gyorsasággal, ahogy mozogni szokott. Ettől megriadtam: az ujjaim egy pillanatra megdermedtek a karján.

– Sajnálom – lehelte. Még időben néztem fel, hogy lássam, amint aranyszínű szeme újra lecsukódik. – Veled túlságosan könnyű önmagamnak lenni.

Fölemeltem a kezét, ide-oda forgattam, és néztem, ahogy a nap megcsillan a tenyerén. Közelebb húztam az arcomhoz, megpróbáltam benézni a bőre alá.

– Mondd el, hogy mire gondolsz most! – suttogta. Lenéztem, és láttam, hogy nyitva a szeme, és hogy most egyszerre feszült figyelemmel néz rám. – Még mindig fura érzés, hogy sose tudom, mit gondolsz!

– Tudod, mi többiek egyfolytában így érezzük magunkat.

– Nehéz élet lehet... – Csak képzeltem volna, hogy a hangjában szomorúság bujkál? – De még mindig nem mondtad meg, mire gondolsz.

– Éppen azt kívántam, bár tudnám, te mire gondolsz... – Haboztam.

– És?

– Azt is kívántam, bárcsak el tudnám hinni, hogy tényleg létezel. És azt is kívántam, bárcsak ne félnék!

– Nem akarom, hogy félj! – mormolta nagyon halkán. De én azt is meghallottam, mi volt az, amit nem mondott, mert nem mondhatott ki: azt, hogy nem kell félnem, hogy nincs mitől félnem.

– Nem éppen arra a fajta félelemre gondoltam, bár kétségkívül arról se kellene megfélelkezniem.

Olyan hirtelen ült fel, hogy észre se vettem, csak arra eszméltem, hogy ott ül, a jobb karjára támaszkodva, a bal tenyere még mindig a kezemben. Angyali szépségű arca néhány centire volt az enyémtől. Hátrahőkölhettem volna – hátra kellett volna hőkölnöm – ettől a váratlan közelségtől, de nem bírtam megmozdulni. Aranyszeme mozdulatlaná bűvölt.

– Hát akkor mitől félsz? – sürgetett.

De én nem tudtam felelni. Mint ahogy egyszer már korábban is, az arcomon éreztem hűvös lélegzetét. Olyan csodálatosan édes, olyan jó illatú volt, hogy összefutott a nyál a számban. Soha nem éreztem még hasonlót. Ösztönösen, mielőtt ráébredtem volna, hogy mit teszek, közelebb hajoltam hozzá, hogy belélegezzem.

A következő pillanatban már ott sem volt: kitépte a kezét az enyémből, és mire át tudtam fókuszálni a szememet, húsz lépésnyire tőlem, a kis rét szélén, egy hatalmas fenyőfa sötét árnyékában állt. Mintha pofon vágta volna. Az üres kezem valósággal fájt.

– Sajnálom... Edward! – suttogtam, de tudtam, hogy úgyis meghallja.

– Várj egy kicsit! – szólt vissza, kicsit hangosabban, hogy az én kevésbé érzékeny fülem is meghallja. Mozdulatlanul ültem.

Tíz hihetetlenül hosszú másodperc telt el így, aztán elindult felém. Lassabban mozgott, mint szokott. Néhány lépésnyire tőlem megállt, kecsesen leereszkedett a fűre, és leült, törökülésben. Közben egyfolytában a szemembe nézett. Mély lélegzetet vett, aztán bocsánatkérően elmosolyodott.

– Nagyon sajnálom! – Egy pillanatig habozott. – Megértenéd, hogy gondolom, ha most azt mondanám, hogy én is csak ember vagyok?

Bólintottam egyet, de nem igazán bírtam nevetni a tréfáján. A vércukorszintem az egekbe szökött, ahogy lassan ráébredtem, milyen veszélyben forogtam. Hiába ült messzebbre tőlem, mégis megorrontotta. A mosolya csúfondárossá változott.

– Hát nem én vagyok a világ legkiválóbb ragadozója? Minden porcikámmal magamhoz csalogatom a zsákmányt. A hangommal, az arcommal, még a szagommal is! Mintha bizony szükségem lenne rá! – Váratlanul megint talpra szökkent és eliramodott, eltűnt a szemem elől, hogy aztán felbukkanjon ugyanannál a fánál, ahol az előbb állt, miután fél másodperc alatt megkerülte a rétet. – Mintha bizony el tudnál futni előlem! – nevetett keserűen.

Aztán felnyúlt fél kézzel, és fülsiketítő recsenéssel, minden erőfeszítés nélkül letört egy fél méter vastag ágat egy fenyő törzséről. Egy pillanatig az egyik kezében egyensúlyozta, aztán villámsebessen elhajította, neki egy másik hatalmas fának – az megrázkódott és hosszan reszketett az ütéstől.

És aztán megint ott állt előttem, mozdulatlanul, mint egy kőszobor.

– Mintha bizony meg tudnád védeni magad tőlem! – mondta gyöngéden.

Mozdulatlanul ültem, és elfogott a félelem, ahogy még soha. Eddig még sose láttam így, teljesen megszabadulva attól a gondosan őrzött látszattól, amelyet a külvilág felé mutatni szokott. Még sose volt kevésbé emberi... sem ennél gyönyörűbb. Tágra nyílt szemmel, hamuszürke arccal ültem, mint egy madár, amelyet megbűvölt a kígyó pillantása.

– Ne félj! – bársonyos hangja csábító volt, ha akarta, ha nem. – Megígérem... – Egy pillanatig habozott. – *Megesküszöm* rá, hogy nem bántalak! – Láttam, hogy nem is annyira engem akar meggyőzni, mint inkább saját magát.

– Ne félj! – suttogta újra, miközben lassan, nagyon lassan közelebb lépett. Könnyedén, de szándékos lassúsággal leereszkedett a füre, míg csak az arcunk egy magasságba nem került, karnyújtásnyira egymástól.

– Kérlek, bocsáss meg! – mondta merev udvariassággal. – Általában tudok uralkodni magamon. Csak éppen most kiborítottál egy pillanatra. De mostantól, ígérem, kifogástalanul fogok viselkedni.

Várt, de én még mindig nem bírtam megszólalni.

– Különben is, ma tényleg nem vagyok szomjas! – Rám kacsintott.

Ezen már nevetnem kellett, bár a hangom reszketett és kissé elfulladt.

– Jól vagy? – kérdezte gyöngéden, aztán lassan, óvatosan kinyújtotta márványfehér kezét, és az enyémbe helyezte.

Lenéztem sima, hűvös kezére, aztán a szemébe. A pillantása gyöngéd volt, bűnbánó. Újra a kezére néztem, aztán az ujjam hegyével ismét végigsimítottam a vonalakat a tenyerében. Félénken elmosolyodtam.

Kápráztató mosollyal válaszolt.

– Hol is tartottunk, mielőtt olyan lehetetlenül viselkedtem? – kérdezte olyan előkelő hanghordozással, ahogy az elmúlt századokban beszélhettek az emberek.

– Esküszöm, nem emlékszem. Még mindig szégyenkezett.

– Azt hiszem, arról beszéltünk, miért is félsz, a legkézenfekvőbb okoktól eltekintve.

– Aha, tényleg. – Nos?

Ujjam szórakozottan kóborolt sima, csillámló tenyerén. Teltek a másodpercek.

– Milyen könnyen elveszítem a türelmemet! – sóhajtott fel. És hirtelen ráébredtem, hogy ez a dolog pontosan ugyanolyan új az ő számára is, mint nekem. Hiába van annyi év felmérhetetlen

tapasztalat a birtokában, ez az egész neki is nehéz. Ebből a gondolatból bátorságot merítettem.

– Azért félek, mert... hát szóval, nyilvánvaló okokból nem maradhatok mindig veled. És attól félek, hogy én veled akarok lenni, sokkal jobban vágyódom rá, mint szabadna. – Nehéz volt mindezt hangosan kimondani.

– Igen – helyeselt lassan, elgondolkodva. – Ettől csakugyan félned kell. Attól, hogy velem akarsz lenni. Óvakodnod kell tőlem, a saját érdekében. Már régen el kellett volna mennem – sóhajtott. – Legalább most meg kéne tennem. De nem hiszem, hogy képes lennék rá.

– De én nem akarom, hogy elmenj! – motyogtam, és megint a kezét néztem.

– Pontosán ezért kellene elmennem. De ne aggódj! Alapjában véve önző alak vagyok. Túlságosan vágyódom a társaságodra, semhogy képes lennék azt tenni, ami helyes.

– Örülök neki.

– De ne örülj! – Megint elhúzta a kezét, igaz, most gyöngédebben, de a hangja élesebb lett. Élesebb, mint máskor, de mégis gyönyörűbb bármilyen más emberi hangnál. Nehéz volt lépést tartani a hirtelen hangulatváltozásaival – elkábultam tőlük, és mindig lemaradtam egy lépéssel.

– De én nemcsak a társaságodra vágyódom! Ezt sose felejtsd el! Ne felejtsd el, hogy rád nézve veszélyesebb vagyok, mint bárki másra! – Elhallgatott, és ködös tekintettel meredt az erdő felé.

Egy pillanatra elgondolkodtam.

– Nem értem, mire gondolsz, legalábbis az utolsó részt biztosan nem értem – mondtam.

Mosolygott megint, a hangulata szemlátomást újra megváltozott.

– Hogy magyarázzam meg neked? – kezdte elgondolkodva. – Méghozzá anélkül, hogy megint megijesztenélek? ...Hmmm. – Ösztönösen visszacsúsztatva kezét az enyémbe: én szorosan a két tenyerem közé fogtam. Edward lenézett összekulcsolódó ujjainkra.

– Ez elképesztően kellemes érzés, ez a meleg! – Fölsóhajtott. Kis időbe telt, amíg összeszedte a gondolatait.

– Azt tudod, ugye, hogy mindenki más ízekeket kedvel? Van, aki a csokoládéfagyaltot, mások az epret?

Bólintottam.

– Elnézést, ezért az enivalós hasonlatért, de máshogy nem tudom megmagyarázni.

Nevettem.

– Tudod, minden embernek más az illata, más az eszenciája. Ha bezárnál egy alkoholistát egy poshadt sörrel teli szobába, ő boldogan eliszogatna ott. De ha éppen leszokófélben lenne az alkoholról, azért meg tudná állni, hogy ne igyon belőle. Ám tegyük fel, hogy ugyanebben a szobában talál egy pohár százéves brandyt, a legritkább, legfinomabb konyakot, amelynek meleg illata belengi a helyiséget. .. Nos, mit gondolsz, mi történne akkor az emberünkkel?

Némán ültünk, egymás szemébe nézve próbáltunk olvasni a másik gondolataiban.

Edward törte meg a csendet.

– De talán nem is ez a jó hasonlat. A brandynek talán túl könnyű lenne ellenállni. Az alkoholistát helyett inkább heroinistát kellett volna mondanom.

– Szóval én vagyok a kedvenc kábítószered? – ugrattam, hogy enyhítsek egy kicsit a hangulat komolyságán.

Futólag elmosolyodott, láthatólag méltányolta az erőfeszítésemet.

– Igen, az a helyzet, hogy *pontosan* az vagy nekem: a legtisztább heroin!

– És ez gyakran előfordul? – kérdeztem.

Elnézett a fák csúcsa felé, miközben a válaszon gondolkodott.

– Beszélgettem erről a fivéreimmel. Jaspernek nagyjából mindnyájan egyformák vagytok. Ő csatlakozott legkésőbb a családukhöz. Neki még állandó küzdelmet jelent, hogy ellenálljon a kísértésnek. Még nem volt ideje, hogy kifejlessze magában a különféle illatok, aromák iránti érzékenységet. – Gyors, bocsánatkérő pillantást vetett rám. – Sajnálom.

– Nem zavar. Kérlek, ne aggódj állandóan, hogy esetleg megbántasz, vagy megijesztesz, vagy bármi! Ti így gondolkodtok. Meg tudom érteni, legalábbis megpróbálom. Magyarázd el úgy, ahogy neked a legegyszerűbb.

Mély lélegzetet vett, és újra felbámult az égre.

– Szóval Jasper úgy gondolja, hogy ő még soha nem találkozott senkivel, aki annyira... – Habozott, a megfelelő szót kereste. – ...annyira vonzotta volna, mint te engem. Márpedig ha így véli, akkor szerintem sem élt át ilyesmit. Emmett, úgymond már régóta egy csónakban evez velünk, ő pontosan értette, miről beszélek. Azt mondta, vele ez kétszer megesett, és hát az egyik esetben erősebb volt a vonzás...

– És veled előfordult már?

– Soha.

A szó mintha megállt volna a meleg levegőben.

– És mit csinált Emmett? – kérdeztem, csak hogy megtörjem a csendet.

De rögtön láttam, hogy ez rossz kérdés volt. Edward arca elsötétült, két tenyerem közt ökölbe szorult a keze. Elfordította a fejét. Vártam, de tudtam, hogy nem fog válaszolni.

– Azt hiszem, sejtem – mondtam végül. Könyörgőn, sóváran nézett rám.

– Még a legerősebbek is kibuknak a csónakból, nem igaz?

– Mit kérsz tőlem? Az engedélyem? – kérdeztem élesebben, mint ahogy szerettem volna. Megpróbáltam kedvesebb hangot megütni, hiszen nehezebbé eshetett nyíltan beszélni ezekről a dolgokról. – Úgy értem, hogy nincs remény? – Milyen nyugodtan tudok beszélni a tulajdon halálomról!

– Nem, nem! – Már meg is bánta, amit egy pillanattal előbb mondott. – Hát persze, hogy van remény! Már úgy értem, persze, hogy nem foglak... – Félbehagyta a mondatot. Izzó

tekintete az enyémbé fűródott. – Velünk egészen más a helyzet. Emmett... Azok idegenek voltak, akikkel összeakadt. És nagyon régen történt, akkor még nem volt ennyire... gyakorlott, ennyire óvatos, mint most.

Feszült figyelemmel fürkészett, míg átgondoltam a dolgot.

– Szóval, ha véletlenül találkoztunk volna... egy sötét sikátorban, vagy ilyesmi... – kezdtem, de aztán elakadtam.

– Minden önuralmamra szükségem volt, hogy ne ugorjak fel az osztályterem közepe, és... – Hirtelen elhallgatott, és elfordította a fejét. – Amikor elmentél mellettem, kevésen múlt, hogy ott helyben tönkre nem tettem mindazt, amit Carlisle felépített számunkra. Ha nem gyakorlom az utóbbi, hát, igen sok évben, hogy leküzdjem a szomjúságomat, akkor nem bírtam volna fékezni magam... – Szünetet tartott, megint a fákat fixírozta.

Mindkettőnknek az a bizonyos első találkozás járt a fejében.

– Biztosan azt hitted, valami megszállottal van dolgod.

– Csak nem értettem, miért. Hogyan utálhattál meg olyan hirtelen...

– Nekem te olyan voltál, mint valami démon, aki egyenesen a poklomból szállt fel a földre, hogy tönkretegyen. A bőrödből áradó illat... azt hittem, megőrjít, azon az első napon. Egyeden óra alatt vagy százféléképpen elterveztem, hogyan foglak kicsalogatni a teremből, hogy kettesben legyünk. De leküzdöttem minden egyes kísértést, mert a családomra gondoltam, arra, hogy mennyit árthatnék neki. Ki kellett rohannom a teremből, el kellett menekülnöm, nehogy kimondjam azokat a szavakat, amelyekkel ráveszek, hogy kövess...

Főlnézett, és látta, milyen megrendült arccal próbálok megemészteni a keserű emlékeket. Aranyszínű szeme izzó, veszedelmes pillantást lövellt rám a pillái alól.

– Velem jöttél volna! Megpróbáltam nyugodtan felelni.

– Kétségtelenül.

Hipnotikus tekintete végre eleresztette az enyémet.

– Amikor megpróbáltam átalakítani az órarendemet, remélve, hogy akkor el tudlak kerülni, egyszer csak ott termettél abban a szűk, meleg irodában. Egyszerűen őrjítő volt az illatod! Akkor hajszál híján rád vettem magamat. Rajtunk kívül csak egy törékeny emberi lény volt a helyiségben, könnyedén elintézhettem volna.

Összeborzongtam a meleg napsütés ellenére. Most, hogy az ő szemén keresztül láttam újra a történeteket, most ébredtem rá, mekkora veszélyben forogtam. Szegény Ms. Cope... kis híján a halálát okoztam.

– De ellenálltam a kísértésnek. Magam sem tudom, hogy sikerült. Kényszerítettem magam, hogy ne várjak rád, ne kövesselek hazáig. A szabad levegőn, amikor már nem éreztem az illatodat, könnyebb volt világosan gondolkozni és helyesen dönteni. A többieket kivettem a házuk közelében, szégyelltem bevallani nekik, milyen gyönge vagyok, csak annyit vetek észre, hogy valami nagyon nincs rendben velem, aztán egyenesen bementem Carlisle-hoz a kórházba, hogy megmondjam neki, elmegyek. Meglepetten meredtem rá.

– Kocsit cseréltünk, az övének tele volt a tankja, és én nem akartam sehol megállni. Nem mertem hazamenni, szembenézni Esmével. Ő biztosan nem eresztett volna el szépszerével. Megpróbált volna meggyőzni, hogy erre semmi szükség... Másnap reggel már Alaszkában voltam. – Ezt úgy mondta, mint aki valami szégyenletes gyöngeséget ismer be. – Két napot töltöttem ott, pár régi ismerőssel... de honvágyam támadt. Fájt a gondolat, hogy aggodalmat okozok Esmének és a többieknek, a fogadott családomnak. A hegyek tiszta levegőjében nehéz volt elhinnem, hogy te tényleg olyan ellenállhatatlan vagy. Meggyőztem magam, hogy gyöngeség elmenekülni. Már máskor is sikerült megküzdenem a kísértéssel, igaz, az közel sem volt ilyen erős. Végére is ki vagy te, csak egy jelentéktelen kislány... – Elvigyorodott. –

– hogy jössz te ahhoz, hogy elűzz engem arról a helyről, ahol lenni szeretnék? így hát visszajöttem... – Elrévedt.

Meg se bírtam szólalni.

– Megtettem minden óvintézkedést, a szokásosnál többet vadásztam és táplálkoztam, mielőtt viszontláttalak. Biztosra vettem, elég erős vagyok hozzá, hogy ugyanúgy bánjak veled, mint bármely más emberi lényel. Ilyen elbizakodott voltam. Az kétségkívül komoly nehézséget jelentett, hogy nem tudtam egyszerűen olvasni a gondolataidban, így nem tudhattam, hogyan vélekedsz rólam. Nem voltam hozzászokva, hogy ilyen körülményes módon lessem ki valakinek a gondolatait, a tiedet Jessica agyából hallgattam ki... Jessicának meglehetősen hétköznapi elméje van, és bosszantott, hogy az ő színvonalára kell süllyednem. Ráadásul nem tudhattam, komolyan gondolod-e, amit mondasz neki. Rendkívül idegesítő volt...

A puszta emléktől is bosszús ráncokba szaladt a homloka. Hallgattam tovább.

– Úgy döntöttem, megpróbálom elfeledtetni veled, milyen gorombán viselkedtem az első napon, úgyhogy igyekeztem úgy beszélni hozzád, mint bárki máshoz. Ami azt illeti, kíváncsi is voltam, azt reméltem, néhányat mégiscsak el tudok fogni a gondolataid közül. De túl érdekes voltál, azon kaptam magam, hogy lebilincsel, amit mondasz és ahogy mondasz... időről időre pedig egy mozdulatoddal vagy a hajaddal felkavartad a levegőt, és én újra elkábultam attól az illattól... És aztán jött az, hogy majdnem elgázoltak a szemem láttára. Később tökéletes mentséget találtam magamnak arra, miért léptem közbe abban a pillanatban: ha nem mentelek meg, ha az orrom előtt folyani kezd a véred, akkor aligha lett volna annyi önuralmam, hogy ne leplezzem le ott mindenki előtt, hogy mik vagyunk. De csak később hivatkoztam erre az ürügyre. Abban a pillanatban csak egy dologra tudtam gondolni: „Őt ne!”.

Lehunyta a szemét, vallomása nyomán újraélte a gyötrelmes emlékeket. Mohón ittam a szavait, minden ésszerűségről megfeledkezve. A józan ész azt parancsolta volna, hogy féljek tőle. Ehelyett megkönnyebbültem, hogy végre mindent értek. És előntött a részvét Edward iránt, hogy annyit kellett szenvednie, holott éppen azt vallotta be, hogy ki akarta oltani az életemet. Végre meg bírtam szólalni, bár még mindig csak suttoztam.

– És a kórházban?

Fölpattant a szeme, és az enyémben villant.

– Megrémultem. Nem tudtam elhinni, hogy végül mégis veszélybe sodortam mindnyájunkat, hogy a kezébe adtam magam – és éppen a te kezébe. Mintha szükségem lett volna további indokra, hogy megöljelek! – Mindketten összerezzenünk, amikor ez a szó kicsúszott a száján. – De végül éppen az ellenkező hatást érte el – folytatta gyorsan. – Rettenetesen összeveszttem Rosalie-val, Emmett-tel és Jasperrel, amikor fölvetették, hogy itt az ideje... soha még ilyen komolyan nem vesztünk össze. De Carlisle a pártomra állt, és Alice is. – Grimaszt vágott, amikor kimondta Alice nevét. El sem tudtam képzelni, miért. – Esme azt mondta, tegyék meg mindent, amit jónak látok, annak érdekében, hogy maradhassak. – Elnézően csóválta a fejét.

– Másnap behallgattam mindenkinek a gondolataiba, akivel szót váltottál, és döbbenet tapasztaltam, hogy megtartottad a szavadat. Egyáltalán nem értettem, miért teszed. De azt tudtam, hogy nem kerülhetek közelebbi kapcsolatba veled. Megtettem minden tőlem telhetőt, hogy olyan távol maradjak tőled, amennyire csak lehetséges. És minden áldott nap a bőröd illata, a lélegzeted, a hajad... ugyanolyan erővel hatott rám, mint az első alkalommal.

A pillantása újra az enyémet kereste, és meglepően gyöngéd volt.

– És mindennek ellenére – folytatta –, jobban tettem volna, ha tényleg leleplezem mindnyájunkat az első pillanatban, mint ha itt és most, itt, ahol nincsenek tanúk, és semmi nem állíthat meg, kárt tennék benned!

Kibújt belőlem az embere úgyhogy muszáj volt megkérdeznem:

– De hát miért?

– Isabella! – Lágyan, puhán ejtette ki a teljes nevemet, aztán játékosan összeborzolta a hajamat a szabad kezével. Ettől a könnyed érintéstől mintha áramütés szaladt volna végig a testemen. – Bella, nem tudnék azzal a tudattal élni, hogy bántottalak! El sem tudod képzelni, mennyit kínozott a gondolat. – Újra szégyenkezve lesütötte a szemét. – Elképzelvelek, amint ott fekszel, mozdulatlanul, fehéren, hidegen... hogy sose látom többet, amint elpirulsz, hogy nem látom felvillanni a szemedben a megértést, amikor hirtelen átlátsz rajtam... elviselhetetlen lenne! – Csodálatos, elgyötört tekintete az enyémet kereste. – Nekem most te vagy a legfontosabb dolog az életemben! És mindig is az maradsz!

Belesédültem, olyan hirtelen vett új fordulatot a beszélgetésünk. Közeli elhalálózásom kedélyes témájáról hirtelen áttértünk a vallomásokra. Elmerültem kettőnk közt nyugvó kezünk tanulmányozásában, de éreztem, hogy aranyszín szemét le nem veszi rólam.

– Azt már úgyis tudod, hogy én miként érzek – mondtam végül. – Itt vagyok... amit nagyjából úgy lehet lefordítani, hogy inkább meghalnék, mintsem elszakadjak tőled – fintorogtam. –Vagyis bolond vagyok.

– Tényleg bolond vagy! – helyeselt nevetve. Összenéztünk, és én is felnevettem. Együtt kacagtunk az egész örületen és a helyzetünk képtelenségén.

– És akkor az oroszlán beleszeretett a bárányba... – suttogta, és én lesunytam a fejem, nehogy meglássa, milyen boldog izgalmat keltett bennem ez a szó.

– Micsoda buta bárány! – sóhajtottam.

– Micsoda beteg, mazochista oroszlán! – Megint az árnyas erdő felé bámult, én meg azon töprengtem, hová ragadhatták a gondolatai.

– Miért...? – kezdtem, aztán elhallgattam, mert nem tudtam, hogyan folytassam.

Rám nézett, és elmosolyodott: a napfény csillogva verődött vissza arcáról és fogsoráról.

– Igen?

– Mondd meg, miért menekültél el előlem? A mosolya lehervadt.

– Tudod, hogy miért.

– Nem, úgy értettem, hogy mit csináltam rosszul? Tudod, szeretnék résen lenni, úgyhogy legjobb, ha minél előbb megtanulom, mit nem szabad tennem. Ezzel például – megcirógattam a keze fejét –, úgy látom, nincs semmi baj.

Edward újra elmosolyodott.

– Semmit nem csináltál rosszul, Bella! Az egész az én hibám volt.

– De én szeretnék segíteni, hogy ne nehezítsem meg a dolgod.

– Nos... Az volt a baj, hogy olyan közel hajoltál hozzám. A legtöbb ember ösztönösen hátrahököl tőlünk, taszítja őket, hogy mi olyan mások vagyunk... Nem számítottam rá, hogy olyan közel jössz hozzám. És aztán a nyakad illata... – Elhallgatott, és rám nézett, nem ijesztett-e meg.

– Oké, rendben! – mondtam hetykén, hogy enyhítsek a hirtelen támadt feszültségen. Leszegtem az államot. –A jövőben tartózkodni fogok a nyakam felfedésétől!

Sikerült. Edward elnevette magát.

– De nem, tényleg, inkább csak az volt a baj, hogy olyan váratlanul ért!

Felemelte a szabad kezét, és gyöngéden a nyakam oldalára helyezte. Mozdulatlanul ültem, érintésének hűvösségével mintha maga a Természet figyelmeztetett volna arra, hogy rettegennem kellene tőle. De bennem nem volt semmi félelem. Másféle érzések viszont annál inkább...

– Látod! – mondta. – Minden a legnagyobb rendben van!

A vér vadul száguldott az ereimben, és én azt kívántam, bárcsak fékezni tudnám ezt a száguldást, mert félttem, hogy ez még jobban megnehezíti a helyzetét, hiszen érzi, milyen

gyorsan lüktet a pulzusom.

– Gyönyörű vagy, amikor elpirulsz! – mormolta. Gyöngéden kiszabadította a másik kezét. Az én kezem ernyedten hullott az ölembe. Finoman megcirógatta az arcomat, aztán két márvány tenyere közé vette.

– Ülj nagyon nyugodtan! – suttogta, mintha nem dermedtem volna mozdulatlaná már amúgy is.

Nagyon lassan hajolt felém, és közben egyfolytában a szemembe nézett. Aztán hirtelen, de nagyon gyöngéden hozzásimította hideg arcát a nyakam tövében lévő gödröcskéhez. Akkor sem bírtam volna moccanni, ha akartam volna. Hallgattam Edward egyenletes lélegzetét, néztem, ahogy a napsugár és a szél játszik bronzszínű hajával, amely a legemberibb volt rajta.

Megfontolt lassúsággal lecsúsztatta a kezét a nyakam két oldalán. Megborzongtam, és hallottam, ahogy ő is sebesebben lélegzik. De a keze gyöngéden továbbcsúszott a vállamra, és ott megpihent.

Az arcát oldalt fordította, az orra súrolta a kulcscsontomat. Aztán ismét mozdulatlaná vált, a fél arcát gyöngéden a melleimhez szorította.

És hallgatta a szívverésemet.

– Ah – sóhajtott fel.

Nem tudom, meddig ültünk ott mozdulatlanul. Talán órákig. Végül a pulzusom lenyugodott, de Edward nem moccant, szóltanul tartott a karjában. Tudtam, hogy bármelyik pillanatban túl sok lehet neki ez az egész, és akkor az én életemnek vége – olyan gyorsan, hogy talán észre sem veszem. És mégsem féltem. Semmi másra nem tudtam gondolni, csak arra, hogy átölel.

Aztán, túl hamar, eleresztett. A pillantása békés volt.

– Legközelebb már nem lesz ilyen nehéz – mondta elégedetten.

– Nagyon nehéz volt?

– Közel sem olyan rossz, mint hittem. És neked?

– Nem, nem volt rossz... nekem.

Edward elmosolyodott ezen a hangsúlyozáson.

– Tudod, mire gondolok. Elmosolyodtam.

– Nézd csak! – Megfogta a kezem, és az arcára helyezte. – Érzed, milyen meleg?

És tényleg, Edward máskor jéghideg bőre most csaknem meleg volt. De erre alig figyeltem, mert megtörtént, amiről az első naptól fogva egyfolytában álmodoztam: megérintettem az arcát.

– Ne mozdulj! – suttogtam.

Senki nem tudott olyan mozdulatlanul ülni, mint Edward. Lehunyta a szemét, és kővé vált, mintha egy szobrot simogatnék.

Még lassabban, mint ő az előbb, megsimítottam az arcát, ügyelve, hogy semmiféle váratlan mozdulatot ne tegyek. Finoman végighúztam a kezem a szemhéján és a szeme alatti, lilás árnyékon. Követtem ujjammal hibátlan orrának ívét, és aztán, még óvatosabban, tökéletes ajkáét is. Az ajka elnyílt a kezem alatt, ujjam hegyén éreztem hűvös lélegzetét. Szerettem volna ráhajolni, és belélegezni az illatát. De nem akartam tovább feszíteni a húrt. Kezem visszahullott az ölembe.

Kinyitotta a szemét, és éhesen nézett rám. Nem azzal az ijesztő fajta éhséggel, hanem úgy, hogy a gyomrom összerándult, és a vérem megint vadul meglódult.

– Bárcsak... – suttogta –, bárcsak te is éreznéd ezt a... zűrzavart... hogy milyen bonyolult nekem ez az egész! Hogy könnyebben megértse!

A hajamhoz emelte a kezét, aztán óvatosan végigsimított az arcomon.

– Mondd el! – leheltem.

– Nem hiszem, hogy képes lennék rá. Ott van egyfelől az az éhség... az a szomjúság...

amit én, amilyen szörnyeteg vagyok, érzek irántad. És azt hiszem, ezt meg is tudod érteni bizonyos fokig. Bár – mondta kis félmosollyal – mivel te nem vagy a rabja semmiféle tiltott anyagnak, valószínűleg nem tudsz teljes mértékben együtt érezni velem.

– De... – Az ujjai könnyedén megérintették az ajkamat, és megborzogtam. – Vannak bennem másféle éhségek is. Olyanok, amiket nem is értek, amik idegenek nekem.

– Ezt a részét, azt *hiszem*, jobban értem, mint gondolod.

– Nem szoktam hozzá, hogy ennyire emberien érezzék. Ez mindig ilyen?

– Nekem? – Elhallgattam. – Nem, soha. Soha ezelőtt.

A két kezemet a tenyere közé vette, törekeny semmiségnek tűntek az ő vasmarkában.

– Nem tudom, hogyan legyek közel hozzád – vallotta be. – Nem tudom, hogy képes vagyok-e rá.

Nagyon lassan előredőltem, közben a szememmel figyelmeztettem, hogy ne moccanjon. Aztán az arcomat odasimítottam Edward márvány mellkasához. Hallottam a lélegzetét, és semmi mást.

– Ennyi elég – sóhajtottam, és lehunytam a szemem. Nagyon is embermód átölelt, és az arcát a hajamba fúrta. – Jobban csinálod, mint hinnéd – jegyeztem meg.

– Élnek bennem emberi ösztönök, ha mélyen eltemetve is.

Így ültünk egy újabb, végtelen percig; közben azon járt az eszem, vajon Edwardnak is annyira ellenére van-e, hogy megmozduljon, mint nekem. De aztán láttam, hogy a napfény már fakulni kezd, az erdő árnyéka lassan felénk kúszik, és felsóhajtottam.

– Menned kell!

– Eddig azt hittem, nem tudsz olvasni a gondolataimban!

– Kezdek beletanulni! – Hallottam a hangján, hogy mosolyog. Megfogta a vállamat.

– Mutathatok neked valamit? – kérdezte, és az izgalomtól csillogott a szeme.

– Mit akarsz mutatni?

– Megmutatom neked, hogyan közlekedem én az erdőben! Ne aggódj! – tette hozzá rémületem láttán. – Semmi bajod nem lesz, és sokkal gyorsabban odaérünk a furgonodhoz.

Az ajka arra a féloldalas, huncut mosolyra húzódott, amit úgy imádtam, hogy kis híján elállt tőle a szívverésem.

– De ugye nem akarsz denevérré változni? – gyanakodtam. Még soha ilyen hangosan nem nevetett, mint most.

– Ezt mintha már hallottam volna!

– Oké, tudom, hogy mindenki ezt kérdezi tőled.

– Ne gyere, te kis gyáva, mássz fel a hátamra!

Vártam, hátha csak ugrat, de szemlátomást komolyan gondolta. Elmosolyodott, amikor megértette, miért habozok, és utánam nyúlt. A szívem azonnal reagált: bár a gondolataimban nem tudott olvasni, a pulzusom mindig elárult. A következő pillanatban fellendített a hátára – én a magam részéről jóformán semmit nem tettem annak érdekében, hogy feljussak, azon kívül, hogy amikor már ott voltam, olyan szorosan fontam köré kezem-lábam, hogy egy átlagembert simán megfojtottam volna. Mintha egy kőszoborba csimpaszkodnék.

– Kicsit nehezebb vagyok, mint egy átlagos hátizsák! – figyelmeztettem.

– Eh! – horkant fel fölényesen. Még sose láttam ilyen jókedvűnek. Hirtelen megragadta a kezemet, az arcához húzta a tenyeremet, és mélyen beleszagolt.

– Egyre könnyebb és könnyebb! – mormolta. És aztán rohanni kezdett.

Ha volt valaha halálfélelmem a jelenlétében, az semmiségnek bizonyult ahhoz képest, amit most éreztem.

Úgy süvített át az erdő sötét, sűrű aljnövényzetén, mint egy puskagolyó, mint egy kísértet. Egyeden hang nélkül, a legkisebb nesz sem utalt arra, hogy a lába érintené a földet. Még a lélegzetének ritmusa sem változott, mintha a legcsekélyebb erőfeszítésébe sem kerülne a

mutatvány. De a fák szédületes gyorsasággal száguldottak el mellettünk, és mindig csak centiken múlt, hogy nem ütköztünk beléjük.

A hideg erdei levegő az arcomba csapott, égette a szememet, mégsem mertem lehunyni, annyira féltem. Úgy éreztem magam, mintha bolond módon kidugtam volna a fejemet egy repülő ablakából, repülés közben. Eletemben először megtudtam, milyen érzés a tengeribetegség: ájulás és hányinger kerülgetett.

Aztán egyszer csak vége lett. Odafelé órákig kutyagoltunk Edward kedvenc rétyéig, most viszont percek alatt visszaértünk a furgonomhoz.

– Ez remek volt, igaz? – lelkesen, felajzottan kacagott.

De hiába várta, hogy lemászak a hátáról, az izmaim nem engedelmeskedtek. A karom és a lábam továbbra is görcsösen szorította, miközben forgott velem a világ.

– Bella, jól vagy? – kezdett aggódni.

– Azt hiszem, le kell dőlnöm egy kicsit! – ziháltam.

– Sajnálom! – Várta, hogy leszálljak róla, de képtelen voltam megmozdulni.

– Azt hiszem, segítségre van szükségem – ismertem be. Halkan nevetett, és gyöngéden meglazította a nyakát fojtogató karjaim. A vasmaroknak azonnal engedett a görcsös szorítás. Aztán maga elé húzott, és a karjaiba vett, mint egy kisgyereket. Egy pillanatig átölelve tartott, aztán gondosan lefektetett a páfrányokra.

– Hogy érzed magad?

A fejem annyira kóválygott, hogy fogalmam sem volt, voltaképpen hogyan is érzem magam.

– Azt hiszem, szédülök.

– Tedd a fejed a két térded közé!

Ez valamiképp tényleg segített. Lassan ki- és belélegeztem, előretartott fejjel. Edward leült mellém. Teltek a másodpercek, és végül úgy éreztem, hogy már baj nélkül fel tudom emelni a fejemet. A fülem tompán csöngött.

– Úgy látom, ez nem volt igazán jó ötlet – szabadkozott. Próbáltam valami biztatót mondani, de a hangom még mindig gyöngé volt:

– Dehogyan, nagyon érdekes volt!

– Hah! Olyan sápadt vagy, mint egy kísértet. Sőt, olyan sápadt vagy, mint én!

– Azt hiszem, be kellett volna hunynom a szemem.

– Legközelebb majd ne felejtse el!

– Legközelebb! – nyögtem fel.

Edward nevetett, még mindig ragyogó kedvében volt.

– Felvágós! – mormoltam.

– Nyisd ki a szemed, Bella! – mondta csöndesen.

Kinyitottam. Ott volt előttem, az arca egészen közel az enyémhez... A szépségétől valósággal elkábultam – túl sok volt nekem, képtelen voltam megszokni.

– Azon gondolkodtam, amíg futottam... – Elhallgatott.

– Remélem, azon, hogyan kerüljük el a fákat!

– Buta Bella! – kuncogott. – A futás a második természetem, nem kell gondolkodnom rajta!

– Felvágós! – morogtam újra. Elmosolyodott.

– Nem – folytatta. – Azon gondolkodtam, hogy van valami, amit szeretnék megpróbálni!

– És azzal újra a két keze közé fogta az arcomat.

Elakadt a lélegzetem.

Habozott – de nem a szokásos értelemben, emberi módon.

Nem úgy, ahogy egy férfi hezitál, mielőtt megcsókol egy nőt, de szeretné előbb kipuhatólni, miként fog a nő reagálni. És nem úgy, amikor azért habozik, hogy

meghosszabbítsa a pillanatot, a várakozás eszményi pillanatát, amely néha jobb, mint maga a csók.

Edward azért habozott, hogy kipróbálja magát, hogy lássa, biztonságos-e a dolog, hogy megbizonyosodjék róla, még mindig ura önmagának.

Aztán hideg, márvány ajkát nagyon gyöngéden az enyémhez érintette.

Amire egyikünk sem számíthatott, az az én reakcióm volt.

A vérem forrni kezdett, és égett az ajkam. Vadul, zihálva lélegeztem. Az ujjaim görcsösen túrtak a hajába, hogy közelebb húzzam magamhoz a fejét. Az ajkam elnyílt, és belélegeztem kábító illatát.

Kővé vált. Gyöngéden, de ellenállhatatlan erővel eltolta magától az arcomat. Kinyitottam a szemem, és láttam, hogy az arca kemény, fegyelmezett.

– Hoppá! – leheltem.

– Az nem kifejezés!

Szeme vadul villogott, a fogát keményen összeszorította, de most is ugyanolyan tisztán ejtette a szavakat, mint mindig. Kissé eltartott magától. Arcának látványa elkápráztatott.

– Nem kellene inkább...? – Megpróbáltam elhúzódnival tőle, hogy nagyobb mozgásteret adjak neki.

De erős keze nem engedett.

– Nem, egész tűrhető. Várj egy pillanatig, kérlek! – A hangja udvarias volt és fegyelmezett.

A tekintetem egy pillanatra sem engedte el az övét, figyeltem, ahogy lassan kihuny és megszélidül a szemében az izgalom. Aztán csibészes mosollyal ajándékozott meg.

– Na tessék! – mondta, és szemlátomást elégedett volt magával.

– Elviselhető? – kérdeztem. Hangosan felnevetett.

– Erősebb vagyok, mint hittem. Jó tudni.

– Bárcsak én is elmondhatnám ezt magamról! Sajnálom...

– Végtére is, te csak ember vagy!

– Nagyon köszönöm! – mondtam maró gúnnyal.

Talpra szökkent, a tőle megszokott ruganyos, szinte érzékelhetetlenül gyors mozdulattal. Odanyújtotta nekem a kezét, amin meglepődtem. Már annyira megszoktam, hogy alaposan meggondolunk minden testi érintkezést... De nagyobb szükségem volt a segítségre, mint gondoltam. Az egyensúlyérzésem még mindig nem állt helyre.

– Még mindig a futástól szédülsz? Vagy az én csókolási tudományomtól? – Milyen vidámnak, milyen emberinek tűnt most, ahogy nevetett, angyalarca nyugodt volt és derűs. Ez egy egészen más Edward volt, mint akit megismertem. Ettől csak még jobban belehabarodtam. Most már szinte fizikai fájdalmat okozna elszakadnom tőle.

– Nem tudom biztosan, mert még mindig elég kába vagyok -ennyit bírtam kinyögni. – De azt hiszem, ettől is, attól is.

– Talán hagynod kéne, hogy én vezessek.

– Megőrültél? – tiltakoztam.

– Félálomban is jobban vezetek, mint te a legjobb napodon! – ugratott. – Jobbak a reflexeim.

– Ebben biztos vagyok, csak abban nem, hogy az én idegeim meg a furgonom el tudják viselni a vezetési stílusodat.

– Egy kicsit több bizalmat, Bella, ha szabad kérem!

Zsebre dugtam a kezem, és a markomba szorítottam a kulcsot. Töprengtem egy pillanatig, aztán fülig érő szájjal nemet intettem.

– Szó sem lehet róla! Hitetlenkedve vont fel a szemöldökét.

Megpróbáltam megkerülni: a vezetőülés felé tartottam. Odaengedett volna, ha nem ingok

meg egy pillanatra, de az is lehet, hogy nem. A karja úgy zárult össze a derekam körül, mint egy csapda, amelyből nem lehet kitörni.

– Nézd, Bella, én a magam részéről már eddig is komoly erőfeszítéseket tettem, hogy életben tartsalak. Ugye, nem képzeled, hogy odaengedlek a volánhoz, amikor még járnai sem tudsz egyenesen? És különben is, egy igazi jó barát sosem hagyja, hogy a barátja részegen vezessen!

– Részegen? – tiltakoztam.

– Te már a puszta jelenlétemtől is megrészegülsz! – Megint azzal a vicces-gúnyos mosollyal szédített.

– Ezzel nem tudok vitatkozni... – sóhajtottam. Hiába is tagadnám: semmiben nem tudok ellenállni neki. Magasra emeltem a kulcsot és elengedtem, aztán figyeltem, amint a keze villámként kinyúl érte, és hang nélkül elkapja.

– De csak kíméletesen hajtsd, mert a furgonom már védett korban van!

– Efelől szemernyi kétségem sincs – nyugtatott meg.

– És terád egyáltalán nem hat? – bosszankodtam. – Mármint a jelenlétem.

Arca megint átalakult, lágy lett, meleg. Először nem válaszolt; egyszerűen odahajtotta az arcát az enyémhez, és lassan végigsúrolta az ajkával az állam vonalát, a fülemtől a nyakamig, oda-vissza. Remegni kezdtem.

– Dehogynem – susogta végül. – De akkor is jobbak a reflexeim!

14. ÖSZTÖN ÉS AKARAT

EL KELLETT ISMERNEM, normális sebességnél Edward kifejezetten jól vezet. Mint annyi mindent, ezt is erőfeszítés nélkül művelte. Alig nézett az útra, fél kézzel a volánt fogta, a másikkal a kezemet. Néha belebámult a lenyugvó napba, néha egy pillantást vetett rám – az arcomra, a nyitott ablaktól lobogó hajamra, egymásba fonódó ujjainkra.

Egy régi slágereket játszó állomásra tekerte a rádiót, és az előadóval együtt énekelt egy dalt, amelyet én még sose hallottam. O kívülről fújta a teljes szövegét.

– Szeretted az ötvenes évek zenéjét? – kérdeztem.

– Az ötvenes éveknek jó volt a zenéje. Jobb, mint a hatvanas vagy pláne a hetvenes éveké, uhh! – Megborzongott. – A nyolcvanas éveké tűrhető volt.

– Elárulod nekem valaha, hogy igazából hány éves vagy? – puhatolóztam óvatosan, mert nem akartam kikökkenteni jókedvéből.

– Nem mindegy? – Továbbra is felhőtlen maradt a mosolya.

– Mindegy, de azért én kíváncsi lennék... – grimaszoltam. – Semmi nem úzi el úgy az álmot, mint egy megoldatlan rejtély.

– Nem tudom, nem fog-e túlságosan fölzaklatni. – Belebámult a napba, teltek a percek.

– Próbáld ki! – javasoltam végül.

Felsőhajtott, aztán a szemembe nézett, és úgy tűnt, teljesen megfélemedezett az útról. Akármit is olvasott ki a tekintetemből, biztatónak találta. Megint a nap felé fordult – az alkonyat fénye rubin árnyalatú szikrákban verődött vissza a bőréről –, és beszélni kezdett.

– Chicagóban születtem 1901-ben. – A szeme sarkából rám lesett. Ügyeltem rá, hogy az arcomon ne látsszék meglepetés. Kicsit elmosolyodott, és folytatta. – Carlisle talált egy kórházban 1918 nyarán. Tizenhét éves voltam, és spanyolnáthában haldokoltam.

Akaratlanul is felszisszentem. – Nem nagyon emlékszem rá. Régen történt, és az emberi emlékek elhalványulnak. – Egy kis időre a gondolataiba merült, aztán folytatta. – De arra nagyon is emlékszem, milyen érzés volt, amikor Carlisle megmentett, azt nehéz lenne elfelejteni.

– A szüleid?

– Ők már korábban meghaltak a járványban. Egyedül voltam. Ezért választott Carlisle éppen engem. Abban a káoszban, ami a járvány idején uralkodott, senki nem vette észre, hogy eltűntem.

– És hogyan... mentett meg?

Eltelt néhány másodperc, mielőtt válaszolt. Úgy láttam, gondosan megválogatja a szavait.

– Nem volt könnyű. Nem sok fajtánkbelinek van annyi önuralma, hogy képes legyen rá. De Carlisle mindig is a legembersége-sebb volt köztünk, a leginkább együtt érző... Nem hiszem, hogy akadt volna párja, mióta világ a világ. Számomra egyszerűen csak nagyon, nagyon fájdalmas volt.

Szorosra zárt ajka láttán sejtettem, hogy ennél többet erről nem hajlandó mondani. Leküzdöttem hát a kíváncsiságomat, bár ez korántsem volt csak puszta kíváncsiság. Egy csomó olyasmit végig kellett gondolnom ezzel kapcsolatban, amik mindeddig eszembe se jutottak. Edward azonban a maga gyors észjárásával már jóval korábban átgondolta ezeket is.

Lágy hangja kikökkentett a mélnázásból.

– Azért tette, mert magányos volt. Aki ezt a megoldást választja, többnyire ezért teszi. Én voltam az első Carlisle családjában, bár Esmét nem sokkal utánam találta. Egy szikláról zuhant le. Egyenesen a kórház halottasházába szállították, noha a szíve még dobogott.

– Vagyis az embernek a halálán kell lennie ahhoz, hogy... – Azt a szót soha nem használtuk, és én most se bírtam kimondani.

– Nem. De Carlisle csak akkor és csak azzal teszi meg, akinek nincs más esélye az életben

maradásra. – Valahányszor fogadott apjáról beszélt, mélységes tiszteletről árulkodott a hangja. – De azt mondja, könnyebb olyankor, amikor a vér már gyönge. – Előrenézett az immár sötét országútra, és éreztem, hogy a témát tanácsosabb nem feszegetni tovább.

– És Emmett meg Rosalie?

– Carlisle harmadiknak Rosalie-t hozta a családukba. Csak sokkal később jöttem rá, hogy abban reménykedett, Rosalie az lesz az én számomra, ami az ő számára Esme. Úgyhogy amikor a közelemben volt, ügyelt rá, hogy sose gondoljon ilyesmire. De én Rosalie-t mindig is csak a tesvéremnek tekintettem. Két évvel később ő találta meg Emmettet. Az Appalache-hegységben vadásztunk, és Rosalie ott bukkant rá, amikor egy medve éppen végezni készült vele. Több mint száz mérföldön át cipelte Carlisle-hoz, mert félt, hogy ő nem lesz képes megtenni, amire szükség van. Csak most kezdem sejteni, milyen nehéz lehetett neki az az út!

– Jelentőségteljesen felém villant a szeme, aztán megemelte egymásba kulcsolódó kezünket, hogy kézfejjével végigsimítson az arcomon.

– De megtette – mondtam biztatóan, és elfordítottam a tekintetemet Edward gyötrelmesen szép szeméről.

– Igen, meg – mormolta. – Látott valamit Emmett arcában, ami elegendő erőt adott neki. És azóta is együtt vannak. Néha különválnak tőlünk, és úgy élnek, mint egy házaspár. De minél fiatalabbnak tettejük magunkat, annál hosszabb ideig maradhatunk egy adott helyen. Forks tökéletesnek tűnt, így aztán mindnyájan beiratkoztunk a középiskolába. – Felnevetett. – Azt hiszem, néhány éven belül újra megüljük majd a lakodalmukat.

– És Alice és Jasper?

– Alice és Jasper nem mindennapi teremtések. Ok mindenfajta külső irányítás nélkül, önállóan fejlesztették ki a lelkiismeretüket, ahogy mi nevezzük. Jasper korábban egy másik családhoz tartozott, egy nagyon-nagyon másfajta családhoz. De ott depresszióba esett, és egymagában kezdett kóborolni. Alice talált rá. Akárcsak nekem, neki is vannak bizonyos különleges képességei a fajtánkra jellemző tulajdonságokon kívül is.

– Tényleg? – vágtam közbe kíváncsian. – De hát azt mondtad, te vagy az egyetlen, aki olvasni tud mások gondolataiban!

– Így is van. Alice-nak másféle képességei vannak. Ő látja a dolgokat... dolgokat, amik megtörténhetnek, amik még csak ezután jönnek majd el. De mindez persze nagyon szubjektív. A jövő nincsen köbe vésve. Minden változik.

Az arca megkeményedett, amikor ezt mondta.

– És miféle dolgokat lát Alice?

– Látta Jaspert, és tudta, hogy az őt keresi, mielőtt még maga Jasper tudta volna. Látta Carlisle-t és a családukat, és együtt elindultak, hogy megkeressenek minket. Rendkívül érzékeny a mi fajtánkra. Mindig látja például, ha egy csoport felbukkan a közelünkben. És hogy jelentenek-e valamilyen veszélyt.

– Sokan vannak a... te fajtádból? – Meglepődtem. Vajon hányan sétálgatnak közöttünk, anélkül, hogy tudnánk róluk?

– Nem, nem sokan. De a többségük nem telepszik le sehol. Csak azok, akik hozzánk hasonlóan, nem vadásznak többé rátok, emberekre... – Sejtelmes pillantást vetett felém. – Csak azok tudnak hosszabb ideig emberek között élni. Eddig még csak egy, a miénkhez hasonló családot találtunk, egy kis alaszakai faluban. Egy darabig együtt laktunk, de olyan sokan lettünk, hogy kezdtünk feltűnni a környezetünknek. Akik közülünk másként élnek, általában összetartanak.

– És a többiek?

– Ők többségükben nomádok. Mindannyian úgy éltünk egy darabig. Idővel unalmassá válik, mint bármi más. De néha összefutunk egymással, mert többségünk az északi vidékeket részesíti előnyben.

– Miért?

Ekkor már a házuk előtt parkoltunk, és Edward leállította a motort. Teljes volt a csönd és a sötétség: nem sütött a hold. A verandán nem égett a villany, innen tudtam, hogy apám még nem ért haza.

– Hát hová tetted a szemedet ma délután? – ugratott. – Szerinted végigmehetnék egy napsütötte utcán anélkül, hogy egész sor közlekedési balesetet ne okoznék? Megvan az oka, hogy miért az Olympic-félszigetet választottuk: nem sok hely akad a világon, ahol ilyen keveset sütne a nap. El nem tudod képzelni, mennyire meg lehet unni nyolcvan-egynéhány év alatt a sötétséget, ha kizárólag éjszaka mozdulhatsz ki.

– Hát akkor innen erednek azok a mindenféle mesék?

– Valószínűleg.

– És Alice is egy másik családból jött hozzátok, mint Jasper?

– Nem, de az ő esete kész rejtély. Alice egyáltalán nem emlékszik az emberi életére. És azt sem tudja, ki teremtett belőle magunkfaját. Egyedül volt, amikor felébredt. Bárki is tette azzá, ami, elsétált onnét, és egyikünk sem érti, miért vagy hogyan. Ha nem rendelkezne azzal a bizonyos képességgel, ha nem látja meg Jaspert és Carlisle-t, ha nem tudja előre, hogy egy nap a családjához fog tartozni, akkor, azt hiszem, Alice teljesen elvadult volna.

Annyi minden volt, amit át kellett gondolnom, annyi mindent szerettem volna még kérdezni! De ekkor, szörnyű zavaromra, megkordult a gyomrom. Észre sem vettem eddig, hogy éhes lennék. Ekkor azonban rádöbentem, hogy farkaséhes vagyok.

– Sajnálom, hogy föltartottalak. Ideje vacsoráznod.

– Nem, kösz, teljesen jól vagyok.

– Sose töltöttem hosszabb időt senkivel, aki normális ételt eszik. Megfeledkeztem róla.

– Veled szeretnék maradni! – Könnyebb volt kimondani a sötétben, bár azonnal éreztem, hogy a hangom elárulja, milyen menthetetlenül odavagyok érte.

– Nem jöhetnék be? – kérdezte.

– Szeretnél? – Nem tudtam elképzelni, amint ez a „görög isten” ott ül apám ütött-kopott konyhai székén.

– Igen, ha nem gond. – Hallottam, amint a kocsiajtó halkán csukódik, és csaknem ugyanabban a pillanatban már ott is állt az én oldalamon, és kitérte előttem az ajtót.

– Micsoda emberi gesztus! – bókkoltam neki.

– Határozottan kezdenek visszatérni bizonyos szokásaim... Olyan hangtalanul lépdelt mellettem, hogy örökösen oda kellett pislognom, vajon ott van-e még. A sötétben sokkal hétköznapiabbnak tűnt. Még mindig sápadt volt, még mindig olyan gyönyörű, mint egy álom, de már nem az a fantasztikus csillámlény, aki a napsütötte délutánunkon volt.

Előbb ért az ajtóhoz, mint én, és szélesre tárta előttem. Beléptem, de a küszöbön megtorpantam.

– Nem volt bezárva?

– De igen. Azzal a kulccsal nyitottam ki, amelyik ott volt az eresz alatt.

Fölkattintottam a verandán a villanyt, aztán kérdőn csípőre tettem a kezem, ugyanis biztos voltam benne, hogy soha nem használtam még azt a kulcsot az ő jelenlétében.

– Mindenre kíváncsi voltam veled kapcsolatban – mentegetőzött.

– Kémkedtél utánam? – De sehogy se sikerült kellő mennyiségű méltatlankodást sűrítennem a hangomba. Inkább hízelgett a dolog.

Edward semmiféle bűnbánatot nem tanúsított.

– Mi mással lehet agyonütni az éjszakákat?

Erre inkább nem feleltem. Átvágtam a halion a konyha felé. Előbb ott volt, mint én. Mintha ismerné a járását. Pontosan arra a székre ült le, ahová az előbb odaképzelttem. Szépsége beragyogta a konyhát. Alig bírtam levenni róla a tekintetemet.

Megpróbáltam a vacsorámra összpontosítani, kivettem a hűtőből a tegnapi lasagnát, egy négyszögletű darabot tányérra tettem, és beraktam a mikroba. Paradicsom- és oreganoillattal telt meg a konyha. A forgó tányéromat bámulva, odavetve megkérdeztem:

– Milyen gyakran?

– Hmmm? – Ez úgy hangzott, mintha egészen másutt járt volna az esze.

Még mindig a mikrót bővöltem.

– Milyen gyakran jöttél ide?

– Majdnem minden éjjel itt vagyok. Megpördültem, azt hittem, elájulok.

– De hát miért?

– Érdekes vagy, amikor alszol – közölte tárgyilagosan. – Beszélsz álmodban.

– Na nee! – szisszentem fel, és elöntött a forróság. Meg kellett ragadnom a mosogató peremét, hogy el ne essek. Tudtam, hogy beszélek álmodban, anyám gyakran ugratott velem. De azt nem gondoltam volna, hogy itt emiatt aggódnom kellene.

Edward erre már bűnbánó képpel nézett rám:

– Nagyon haragszol?

– Az attól függ! – Mintha valaki kiszorította volna belőlem a szuszt, és úgy is éreztem magam.

– Mitől? – kérdezte sürgetően.

– Attól, hogy mit hallottál! – nyöszörögtem.

A következő pillanatban nesztelenül mellettem termett, és óvatosan felemelte a kezemet.

– Ne haragudj! – kérelt. Lehajolt, míg egy vonalba nem került a szememmel, és bilincsbe nem vert a pillantásával. Zavaromban megpróbáltam elfordulni.

– Hiányzik neked az édesanyád – suttogetta. – Aggódsz miatta, és amikor esik, az eső hangjától nyugtalan leszel. Azelőtt sokat beszéltél az otthonodról, most már kevesebbet. Egyszer azt mondtad: „Itt minden *annyyira* zöld!”. – Halkan nevetett, reménykedve, hogy nem bánt meg mindezzel.

– Van még valami? – kérdeztem. Tudta, mire célzok.

– Kimondtad párszor a nevemet – vallotta be. Megadóan sóhajtottam.

– Sokszor?

– Mit értesz pontosan azon, hogy sokszor?

– Jaj, nem! – Lehajtottam a fejemet. Lágyan, magától értetődően vont a mellére.

– Ne legyél zavarban! – suttogetta a fülembe. – Ha tudnék álmodni, én is rólad álmodnék. És nem szégyellném!

Aztán mindketten meghallottuk a kerékcsikorgást a felhajtón, a fényszórók bevilágították az előszobát, és egyenesen ránk szegeződtek. Megmerevedtem Edward karjában.

– Baj, ha apád megtudja, hogy itt vagyok? – kérdezte.

– Nem is tudom... – Megpróbáltam villámgyorsan átgondolni a helyzetet.

– Akkor talán majd máskor...

És máris egyedül voltam a konyhában.

– Edward! – méltatlankodtam.

Kísérteties kuncogást hallottam, aztán már csak azt, ahogy apám kulcsa megfordul a zárban.

– Bella? – kiáltotta. Ez korábban mindig bosszantott: ugyan ki más lehetne a házban rajtam kívül? Most hirtelen nem is tűnt olyan alaptalannak a kérdés.

– Itt vagyok, a konyhában! – Reméltem, nem tűnik fel neki a hangom hisztérikus árnyalata. Kikaptam a tányért a mikróból, és már az asztalnál ültem, mire apám belépett. A léptei zajosnak tündek az Edwarddal töltött nap után.

– Adnál nekem is egy kicsit abból a lasagnából? Mindjárt éhen halok! – Edward széktámlájába kapaszkodva rálépett a csizmája sarkára, hogy kibújjon belőle. Magammal

vittem a tányéromat, és miközben apám vacsoráját készítettem, bekaptam egy falatot. Olyan forró volt, hogy megégette a nyelvemet. Megtöltöttem két poharat tejjel, és gyorsan belekortyoltam az enyémbé, hogy lehűtse a számat. Amikor leeresztettem a poharat, láttam, hogy a tej ide-oda lötyög benne, és rádöbbsentem, hogy reszket a kezem. Charlie leült a székre; annyira különbözött attól a másik istenlénytől, aki korábban ült ott, hogy kis híján elnevettem magam.

– Kösz! – mondta, ahogy leraktam eléje a lasagnát az asztalra.

– Hogy telt a napod? – kérdeztem hadarva. Alig vártam, hogy bemenekülhessek a szobámba.

– Jól. Jó kapás volt... és veled mi a helyzet? Sikerült minden, amit elterveztél?

– Nem igazán... olyan szép idő volt, vétek lett volna egész nap itthon ülni! – mondtam, és megint bekaptam egy falatot, jó nagyot.

– Igen, szép nap volt – helyeselt apám. Az nem kifejezés, gondoltam.

Amikor végeztem az evéssel, fölhajtottam a maradék tejet.

– Sietsz valahová? – kérdezte Charlie. Meglepődve néztem rá: máskor az ilyesmit nem szokta észrevenni.

– Igen, fáradt vagyok. Korán le akarok feküdni.

– Valahogy olyan felfspanoltnak látszol – jegyezte meg. Miért, ó, miért kell neki éppen ma este mindent észrevennie?

– Tényleg? – Gyorsan elmostam a tányérokot, és egy törlőruhára tettem száradni.

– Szombat van – vont vállat apám. Nem feleltem.

– Nincs valami programod ma estére? – kérdezte hirtelen.

– Nem, apu, szeretnék hamar lefeküdni.

– Egyik itteni fiú sem az eseted, mi? – Charlie nem köntörfalazott.

– Nem, még egyik fiúra se vettem szemet! – Gondosan ügyeltem, hogy ne hangsúlyozzam túl erősen a *fiú* szót abbéli igyekezetemben, hogy ne mondjak kifejezett hazugságot.

– Azt hittem, talán az a Mike Newton... azt mondtad, kedves volt hozzád.

– Mike egyszerűen csak a barátom, apu!

– Különben is, ami azt illeti, túl jó vagy nekik. Ráérsz az egyetemen keresgélni magadnak valakit! – Minden apa álma, hogy a lánya elkerül a háztól, mielőtt istenigazában beindulnának a hormonjai.

– Jó ötlet – mondtam, miközben a lépcső felé igyekeztem.

– Jó éjt, drágám! – kiáltott utánam. Semmi kétség, egész este fülelni fog, nem lopódom-e ki a házból.

– Viszlát reggel, apu! – Viszlát éjfél tájban, apukám, amikor úgyis leellenőrzöd, hogy az ágyamban vagyok-e.

Lassan vonszoltam fel magam a lépcsőn, hogy meggyőződhessen róla, milyen fáradt is vagyok. Jó hangosan bevágtam magam mögött az ajtót, aztán lábujjhegyen az ablakhoz rohantam. Feltéptem, és kihajoltam az éjszakába. Hunyorogva keresgéltem a sötétben, a fák áthatolhatatlan árnyékában.

– Edward! – suttogtam, és teljesen ütődöttnék éreztem magam.

– Igen? – érkezett a halk, nevetős válasz a hátam mögül. A torkomhoz kaptam ijedtemben.

Ott feküdt, szélesen mosolyogva, az ágyamon, a kezét összefonta a feje alatt, a lába lelógott az ágy végén, maga volt a megtestesült nyugalom.

– Ó! – leheltem, és bizonytalanul lehuppantam a padlóra.

– Sajnálom! – Megpróbálta elrejtetni a mosolyát.

– Várj egy percig, csak újraindítom a szívemet!

Felült, lassan, nehogy újra megijesszen. Előrehajolt, hosszú karját kinyújtotta felém, aztán

megragadott a hónom alatt, felkapott, mint egy kisgyereket, és leültetett maga mellé az ágyra.

– Nincs kedved üldögelni velem egy kicsit? – Hűvös kezét az enyémre simította. – Hogy van a szíved?

– Majd te megmondod, biztos jobban hallod, mint én. Csöndes nevetésétől rázkódott alattunk az ágy.

Pár pillanatig csendben ültünk, mindketten lassuló szívdobogásom hallgattuk. Edward heverészik a szobámban, miközben apám is itt van a házban.

– Kaphatok egy percet bizonyos emberi teendőkre? – ugrottam fel.

– Hát hogyne – intett nagyvonalúan.

– Itt maradsz! – szóltam rá szigorúan.

– Igenis, hölgyem! – Azzal látványosan eljátszotta, ahogy szoborrá dermed az ágyam szélén.

Felkaptam a pizsamámat a padlóról, a neszesszeremet az asztról. A lámpát leoltottam, aztán kisurrantam az ajtón.

A földszintről felszűrődött a tévé hangja. Hangosan bevágtam a fürdőszoba ajtaját, nehogy Charlie feljöjjön és megzavarjon.

Sietni akartam. Vad fogmosással igyekeztem egyszerre gyorsan és alaposan eltüntetni a lasagna minden nyomát. De a zuhanyozást nem lehetett elkapkodni. A meleg víz ellazította a hátizmaidat, lelassította a pulzusom lüktetését. A samponom ismerős illata mintha arról próbált volna meggyőzni, hogy még mindig ugyanaz vagyok, aki reggel voltam. Megpróbáltam nem gondolni Edwardra, aki ott ül a szobámban, és rám vár, mert akkor kezdhettek volna előlről az egész relaxációs cirkuszt. Végül nem húzhattam tovább az időt. Elzártam a vizet, sietősen megtörülköztem. Belebújtam a lyukas pólóba és a szürke pamut pizsamanadrágba. Most már késő azon bánkódnom, hogy nem hoztam magammal a Victoria's Secret-selyempizsamámat, amit anyámtól kaptam a születésnapomra két évvel ezelőtt, és most valamelyik fiók alján hever Phoenixben.

Átdörzsöltem a hajamat a törülközővel, aztán gyorsan végighúztam rajta a kefét. A törülközőt beledobtam a szennyesládába, a fogkefémét és a fogkrémet behajítottam a kistáskámba. Aztán levágtattam a lépcsőn, hogy Charlie lássa, pizsamában vagyok, és nedves a hajam.

–Jó éjt, apu!

–Jó éjt, Bella! – Szemlátomást meghökkent, amikor pizsamában látott. Ez talán elveszi a kedvét, hogy benézzen hozzám az éjszaka ellenőrizni.

Felrohantam, kettesével vettem a lépcsőfokokat, de közben igyekeztem minél kevesebb zajt csapni, aztán beröppentem a szobámba, és becsuktam magam mögött az ajtót.

Edward pontosan ugyanúgy feküdt, ahogy otthagytam – Adonisz kopott pokrócon. Elmosolyodtam, mire megrándult az ajka, a szobor életre kelt.

Jól megnézte a nedves hajamat, a rongyos pólómat.

– Csinos vagy! Legyintettem.

– De tényleg, neked ez is jól áll.

– Kösz – suttogtam. Visszamentem hozzá az ágyra, leültem mellé törökülésben, és a padló repedéseit nézegettem.

– Mire kellett ez az egész?

– Charlie azt hiszi, ki akarok lógni a házból.

– Nahát... – Ezen elgondolkodott. – Miért? – Mintha nem ismerné jobban Charlie gondolatait nálam...

– Lehet, hogy túl izgatottnak tűntem. Felemelte az államát.

– Tényleg annak tűnsz.

Lassan odahajolt hozzám, és hideg arcát az arcomhoz simította. Moccanni sem mertem.

– Mmmm... – Mélyet lélegzett.

Képtelenség bármilyen értelmes mondatot összehozni, amikor hozzám ér. Legalább egy percre tellett, míg el bírtam kezdeni.

– Mintha most már... sokkal könnyebb lenne a közelemben lenned.

– Úgy látod? – Orra az állam szögletéhez siklott. Keze lepkeszárny-finoman hátrasimította nedves hajamat, hogy az ajka megérinthesse a gödröcskét a fülem mögött.

– Sokkal, sokkal könnyebb! – mondtam, és megpróbáltam lélegezni.

– Hmmm.

– Úgyhogy azon gondolkodom... – kezdtem újra, de ahogy az ujj hegye lassan végigsiklott a kulcscsontomon, elveszítettem a fonalat.

– Igen? – lehelte.

– Mit gondolsz... – Szégyenkezve vettem észre, hogy elcsuklik a hangom – ...miért van ez?

Nyakamon vibrált a lélegzete, ahogy felnevetett.

– Az akarat győzelme az ösztönök fölött.

Elhúzódtam. Amint megmoccantam, mozdulatlanra merevedett. A lélegzetét se hallottam.

Egy pillanatra óvatosan méregettük egymást, aztán fokozatosan fölengedett, már nem szorította úgy össze az állkapcsát.

– Valamit rosszul csináltam?

– Épp ellenkezőleg. Kezdesz megörjíteni – vallottam be. Ezen kissé elgondolkodott, és amikor megszólalt, a hangja elégedettnek tűnt.

– Tényleg? – Az arcán diadalmas mosoly ragyogott fel.

– Óhajtod, hogy meg is tapsoljalak? Elvigyorodott.

– Csak kellemesen meglepődtem – mentegetőzött. – Az elmúlt száz évben – mondta ingerkedve – még csak nem is képzeltem, hogy ilyesmi történhet velem. Soha nem hittem volna, hogy talállok valakit, akivel szeretnék együtt lenni... másképp, mint a testvéreimmel. És ráadásul kiderül, hogy még jól is csinálnom... ezt a veled való együttlétet...

– Te mindent jól csinálsz – mutattam rá.

Vállat vont, erre mindketten halkán felnevetünk.

– De hogy lehet ez most olyan könnyű? – nyaggattam. – Ma délután még...

– Egyáltalán nem könnyű – sóhajtott fel. – De ma délután még nem döntöttem. Sajnálom a dolgot, megbocsáthatatlan, ahogy viselkedtem.

– Nem megbocsáthatatlan! – tiltakoztam.

– Köszönöm. – Elmosolyodott. – Tudod – folytatta, és a padlóra szegezte a szemét –, nem voltam biztos benne, hogy van elég erőm... – Fölemelte az egyik kezemet, és gyöngéden az arcához szorította. – És amíg a legkisebb esély is volt arra, hogy esetleg... nem tudok uralkodni magamon... – Mélyen beszívta a csuklóm illatát. – Félttem, hogy engedek a kísértésnek. De aztán eldöntöttem, hogy igenis, van elég erőm, és nem létezik, hogy valaha is...

Még sose láttam, hogy ilyen küszködve keresné a szavakat. Annyira... emberi volt.

– Szóval most már legyőzted?

– Az akarat győzelme – ismételte mosolyogva, és a foga megvillant a sötétségben.

– Hú, ez aztán könnyen ment! – mondtam.

Hátravetett fejfel nevetett, olyan halkán, mintha suttogna, de mégis kirobbanó jókedvvel.

– Könnyű csak *neked* volt! – javított ki, és megérintette az orromat az ujj hegyével.

A következő pillanatban azonban elkomolyodott.

– Megpróbálom – suttogta elkínzott hangon. – Ha pedig... túl sok lesz nekem, nagyjából biztos vagyok benne, hogy képes leszek elmenni.

Utáltam, ha arról beszél, hogy elmegy.

– Holnap már megint nehezebb lesz – folytatta. – Ma egész nap itt volt az illatod a fejemben, és meglepő módon eltompultam iránta. Ha bármilyen rövid időre is elválnék, kezddhetem megint előlről az egészet. De azért talán mégsem egészen előlről, azt hiszem.

– Hát akkor ne menj el! – kértem sóvárogva.

– Részemről rendben! – Az arca ellágyult, szelíden mosolygott. – Hozhatod a bilincset, a rabod vagyok! – De azért az ő hosszú ujjai béklyózták a csuklómat, amíg beszélt. Felnevetett csöndes, dallamos nevetéssel. Ma este többet nevetett, mint az egész ismeretségünk alatt összesen.

– Most sokkal... optimistábbnak látszol, mint általában – jegyeztem meg. – Ilyennek még sose láttalak.

– De hát ez így is van rendjén, nem? – Elmosolyodott. – Az első szerelem csodája, meg ilyesmi. Hihetetlen, micsoda különbség van aközött, hogy olvasol valamiről, a moziban látod, vagy személyesen megtapasztalod, nem?

– Bizony nagy különbség – helyeseltem. – Ez az egész sokkal erősebb hatású, mint hittem volna.

– Ott van például... – A szavak olyan gyorsan törtek elő belőle, hogy nagyon kellett figyelnem, ha mindent érteni akartam. – ...a féltékenység. Százezer könyvben olvastam róla, láttam, amint a színészek eljátsszák ezer különböző színdarabban és filmben. Azt hittem, erről az érzésről mindent tudok, amit tudni lehet. De egészen megdöbbenett... – elhúzta a száját. – Emlékszel arra a napra, amikor Mike meghívott a bálra?

Bólintottam, bár nekem az a nap más miatt volt emlékezetes:

– Aznap kezdted szóba állni velem.

–Váratlanul ért, micsoda ellenszenv, majdhogynem *gyűlölet* lobbant fel bennem. Először nem is tudtam, mi ez. Még sokkal jobban gyötört, hogy nem tudom, mit gondolsz, miért utasítottad vissza. Tényleg csak a barátnőd miatt? Vagy azért, mert már van valakid? Tudtam, hogy akárhogy is van, nem tartozik rám. Meg is próbáltam nem törődni vele. Aztán kezdtek sorban állni előtted a fiúk – kuncogott.

Haragos képet vágtam a sötétben. Hadarva folytatta.

– Érthetetlen nyugtalansággal vártam, hogy mit mondasz nekik, figyeltem az arcod minden rezdülését. És nem tagadhattam, mekkora megkönnyebbülést érzek, amikor nem láttam mást rajta, csak bosszúságot. De biztos azért nem lehettem benne... Aznap este jöttem ide először. Egész éjszaka vívódtam, miközben figyeltelek, ahogy alszol: éreztem, mekkora szakadék tátong aközött, amit morálisan helyesnek tartok, és amit akarok. Tudtam, ha továbbra sem veszek rólad tudomást, vagy ha elmegyek pár évre, míg te el nem kerülsz innét, akkor egy napon majd igent mondasz Mike-nak, vagy valamelyik hozzá hasonlóknak. És ez a gondolat kiborított.

– És akkor – suttogta –, ahogy ott aludtál, egyszer csak kimondtad a nevemet. Olyan tisztán és érthetően, hogy azt hittem, felébredtél. De aztán nyugtalanul forgolódni kezdted, újra a nevemet motyogtad, és felsóhajtottál. Az érzés, ami akkor előtört, olyan erős volt, hogy megijedtem tőle. Tudtam, többé nem leszek képes eljátszani, hogy nem veszek tudomást rólad. – Egy pillanatra elhallgatott, valószínűleg a hirtelen szabálytalanná vált szívverésemet figyelte.

– De a féltékenység... fura egy dolog. Annyival erősebb, mint hittem volna! És teljesen irracionális! Az előbb is, amikor Charlie arról a nyavalyás Mike Newtonról kérdezett... – Haragosan csóválta a fejét.

– Tudhattam volna, hogy hallgatózol! – nyögtem fel.

– Hát persze.

– És *ennyi* elég volt hozzá, hogy féltékeny legyél?

– Ne felejtse el, hogy nekem mindez újdonság! Te felélesztetted bennem az embert, és

minden érzés nagyon erős, mert még friss.

– De komolyan – ugrattam –, hogyan zavarhat téged egy ilyen csekélység, amikor nekem azt kellett hallanom, hogy Rosalie-t, a megtestesült, tiszta szépséget, *Rosali*-t neked szánták. Emmett ide vagy oda, hogyan tudnék én versenyezni ezzel?

– Nem vagytok versenytársak! – A mosolya megvillant a sötétben. A kezemet a csuklómnál fogva odahúzta a hátára, és a melléhez vont. Moccanni se mertem, még levegőt is csak óvatosan vettem.

– Tudom, hogy nem vagyunk versenytársak – motyogtam Edward hűvös bőrébe. – Éppen ez a baj!

– Rosalie persze nagyon szép a maga módján, de ha nem lenne a fogadott nővérem, ha nem tartozna Emmetthez, akkor sem vonzaná tizedannyira, nem, ezredannyira sem, mint te! – A hangja most komoly volt. – Majdnem kilencven éven keresztül járkáltam az én fajtám és a tiéd közt... és egész idő alatt azt hittem, elég vagyok önmagamnak, nem jöttem rá, mit is keresek. És nem is találtam semmit, hiszen te sem éltél még akkor.

– Ez nem igazság – suttogtam, miközben az arcom még mindig a melléhez simult, és a lélegzését hallgattam. – Nekem egyáltalán nem is kellett várnom rád! Én miért úsztam meg ilyen könnyen?

– Igazad van! – helyeselt Edward, szemlátomást mulatva rajtam. – Tényleg meg kéne kicsit nehezítenem a dolgodat! – Kiszabadította az egyik kezét, elengedte a csuklóm, de csak azért, hogy óvatosan a másik kezébe vegye. Lágyan végigcirógatta nedves hajamat a fejem búbjától le egészen a derekamig. – Neked mindössze az életedet kell kockára tenned minden másodpercben, amit velem töltesz, ez igazán nem nagy dolog. Neked csak a természetnek, az emberiségnek kell hátat fordítanod... mit számít az?

– Nagyon keveset! Egyáltalán nem érzem, hogy lemondtam volna valamiről.

– Most még nem. – Hangja hirtelen megtelt valami ősi szomorúsággal.

Megpróbáltam felkönyökölni, és az arcába nézni, de a keze szét-törhetetlen gyűrűbe zárta a csuklóm.

– Mi... – kezdtem, amikor a teste hirtelen megfeszült, valamire felfigyelt. Én is mozduladanná dermedtem: Edward a következő pillanatban eleresztette a kezemet, és eltűnt mellőlem, én pedig kis híján orra buktam.

– Feküdj le! – sürgetett. A sötétben nem tudtam megállapítani, honnan jön a hangja.

Bebújtam a takaróm alá, oldalra fordultam és összegömbölyödtem, mert mindig így szoktam aludni. Hallottam, amint az ajtó résnyire nyílik. Charlie bekukucskált, hogy ott vagyok-e, ahol lennem kell. Egyenletesen lélegeztem, kicsit el is túloztam.

Eltelt egy hosszú perc. Füleltem, de nem voltam biztos benne, hogy Charlie már elment. Aztán Edward hűvös karja egyszerre csak átfogott a takaró alatt, az ajka ott volt a fülemnél.

– Rémes színész nő vagy, semmi keresnivalód azon a pályán.

– A csudába! – morogtam. A szívem valósággal döngette a bordáimat.

Edward valamilyen dallamot dúdolt: úgy hangzott, mint egy altatódal.

Egy pillanatra elhallgatott.

– Énekeljek neked, amíg el nem alszol?

– Persze! – nevettem. – Mintha tudnék aludni, amikor itt vagy!

– Eddig is tudtál – emlékeztetett.

– De akkor nem tudtam, hogy itt vagy! – feleltem fagyosan.

– Hát, ha nem akarsz aludni... – kezdte, tudomást sem véve szemrehányó hangomról. Elakadt a lélegzetem.

– Ha nem akarok aludni, akkor...? Felnevetett.

– Akkor mit szeretnél csinálni helyette? Először nem is bírtam válaszolni.

– Nem is tudom – mondtam végül.

– Majd szólj, ha eldöntötted!

Hűvös lélegzete bizsergette a nyakam, éreztem, ahogy az orra végigcsúszik az állam vonalán, és beszívja a bőröm illatát.

– Hé, azt hittem, már sikerült érzéketlenné válnod!

– Csak mert nem engedek a kísértésnek, hogy megkóstoljam a bort, ez még nem jelenti azt, hogy nem tudom méltányolni a buké-ját – suttogta. – Virágillatod van, olyan, mint a levendulának... vagy a fréziának – jegyezte meg. – Az ember szájában összefut a nyál.

– Igen, ritka az olyan nap, hogy valaki ne közölné velem, milyen étvágygerjesztő illatom van!

Kuncogott, aztán felsóhajtott.

– Eldöntöttem, hogy mit szeretnék! – mondtam. – Többet szeretnék tudni rólad!

– Kérdezz bármit!

Gondolatban végigrostáltam a kérdéseimet, majd kiböktem a legfontosabbat.

– Miért csinálod? – kérdeztem. – Még mindig nem értem, miért igyekszel annyira, hogy ellenállj annak, ami... ami vagy. Kérlek, ne érts félre, természetesen örülök, hogy így van. Egyszerűen csak nem értem, miért olyan fontos ez neked egyáltalán.

Habozott egy kicsit, mielőtt felelt.

– Jó kérdés, és nem te vagy az első, aki fölteszi. A többiek, mármint a mi fajtánk többsége, akik tökéletesen elégedettek a sorsukkal, ők sem értik, miért élünk így, ahogy élünk. De tudod, csak azért, mert... mert bizonyos fajta lapokat osztottak nekünk... ez még nem jelenti azt, hogy nem dönthetünk úgy, hogy fölébe kerekedünk a végzetünknek... egy olyan végzetnek, amit egyikünk sem maga választott. Miért ne próbálhatnánk megőrizni az emberi természetünkben annyit, amennyit csak lehet?

Mozdulatlanul feküdtem, megilletődött csöndben.

– Elaludtál?

– Nem.

– Ez minden, amire kíváncsi voltál? A szememet forgattam.

– Hát nem egészen.

– Mit szeretnél még tudni?

– Miért tudsz olvasni mások gondolataiban? És miért csak te? És ott van Alice, aki látja a jövődöt... miért történnek veletek ezek a dolgok?

Éreztem a sötétben, hogy vállat von.

– Nem igazán tudjuk mi sem. Carlisle-nak van egy elmélete... Szerinte valamennyien átmentettünk valamit a legerősebb emberi tulajdonságainkból, és azok a mostani életünkben fölerősödnek, akár csak az agyunk és az érzekeink működése. Úgy gondolja, valószínűleg már emberként is nagyon érzékeny voltam a körülöttem élők gondolataira. És hogy Alice valamennyire már emberkorában is a jövőbe látott, bárhol élt is akkoriban.

– És Carlisle meg a többiek... ők mit hoztak magukkal az új életükbe?

– Carlisle az együttérzést. Esme azt a képességét, hogy szenvedélyesen tud szeretni. Emmett az erejét, Rosalie az állhatatosságát. De nevezhetjük akár csökönyösségnek is – kuncogott. – Jasper esete nagyon érdekes. Ő már az első életében is karizmatikus személyiség volt, befolyásolni tudta a körülötte élőket, hogy úgy lássák a dolgokat, ahogy ő. Most képes rá, hogy manipulálja a környezetében lévők érzéseit, lecsillapítson egy teremnyi dühös embert például, vagy éppenséggel izgalomba hozzon egy letargikus tömeget. Nagyon titokzatos képesség.

Eltöprengtem ezeken a képtelen dolgokon, emésztgettem a hallottakat. Edward türelmesen várt, amíg gondolkodtam.

– No és hogy kezdődött ez az egész? Már úgy értem, téged Carlisle változtatott át, nyilván őt is át kellett változtatnia valakinek és így tovább...

– Hogy honnan ered ez az egész? Az evolúció hozta volna létre? A teremtés? Nem lehet, hogy ugyanúgy fejlődünk ki, mint a többi fajok, egyikünk ragadozó, másikunk zsákmány? Vagy ha az ember nem tudja elhinni, hogy ez az egész világmindenség csak úgy véletlenül, magától jött létre, amit én a magam részéről nehezen tudnék elfogadni, olyan nehéz elhinni, hogy ugyanaz az erő, amely megteremtette a törékeny angyalhalat és a cápát, a fókabébit és a gyilkos bálnát, éppígy megteremthette egyszerre a mi fajtánkat meg a tiéteket?

– Egyvalamit azért tisztázzunk! Én a bébifóka vagyok, rendben?

– Rendben. – Nevetett. Valami megérintette a hajamat – az ajka?

Szerettem volna megfordulni és ellenőrizni, csakugyan az ajka ért-e hozzá a hajamhoz. De rendesen kellett viselkednem: nem akartam ezt az egészet még nehezebbé tenni a számára, mint amilyen már amúgy is volt.

– Akarsz most már aludni? – kérdezte, megtörve a rövid csendet. – Vagy vannak még kérdéseid?

– Oh, mindössze egy millió, esetleg kettő...

– Ott van nekünk a holnap, aztán a holnapután, aztán a következő nap... – emlékeztetett. Elmosolyodtam, ez a gondolat túlaradó boldogsággal töltött el.

– Biztos, hogy nem tűnsz el reggelre? – kérdeztem. Tudnom kellett. – Végére is mesebeli lény vagy!

– Nem hagylok el. – A hangjában ott volt az ígéret pecsétje.

– Akkor csak még egyetlen kérdés ma éjszakára... – Elpirultam. A sötétség sem segített – biztos voltam benne, hogy megérzi a hirtelen melegséget a bőröm alatt.

– Mi az?

– Nem, hagyjuk! Meggondoltam magam.

– Bella, nyugodtan kérdezhetsz tőlem bármit! Nem feleltem, mire Edward felnyögött.

– Állandóan abban reménykedem, hogy idővel egyre kevésbé lesz frusztráló, hogy nem tudok olvasni a gondolataidban. De csak rosszabb és rosszabb lesz!

– Örülök, hogy nem tudsz olvasni a gondolataimban. Már az is elég rémes, hogy kihallgattad, mit beszélek álmomban.

– Kérlek! – A hangja olyan rábeszélő volt, olyan ellenállhatatlan...

Megráztam a fejemet.

– Ha nem mondod meg, valami sokkal rosszabbra fogok gondolni ...! – fenyegetett sötéten. – Kérlek! – Már megint ez az esdeklő hang....

– Hát... – kezdtem, és örültem, hogy nem látja az arcomat.

– Azt mondtad, hogy Rosalie és Emmett rövidesen összeházasodnak... Ez... mármint a házasság... ugyanazt jelenti nálatok, mint az embereknél?

Gyorsan kapcsolt, és most már istenigazában felnevetett.

– Hát erre akartál kilyukadni? Fészkelődtem kicsit, de felelni nem bírtam.

– Igen, gondolom, nagyjából ugyanazt jelenti – felelte. – Mondtam neked, hogy az emberi vágyak többsége megmarad bennünk, csak elfedik őket a még erősebb késztetések.

– Ó... – Ez volt minden, amit mondani bírtam.

– Volt valami okod rá, hogy éppen ezt kérdezd?

– Hát azon gondolkodtam... hogy esetleg te meg én... valamikor...

Mozdulatlanná dermedő teste tudatta velem, hogy elkomorodott. S vele együtt én is.

– Nem hiszem, hogy ez... ez... lehetséges lenne...

– Mert túl nehéz lenne neked, ha én olyan... közel lennék hozzád?

– Kétségkívül ez se lenne könnyű. De én most nem erre gondoltam. Hanem arra, hogy te olyan lány vagy, olyan törékeny... Minden mozdulatomra ügyelnem kell, amikor együtt vagyunk, nehogy kárt tegyek benned. Könnyen megölhetnélek, Bella, pusztán véletlenségből! – mormolta alig hallhatóan. Felemelte a kezét, és jéghideg tenyerét az arcomra simította. –

Ha túl heves lennék... ha egyetlen másodpercre megfélekednék magamról, és jóllehet, csak megérinteni szeretném az arcod, mégis véletlenül összezúznám a koponyádat... Fogalmad sincs, milyen hihetetlenül törekeny vagy! Soha, de soha nem engedhetem meg magamnak, hogy bármilyen okból elveszítsem az önuralmam, amikor veled vagyok!

Várta, hogy feleljek valamit, és amikor csak hallgattam, nyugtalan lett.

– Megrémítettelek? – kérdezte.

Vártam egy percet a válasszal, hogy igaz legyen, amit mondok:

– Nem, jól vagyok.

Úgy láttam, egy pillanatra elgondolkodott.

– De azért kíváncsi lennék – mondta megint könnyed hangon. – Te már...?

– Jelentőségteljesen elhallgatott.

– Természetesen nem! – Elvörösödtem. – Mondtam már, hogy még soha nem éreztem így senki iránt, még hasonlót sem.

– Tudom. De ismerem a többi ember gondolatait. Tudom, hogy a szerelem meg a testi vágy nem mindig járnak kéz a kézben.

– Nálam igen. Legalábbis most, hogy egyáltalán léteznek számomra! – Felsóhajtottam.

– Ennek örülök. Legalább van valami, ami közös bennünk! – Elégedettnek hangzott.

– Ami az emberi ösztöneidet illeti... – kezdtem. Edward várt. – Hát szóval, egyáltalán vonzónak találasz engem... *úgy?*

Felnevetett, és könnyedén összeborzolta a már majdnem megszáradt hajamat.

– Ha ember talán nem is, férfi azért vagyok – biztosított róla. Önkéntelenül ásítottam.

– Feleltem az összes kérdéssedre, most már aludnod kéne – unszolt.

– Nem biztos, hogy tudok.

– Akarod, hogy elmenjek?

– Nem! – vágtam rá a kelletténél hangosabban.

Nevetett, aztán újra dúdolni kezdte azt az ismeretlen altatódalt, lágyan zümmögött a fülemben, angyalhangon.

Fáradtabb voltam, mint hittem, kimerített az egész napos szellemi és érzelmi feszültség, amihez hasonlót még soha nem éltem át. Edward hűvös karjában lassan elnyomott az álom.

15. CULLENÉK

EGY ÚJABB FELHŐS NAP TOMPA FÉNYÉRE ÉBREDTEM. Aztán csak feküdtem, kótyagosan, kábán, a karommal takartam el a szemem. Valami megpróbált betörni a tudatomba, talán egy álom követelte, hogy visszaemlékezzek rá. Felnyögtem, és az oldalamba fordultam, remélve, hogy még álhatók egy kicsit. Aztán hirtelen elárasztott az előző nap emléke.

– Jaj! – Olyan hirtelen ültem fel, hogy beleszédültem.

– A hajad úgy fest, mint egy szénaboglya... de nekem tetszik! – Edward csendes, nyugodt hangja a sarokban álló hintaszék felől jött.

– Edward! Hát itt maradtál! – ujjongtam, és gondolkodás nélkül átrohantam a szobán, és az ölébe vettem magam. A következő pillanatban, amikor az agyam utolért, megbotránkoztam gátlástalan lelkesedésemre. Félve néztem Edwardra, hátha átléptem egy határt, amelyet nem kellett volna. De Edward csak nevetett.

– Hát persze – válaszolta. Meghökken, de azért szemlátomást örült a lelkesedésemnek. Dörzsölgetni kezdte a hátamat.

A fejemet óvatosan a vállára hajtottam, és belélegeztem a bőre illatát.

– Azt hittem, csak álom volt az egész!

– Nem vagy te olyan kreatív, hogy ilyet bírj álmodni! – csúfolódott.

– Charlie! – villant az eszembe. Ész nélkül vetődtem az ajtó felé.

– Már egy órája elment itthonról. Azt is megemlíteném, hogy indulás előtt gondosan visszacsatlakoztatta az akkumulátorod kábeleit. Be kell vallanom, kissé csalódtam. Tényleg ilyen egyszerűen vissza lehetne tartani, ha el akarná menni?

Az ajtóban toporogtam: nagyon szerettem volna visszamenni hozzá, de féltem, hogy kellemetlen a leheletem, mert még nem mostam fogat.

– Máskor nem vagy ilyen zavart reggelenként. – Hívogatóan kitérte felém a karját. Csaknem lehetetlen volt ellenállni a kísértésnek, hogy visszatérjek az ölébe.

– Szükségem van pár emberi percre! – vallottam be.

– Megvárlak.

A fürdőszobába rontottam, az érzéseim úgy kavarogtak, hogy magam sem igazodtam el köztük. A tükörből visszanezítő arc majdhogynem idegen volt – a szeme túl ragyogó ahhoz, hogy az enyém legyen, a járomcsontján lázas, piros foltok. Fogat mostam, aztán kibontogattam azt a kusza dzsungelt, amivé a hajam változott az éjszaka. Hideg vizet fröcsköltem az arcomba, és próbáltam egyenletesen lélegezni, különösebb siker nélkül. Majdhogynem futólépésben tértem vissza a szobámba.

Valóságos csodának éreztem, hogy még mindig ott ül, kitérte karral, énrám várva. Kinyújtotta értem a kezét, és a szívem összevissza kezdett dörömbölni.

– Isten hozott újra! – mormolta, miközben átölelt.

Már egy ideje némán ringatott, amikor észrevettem, hogy átöltözött, és a haja is sima.

– Elmentél közben? – vádlón megböktem frissen vasalt inge gallérját.

– Mégse mehetek ki a házból reggel ugyanabban a ruhában, amiben tegnap bejöttem. Mit szólnának a szomszédok?

Elhúztam a számat.

– Nagyon mélyen aludtál, nem maradtam le semmiről! – A szeme megvillant. – Addigra már kibeszélted magad álmodban!

Felnyögtem.

– Mit mondtam?

Aranyszín szeme hirtelen nagyon gyöngéd lett.

– Azt mondtad, hogy szeretsz.

– Ezt már eddig is tudtad. – Lehajtottam a fejem.

- Igen, de azért jó volt hallani. A vállába rejtettem az arcomat.
- Szeretlek! – suttogtam.
- Most már te vagy az életem – felelte egyszerűen.

Ezek után már nem volt mit mondanunk, legalábbis abban a pillanatban. Edward le-föl ringatott bennünket a hintaszékben, miközben a szoba egyre világosabb lett.

–Ideje reggelizni – mondta végül könnyedén, gondolom, csak azért, hogy bebizonyítsa, észben tartja összes emberi gyöngeségeimet.

A torkomhoz kaptam mindkét kezemmel, és kitágult szemmel meredtem rá. Döbbenet nyilallt át az arcán.

- Csak vicceltem! – vihogtam. – Méghogy rossz színésznő lennék!

Utálkozva ráncolta a homlokát.

- Ez egyáltalán nem volt vicces!

– De nagyon is vicces volt, és ezt te is tudod! – De azért hosszán, fürkészve néztem aranszínű szemébe, hogy lássam, megbocsátott-e nekem. Úgy láttam, igen.

- Fogalmazzak másként? – kérdezte. – Ideje reggelizni az emberi lényeknek!

- Ó, rendben!

Föllendített kőszobor vállára, gyöngéden ugyan, de olyan gyorsan, hogy egy pillanatra elállt a lélegzetem. Hiába tiltakoztam, miközben könnyedén leszaladt velem a lépcsőn, rám se hederített. Aztán lecsusszantott a válláról – és szerencsére fejfelé – lerakott egy székre.

- Mi lesz reggelire? – tudakoltam nyájasan. Ez meghökkentette egy pillanatra.

- Hát, nem is tudom. Mit szeretnél? Elvigyoroztam, és felugrottam a székről.

- Semmi gond, egyedül is egész jól elboldogulok. Figyeld, milyen ügyesen vadászok!

Becserkészttem egy tálkát és egy doboz müzlit. Magamon éreztem a tekintét, miközben kiöntöttem a tejet, és felkaptam egy kiskanalat. Letettem a tálkát magam elé az asztalra, aztán tétováztam egy pillanattig.

- Hozhatok neked is valamit? – kérdeztem, nem akarván udvariatlan lenni.

Égnek emelte a szemét.

- Csak egyél, Bella!

Ültem az asztalnál, és őt figyeltem, miközben bekaptam egy kanál müzlit. Edward egyfolytában engem bámult, tanulmányozta minden mozdulatomat. Ettől zavarba jöttem. Lenyeltem a falatot, hogy beszélni tudjak, és kissé eltereljem a figyelmét.

- Szóval mi a mai program?

– Hmm... – Gondosan megválogatta a szavait. – Nem lenne kedved ma megismerkedni a családommal?

Kis híján félrenyeltem.

- Most megijedtél? – kérdezte reménykedve.

- Igen – ismertem be, mert hiába is tagadtam volna.

- Ne aggódj! – Csúfondárosan elvigyorozott. – Én megvédelek!

– Én nem tőlük félek – magyaráztam –, hanem attól, hogy nem fognak... kedvelni engem. Nem fognak, szóval, meglepődni, hogy hazaviszel egy... izé... szóval ilyesvalakit, mint én? Tudják, hogy én tudom róluk...?

– Már mindent tudnak. Tegnap, képzeld, még fogadtak is – elmosolyodott, de a hangja nyers volt –, hogy ma hazaviszlek-e magammal, bár hogy miért fogad valaki Alice ellen, fel nem foghatom. Nekünk a családban különben sincsenek titkaink egymás előtt. Nem is lenne sok értelme, amikor én ugye gondolatolvasó vagyok, Alice a jövőbe lát, meg minden.

–Jasper pedig gondoskodik róla, hogy kellemes, könnyű mámor töltsön el benneteket, valahányszor beavatjátok egymást a titkaitokba, erről se feledkezzünk meg!

- Látom, figyeltél! – dicsért meg mosolyogva.

- Szoktam néha – fintorogtam. – Szóval Alice előre látta, hogy eljövök?

Erre furán reagált.

–Valami ilyesmi – mondta látható zavarban, és elfordult, hogy ne lássam a tekintetét. Kíváncsivá tett.

– Jó az a valami, amit eszel? – Hirtelen visszafordult felém, és bizalmatlanul méregette a reggelimet. – Őszintén szólva, nem tűnik valami étvágygerjesztőnek!

– Hát igen, egy ingerlékeny grizzly biztosan sokkal étvágygerjesztőbb... – morogtam. Edward csúnyán nézett rám, de nem vettem tudomást róla. Még mindig azon töprengtem, miért reagált olyan furán, amikor az előbb szóba hoztam Alice-t. Gyorsan kikanalaztam a müzlit, és közben ezen spekuláltam.

A konyha közepén ácsorgó Adonisz szórakozottan bámult kifelé a hátsó ablakon.

Aztán újra megragyogtatta szívdöglesztő mosolyát.

– És azt hiszem, neked is be kell mutatnod engem apádnak.

– De hiszen már ismer! – emlékeztettem.

– Mint azt a fiút, akivel jársz, úgy értettem. Gyanakodva méregettem.

– De miért?

– Hát nem ez a szokás? – kérdezte ártatlanul.

– Fogalmam sincs – vallottam be. Előéletem nem bővelkedett tapasztalatokban. Nem mintha esetünkben az együttjárás bármelyik szokásos szabálya érvényes lenne. – Erre semmi szükség. Nem várom el tőled azt, hogy... Úgy értem, semmi szükség rá, hogy miattam megjátszd magadat!

Türelmes mosollyal nézett rám.

– Nem játszom meg magamat.

Az ajkamba haraptam, miközben szórakozottan tologattam körbe a tálkában a maradék müzlit.

– Megmondod Charlie-nak, hogy én vagyok a fiúd, vagy nem?

– kérdezte.

– Miért, az vagy? – Egész bensőm berzenkedett, amint elképzeltem Charlie-t és Edwardot ugyanabban a helyiségben, ahol ráadásul a „fiúm” szó is elhangzik.

– Igen, ha eléggé tág értelemben használjuk a „fiúd” szót.

– Eddig azt hittem, igazából valami sokkal több vagy nekem!

– vallottam be szemlesütve.

– Hát abban nem vagyok biztos, hogy Charlie-t be kéne avatni a véres részletekbe. – Átnyúlt az asztalon, és hűvös ujjával gyöngéden megemelte az államat. – De valami magyarázatot csak kell adnunk neki, miért téblábolok állandóan a ház körül. Nem szeretném, ha Swan rendőrfőnök kitiltatna a ház környékéről.

– De tényleg? – nyugösködtem, mert hirtelen elfogott a nyugtalanság. – Tényleg itt leszel a közelemben?

– Ameddig csak akarod, hogy itt legyek! – nyugtatott meg.

– Én azt akarom, hogy mindig itt legyél! – figyelmeztettem. –Örökkön-örökké!

Lassan megkerülte az asztalt, megállt kétlépésnyire tőlem, aztán hideg ujjbegyével megérintette az arcomat. Az övé titokzatos volt.

– Ez elszomorít téged? – kérdeztem.

Nem válaszolt. Egy örökkévalóságnak tűnő pillanatig a szemembe nézett.

– Befejezted a reggelit? – kérdezte végül. Felugrottam. – Aha.

– Öltözz fel! Itt lenn megvárlak.

Nehezen jutottam dülőre, mit vegyek fel. Egyetlen női magazinban sem olvastam arra vonatkozó tippeket, hogy mit viseljünk, amikor vámpír kedvesünk bemutatkozó látogatásra invitál vámpír családjához. Jó érzés volt, hogy legalább magamban ki mertem mondani ezt a szót, pedig szándékosan kerültem eddig.

Végül az egyeden szoknyám mellett döntöttem, hosszú, khaki színű, és elég lezser ruhadarab. Hozzá fölvettem a sötétkék blúzomat, amelyet Edward egyszer megdicsért. Gyors pillantást vettem a tükörbe, a hajam lehetetlenül állt, úgyhogy inkább összefogtam és lófarkba kötöttem.

– Oké! – szökdécseltem lefelé. – Azt hiszem, elég illedelmesen festek.

Egyenesen a lépcső alján várakozó Edwardba ütköztem. Elkapott, mielőtt orra buktam volna, és néhány pillanatig gondosan eltolt magától, majd hirtelen a mellére vont.

– Már megint tévedsz! – duruzsolta a fülembe. – Kifejezetten illetlenül nézel ki. Senkinek nem szabadna ilyen csábítóan festenie, ez egyszerűen nem tisztességes!

– Hogy csábítóan? Ha gondold, fölvehetek valami mást. Fölsóhajtott, és megcsóválta a fejét.

– Olyan bolond vagy! – Hideg ajkát óvatosan a homlokomra szorította, mire a szoba forogni kezdett velem. Leheletének illata észveszejtő volt.

– Elmagyarázzam részletesen, milyen szempontból talállak csábítóan? – kérdezte. De ez nyilvánvalóan csak szónoki kérdés volt. Az ujja lassan végigsimított a gerincemen, éreztem, ahogy felgyorsul a lélegzete. Kezem erőtlenül támaszkodott a mellkasának, és már megint szédültem. Lassan előrehajtotta a fejét, és másodszor is megérintette hűvös ajkával az enyémet, nagyon óvatosan, résnyire nyitott szájjal.

És akkor összeroskadtam.

– Bella! – rémülten kapott utánam, és magához szorított.

– Elájultam... és... tőled – mondtam kábán.

– *Most mit csináljak veled?* – nyögött fel kétségbeesetten. – Tegnap, amikor megcsókoltalak, rám vetted magad! Most meg elájulsz itt nekem!

Erőtlenül nevettem, és a karjára nehezedtem, mert a fejem még mindig szédült.

– Na, ennyit arról, hogy én mindent jól csinálok! – sóhajtotta.

– Épp ez a baj! – Még mindig szédelegtem. – Hogy nagyon is jól csinálok! Túlságosan is jól...

– Rosszul vagy? – kérdezte; egyszer már látott hasonló állapotban.

– Nem, ez egyáltalán nem olyan ájulás. Nem tudom, mi történt velem! – Bűnbánóan ingattam a fejem. – Azt hiszem, elfelejtettem levegőt venni.

– Nem vihetlek sehová ilyen állapotban!

– Jól vagyok! – bizonygattam. – A családod úgyis azt fogja gondolni, hogy nem vagyok normális, úgyhogy nem mindegy? Egy pillanatig az arcomat fürkészte.

– Kedvelem ezt a színt, illik a bőrdhöz! – jelentette ki váratlanul. Elpirultam örömben, és lesütöttem a szemem.

– Figyelj, én iszonyúan próbálok nem gondolni arra, amire készülünk, szóval nem mehetnék már? – kérdeztem.

– Ha jól értettem, nem azon aggódsz, hogy egy vámpírokkal teli házba látogatsz, hanem attól félsz, hogy azok a vámpírok nem fognak kedvelni téged?

– Így van! – vágtam rá, meglepődve, hogy milyen lazán képes kimondani azt a szót.

Megcsóválta a fejét.

– Egyszerűen hihetetlen vagy!

Csak amikor Edward már áthajszolta a furgonomat a város nagy részén, akkor jöttem rá, hogy fogalmam sincs róla, merre lakik. Áthaladtunk a Calawah folyó hídján, az út északnak kanyarodott, a mellettünk elsuhanó házak egyre nagyobb távolságban követték egymást, és egyre nagyobbak lettek. És végül teljesen elmaradtak, és mi a ködös erdőben zötykölődtünk. Éppen azon morfondíroztam, megkérdezzem-e, tulajdonképpen hová megyünk, vagy várjak türelemmel, amikor Edward hirtelen befordult egy kövezetlen útra. Nem volt ott semmiféle jelzőtábla, és az út szinte teljesen eltűnt a páfrányok között. Mindkét oldalát sűrűn benőtte az

erdő, alig néhány méternyi szakaszt lehetett látni az ősök fák közt kígyózó ösvényből.

Néhány mérfölddel később az erdő ritkulni kezdett, egy kisebb rétre értünk, vagy inkább egy kert pázsitjára? Itt is ugyanolyan komor félhomály uralkodott, mint a sűrűben, mert hat öreg cédrus árnyékolta be hatalmas, szétterülő lombkoronájával az egész tisztást. Az ágak védelmező árnyéka elért a köztük emelkedő ház faláig. Az alsó szintet régimódi, tágas veranda ölelte körül.

Nem tudom, mire számítottam, de határozottan nem erre. Az elegáns épületen nem látszott meg az idő múlása, bár stílusából ítélve százéves is lehetett. Lágy fakófehérre festették, három emelet magas volt, négyszögletes, az arányai tetszetősek. Az ablakok és az ajtók vagy még az eredeti házból maradtak, vagy tökéletes másolatok voltak. Az én furgonomon kívül más kocsit nem lehetett látni. Hallottam, hogy valahol a közelben, a fák rejtekében zúg a folyó.

– Húha!

– Tetszik? – kérdezte Edward, és elmosolyodott.

– Hát... egészen csinos, a maga módján. Meghúzta a lófarkam, és felkuncogott.

– Felkészültél? – kérdezte, miközben kinyitotta az ajtót.

– Távolról sem... de azért menjünk! – Megpróbáltam nevetni, de a kacaj elakad a torkomban. Idegesen lesimitottam a hajamat.

– Nagyon csinos vagy! – Könnyedén, magától értetődően fogott kézen.

A fák mély árnyékában lépkedtünk a verandáig. Tudtam, hogy Edward érzi, mennyire feszült vagyok: a hüvelykujja megnyugtatóan körözött kézfejemem.

Kitárta előttem az ajtót.

A ház belseje még meglepőbb volt, mint a külseje, még kevésbé hasonlított arra, amire számítottam. Nagyon világos volt, és nagyon tágas. Itt régen alighanem több szoba lehetett, de a falak nagy részét eltávolították, és most az egész földszint egyetlen, tágas helyiséget alkotott. A hátsó, délre néző falat teljes egészében üvegre cserélték, mögötte, a cédrusok árnyékán túl egészen a széles folyóig terjedt a pázsit. A szoba nyugati oldalát tömör, kanyargó lépcső uralta. A falak, a magas, gerendás mennyezet, a padló és a vastag szőnyegek mind a fehér különböző árnyalataiban ragyogtak.

És balra, közvetlenül az ajtó mellett, valami alacsony emelvényfélén, amelyen egy impozáns hangversenyzongora állt, ott vártak ránk Edward szülei.

Dr. Cullennel már találkoztam, mégis újra megdöbbenett, mennyire fiatal és milyen vérlázítóan tökéletes. A mellette álló nőről feltételeztem, hogy ő Esme, a család egyetlen tagja, akit még sose láttam. Ugyanolyan sápadt-gyönyörű volt, mint a többiek. Volt valami szív alakú arcában és karamella színű, lágy, hullámos hajkoronájában, ami a némafilmkorszak naiváira emlékeztetett. Alacsony volt és karcsú, de valahogy gömbölydedebb, kevésbé szögletes, mint a többiek. Mindketten lezseren öltöztek, világos ruhájuk jól illett a házbelsőhöz. Üdvözlésképpen rám mosolyogtak, de egyikük sem moccant, nem léptek hozzánk közelebb. Gondolom, azért, mert nem akartak megijeszteni.

– Carlisle, Esme! – Edward hangja törte meg a rövid csendet. – Ez itt Bella!

– Nagyon örülünk, hogy eljöttél hozzánk, Bella! – Carlisle kimérten, óvatosan közelebb lépett hozzám. Felém nyújtotta a kezét, mintegy próbaképpen, én pedig odaléptem, és kezét ráztam vele.

– Örülök, hogy újra láthatom, dr. Cullen!

– Kérlek, szólíts Carlisle-nek!

– Szívesen, Carlisle! – Rávigyorogtam, hirtelen támadt önbizalmam engem is meglepett. Éreztem a mellettem álló Edward megkönnyebbülését.

Esme elmosolyodott, ő is felém lépett, és a kezem után nyúlt. Az övé pontosan olyan hideg és kökemény volt, mint amire számítottam.

– Örülök, hogy megismerhetlek! – mondta őszinte melegséggel.

– Köszönöm. Én is örülök – feleltem, és tényleg örültem. Mintha egy tündérmesébe csöppentem volna, és most személyesen találkoznék Hófehérkével!

– Hol van Alice és Jasper? – kérdezte Edward, de senki nem felelt neki, mert azok ketten éppen megjelentek a széles lépcsősor tetején.

– Hello, Edward! – Alice lelkendezve lerohant a lépcsőn, olyan gyorsan, hogy fekete haja és fehér bőre egyetlen csíkká folyt össze, aztán hirtelen kecsesen lefékezett előttem. Carlisle és Esme figyelmeztető pillantásokat vetettek rá, de nekem tetszett a dolog. Természetes volt – Alice-től legalábbis.

– Szia, Bella! – mondta Alice, és előreszökkent, hogy arcon csókoljon. Ha Carlisle és Esme eddig óvatosan viselkedtek, most valósággal megrendültek. A szemükben is láttam a döbbenetet, de én nagyon örültem, hogy Alice feltétel nélkül elfogad. Csak akkor riadtam meg, amikor Edward is kővé dermedt mellettem.

– Tényleg nagyon jó szagod van, eddig még sose vettem észre! – jegyezte meg Alice. Szörnyen zavarba jöttem.

Senki nem tudta, mit mondjon erre, ám ekkor megjelent Jasper – magas volt és oroszlánszerű. Elöntött a nyugalom, mintha nem is egy csomó vámpírral lennék egy házban. Edward Jasperre nézett, és felvonta a fél szemöldökét, nekem pedig eszembe jutott, milyen különleges képességgel rendelkezik Jasper.

– Hello, Bella! – üdvözölt Jasper. Nem jött közelebb, és kezét se nyújtott. De az ő közelében egyszerűen senki nem érezhette kényelmetlenül magát.

– Hello, Jasper! – Szégyenlősen rámosolyogtam, aztán a többiekre. – Örülök, hogy megismerhettelek benneteket. Milyen gyönyörű ez a ház! – tettem hozzá jólnevelten.

– Köszönjük! – felelte Esme. – Annyira örülünk, hogy eljöttél! – mondta érzéssel, és ebből megértettem, hogy nagyon bátornak tart.

Aztán feltűnt, hogy Rosalie-t és Emmettet nem látom sehol, és eszembe jutott, milyen gyanúsán ártatlan képpel tagadta Edward, amikor fölvettem, hogy a testvérei talán nem kedvelnek engem.

Carlisle fura gesztusa zökkentett ki a gondolataimból: jelentőségteljesen, sürgetően nézett Edwardra. A szemem sarkából láttam, hogy Edward bólint.

Udvariasan félrenéztem. A pillantásom újra az ajtónál lévő emelvényen álló, gyönyörű hangszerre tévedt. Eszembe jutott az a gyerekkori ábrándom, hogy ha egyszer nyerek a lottón, veszek egy zongorát anyámnak. Nem játszott igazán jól – csak magának zongorázgatott a használtan vett pianínónkon –, de szerettem nézni, ahogy játszik. Ilyenkor boldognak tűnt, teljesen megfeledkezett a külvilágról, titokzatos lényé változott, olyasvalakivé, aki nem fért bele abba a „mamás” képbe, amit megszoktam és természetesnek vettem. Nekem is adott néhány zongoraleckét, de mint a legtöbb gyerek, én is addig nyafogtam, amíg meg nem engedte, hogy abbahagyjam.

Esme észrevette, hogy a zongorát nézem.

– Zongorázol? – kérdezte, és fejével a hangszer felé intett. Megráztam a fejem.

– Sajnos, nem. De olyan gyönyörű! A tiéd?

– Nem – nevetett. – Edward nem mondta neked, hogy ő milyen remekül játszik?

– Nem. – Haragosan sandítottam Edwardra, aki hirtelen roppant Ártatlan képet vágott. – De kitalálhattam volna.

Esme kérdően vonta föl finom szemöldökét.

– Nincs olyan dolog, amit Edward ne csinálna remekül, nem igaz? – magyaráztam.

Jasper fölvihogott, de Esme rosszállóan nézett Edwardra.

– Remélem, nem vágta föl nagyon Bella előtt. Nem illik hencegni! – leckéztette.

– Csak egy kicsit! – nevetett Edward felszabadultan. Esme arca ellágyult, és rövid pillantást váltottak, amit nem értettem, bár Esme arca majdhogynem önelégülten fénylett.

– Inkább nagyon is szerény volt, ami azt illeti! – helyesbítettem.
– No, játssz valamit Bellának! – biztatta Esme.
– Most mondtad, hogy nem illik felválni! – tiltakozott Edward.
– Kivétel erősíti a szabályt! – vágott vissza Esme.
– Szeretném hallani, ahogy játszol! – kontráztam.
– Akkor ezt megbeszéltük! – Esme a zongora felé tuszkolta Edwardot. Edward magával húzott, és leültetett maga mellé a padra.

Aztán az ujjai szélesebben megiramodtak az elefántcsont billentyűkön, és a szobát olyan bonyolult, olyan szárnyaló zene hangjai töltötték meg, hogy el sem lehetett hinni: mindössze egyeden ember játszik. Leesett az állam, tátott szájjal bámultam, a többiek pedig halkán felkuncogtak mögöttem.

Edward futó pillantást vetett rám, a zene még mindig, pillanatnyi szünet nélkül áradt az ujjai alól, és rám kacintott.

– Hogy tetszik?
– Ezt te írtad? – szisszentem föl, mert végre rájöttem, mit is hallok. Edward bólintott.
– Ez Esme kedvence.

Lehunytam a szememet, és a fejemet ráztam.

– Mi a baj?
– Olyan elmondhatatlanul jelentéktelennek érzem magam..

A zene lelassult, valahogy lágyabb lett, és nagy meglepetésemre ráébredtem, hogy a gazdagon ömlő akkordokat átszövi Edward altatódalának dallama.

– Ezt te ihletted – mondta kedvesen. A dallamból most szívszaggató édesség áradt.

Nem bírtam megszólalni.

– Tetszel nekik, tudod – folytatta Edward könnyed, csevegő hangon. – Különösen Esmének.

Hátranéztem, de a hatalmas szoba már üres volt.

– Hová lettek?
– Ravaszul kimódolták, hogyan hagyhatnának bennünket kettesben egy kicsit.

Felsóhajtottam.

– Igen, *nekik* tetszem. De Rosalie és Emmett... – Elharaptam a mondatot, mert nem tudtam, hogyan fejezzem ki a kétségeimet.

Edward összevonta a szemöldökét.

– Ne aggódj Rosalie miatt! Előbb-utóbb ő is belenyugszik majd. Kétkedve húztam el a számat.

– És Emmett?

– Hát, ő rólam tényleg azt gondolja, hogy megőrültem, de veled nincsen semmi baja. Rosalie-t is megpróbálta meggyőzni.

– Rosalie-nak voltaképpen mi baja velem? – Nem voltam biztos benne, hogy szeretném hallani a választ.

Edward mélyet sóhajtott.

– Rosalie szenved leginkább attól, hogy... hogy mik vagyunk. Nehezen viseli, hogy egy kívülálló tudja rólunk az igazságot. És egy kicsit féltékeny.

– Rosalie féltékeny rám? – kérdeztem hitetlenkedve. Megpróbáltam elképzelni egy olyan univerzumot, amelyben egy ilyen lélegzetelállító szépségnek, mint Rosalie, oka lehet irigyelni olyasvalakit, mint én.

– Te ember vagy! – Edward vállat vont. – Rosalie is az szeretne lenni.

– Ó... – motyogtam, még mindig lenyűgözve. – De azért Jasper is...

– Az igazából az én hibám – mondta Edward. – Mondtam már neked, hogy ő csatlakozott hozzánk a legkésőbb, és még új neki a mi életformánk. Én figyelmeztettem, hogy inkább ne

tartsa magát távol tőled.

Belegondoltam az okba, és megborzongtam.

– Esme és Carlisle...? – folytattam gyorsan, nehogy Edward észrevegye.

– Boldogok, hogy engem boldognak látnak. Ami azt illeti, Esme azt se bánná, ha három szemed és úszóhártyás lábad lenne. Mióta ismerjük egymást, egyfolytában miattam aggódik, attól félt, hogy valami lényeges dolog hiányzik belőlem, hogy túl fiatal voltam még, amikor Carlisle átváltoztatott... Most magánkívül van örömeben. Valahányszor megérintelek, majd szétveti az elégedettség.

– Alice is roppant... lelkesnek látszik.

– Alice a maga egyéni módján látja a dolgokat – mondta Edward kurtán.

– Te pedig nem akarsz elmondani, hogy ez mit is jelent, igaz? Egy pillanatig szavak nélkül kommunikáltunk. Edward rájött,

hogy tudom, valamit elhallgat előlem. Én pedig rájöttem, hogy nem fog elárulni semmit. Most legalábbis nem.

– Szóval mit mondott neked Carlisle az előbb? Edward fintorgott.

– Ezt is észrevetted, mi? Vállat vontam.

– Hát persze!

Elgondolkodva nézett rám pár pillanatig, mielőtt válaszolt.

– Közölni akart velem egy bizonyos hírt, és nem tudta, hogy veled is meg akarom-e osztani.

– És meg akarsz?

– Kénytelen leszek, mert az elkövetkező néhány napban vagy hétben talán kissé erőszakosan fogok gyámkodni fölötted, és nem szeretném, ha azt hinnéd, született zsarnok vagyok.

– Mi a baj?

– Nincs semmi baj igazából. Mindössze Alice látott valamit: azt, hogy rövidesen látogatóink érkeznek. Tudják, hogy itt vagyunk, és kíváncsiak ránk.

– Látogatók?

– Igen... és hát, ők nem egészen olyanok, mint mi, ami a vadászati szokásaikat illeti. Valószínűleg nem is jönnek be a városba, de arra mérget vehetsz, hogy amíg tovább nem álltak, téged egy pillanatra sem veszítelek szem elől.

Összeborzongtam.

– Végre, egy épeszű reakció! – morogta. – Már kezdtem azt hinni, hogy az önfenntartási ösztönök még a szikrája is hiányzik belőled!

Ezt a megjegyzést válasz nélkül hagytam. Tekintetem bekalandozta a tágas helyiséget.

Edward követte a pillantásomat.

– Nem ezt vártad, igaz? – kérdezte önelégülten.

– Hát nem – ismertem be.

– Sehol egy koporsó, sehol egy halom koponya a sarokban: azt hiszem, még pókhálónk sincs... mekkora csalódás lehet ez neked! – vigyorgott.

Elengedtem az ugratást a fülem mellett.

– Olyan világos... olyan nyitott! Most már komolyan felelte:

– Ez az egyetlen hely, ahol soha nem kell rejtőzködnünk!

A dal, amelyet még mindig játszott, az én dalom, a végéhez közeledett, az utolsó akkordok melankolikusabb hangnemre váltottak át. Az utolsó hang még ott rezgett szívzaggatóan a levegőben.

– Köszönöm! – mormoltam. Ereztem, hogy könnyek szöknek a szemembe. Zavartan töröltem le.

Edward megérintette a szemem sarkát, és elcsípett egy könnycseppet. Felemelte az ujját, és

tűnődve vizsgálta azt a csöppnyi nedvességet. Aztán képzelet-gyorsán a szájához emelte az ujját, és megnyalta.

Kérdően néztem rá, ő egy hosszú pillanatig visszanézett rám, aztán elmosolyodott.

– Akarod látni a ház többi részét is?

– De ugye, ott sincsenek koporsók? – kérdeztem a mihez tartás végett, mert azért a hangomba erőltetett gúny nem tudta teljesen leplezni enyhe, ámde azért valódi aggodalmamat.

Edward felnevetett, megfogta a kezemet, hátat fordított a zongorának, és elindult velem.

– Nem, ott sem lesznek koporsók! – ígérte.

Fölmentünk a masszív lépcsőn, a kezemet végighúztam a selyemsima korláton. Tágas folyosóra értünk, amelynek falát világos faberakás borította, ugyanolyan mézszínű, mint odalenn a padló.

– Rosalie és Emmett szobája... Carlisle irodája... Alice szobája... – mutatott sorra az ajtókra, ahogy elhaladtunk előttük.

Még folytatta volna, de nekem hirtelen földre gyökerezett a lábam, és hitetlenkedve bámultam arra a valamire, ami ott függött a fejem fölött a falon. Döbbent arcom láttán Edward felkacagott.

– Ne vess nyugodtan! – mondta. – Tényleg elég ironikus... éppen nálunk.

Nem nevettem. Önkéntelenül fölemeltem a kezemet, mintha meg akarnám érinteni a jókora keresztet, amelynek sötét, patinás fája annyira elütött a fal világosabb tónusától. De mégsem nyúltam hozzá, bár kíváncsi voltam, csakugyan olyan selymes-e a tapintása az öreg fának, mint amilyenek látszik.

– Ez nagyon régi lehet – kockáztattam meg. Edward vállat vont.

– Úgy nagyjából az 1630-as évekből való. Elfordítottam a tekintetemet a keresztről.

– Miért tartjátok itt? – kíváncsiskodtam.

– Nosztalgiából. Valaha Carlisle apjái volt.

– Régiségeket gyűjtött?

– Nem. Ő maga faragta. Ott függött a falon a szószék fölött, ahonnan prédikált.

Majd hanyatt estem a csodálkozástól, és újra az egyszerű réges-régi keresztbe kapaszkodott a szemem. Fejben gyorsan elvégeztem a számítást: a kereszt több mint háromszázhetven éves. A csönd még egyre tartott, miközben az agyam barátkozni próbált ennek a képtelenül hosszú időnek a gondolatával.

– Jól vagy?

– Mennyi idős Carlisle? – kérdeztem csöndesen. A kérdését elengedtem a fülem mellett, és még mindig a keresztet bámultam.

– Pár napja ünnepelte a háromszázhatvankettedik születésnapját – felelte Edward.

Kérdések ezreit olvashatta ki tekintetemből, mert mesélni kezdett, de közben leste minden rezdülésem.

– Carlisle úgy tudja, Londonban született, valamikor 1640 táján. Akkoriban még nem jegyezték fel olyan gondosan a születések dátumát, legalábbis a közemberekét biztosan nem. Mindenesetre még Cromwell uralma előtt történt.

Ügyeltem rá, hogy a szemem se rebbenjen. Egyszerűbb, ha meg se próbálom elhinni, amit mond.

– Egy anglikán lelkész egyedén fia volt. Az édesanyja belehalt a szülésbe. Apja fanatikus ember volt. Amikor a protestánsok kerültek hatalomra, megszállottan üldözte a katolikusokat és a többi vallás híveit. Ráadásul nagyon erősen hitt a gonosz létezésében is. Az ő vezetésével vadásztak boszorkányokra, vérfarkasokra... és vámpírookra. – Amikor ez a szó elhangzott, megkövültem. Edward biztosan észrevette, de azért megállás nélkül folytatta tovább. –

Megégettek egy csomó ártatlan embert... persze, azokat, akikre igazából vadásztak, nem volt olyan könnyű elkapni. Amikor a lelkész megöregedett, szófogadó fiacskájára bízta a

vadászatokat. Carlisle eleinte csalódást okozott: nem vádolt meg embereket lépten-nyomon, nem látott démonokat ott, ahol nem voltak. De kitartó volt, és okosabb, mint az apja. Egy csapat valódi vámpírra bukkant, akik ott rejtőzködtek a város csatornarendszerében, és csak éjszaka jöttek elő vadászni. Azokban az időkben, amikor a szörnyetegek még valóban léteztek, nemcsak a mesékben, sok vámpír élt így.

Edward kurtán, komoran fölnevetett.

– Az emberek persze vasvillát és fáklyát ragadtak, és lesben álltak ott, ahol Carlisle korábban már látta előbújni őket a csatornából. Végül egyikük előbukkant.

Edward hangja elhalkult, feszülten kellett figyelnem, ha minden szót meg akartam érteni.

– Nyilván rettentően öreg volt már, és elgyöngítette az éhség. Carlisle hallotta, amint latinul kiáltott valamit a többieknek, amikor megérezte az összecsődült emberek szagát. Az öreg rohanni kezdett, a tömeg pedig utánavetette magát. Carlisle futott az élen, huszonhárom éves volt, és rettentő gyors. Az öreg lény így is könnyedén maga mögött hagyhatta volna őket, de Carlisle szerint már nagyon éhes lehetett, ezért megfordult és támadott. Először Carlisle-ra vetette rá magát, de az üldözők rövidesen beérték, így hát szembefordult velük, és védekezni próbált. Két embert megölt, egy harmadikat magával hurcolt, Carlisle pedig ott maradt több sebből vérezve az utcán.

Elhallgatott. Ereztem, hogy valamit kihagyott, valamit el akar hallgatni előlem.

– Carlisle tudta, mit tenne az apja. A holttesteket elégeti, és elpusztít minden mást is, amit megfertőzött a szörnyeteg érintése. Carlisle ösztönösen cselekedett, mentette a tulajdon életét. Miközben a tömeg a szörnyeteg és áldozata nyomába eredt, ő kikúszott a sikátorból. Elrejtőzött egy pincében, beásta magát a rothadó krumpli közé, és ott maradt három napig. Kész csoda, hogy csöndben bírt maradni, és senki sem fedezte fel a rejtékhelyét. Aztán egyszer csak vége lett, és Carlisle rádöbbsent, mi lett belőle...

Nem tudom, az arcom miről árulkodhatott, de Edward hirtelen elhallgatott.

– Hogy érzed magad? – kérdezte.

– Kösz, jól! – biztosítottam róla. Aztán, bár tanácstalanul rágtam a szám szélét, kiolvasta a szememből, hogy furdal a kíváncsiság.

Elmosolyodott.

– Úgy látom, lenne néhány kérdésed.

– Néhány.

Fülig szaladt a szája, elővillant ragyogó fogsora. Megragadta a kezemet, és magával vonszolt a folyosón.

– Hát akkor gyere! – biztatott. – Mutatok neked valamit!

16. CARLISLE

EDWARD VISSZAVEZETETT AZ AJTÓHOZ, amely Carlisle rendelőjébe nyílt. A küszöbön megtorpantunk, de máris hallottuk odabentről Carlisle hangját.

– Szabad!

Edward benyitott a magas mennyezetű szobába. A nagy ablakok nyugat felé néztek. A falak itt is fával burkolva – már ahol egyáltalán látni lehetett a falat, ugyanis nagy részét roskadozó könyvespolcok takarták – több könyv tornyosult itt fölém, mint amennyit valaha is könyvtáron kívül láttam.

Carlisle egy bőr karosszékekben ült egy hatalmas mahagóni íróasztal mögött. Éppen egy könyvjelzőt helyezett a kezében tartott, vaskos kötet lapjai közé. A szoba pont úgy festett, amilyennek az egyetemi dékánok irodáját képzeltem – csak Carlisle látszott túl fiatalnak ahhoz, hogy dékán lehessen.

– Miben segíthetek? – kérdezte nyájasan, és fölemelkedett a helyéről.

– Szeretném megismertetni Bellával a történetünk egy részét – mondta Edward. – Vagyis igazából a te történetedet.

– De igazán nem akartunk zavarni! – mentegőztem.

– Egyáltalán nem zavartok. Hol akarod kezdeni?

– Nos, lássuk az útikalauzt – Edward egyik kezét könnyedén a vállamra téve az ajtó felé fordított. Valahányszor megérintett, még ha csak futólag is, a szívem hangosan feldörömbölt. Carlisle jelenlétében ettől még inkább zavarba jöttem.

Az előttem lévő falat nem könyvek, hanem a legkülönbözőbb méretű, bekeretezett képek borították, némelyik élénk színekben ragyogott, mások fakóak voltak és egyszínűek. Sietősen végigfutott a szemem a képeken. Kerestem valami logikát az elrendezésben, valamilyen közös motívumot, de nem találtam semmit, talán mert nagyon siettem.

Edward magával húzott balra, egy egyszerű fakeretbe foglalt, négyszögletű kis olajfestmény elé. Ez a kis kép egészen elveszett a nagyobb és élénkebb színű festmények között: a szépia különböző árnyalatában megfestett, aprócska várost ábrázolt; meredek tetők közül néhány karcsú torony emelkedett ki. A kép előterében széles folyó, fölötte híd ívelt át, amelyet parányi katedrálisoknak látszó építmények szegélyeztek.

– London az 1650-es években – mondta Edward.

– Fiatalságom Londonja – szólalt meg Carlisle a hátam mögül. Összerezzenem: nem hallottam, mikor lépett mögém. Edward megszorította a kezemet.

– Elmondod te a történetet? – kérdezte Edward. Hátrafordultam, hogy lássam, mit szól ehhez Carlisle.

Találkozott a tekintetünk, és elmosolyodott.

– Szívesen megtenném – felelte. – De az a helyzet, hogy máris késésben vagyok. Reggel hívtak a kórházból, hogy Dr. Snow betegszabadságot vett ki mára. Különb is, te éppolyan jól ismered a történetet, mint én magam – kacsintott Edwardra.

Időbe telt, míg megemésztettem ezt a furcsa kettősséget – a 17. századi Londonról beszélnek, aztán egyszer csak minden átmenet nélkül egy kórházi orvos ügyes-bajos dolgaira terelődik a szó.

Az is eléggé nyugtalanított, hogy a doktor csak az én kedvemért mondta ki hangosan, amit gondol.

Carlisle újra melegen rám mosolygott, aztán kiment.

Egy hosszú pillanatig némán bámultam a Carlisle szülővárosát ábrázoló képecskét.

– Aztán mi történt? – sürgettem Edwardot. – Amikor ráébredt, hogy mi történt vele?

Követtem Edward pillantását egy újabb festményre, ezúttal egy jókora, színes, de megfakult tájképre – elhagyatott, árnyas erdei tisztást ábrázolt, a távolban sziklás

hegycsúcsok látszottak.

– Amikor rájött, hogy mi lett belőle – mondta Edward csöndesen –, föllázadt a sors ellen. Megpróbálta elpusztítani magát. Csakhogy ez nem megy olyan könnyen.

– Hogyan? – Annyira megrendültem, hogy egyszerűen kitört belőlem a kérdés.

– Szédítő magasságokból ugrott le – felelte Edward szenvtelenül. – Megpróbálta az óceánba fojtani magát... de még nagyon fiatal volt, új létében is, és nagyon erős. Elképesztő, hogy egyáltalán ellen tudott állni a kísértésnek... hogy táplálkozzék... amikor pedig még olyan új volt neki ez a dolog! Az ösztön olyankor még elsöprőbb, mindenem felülkerekedik. De ő annyira elborzadt önmagától, hogy inkább úgy döntött, hogy halálra éheztesse magát.

– Ez lehetséges? – kérdeztem elhaló hangon.

– Nem. Nagyon kevés módon lehet minket megölni.

Már nyitottam a számat, hogy megkérdezzem, miként lehet, de mielőtt megszólalhattam volna, Edward folytatta.

– Szóval nagyon éhes volt, és végül már nagyon gyöngye is. Olyan messzire elkóborolt az emberektől, amennyire csak bírt, mert ráébredt, hogy az akaratereje is gyengül. Hónapokon át éjszaka vándorolt, a legelhagyatottabb helyeket kereste, annyira undorodott önmagától.

Egyik éjszaka szarvascsorda vonult el a rejtkehelye mellett. Carlisle félőrülden a szomjúságtól, gondolkodás nélkül rájuk vetette magát. Ettől visszatért az ereje, és rádöbrent, hogy létezik más megoldás, nemcsak az, amitől rettegett, hogy gonosz szörnyeteggé válik. Mert hát nem evett-e vadhúst előző életében is? A következő néhány hónapban megszületett Carlisle új életfilozófiája. Mégiscsak életben maradhat anélkül, hogy gonosz démon lenne belőle. Újra magára talált.

Elkezdte hasznosan tölteni az idejét. Eleve intelligens volt, teli tudásszomjjal. Most pedig korlátlan mennyiségű idő állt rendelkezésére. Éjszakánként tanult, napközben tervezgetett. Átúszott Franciaországba, és...

– *Átúszott* Franciaországba?

– Mindennapos dolog, hogy valaki átússza a Csatornát, Bella! – emlékeztetett türelmesen.

– Igen, tényleg, így van. Csak olyan murisán hangzott ebben a szöveggörnyezetben. Folytasd, kérlek!

– Az úszás könnyen megy nekünk...

– Nektek minden könnyen megy! – legyintettem bánatosan. Edwardról lerítt, hogy mulat rajtam.

– Többet nem szakítalak félbe, ígérem! Komoran felnevetett, és befejezte a mondatot:

– ...mivel gyakorlatilag nem kell lélegeznünk.

– Nektek...

– Nem, nem, megígérted! – nevetett, és hideg ujját könnyedén az ajkamra tette. – Akarod hallani a történetet, vagy sem?

– Nem várhatod tőlem, hogy még csak meg se nyikkanjak, amikor csak úgy ukmukfukk közölsz velem egy ilyen dolgot – méltatlankodtam az ujjával az ajkamon.

A keze a számról a nyakamra vándorolt. A szívem, szokás szerint, vad kalimpálásra váltott, de azért nem adtam fel.

– Szóval nektek nem kell lélegezni? – feszegettem.

– Nem, nincs rá szükségünk. Pusztá megszokásból tesszük. – Vállat vont.

– Mennyi ideig tudtok meglenni... lélegzetvétel nélkül?

– Gondolom, akármeddig: még sose próbáltam ki. Egy idő után kezd kissé kényelmetlenné válni... mert ilyenkor persze szagokat sem érzünk.

– Kezd kissé kényelmetlenné válni – visszhangoztam bambán.

Nem ügyeltem rá, milyen képet vágok, de kellett lennie valaminek az arcomon, amitől elkomorodott. A kezét leejtette az oldala mellé, arca megint egy szoboré.

- Mi a baj? – suttogtam, és megérintettem. Az érintésemről ellágyult, és felsóhajtott.
- Folyton várom, mikor történik már meg.
- Micsoda?

– Tudom, hogy egyszer, valami, amit mondok, vagy valami, amit láatsz, túl sok lesz neked. És akkor sikoltozva elrohansz, elmenekülsz tőlem. – Halványan elmosolyodott, de a szeme komoly maradt. – Nem foglak visszatartani. Nem bánom, ha így lesz, mert azt szeretném, hogy biztonságban legyél. Ugyanakkor veled szeretnék maradni. Ezt a két kívánságot lehetetlen összeegyeztetni... – elharapta a mondat végét.

- Nem rohanok el sehová! – ígértem.
- Majd meglátjuk! – Már megint mosolygott. Nyelvet öltöttem rá.
- Hát akkor folytasd! Ott tartottunk, hogy Carlisle átúszott Franciaországba.

Mielőtt folytatta volna a történetet, pillantása egy következő képre vándorolt – ez volt a legszínesebb mind között, a kerete is ennek volt a legdíszesebb, és ez volt a legnagyobb is: kétszer olyan széles, mint az ajtó. A vásznon lepelbe öltözött, fénylő alakok sokasága. Palástjaik magas oszlopok köré csavarodtak vagy márvány erkélyekről lobogtak lefelé. Nem tudtam eldönteni, mit ábrázol: lehetett egy jelenet a görög mitológiából, de a felhők közt lebegő férfiak és nők éppúgy lehettek bibliai alakok is.

– Carlisle átúszott Franciaországba, és onnét továbbhaladva bejárta Európát, azokat a városokat, ahol a legjobb egyetemek voltak. Éjszaka zenét, természettudományt és orvostudományt tanult. Megtalálta a hivatását, amely egyszersmind vezeklést is jelentett számára: orvos akart lenni, hogy emberi életet mentsen – mondta Edward tiszteletteljes, már-már áhítatos arccal. – Elmondhatatlan, micsoda küzdelem zajlott benne: Carlisle-nak két évszázadnyi gyötrődés árán sikerült tökéletesítenie az önuralmát. Ma már jóformán teljesen érzéketlen az emberi vér szagára, és képes kín nélkül végezni azt a munkát, amit szeret. Ott, a kórházban megtalálta a lelki békéjét... – Edward egy hosszú pillanatig a semmibe bámult. Aztán hirtelen ráébredt, mit is akart mondani. Ujjával megkocogtatta a hatalmas festményt, amely előtt álltunk.

– Tanulmányai során eljutott Itáliába, és ott fölfedezte a többiekét. Ők sokkal civilizáltabbak és műveltebbek voltak, mint azok a nyomorultak ott a londoni csatornáknál.

Négy alakra mutatott a festményen; a legmagasabb balkonon álltak, és higgadtan szemlélték az alattuk tomboló zűrzavart. Gondosan megvizsgáltam a kvartettet, és döbbenet felnevettem, mert egyiküket, az aranyhajú férfit már ismertem.

– Solimenát gyakran megihlették Carlisle barátai. Sokszor festette meg őket isteneknek. – Edward kuncogott. – Aro, Marcus, Caius – sorolta a másik három figurára mutatva. Kettőnek közülük fekete volt a haja, a harmadiké hófehér. – A művészetek éjszakai patrónusai!

– Mi lett velük? – Az ujjam hegye ott tétovázott alig egy centire a vásznon látható figuráktól.

– Még most is ott vannak. – Edward vállat vont. – Mint ahogy már ott voltak ki tudja, hány ezer éve. Carlisle csak rövid ideig maradt velük, mindössze pár évtizedig. Mélységesen csodálta az udvariasságukat, a kifinomultságukat, de ők mindenáron ki akarták gyógyítani a „természetes tápanyagforrásuk” iránti ellenszenvéből, ahogyan ők nevezték. Megpróbálták meggyőzni Carlisle-t, Carlisle pedig őket, de nem tudtak zöldágra vergődni. Ekkor Carlisle úgy döntött, megpróbálkozik az Újvilággal. Arról ábrándozott, hogy talál majd hozzá hasonlókat. Nagyon magányos volt. Sokáig nem talált senkit. De ahogy lassanként elterjedt az a felfogás, hogy szörnyetegek csak a mesékben léteznek, Carlisle rájött, hogy kapcsolatot teremthet az emberekkel, mintha közülük való lenne. Elkezdett orvosként praktizálni. De társakat találnia nem sikerült, bármennyire sóvárgott is utánuk, azt pedig nem merte megkockáztatni, hogy az emberekhez igazán közel kerüljön. Éjszakánként egy chicagói

kórházban dolgozott, amikor kitört a járvány. Már régóta forgatott egy tervet a fejében, és megérett benne az elhatározás: ha nem tud társat találni, hát teremt magának egyet. De még vacillált, hiszen azt sem tudta pontosan, hogy mi vezetett a saját átalakulásához. Elborzadt a gondolattól, hogy ellopja valakitől az életét, ahogy az övét ellopták. Kétségek közt vergődött, amikor rám bukkant. Az orvosok már lemondtak rólam: magamra hagytak a haldoklók kórtermében. Carlisle a szüleimet is kezelte, tudta, hogy senkim sincs a világon. Úgy döntött hát, megpróbálja...

Hangja suttogássá halkult, majd elcsöndesedett. A semmibe meredve bámult ki a nyugatra néző ablakon. Azon tűnődtem, mi járhat a fejében? Carlisle emlékei, vagy a sajátjai? Türelmesen vártam.

Amikor újra felém fordult, gyöngéd, angyali mosoly ragyogott fel az arcán.

– Így hát a kör bezárult – fejezte be.

– És onnantól mindig is Carlisle-lal éltél?

– Majdnem mindig. – Könnyedén a derekamra tette a kezét, és magával húzott, ki az ajtón. Visszanéztem a képekkel teli falra: vajon megismerhetem egyszer a többi történetet is?

Edward hallgatásba burkolózott, miközben végigmentünk a folyosón, úgyhogy kénytelen voltam rákérdezni:

– Csak „majdnem”?

Felsőhajtott, szemlátomást nem akarózt válaszolnia.

– Volt egy tipikus, kamaszkori lázadásom, körülbelül tíz évvel azután, hogy megszülettem... vagy megteremtettek, nevezd, ahogy akarod. Elegem lett Carlisle önmegtartóztató életmódjából, és dühös voltam rá, amiért korlátozni próbált. Úgyhogy egy ideig magányosan csavarogtam.

– Tényleg? – Inkább kíváncsiságot éreztem, mint félelmet, pedig talán az utóbbi volna praktikus.

Edwardnak is feltűnt. Ködösen éreztem, hogy már a következő lépcsőfordulónál járunk, de nemigen figyeltem a környezetre.

– Ez sem taszít? – Nem.

– Miért nem?

– Hát, gondolom azért, mert... ésszerűen hangzik. Fölnevetett, jó hangosan. Közben fölértünk egy másik, szintén lambériás folyosóra.

– Új születésemtől fogva, megvolt az az előnyöm, hogy olvastam mások gondolataiban, az emberekében csakúgy, mint a magunkfajtakéban. Ezért telt tíz évbe, hogy képes legyek szembefordulni Carlisle-lal, hiszen tudtam, milyen őszinte, és pontosan megértettem azt is, miért él úgy, ahogy él. És mindössze néhány év kellett ahhoz, hogy visszatérjek hozzá, és újra elkötelezzem magamat az ő életmódja mellett. Azt hittem, sikerül megúsznom azt a... depressziót..., amely együtt szokott járni a lelki-furdalással. Mivel én ismertem a zsákmányaim gondolatait, megtehettem, hogy elkerüljem az ártatlanokat, és csak a gonoszokat vegyem üldözőbe. Ha egy gyilkos nyomába eredtem, aki egy fiatal lányt követett egy sötét sikátorban, és én megmentettem a lányt, akkor mégse lehetek olyan rettenetes.

Kirázott a hideg, mert túlságosan is tisztán láttam magam előtt mindazt, amiről beszélt – az éjszakai sikátort, a rémült lányt, és mögötte a sötét férfit. És Edwardot, amint vadászik – borzalmas és csodálatos, mint egy fiatal isten, és nincs erő, amely az útjába állhat. Vajon hálás volt neki az a lány, vagy még jobban megrémült, amikor meglátta?

– De aztán, ahogy múlt az idő, kezdtem meglátni a szörnyeteget a tulajdon szememben. Óhatatlanul lelkiismeret-furdaláshoz vezetett az a sok kioltott emberélet, hiába érdemelték meg sorsukat az áldozataim. És akkor visszatértem Carlisle-hoz és Esméhez. Úgy fogadtak, mint a tékozló fiút. Ez több volt, mint amit érdemeltem.

Megálltunk a folyosó végén, a legutolsó ajtó előtt.

– Az én szobám! – Edward benyitott, és maga után húzott. Déli fekvésű szobája egyik fala ugyanolyan hatalmas ablak volt,

mint a lenti nagyszobáé. Úgy látszott, a ház teljes hátsó frontja üvegből van. Edward ablaka az Olympic Mountain erdejének ember nem járta sűrűjében kanyargó Sol Duc folyóra nézett. A hegyek sokkal közelebb voltak, mint képzeltem.

A nyugati falat teljes egészében zsúfolásig megrakott CD-állványok borították. Több CD volt itt, mint egy zeneműboltban. A sarokban a hifi berendezések csúcsmodellje. Ilyesmihez még hozzányúlni se merek, nemhogy bekapcsolni. Ágy sehol, csak egy széles, hívogató, fekete bőrkanapé. A padlón vastag, aranyszín szőnyeg, a falakon szőttesek, valamivel sötétebb árnyalatban.

– Az akusztika kedvéért? – találgattam. Kuncogva bólintott.

Főlkapta a távirányítót, és bekapcsolta a lejátszót. A halkan felcsendülő, lágy dzsessz úgy szólt, mintha a zenekar itt lenne velünk a szobában. Közelebbről is szemügyre vettem lélegzetelállító CD-gyűjteményét.

– Milyen rendszer szerint tárolod ezeket? – kérdeztem, mert képtelen voltam bármiféle rendszert felfedezni a címekben.

Csak fél füllel figyelt rám.

– Uhm, hát a megjelenés éve szerint, azon belül pedig aszerint, melyiket mennyire kedvelem – mondta szórakozottan.

Megfordultam, és láttam, hogy valahogy furcsán néz rám.

– Mi baj?

– Azt sejtettem, hogy meg fogok könnyebbülni. Most, hogy mindent tudsz rólunk, nem kell többé titkolóznom előtted. De arra nem számítottam, hogy ennél többet is fogok érezni. Hogy tetszik nekem ez a dolog. Hogy... boldog leszek tőle! – Vállat vont, és elmosolyodott.

– Ennek örülök! – Eddig attól félttem, megbánja, hogy mindebbe beavatott. Jó érzés volt, hogy nem így történt.

De aztán megint az arcomat fürkészte, és lehervadt a mosolya.

– Még mindig azt várod, mikor rohanok el sikoltozva, igaz? – találgattam.

Bólintott.

– Nem szeretnék kiábrándítani, de egyáltalán nem vagy olyan félelmetes, mint amilyennek képzeled magad. Ami azt illeti, én egy csöppet sem félek tőled! – hazudtam könnyedén.

Szemöldökét felvonva, hitetlenkedve meredt rám. Aztán hirtelen széles, gonosz mosoly terítette be a képét.

– Ezt most tényleg nem kellett volna mondanod!

Halkan felmordult, valahonnét a toroka mélyéből: ajkát hátrahúzta tökéletes fogsoráról. Hirtelen testtartást váltott, félig lelapult, izmai megfeszültek, olyan volt, mint egy ugrani készülő oroszlán.

Hátrálni kezdtem előle, és közben kihívóan incselkedtem.

– Úgysem teszed meg!

Nem láttam, ahogy rám vetette magát – túlságosan gyorsan történt. A következő pillanatban a levegőben találtam magam, aztán zuhantunk a kanapéra, az meg nekiszánkázott a falnak. A karja közben egész idő alatt, mint védelmező vaspánt fogott körül – jóformán meg se ütöttem magam. Levegő után kapkodva megpróbáltam kiszabadulni.

De Edward nem hagyta. Ehelyett összecsomagolt, és a mellére szorított, biztosabban tartott, mintha vasláncokkal fűzött volna magához. Rémülten pislogtam, de ura volt a helyzetnek, az arca nyugodt és kisimult, szeme a jókedvtől ragyogott.

– Mit is mondtál az előbb? – morogta játékosan.

– Azt, hogy egy nagyon-nagyon félelmetes szörnyeteg vagy! gúnyolódtam, bár

vagányságomat némileg csorbította, hogy még mindig alig kaptam levegőt.

– Így már sokkal jobb! – helyeselt.

–Jaj... – fészkelődtem. – Most már fölkelhetek? De csak nevetett.

– Bejöhetünk? – érdeklődött egy lágy hang a folyosóról. Próbáltam kiszabadulni a vasmarkok közül, de Edward mindössze eligazgatott kissé, így már valamivel illedelmesebben ültem z ölében. Aztán láttam, hogy Alice áll az ajtóban, mögötte Jasper. üngolt az arcom, de Edward csöppet sem zavartatta magát.

– Gyertek csak! – Edward még mindig halkán rotyogott.

Alice nem talált semmi kivetnivalót az ölekezésünkben: besétált, vagy inkább betáncolt kecsesen a szoba közepére, és leereszkedett a padlóra. Jasper azonban megtorpant, Edwardot méregette, én meg azon agyaltam, hogy biztos a köztünk lévő érzelmeket igyekszik elmérni a maga különleges érzékével.

– Úgy hangzott, mintha éppen elfogyasztanád Bellát ebédre, és azért jöttünk, hogy megkérdezzük, jut-e nekünk is belőle – közölte Alice.

Egy pillanatra a vér is meghűlt bennem, de aztán láttam, hogy Edward mosolyog – hogy Alice megjegyzésén-e, vagy az én reakciómon, azt nem tudtam eldönteni.

– Sajnálom, de nekem sem jut elég belőle – tiltakozott, és önfeledten magához szorított.

– Igazából – Jasper elmosolyodott, miközben beljebb lépett – azért jöttünk, mert Alice azt mondja, ma éjjel igazi, nagy vihar lesz, és Emmett játszani szeretne. Van kedved hozzá?

A szavakban külön-külön nem volt semmi különös, de így együtt zavarba hoztak. Bár azt sejtettem, hogy Alice alighanem megbízhatóbb időjós lehet, mint a meteorológusok.

Edward szeme felcsillant, de még habozott.

– Természetesen Bellát is el kell hoznod! – csiripelte Alice. Úgy rémlett, mintha Jasper gyors, figyelmeztető pillantást vetne rá.

– Van kedved eljönni? – kérdezte Edward izgatott, élénk arccal.

– Hát persze! – feleltem. Egy ilyen arcnak nem okozhattam csalódást. – Ehm, hová is?

– Előbb meg kell várnunk a mennydörgést, csak aztán kezdetjük a játékot, majd meglátod, miért.

– Hozzak esernyőt? Mindhárman hangosan felkacagtak.

– Hozzon? – kérdezte Jasper Alice-t.

– Ne! – vágta rá Alice habozás nélkül. – A vihar a város felé tart. A tisztáson nem fog esni.

– Akkor jó! – lelkesedett Jasper, és lelkesedése természetesen mindenkire átragadt. Azon vettem észre magam, hogy én is alig várom a játék kezdetét, ahelyett, hogy frászt kapnék.

– Kérdezzük meg Carlisle-t, beszáll-e ő is! – Alice felpattant, és a ajtóhoz szökkent, ruganyosságát egy balett-táncosnő is megirigyelhette volna.

– Mintha nem tudnád – ugratta Jasper, és a következő pillanatán már kinn is voltak a szobából. Mire észbe kaptam, már az ajtó ; becsukódott.

– Mit fogunk játszani? – kérdeztem.

– Te csak néző leszel – nyugtatott meg Edward. – Mi pedig baseballozni fogunk.

Égnek emeltem a szemem.

– Nahát, a vámpírok kedvelik a baseballt?

– Vérbeli amerikai időtöltés – közölte ünnepélyesen.

17. A JÁTÉK

AZ ESŐ ÉPPEN AKKOR KEZDETT SZEMERKÉLNI, amikor befordultunk az utcánkba. Egészen addig a legkisebb kétségem sem volt afelől, hogy velem marad abban a néhány köztes órában is, amelyet a való világban töltök.

És ekkor megpillantottam a Charlie felhajtóján parkoló fekete autót, egy viharvert, öreg Fordot – és Edward halkán, nyersen mormolt valamit, amit nem értettem.

Az eső elől az eresz alá húzódva ott állt Jacob Black, az apja tolószéke mögött. Billy arca kemény és szenttelen volt, s amikor Edward leparkolt a járda mentén, Jacob is rosszkedvűen nézett ránk.

– Hát, ez keresztbe tett. – Edward halk hangjából csak úgy sütött a düh.

– Azért jött, hogy figyelmeztesse Charlie-t? – találgattam. Én inkább rémült voltam, mint dühös. Edward némán bólintott, és összehúzott szemmel viszonzta Billy pillantását az eső függönyén keresztül.

Igazán örültem, hogy Charlie még nem ért haza.

– Bízd ezt rám! – kérleltem Edwardot. Sötét, kihívó tekintete megijesztett.

Nagy meglepetésemre bólintott.

– Igen, alighanem az lesz a legjobb. De légy óvatos! A gyerek semmit sem sejt az egészből!

Kissé felhúztam az orrom, amiért a „gyerek” szót használta.

– Jacob nem sokkal fiatalabb, mint én! – emlékeztettem. Rám nézett, a dühe hirtelen elpárolgott.

– Igen, tudom – biztosított egy mosollyal. Sőhajtozva a kilincsre tettem a kezem.

– Vidd be őket a házba – rendelkezett –, hogy el tudjak menni! Alkonyattájt érted jövök.

– Kéred a furgonom? – ajánlottam föl, de közben azon aggódtam, mit mondok majd Charlie-nak, hová lett a kocsí.

Edward legyintett.

– Gyalog gyorsabban hazaérek, mint ezzel a csotrogánnyal!

– Nem muszáj elmenned – mondtam vágyakozva. Gyászos arckifejezésem láttán Edward felkacagott.

– De, ami azt illeti, muszáj. Ha sikerült megszabadulnod tőlük – sötét pillantást vetett a két Black felé –, még mindig ott van Charlie: fel kell készítened rá, hogy bemutatom neki az új fiúdat!

Szélesen elvigyorodott, mind a harminckét foga kivillant. Felnyögtem.

– Kösz szépen!

– Nemsokára visszajövök! – ígérte csibészes, féloldalas mosolyával, melyet annyira szerettem. Újra a veranda felé pillantott, aztán előrehajolt, és gyorsan megcsókolt közvetlenül az állam alatt. A szívem egy pillanatra megállt, aztán vadul összevissza vert, és a szemem sarkából láttam, hogy Billy arca immár minden, csak nem szenttelen, keze a tolószéke karfáját markolta.

– Nemsokára! – hangsúlyoztam. Kinyitottam a kocsí ajtaját, és kiléptem az esőbe.

Éreztem a hátamban Edward tekintetét, miközben majdnem futva tettem meg az utat a könnyű, szemerkélő esőben a verandaig.

– Hello, Billy! Szia, Jacob! – üdvözöltem őket olyan derűsen, amennyire csak tőlem telt.

– Charlie nincs itthon. Remélem, nem vártok túl régóta!

– Nem túl régóta – mondta Billy fojtott hangon. Fekete szeme áthatóan meredt rám. – Csak ezt akartam odaadni neki. – Az ölében pihenő barna papírzacskóra mutatott.

– Köszönjük! – mondtam, bár fogalmam sem volt róla, mi lehet benne. – Nem jöttök be egy percre, hogy megszárítkozzatok?

Úgy tettem, mintha észre se venném, milyen feszült figyelemmel vizslat, ahogy kinyitom az ajtót, és előretessékelem őket.

– Ezt elvehetnem esetleg? – intettem a zacskó felé, és amikor megfordultam, hogy becsukjam az ajtót, engedélyeztem magamnak egy utolsó pillantást Edwardra. Ott várt, mozdulatlanul, a tekintete komoly.

– Talán be kellene tenni a hűtőbe! – jegyezte meg Billy, mikor átadta nekem a zacskót. – Harry Clearwater-féle házilag készített panír van benne sült halhoz, Charlie kedvence. A hűtőben szárazabb marad.

– Köszönjük! – ismételtem, de ezúttal őszintén. – Kezdem kifogyni az ötletekből, hogyan készítek el neki a halat, és ma este alighanem megint hoz egy újabb adagot.

– Már megint horgászni ment? – Billy szeme ravaszul megcsillant. – Odalenn, a szokott helyén? Lehet, hogy arra kerülök, és megkeresem.

– Nem – hazudtam gyorsan. – Ma valami új helyre készült... fogalmam sincs, hová.

Észrevette arcomon a riadalmat, és gondolkodóba esett. – Jake – mondta lassan –, behoznád Rebecca legújabb fényképét a kocsiból? Azt is itt akarom hagyni Charlie-nak.

– Hol van? – Jacob durcásan bámulta a padlót.

– Azt hiszem, a csomagtartóban – felelte Billy. – Szerintem legalul lesz!

Jacob kikullogott az esőbe.

Billyvel némán néztük egymást. Néhány másodperc múlva a csend kezdett kínossá válni, úgyhogy megfordultam, és elindultam a konyha felé. Billy követett: hallottam, ahogy a nedves kerekek megnyikordulnak a linóleumon.

Besuvasztottam a zacskót a hűtő már amúgy is zsúfolt, felső polcára, és szembefordultam vele. Billy barázdált arcából nem tudtam kiolvasni semmit.

– Charlie még sokáig nem jön haza! – közöltem csaknem gorombán.

Bólintott, de nem mondott semmit.

– Még egyszer köszönöm a panírt – részemről ez már célzatos volt.

Billy újra bólintott. Sóhajtván keresztbe fontam a karomat a mellemen.

Megérezhette, hogy felhagytam az udvariaskodással.

– Bella... – kezdte, aztán habozva elhallgatott. Vártam.

– Bella – kezdte újra –, Charlie az egyik legjobb barátom.

– Úgy vettem észre – folytatta mély, dörmögő hangján, minden szót gondosan artikulálva –, hogy sok időt töltesz az egyik Cullen fiúval.

– Igen – ismételtem kurtán. Billy szeme összeszűkült.

– Lehet, hogy nem rám tartozik, de azt hiszem, ez nem túl jó ötlet.

– Igaz! – vettem oda keményen. – Csakugyan nem tartozik! Ellenséges hangom hallatán fölfonta öszülő szemöldökét.

– Talán nem tudod, de a Cullen-családnak igen rossz híre van a rezervátumban.

– Ami azt illeti, tudok róla! – vágtam vissza keményen. Ez meglepte. – De a rossz hírekre nem szolgálhattak rá, igaz? Mivel Cullenék soha be nem teszik a lábukat a rezervátumba, ugye? – Láttam rajta: meghökkent, hogy ilyen nyíltan emlékeztettem a paktumra, amely megvédelmezte, ugyanakkor kötelezte is a törzsét.

– Ez igaz – ismerte el, és óvatos pillantást vetett rám. – Úgy látom, te... sokat tudsz Cullenékről. Többet, mint hittem.

Farkasszemem néztem vele.

– Talán még annál is többet.

Elhúzta a száját, miközben fontolóra vette, amit mondtam.

– Talán igen – ismerte el, de aztán megvillant a szeme, jelezve, hogy átlát rajtam. – Na és Charlie is ilyen tájékozott, mint te?

Mi tagadás, megtalálta a rést a pajzson.

– Charlie nagyon kedveli Cullenéket – próbáltam kitérni a válasz elől. Billy nagyon jól értette, mit jelent ez a köntörfalazás. Az arcán szomorúságot láttam, meglepetést nem.

– Lehet, hogy nem tartozik énrám ez a dolog – mondta. – De talán Charlie-ra igen.

– Mivel elsősorban rám tartozik, annak eldöntése is rám tartozik, hogy Charlie-ra tartozik-e vagy sem, rendben?

Annyira igyekeztem, hogy semmi kompromittálót ne mondjak, hogy végül abban sem voltam biztos, hogy egyáltalán megértette ezt a zavarosra sikeredett kérdést. De úgy tűnt, igen. Gondolkodott egy kicsit, miközben az eső a háztetőn kopogott – más hang nem is törte meg a csöndet.

– Igen – adta meg magát végül. – Azt hiszem, ez is csak rád tartozik.

Felsőhajtottam.

– Kösz, Billy!

– De azért jól gondold meg, mit csinálsz, Bella! – unszolt.

– Rendben – vágtam rá.

Billy összevonta a szemöldökét.

– Ezt úgy értettem, hogy ne csináld, amit csinálsz!

A szemében nem láttam semmi mást, csak irántam érzett aggodalmat, és nem tudtam mit felelni.

Ebben a pillanatban a bejárati ajtó hangosan bevágódott.

– Feltúrtam az egész kocsit, de nincs ott semmiféle fénykép! – Jacob panaszos hangja előbb ért el hozzánk, mint ő maga. Pólója elázott, és a hajából is csöpögött a víz.

– Nahát... – horkant fel Billy, és mire megfordult a tolószékével, hogy szembenézzen a fiával, közönyös képet vágott. – Biztos otthon felejtettem.

Jacob teátrálisan pislogott a plafonra.

– Nagyszerű!

– Nos akkor, Bella, mondd meg Charlie-nak – Billy elhallgatott egy pillanatra, mielőtt folytatta –, hogy beugrottunk egy kicsit!

– Megmondom – motyogtam.

– Máris megyünk? – kérdezte Jacob meglepetten.

– Charlie ma későn jön haza! – magyarázta Billy, miközben elgördült a székével Jacob mellett.

– Ó... – Jacob csalódottnak tűnt. – Hát akkor, gondolom, majd legközelebb beszélgetünk, Bella.

– Persze – feleltem.

– Vigyázz magadra! – intett Billy. Nem feleltem.

Jacob kiségitette az apját az ajtón. Kurtán utánuk intettem, miközben gyors pillantást vettem immár üres furgonomra, aztán még mielőtt elhajtottak volna, bevágtam az ajtót.

Egy percig csak álltam az előszobában, hallottam őket kitolatni és elhajtani. Nem moccantam, vártam, hogy csillapuljon az ingerültségem és a nyugtalanságom. Amikor a feszültség végre enyhült, fölmentem, hogy elegánsra hangolt délutáni szerelésemet valami kényelmesebbre cseréljem.

Egy csomó felsőrészt felpróbáltam, de nem tudtam eldönteni, mire számítsak este. Minél többet gondoltam arra, ami vár rám, annál jelentéktelenebbnek tűnt az imént lezajlott incidens. Most, hogy sem Jasper, sem Edward nem volt a közelemben, szabad folyást engedtem korábban elfojtott reakcióimnak. Gyorsan lettem róla, hogy alkalomhoz illő öltözéket keressek – magamra kaptam egy régi flanelinget és egy farmert –, mert rájöttem, hogy úgyis dzsekiben leszek egész éjszaka.

Megszólalt a telefon, én meg ész nélkül rohantam fölvenni. Egyeden hangra vágytam, minden más hang csak csalódást okozhatott. Közben tudtam, hogy ha ő akarna beszélni

velem, akkor egyszerűen előtűnne a semmiből.

– Halló! – szóltam bele a kagylóba kifulladásra.

– Bella? Én vagyok az! – hallottam Jessica hangját.

– Ó, szia, Jess! – Visszaküzdöttem magam a valóságba. Úgy tűnt, mintha nem is napokkal, hanem hónapokkal ezelőtt beszéltem volna utoljára Jessicával. – Milyen volt a bál?

– Fantasztikus! – lelkesedett Jessica, és máris hozzáfogott, hogy percről percre elmesélje az előző estét. Én a megfelelő időpontokban felnyögtem, hogy: óh! és ah!, de nem nagyon sikerült odafigyelniem. Jessica, Mike, a bál, az iskola – most valahogy mindegyik lényegtelennek tűnt. Állandóan az ablakot lestem, próbáltam eldönteni, alkonyodik-e már a nehéz felhők mögött.

– Hallottad egyáltalán, amit mondtam, Bella? – kérdezte Jess ingerülten.

– Bocs, nem figyeltem. Mit mondtál?

– Azt, hogy Mike megcsókolt! Hát nem hihetetlen?

– Ez nagyszerű, Jess! – helyeseltem.

– Na és te mit csináltál tegnap? – szegezte nekem a kérdést Jessica, még mindig sértődötten, amiért nem mutattam az elvárt érdeklődést. Vagy azért, mert nem kértem, hogy részletezze.

– Semmi különös. Kinn tébláboltam a szabadban, és élveztem a napsütést.

Hallottam, amint Charlie kocsija behajt a garázsba.

– Edward Cullen jelentkezett azóta?

Csapódott a bejárati ajtó, Charlie matatása hallatszott, ahogy elrámolja a horgászfelszerelését.

– Ööö... – Fogalmam sem volt, mit adtam be neki legutóbb.

– Hello, kislány! – rikkantotta Charlie, miközben belépett a konyhába. Üdvözlésképpen odaintettem neki.

Jess meghallotta a hangját.

– Ja, hallom, apád is ott van. Semmi baj, majd holnap beszélgetünk. Akkor viszlát matekon!

– Viszlát, Jess! – Letettem a kagylót. – Szia, apu! – mondtam. Charlie a kezét sikálta a mosogató csapjánál. – Hol van a hal?

– Beraktam a hűtőbe.

– Megyek, kiveszek párat, mielőtt megfagyna. Billy itt járt ma délután, és hozott egy adag Harry Clearwater-féle panírt! – Sikerült a hangomba némi lelkesedést csempésznem.

– Tényleg? – Charlie szeme felragyogott. – Az a kedvencem! Charlie összetakarított, én pedig nekiálltam vacsorát készíteni.

Nem telt bele sok idő, már ott is ültünk az asztalnál, és némán ettünk. Charlie-nak ízlett az étel. Én pedig törtem a fejem, hogyan hajtsam végre a megbízatásomat, próbáltam kitalálni, hogyan tudnám bedobni a témát.

– Mit csináltál ma egész nap? – Charlie kérdése rezzentett föl töprengésemből.

– Hát délután csak itt tébláboltam a ház körül... -Jobban mondván a délután egy igen kis részében, tettem hozzá gondolatban. Megpróbáltam szenvtelen hangon beszélni, de a gyomrom összeszorult. – Délelőtt pedig átmentem Cullenékhoz.

Charlie kezéből kiesett a villa.

– Te Dr. Cullen lakásán jártál? – álmélkodott.

Úgy tettem, mintha nem venném észre, mennyire meghökkent. – Aha.

– De mi a csudát csináltál ott? – Még mindig nem vette föl a villáját.

– Hát igazából Edward Cullennel randizom ma este, és be akart mutatni előtte a szüleinek.

– Charlie úgy festett, mint akit menten megüt a guta. – Apu? Apu, jól vagy?

– Te Edward Cullennel találkozgatsz? – mennydörögte. Hajjaj...

– Eddig azt hittem, kedveled Cullenéket!
– Túl öreg hozzád!
– Az osztálytársam! – vetettem ellene, bár Charlie közelebb járt az igazsághoz, mint sejtette.
– Várjál csak... – emelte fel a kezét. – Melyik is az az Edwin?
– Edward. A legfiatalabb, akinek olyan vörösésbarna haja van. – És aki gyönyörű, mint egy isten, folytattam magamban.
– Na jó, ez már valamivel... – hápogott – valamivel elfogadhatóbb, gondolom. Nem tetszik nekem az a nagy darab testvére. Biztosan nagyon rendes fiú, meg minden, de túl... érettnak tűnik hozzád. Ez az Edwin a fiú?
– Edwardnak hívják, apu.
– Udvarol?
– Valami olyasmi.
– A minap még azt mondtad, nincs a városban olyan fiú, aki érdekelne! – De közben újra felvette a villáját, úgyhogy a nehezen túljutottunk.
– Edward nem is a városban lakik.
Lesújtó pillantást vetett rám, de közben tovább rágott.
– És különben is – folytattam –, még nagyon kezdeti stádiumban van a dolog. Úgyhogy ne is hozzád zavarba ezzel az udvarlás-szöveggel, jó?
– Mikor jön érted?
– Pár percen belül itt lesz.
– És hová akar vinni téged? Hangosan felnyögtem.
– Tisztára, mint a spanyol inkvizíció. Baseballozni fogunk a családjával.
A homloka ráncba szaladt, de aztán felkuncogott.
– Azt akarod mondani, hogy baseballozni fogsz? Te?
– Hát, azt hiszem, többnyire inkább csak nézni fogom.
– Te nagyon odalehetsz ezért a fiúért! – jegyezte meg gyanakodva.
Fölsóhajtottam, és égnek emeltem a szememet, hogy érzékeltessem vele, képtelenségeket beszél.
Ekkor meghallottam a motorzajt, Edward kocsija megállt a házunk előtt. Felpattantam, és hozzáfogtam, hogy elmosogassak.
– Hagyd csak, most az egyszer én is elmosogathatok. Úgyis túlságosan elkényeztetsz!
Megszólalt a csengő, és Charlie a bejárathoz masírozott, velem a sarkában.
Eddig észre se vettem, hogy zuhog odakint. Edward ott állt a veranda lámpájának fénykörében, és úgy festett, mint egy esőkabátot reklámozó férfi modell.
– Gyere beljebb, Edward!
Fellélegeztem, hogy Charlie mégsem tévesztette el Edward nevét.
– Köszönöm, Swan rendőrfőnök úr! – mondta Edward tiszteletteljes hangon.
– Szólíts nyugodtan Charlie-nak! Add csak ide a dzsekidet, fölakasztom.
– Köszönöm, uram.
– Foglalj helyet, Edward! Grimaszt vágtam.
Edward könnyedén leereszkedett az egyetlen székre, így én kénytelen voltam Swan rendőrfőnök mellé ülni a díványra. Gyorsan Edwardra öltöttem a nyelvem, ő pedig válaszként rám kacsintott Charlie háta mögül.
– Hallom, baseballmeccsre viszed a lányomat! – Talán csak Washington államban nem tűnik fel senkinek, hogy a szakadó eső nemigen kedvez a szabadtéri sportoknak.
– Igen, uram, úgy tervezzük! – Edward szemlátomást nem lepődött meg rajta, hogy megmondtam apámnak az igazat. Persze, lehet, hogy kihallgatott bennünket.
– Hát nem semmi, hogy ilyesmire rá tudtad venni! – Charlie felnevetett, és Edward is vele

kacagott.

– Oké! – pattantam fel. – Most már eleget humorizáltatok az én rovásomra. Akár mehetünk is! – Kisiettem az előszobába, és fölvettem a dzsekimet. Apám és Edward követtek.

– De ne maradj túl sokáig, Bell!

– Ne aggódjon, Charlie, korán hazahozom! – ígérte Edward.

– Aztán vigyázz a lányomra, rendben? Felnyögtem, de azok ketten tudomást sem vettek rólam.

– Biztonságban lesz velem, uram, ezt megígérem.

Charlie nem kételkedhetett Edward őszinteségében, mert az csak úgy süttött minden szavából.

Méltóságteljesen kivonultam. Mindketten nevettek, Edward elindult utánam.

A verandán földbe gyökerezett a lábam. Furgonom mögött egy dzsip állt, egy valóságos szörnyeteg. A kereke magasabban volt, mint a derekam. A fényszórókat meg a hátsó lámpákat fémrács védte, az ütközőhöz négy jókora reflektort erősítettek. A motorháztető vörösen csillogott. Charlie halkan füttyentett.

– Ne felejtsd el bekapcsolni a biztonsági övet! – Csak ennyit bírt kinyögni.

Edward követett az utasülés felőli ajtóhoz, és kinyitotta előttem. Felmértem, milyen távol van az ülés, és ugráshoz készülődtem. Edward felsóhajtott, aztán egy kézzel felemelt. Szívből reméltem, hogy Charlie nem vette észre.

Miközben normális, emberi tempóban megkerülte a kocsit, hogy a volánhoz üljön, megpróbáltam bekapcsolni a biztonsági övet. De túlságosan sok szíjat-csatot találtam.

– Mi ez a sok izé?

– Terepautózásra kitalált biztonsági hám.

– Hűha!

Megpróbáltam összehozni a megfelelő csatot a megfelelő szíjjal, de nem volt könnyű dolgom. Edward megint sóhajtott, és odahajolt, hogy segítsen. Hálát adtam az égnek, amiért olyan sűrűn esik, hogy alig látom Charlie-t és a verandát. Így ő sem láthatta, ahogy Edward keze megpihen a nyakamon, és végigsimítja a kulcscsontomat. Fölhagytam a próbálkozással, hogy hasznossá tegyem magam, ehelyett arra koncentráltam, hogy ne ájuljak el.

Edward végül indított, és a motor dorombolva életre kelt. Hamar magunk mögött hagytuk a házat.

– Milyen... ühm... nagy dzsiped van!

– Emmetté. Gondoltam, nem szeretnéd futva megtenni az egész utat.

– Hol tartjátok ezt a valamit?

– Az egyik melléképületet garázzsá alakítottuk.

– Te nem akarod bekapcsolni a biztonsági övedet? Hitetlenkedő pillantást vetett rám.

Aztán hirtelen leesett a tantusz.

– Azt mondod, az egész utat? Vagyis egy részét mégiscsak futva fogjuk megtenni? – A hangom néhány oktávval magasabbra csúszott a megszokottnál.

Magabiztosan elvgyorodott.

– Te nem fogsz futni.

– Azt nem, viszont hányingerem lesz.

– Csak tartsd csukva a szemed, és nem lesz semmi bajod! Az ajkamba harapva próbáltam leküzdeni a pánikot. Odahajolt hozzám, hogy csókot nyomjon a fejem búbjára, aztán felnyögött. Értetlenül néztem rá.

– Olyan jó illatod van az esőben! – panaszkolta.

– A szó jó vagy rossz értelmében? – kérdeztem óvatosan. Felsóhajtott.

– Mindkettőben, mindig mindkettőben!

Nem tudom, miként találta meg az utat abban a sötétben és zuhogó esőben, de valahogy

mégis sikerült rábukkannia egy mellék-útra, mely inkább hegyi ösvény volt. Hosszú ideig megnyikkanni sem bírtam, úgy pattogtam le-föl az ülésen, mint egy légkalapács. Edward azonban élvezte a dolgot, egész úton vigyorgott.

Aztán elértük az ösvény végét: a fák a dzsip három oldalán áthatolhatatlan, zöld falat alkottak. Az eső már csak szemerkélt, és pillanatról pillanatra enyhült, az ég mind nagyobb foltokban derengett elő a felhők mögül.

– Sajnálom, Bella, innentől gyalog kell mennünk.

– Tudod mit? Inkább itt megvárlak.

– Hová lett a bátorságod? Ma délelőtt még nagy volt a szád.

– Még nem hevertem ki a legutóbbit. – Létezik, hogy az csak tegnap történt?

Egy szempillantás alatt az oldalamnál termett, és a szíjakat kezdte kioldozgatni.

– Ezt majd én megoldom, te csak menj! – tiltakoztam.

– Hmmm... – mondta eltöprengve, miközben gyorsan befejezte kiszabadításomat. – Úgy látom, módosítanom kell némileg a memóriádat...

Mielőtt felelhettem volna, kirántott a dzsipből, és talpra állított odakinn. Már csak alig-alig szemerkélt, Alice-nak igaza volt.

– Módosítani? A memóriámat? – Ideges lettem.

– Valami olyasmi! – Merően nézett rám, de szemében vidámság csillogott. A fejem két oldalán a dzsipnek támaszkodott, és előre hajolt, amivel arra kényszerített, hogy az ajtóhoz préselődjek. Még közelebb hajolt, az arca néhány ujjnyira volt az enyémtől. Nem volt hová menekülnöm.

– Mondd csak – lehelte, amikor az illata már kezdte összezavarni a gondolataimat –, mitől is félsz tulajdonképpen?

– Hát, például attól, hogy nekimegyünk egy fának... – Nagyot nyeltem. – ... meg attól, hogy meghalok. És hogy hányni fogok.

Elfojtott egy mosolyt. Aztán lehajtotta a fejét, és hideg ajkával gyöngéden megérintette a gödröcskét a nyakam tövénél.

– Még most is félsz? – mormolta bele a bőrömbe.

– Igen. – Keményen próbáltam koncentrálni. – Attól, hogy fának ütközünk, és a hányingertől.

Az orra hegye végigsúrolta a bőrömet a nyakamtól az állam hegyéig. A lélegzete csiklandozott.

– És most? – suttogta bele az államba.

– Fák! – ziháltam. – Tengeribetegség!

Megcsókolta a szemhéjamat.

– Bella, ugye nem gondolod komolyan, hogy én nekimegyek egy fának?

– Te nem, de én igen! – mondtam nem túl nagy meggyőződéssel. Edward észrevette, hogy a győzelem küszöbén áll.

Lassan végigcsókolta az arcomat, aztán megállt, pontosan a szájam sarkánál.

– Hagynám, hogy egy fa ártsen neked? – Az ajka lehetőfinoman súrolta reszkető alsó ajkamat.

– Nem – nyögtem. Volt még egy második része is zseniális védőbeszédemnek, de az valahogy nem akart az eszembe jutni.

– Na látod! – mondta, és az ajka lassan az enyémre csúszott. – Nincs mitől félni, igaz?

– Nincs – sóhajtottam, és megadtam magam.

Ekkor a két tenyere közé fogta az arcomat, majdnem durván, és istenigazában csókolni kezdett, ajka szorosan tapadt az enyémhez.

Nincs mentségem arra, amit tettem. Igazán több eszem lehetett volna. És mégsem tudtam megállni, hogy ugyanúgy reagáljak, mint az első alkalommal. Ahelyett, hogy szép nyugodtan,

mozdulatlanul álltam volna, a karom önkéntelenül Edward nyakára fonódott, és a testem hirtelen hozzátapadt az ő kőszobor alakjához. Sóhajtottam, és elnyílt az ajkam.

Edward hátratántorodott, és lesöpörte magáról a karomat.

– Az ördögbe is, Bella! – tört ki, zihálva. – Te leszel a halálom, esküszöm, hogy az leszel!

Előredőltem, és megtámaszkodtam a térdemen, nehogy elessek.

– De hiszen te elpusztíthatatlan vagy! – motyogtam levegő után kapkodva.

– Én is azt hittem, amíg veled nem találkoztam. És most menjünk innét, mielőtt valami igazán nagy butaságot csinállok! – dörmögte.

A hátára vetett, ahogy előző nap is tette, de úgy éreztem, külön erőfeszítésébe kerül, hogy olyan gyöngéd legyen, mint amilyen volt. Átkulcsoltam lábammal a derekát, a karommal meg olyan szorosan átfontam a nyakát, hogy majdnem megfojtottam.

– El ne felejtsd behunyni a szemed! – intett szigorúan. Gyorsan beletemettem az arcomat a lapockájába meg a tulajdon

karomba, és szorosan lehunytam a szemem.

És jóformán észre sem vettem, hogy megmozdulunk. Éreztem, hogy suhan a levegőben, de olyan simán, mintha csak sétált volna. Néha elfogott a kísértés, hogy kukucskáljak: most is úgy repül-e az erdőn keresztül? De ellenálltam, nem érte volna meg azt a rettenetes szédülést. Beértem annyival, hogy figyeltem, amint egyenletesen ki-be lélegzik.

Észre sem vettem, hogy megálltunk, míg hátra nem nyúlt, hogy megérintse a hajam.

– Megérkeztünk, Bella!

Végre ki mertem nyitni a szemem, csakugyan egy helyben álltunk. Nagy nehezen lefejtettem Edwardról megmerevedett karomlábam, és kecsesen fenékre estem.

– A francba – fújtam a nedves földre huppanva.

Edward szemlátomást nem tudta eldönteni, az előbbieik miatt mérgeződjön-e még, vagy nyugodtan szórakozzon rajtam. De aztán látványom eldöntötte a dolgot, és harsány kacagásra fakadt.

Föltápáskodtam, rá se néztem, miközben lesöpörtem a dzsekimre tapadt földet és páfrányt. Edward ezen csak még jobban nevetett. Bosszús, ámde öles léptekkel indultam az erdő felé. A következő pillanatban ott éreztem Edward karját a derekamon.

– Hová mész, Bella?

– Baseballmeccset nézni. Téged, úgy látom, már nem érdekel a játék, de a többiek biztosan nélküled is remekül szórakoznak majd.

– Rossz irányba indultál.

Megfordultam, és elindultam az ellenkező irányba. Elkapta a derekamat.

– Ne mérgeződj már, tényleg nem tudtam megállni nevetés nélkül. Látnod kellett volna, milyen képet vágtál! – Megint kuncogni kezdett, de aztán erőt vett magán.

– Aha, szóval kizárólag neked szabad mérgeződnöd? – ripakodtam rá.

– Én nem voltam rád mérges.

– „Bella, te leszel a halálom!” – idéztem savanyúan.

– Ez egyszerű ténymegállapítás volt.

Megint el akartam fordulni tőle, de szorosan tartott.

– Dühös voltál! – kötöttem az ebet a karóhoz.

– Igen.

– De az előbb még azt mondtad...

– Hogy nem rád voltam dühös. Hát nem látod, Bella? – Hirtelen nagyon komoly lett, minden incselkedés eltűnt a hangjából. – Hát nem érted?

– Mit kellene megértenem? – kérdeztem. Hirtelen hangulatváltozása sokkal jobban összezavart, mint a szavai.

– Sose vagyok dühös rád... hogy is lehetnék? Valakire, aki ilyen bátor, bizalommal teli... melegszívű, mint te.

– De akkor miért? – suttogtam, azokra az alkalmakra gondolva, amikor hirtelen támadó, sötét rosszkedvében eltaszít, s amit én mindig úgy értelmeztem, hogy dühös rám, és teljes joggal.

Dühös a gyöngeségem, a lassúságom, a kiszámíthatatlan emberi reakcióim miatt...

Óvatosan a két tenyere közé fogta az arcomat.

– Saját magamra vagyok dühös – mondta lágyan. – Azért, mert úgy látom, képtelen vagyok rá, hogy ne tegyelek ki komoly veszélynek. A puszta létezésemmel veszélybe sodorlak. Néha valósággal gyűlölöm magamat. Erősebbnek kéne lennem, képesnek arra, hogy...

Befogtam a tenyeremmel a száját.

– Ne!

Megfogta a kezemet, elvette az ajkáról, de az arcához simította.

– Szeretlek – mondta. – Gyöngé mentség arra, amit teszek, de azért igaz.

Ez volt az első alkalom, hogy nyíltan kimondta: szeret. Ő talán nem volt ennek tudatában, de én annál inkább.

– Most pedig, légy szíves, próbálj rendesen viselkedni! – kérte, aztán lehajolt, és az ajka lágyan súrolta az enyémet.

Illedelmesen, mozdulatlanul álltam. Aztán felsóhajtottam.

– Megígérted a rendőrfőnököknek, hogy korán hazaviszel, nem emlékszel? Úgyhogy jobb, ha most megyünk.

– Igenis, hölgyem!

Szomorkásán elengedte a derekamat, csak a kezemet fogta továbbra is. Elindultunk a magas, nedves páfrányok és mohával borított fatörzsek között, megkerültünk egy vaskos kanadai fenyőt, és már ott is voltunk egy hatalmas, hegylánccal körbevett nyílt mező peremén. Kétszer akkora volt, mint a legnagyobb baseballstadion.

A többiek már mind ott voltak: Esme, Emmett és Rosalie egy kopár sziklanyúlványon ültek úgy százlépésnyire. Jóval távolabb Jasper és Alice, legalább negyed mérföld távolságra álltak egymástól, és úgy tűnt, ide-oda dobálnak valamit, de labdát egyáltalán nem láttam. Carlisle mintha éppen a pályát jelölte volna ki, de hogy a csudába lehetnek olyan messzire egymástól?

Amikor előléptünk a fa mögül, a sziklán ülő három alak felállt. Esme elindult felénk. Emmett követte, de előbb még hosszú pillantást vetett Rosalie hátára. Rosalie kecsesen fölemelkedett, aztán nagy léptekkel megindult a mező felé, ránk se nézve. A gyomrom kínosan görcsbe rándult.

– Téged hallottunk az előbb, Edward? – kérdezte Esme.

– Mintha egy medve fuldokolt volna – vigyorgott Emmett. Tétován Esmére mosolyogtam.

– Igen, ő volt az.

– Bella megnevetett, ha nem is szándékosan – közölte Edward, visszaadva a kölcsönt.

Alice szaladni, jobban mondva táncolni kezdett felénk. A lábunktól hajszálnyira kecsesen lefékezett.

– Idő van – jelentette be.

Amint kimondta, a mennydörgés moraja rázta meg az erdőt, aztán a vihar nagy csattanással nyugatnak fordult, a város felé.

– Félelmetes, mi? – kérdezte Emmett barátságosan, és rám kacsintott.

– Gyerünk már! – Alice Emmett keze után nyúlt, és elszáguldottak a túlméretezett pálya felé. Alice úgy szökellt, mint egy gazella. Emmett majdnem ugyanolyan kecsesen és éppen olyan gyorsan futott, bár róla senkinek nem gazella jutott az eszébe.

– Akarsz látni egy igazi, jó kis meccset? – kérdezte Edward élénken ragyogó szemmel.

Megpróbáltam kellőképpen lelkesedni:

– Hajrá, mieink!

Edward összeborzolta a hajamat, aztán a másik kettő nyomába eredt. Ő sokkal lendületesebb volt náluk, inkább egy gepárdra emlékeztetett, és egykettőre beérte őket. Olyan kecsesen és erőteljesen mozgott, hogy a látványtól elállt a lélegzetem.

– Lemenjünk? – kérdezte Esme lágy, dallamos hangon. Csak ekkor döbbsentem rá, hogy tátott szájjal bámulok Edward után. Gyorsan összekaptam magamat, és bólintottam. Esme változatlanul tartotta köztünk a két lépés távolságot – azért ilyen óvatos, mert nem akar megijeszteni? Hozzám igazította a lépteit, és semmi jelét nem adta, hogy zavarná ez a lassú tempó.

– Te nem játszol? – kérdeztem szégyenlősen.

– Nem, én inkább bíraskodom és ügyelek, hogy tisztességesen játsszanak – magyarázta.

– Mert különben csalnának?

– Mi az hogy! Hallanod kellene, hogy vitatkoznak egymással. Bár ami azt illeti, szerintem jobb, ha nem hallod, még azt hinnéd, egy farkasfalka nevelte őket!

– Ez úgy hangzott, mintha az én anyukám mondta volna! – nevettem meglepetten.

Esme is kacagott.

– Hát tényleg, sok szempontból a gyerekeimnek tekintem őket. Soha nem tudtam egészen elfojtani az anyai ösztöneimet. Edward nem mondta, hogy volt egy gyerekem, aki meghalt?

– Nem – mormoltam döbbsenten, és kapkodva találgattam, melyik életére is gondolhat.

– Igen, ő volt az első és egyetlen kisbabám. Csak pár napig élt szegényke – sóhajtott. – A halála összetörte a szívemet, azért is ugrottam le arról a szikláról, tudod – tette hozzá tárgyilagosan.

– Edward csak annyit mondott, hogy le., le... leestél – dadogtam.

– Hiába, Edward igazi gentleman! – Elmosolyodott. – Edward volt az első az új fiaim közül. Mindig is így gondoltam rá, bár ha úgy vesszük, idősebb nálam. – Melegen mosolygott. – Ezért is örülök annyira, hogy megtalált téged, drágám! – Ez a becéző megszólítás Esme szájából egészen természetesen hangzott. – Olyan sokáig volt magányos farkas... Fájt látni, hogy annyira egyedül van!

– Szóval akkor nem bánod? – kérdeztem tétován. – Azt, hogy én... nem a megfelelő személy vagyok számára?

– Nem – felelte elgondolkodva. – Ha egyszer te kellesz neki... Valahogy majd elrendeződnek a dolgok – mondta, de a homloka ráncba szaladt az aggodalomtól. Újra felhangzott a mennydörgés.

Esme megállt: úgy látszik, elértük a pálya szélét. A játékosok már felálltak. Edward volt a legtávolabb, a mező bal oldalán, Carlisle az első és második alappont között állt, a labda pedig Alice-nál – ő volt a dobó.

Emmett egy alumínium ütőt lóbált, olyan lendülettel, hogy szinte nem is látszott mozgás közben. Mire rájöttem, hol a posztja, már ott is termett a helyén – bár szerintem képtelenül messze a dobótól. Jasper néhány lépésnyire mögötte állt, ő volt a másik csapat fogójátékosa. Természetesen egyikük sem viselt kesztyűt.

– Rendben! – kiáltotta Esme olyan tisztán csengő hangon, hogy még Edwardnak is hallania kellett, akármilyen messze volt is. – Dobás indul!

Alice egyenesen állt, megtévesztően mozdulatlanul. Az ő stílusa, úgy tűnt, a lopakodás, nem a megfélemlítő rámenősség. Két kézzel tartotta a labdát, derékmagasságban, aztán hirtelen, ahogy a kobra lesújt, jobb keze előreleandult, és a labda Jasper tenyerében csattant.

– Ez akkor most strike volt? – kérdeztem suttogva Esmét.

– Ha nem érte az ütő, akkor igen – felelte.

Jasper visszahajította a labdát Alice tenyerébe. Alice megengedett magának egy gyors vigyort. Aztán a keze újra meglendült.

Ez alkalommal az ütőnek sikerült idejében eltalálnia a szinte láthatatlan labdát. Az ütközés fülsiketítő volt: a hegyek visszaverték a hangokat – most értettem csak meg, miért várták meg a vihart, hogy elkezdjenek játszani.

A labda meteorként száguldott a pálya fölött, és eltűnt az erdőben.

– Ebből hazafutás lesz – mormoltam.

– Várd ki a végét! – figyelmeztetett Esme. Fölemelt kézzel, feszülten figyelt. Emmettből csak egy elmosódó, alappontok körül cikázó csík látszott, Carlisle ott rohant a nyomában. Edwardot sehol sem láttam.

– Kint van! – kiáltotta Esme tisztán csengő hangon. Hitetlenkedve bámultam, amint Edward előszökken a fák közül, felemelt kezében a labdával, és olyan szélesen vigyorog, hogy még onnan messziről is látni lehet.

– Emmett ütései a legerősebbek – magyarázta Esme –, de Edward fut a leggyorsabban.

A meccs folytatódott, én meg csak bámultam. A labda olyan elképesztő gyorsasággal repkedett ide-oda, és a játékosok olyan hihetetlen tempóban száguldottak körbe a pályán, hogy lehetetlen volt szemmel követni őket.

Közben rájöttem, hogy még valamiért vártak a játékkal addig, amíg ki nem tört a vihar: Jasper, amikor megpróbálta kikerülni Edwardot, aki soha nem hibázott, Carlisle felé ütött egy földi labdát. Carlisle belerohant a labdába, aztán versenyt futott Jasperrel az első alappontig. Amikor összeütköztek, mintha két súlyos sziklatömb csattant volna egymáshoz. Felugrottam ijedtemben, de aztán láttam, hogy a hajuk szála se görbült.

– Semmi baj! – kiáltotta Esme nyugodt hangon.

Emmették vezettek egy ponttal – Rosalie-nak sikerült körbepülnie a bázisokat, miután megérintette Emmett egyik hosszú, repülő labdáját –, amikor Edward megkapta a harmadik „out”-ját és ki kellett állnia a játékból. Odafutott hozzám, és csak úgy vibrált az izgalomtól.

– No, mi a véleményed?

– Egy dolog biztos. Többé képtelen leszek végigülni az unalmas, öreg Major League baseballmeccseit.

– Mert eddig olyan sokszor végigülted! – nevetett.

– Kicsit csalódott vagyok – ugrattam.

– De miért? – kérdezte értetlenül.

– Olyan szép lett volna, ha kiderül, hogy van legalább egy dolog a világon, amit nem csinálsz tökéletesebben minden más földi halandónál!

Rám villantotta azt a bizonyos féloldalas mosolyát.

– Én jövök! – mondta, azzal eliramodott a hazai bázis felé.

Okosan játszott, alacsonyan tartotta a labdát, kívül Rosalie mindig tette kész kezének hatósugarán, és villámgyorsan két bázis előnyre tett szert, mielőtt még Emmett újra játékba hozhatta volna a labdát. Carlisle egyet olyan messzire elütött – majd belesüketültem –, hogy ő is, Edward is megtették a teljes kört. Alice kecsesen gratulált mindkettőnek egy-egy pacsival.

A továbbiakban az eredmény minduntalan változott, ők pedig utcakölyköket megszegyenítő szidalmakat vagdostak egymás fejéhez. Esme időnként rájuk förmedt, hogy viselkedjenek tisztességesen. A mennydörgés tovább robajlott a távolban, de mi szárazon megúsztuk, ahogy Alice jósolta.

Carlisle-ra került az ütés sora, Edward volt a fogó, amikor Alice hirtelen fölszisszent. Én persze Edwardot bámultam, mint rendesen, így tűnt fel, hogy hirtelen Alice-ra néz. Amikor tekintetük összeakadt, szikra villant ide-oda kettejük között, és Edward abban a másodpercben mellettem termett, még mielőtt a többiek bármit is kérdezhetek volna.

– Mi történt, Alice? – Esme hangja megfeszült.

– Nem tudom megmondani... Nem láttam tisztán – suttogta Alice.
Ekkor már mindannyian köréje gyűltek.

– Mi a baj, Alice? – kérdezte Carlisle nyugodtan.

– Gyorsabban haladnak, mint hittem. Most látom, hogy rosszul mértem fel a távolságot – mormolta.

Jasper védelmezően föléje hajolt.

– Mi változott? – kérdezte.

– Meghallották, hogy játszunk, útirányt változtattak – felelte Alice bűnbánóan, mintha önmagát tenné felelőssé azért, ami megijesztette, bármi legyen is az.

Hét fürgé szempár villant rám, és fordult el rólam a következő pillanatban.

– Mennyi időnk van? – kérdezte Carlisle Edwardhoz fordulva. Láttam Edward arcán, hogy egy pillanatilag nagy erőfeszítéssel összpontosít.

– Kevesebb, mint öt perc. Szaladnak. Játszani szeretnének – mondta komor arccal.

– Elég annyi idő? – Carlisle pillantása megint felém villant.

– Nem, úgy nem, hogy közben viszem... – félbehagyta a mondatot. – Különben is, ha valamire végképp nincs szükségünk, hát arra, hogy szagot fogjanak, és vadászni kezdjenek.

– Hányan vannak? – faggatta Emmett Alice-t.

– Hárman – felelte Alice kurtán.

– Hárman! – horkant fel Emmett gúnyosan. – Hát akkor csak jöjjenek!

És úgy megfeszítette vaskos karját, hogy kidagadtak rajta acélizmai.

Egy hosszúnak tetsző másodperc töredékéig Carlisle habozott. Csak Emmett tűnt teljesen nyugodtnak: a többiek aggódva várták Carlisle döntését.

– Egyszerűen folytassuk a játékot! – határozott végül Carlisle. A hangja hűvös volt és fegyelmezett. – Alice azt mondja, csak kíváncsiak.

Míndez pár pillanat alatt zajlott le, és mivel nagyon figyeltem, a javát hallottam is, bár azt már nem értettem, mit kérdezett Esme Edwardtól némán mozgó ajakkal. Csak annyit láttam, hogy Edward kissé megrázza a fejét, és Esme arcát elönti a megkönnyebbülés.

– Most te leszel a fogó, Esme – közölte Edward. – Én pedig a bíró! – És lecövekelt mellettem.

A többiek visszatértek a mezőre, és éberén pásztázták a sötét erdőt. Alice és Esme is a közelemben húzódtak.

– Ereszd le a hajad! – mondta Edward halk, színtelen hangon. Engedelmesen kihúztam a gumit a lófarkamból, és megráztam a fejem, hogy a hajam körben a vállamra hulljon. Kimondtam, ami már eddig is nyilvánvaló volt:

– Erre tartanak.

– Igen. Állj nagyon nyugodtan, maradj csendben, és kérlek, el ne mozdulj mellőlem! – Igyekezett leplezni a hangjában bujkáló feszültséget, de azért én meghallottam. Előrekotorta a hajamat, az arcom két oldalára.

– Ez nem sokat segít – mondta Alice lágyan. – Én a mező túloldaláról is éreztem az illatát.

– Tudom! – felelte Edward tehetetlen ingerültséggel.

– Mit kérdezett tőled Esme? – suttogtam. Edward habozott egy pillanatilag.

– Hogy szomjasak-e – morogta végül vonakodva.

Teltek a másodpercek: a játék most már csak tessék-lássék folytatódott. Senki sem mert keményebben ütni, Emmett, Rosalie és Jasper is csak a belső négyszögben ódöngtek. Időről időre az agyamat megbénító félelem ellenére észrevettem, hogy Rosalie engem néz. A pillantása kifejezéstelen volt, de abból, ahogy a száját elhúzta, sejtettem, hogy dühös lehet.

Edward már egyáltalán nem figyelt a játékra, az erdőt pásztázta.

– Sajnálom, Bella! – hajtogatta lázasan. – Ostobaság volt, és felelőtlenség, hogy ilyesminek tettelek ki. Annyira sajnálom!

Hirtelen elakadt a lélegzete, mereven pásztázta a mező jobb szélét. Fél lépést tett oldalazva, hogy eltakarjon az érkezők elől.

Carlisle, Emmett és a többiek is ugyanarra fordultak, nyilván ők is hallották, amit az én fülem még nem: a közeledő léptek zaját.

18. A VADÁSZAT

EGYESÉVEL LÉPTEK KI AZ ERDŐBŐL, egymástól úgy tíz-tizenkét méternyi távolságra. Aki elsőként bukkant fel a tisztás szélén, mindjárt hátrébb is húzódott, hogy átengedje a vezetést a másik magas, sötét hajú férfinak, olyan készségesen, hogy rögtön világos volt, ki a falka vezére. A harmadik nő volt: abból a távolságból nem sokat láttam belőle, csak azt, hogy rikító, vörös haja van.

Egymáshoz közelebb húzódva, óvatosan indultak Edward családja felé, afféle természetes tisztelettel, amit minden ragadozófalka tanúsít egy, a saját fajtájából való nagyobb, ismeretlen csoport iránt.

Ahogy közelebb értek, láttam, mennyire mások, mint Cullenék. A járásuk a nagymacskákéra emlékeztetett, a testtartásuk arról árulkodott, hogy bármelyik pillanatban lelapulhatnak, hogy támadásba lendüljenek. A kirándulók szokásos öltözékét viselték: farmert és vastag, vízhatlan anyagból készült inget. A ruhák azonban már elkoptak a sok használatban, cipőt pedig nem is hordtak. Mindkét férfi haja rövidre nyírva, a nő ragyogó, narancsszín lobonca azonban tele volt levelekkel és más erdei ággal-boggal.

Éles szemmel azonnal felismerték Carlisle-ban a csiszoltabb, civilizáltabb jelenséget, ahogy Emmettel és Jasperrel az oldalán óvatosan előrelépett, hogy üdvözölje őket. Anélkül, hogy akár csak egy pillantást váltottak volna – én legalábbis nem láttam semmi ilyesmit – mindhárman egyszerre fölegyenesedtek.

Az élen haladó férfi volt alighanem a legszebb, a bőre olajbarna a jellegzetes sápadtság alatt, a haja fényes fekete. Középtermetű volt, és természetesen izmos, bár az ő izomzatát össze sem lehetett hasonlítani Emmettével. Barátságosan elmosolyodott, kivillantva ragyogóan fehér fogsorát.

A nő vadabb látványt nyújtott, a szeme nyugtalanul cikázott a vele szemközt álló férfiak és az engem körülvevő, lazább csoportosulás között, rendetlen sörénye meg-meglíbbent a könnyű szélben. A tartása egy ragadozóé. A másik férfi tartózkodóan ödöngött mögöttük, alacsonyabb volt, mint a vezér, világosbarna haja és szabályos arca egyaránt jellegtelen. Bár mereven előrenézett, valahogy mégis az ő tekintete szikrázott legéberebben.

A szemük is más volt, mint Cullenéké. Nem a megszokott aranyszín vagy fekete, hanem nyugtalanítóan és vészjóslóan mélyvörös.

A sötéthajú férfi még mindig mosolyogva Carlisle felé lépett.

– Úgy hallottuk, mintha valami játék zajlana itt a közelben -mondta könnyedén, alig észrevehető francia akcentussal. – Engem Laurentnek hívnak, ez itt Victoria és James – a mellette álló két vámpírra mutatott.

– Engem Carlisle-nak hívnak. Ez itt a családom, Emmett és Jasper, Rosalie, Esme és Alice, Edward és Bella! – szántszándékkal nem hívta fel külön a figyelmet a csoport egyes tagjaira. Összerezzenem, amikor kimondta a nevemet.

– Beszállhatnánk a játékba? – kérdezte Laurent udvariasan. Carlisle ugyanolyan barátságosan válaszolt.

– Ami azt illeti, éppen befejeztük. De egy más alkalommal természetesen boldogan játszunk veletek. Hogy tervezitek, hosszabb ideig maradtok a környéken?

– Igazából északra tartunk, csak kíváncsiak voltunk, kik laknak errefelé. Régóta nem akadtunk össze egyetlen másik társasággal sem.

– Ezen a vidéken nemigen laknak rajtunk kívül, csak néha vetődik erre egy-egy látogató, ahogy ti most.

A kezdeti, feszült hangulat könnyed csevegésben oldódott fel: Jasper gyaníthatóan bevetette különleges képességét ennek érdekében.

– Meddig tart a vadászterületek? – érdeklődött Laurent. Carlisle szó nélkül hagyta a

kérdésben rejlő föltételezést.

– Beletartozik az egész Olympic, és alkalmanként egészen a Parti Hegységig is kiterjed. A közelben van az állandó szállásunk. Denali közelében van egy másik, a miénkhez hasonló tartós település.

Laurent a sarkára nehezedve hintázott.

– Állandó szállás? Ezt hogy csináljátok? – kérdezte őszinte kíváncsisággal.

– Mi lenne, ha hazajönnétek velünk az otthonunkba, hogy kényelmesen elbeszélgethessünk? – vetette föl Carlisle. – Elég hosszú történet.

Az „otthon” szó hallatára James és Victora meglepett pillantást váltottak, de Laurent jobban tudta fegyelmezni az arcvonásait.

– Ez izgalmasan hangzik. Nagyon kedves tőled! – mondta szívből jövő mosollyal. – Ontariótól egészen idáig vadásztunk, és még nem volt alkalmunk tisztálkodni! – A szeme elismerően siklott végig Carlisle elegáns megjelenésén.

– Kérlek, ne vegyétek rossz néven, de nagyon hálásak lennénk, ha itt, a közvetlen környékünkön nem vadásznátok. Kerülnünk kell a feltűnést, tudjátok – magyarázta Carlisle.

– Hát persze – bólintott Laurent. – Magától értetődik, hogy nem vadászunk a ti területeteken. Különbösen is, mi már ettünk Seattle közelében – nevetett. Végigfutott a hátamon a hideg.

– Majd mutatjuk az utat, ha van kedvetek velünk futni. Emmett, Alice! Elmehetnétek Edwarddal és Bellával a dzsipért – vetette oda nekünk.

Három dolog történt egyidejűleg, mialatt Carlisle beszélt. A szellő meglebbentette a hajamat, Edward megmerevedett, és a másik idegen férfi, James, hirtelen hátrakapta a fejét, végigmért, miközben kitágult orrlukakkal szimatolt.

Hirtelen mindnyájan mozdulatlaná merevedtek, ahogy James előreszökkent. Edward rá vicsorgott, és ő is előrehajolt, védekező állásban, miközben a torkából vadállati hörgés tört fel. Még csak nem is emlékeztetett azokra a játékos hangokra, amelyeket aznap reggel hallottam tőle: ez volt a legfenyegetőbb hang, amit életemben hallottam, és én a fejem búbjától a sarkamig beleborzongtam.

– Hát ez meg mi? – Laurent láthatóan meglepődött. Sem James, sem Edward nem változtatott támadó testhelyzetén. James kissé oldalra húzódva megpróbálta kicselezni, de válaszként Edward is odébb mozdult.

– A lány velünk van! – dörrent Carlisle keményen, rendreutasítóan. Laurent, úgy tűnt, kevésbé érzi a szagomat, mint James, de már az ő arcán is derengett a felismerés.

– Uzsonnát is hoztatok magatokkal? – hitetlenkedve önkéntelenül közelebb lépett.

Edward még vadabbul és hangosabban morgott, ajka villogó fogsora fölé húzódott. Laurent hátrált egy lépést.

– Mondtam, hogy a lány velünk van! – figyelmeztette Carlisle.

– De hiszen ez egy ember! – tiltakozott Laurent, egyáltalán nem agresszívan, csak elképedve.

– Igen, az! – Emmett kihúzta magát Carlisle oldalán, tekintetét Jamesre szegezte. James lassan fölegyenesedett, de a szemét egy pillanatra sem vette le rólam, és még mindig kitágult orrcimpákkal szimatolt. Edward továbbra is úgy állt előttem, mint egy ugrásra készülő oroszlán.

Végül Laurent megpróbálta elsimítani a hirtelen támadt ellenségeskedést.

– Úgy látom, sok mindent kell megtanulnunk egymástól.

– Valóban. – Carlisle hangja még mindig hűvösen csengett.

– De azért szeretnénk elfogadni a meghívást! – A pillantása felém villant, aztán vissza Carlisle-ra. – És természetesen nem bántjuk az emberlányt! Mondtam már, nem áll szándékunkban vadászni a ti területeteken!

James szemrehányóan pislantott Laurentre, aztán Victoriával is összenéztek egy pillanatra. Victoria szeme még mindig nyugtalanul cirkált egyik arcról a másikra.

Carlisle Laurent nyílt arcát tanulmányozta, mintha azt latolgatná, mennyire hihet neki.

– Majd mi mutatjuk az utat – szólalt meg végül. – Jasper, Rosalie Esme! – kiáltotta.

Mindhárman köréje gyűltek, és közelebb húzódtak egymáshoz, hogy engem eltakarjanak az idegenek elől. Alice a következő pillanatban mellettem termett, Emmett pedig lassan hátrált felénk, közben le nem vette a szemét Jamesről.

– Mehetünk, Bella! – szólalt meg Edward halkán és komoran. Én egész idő alatt úgy álltam, mintha földbe gyökerezett volna a lábam, valósággal kővé dermedtem rémületemben. Edward kénytelen volt a könyökömnél fogva erősen meglökni, hogy fölébresszen kábulatomból. Alice és Emmett szorosan mögöttünk jöttek, hogy eltakarjanak. Én Edward mellett botladoztam, még mindig kábán a félelemtől. Nem hallottam, hogy a többiek elhagyták-e már a mezőt. Edward türelmetlenségét szinte tapintani lehetett, amiért kénytelen az én emberi tempóhoz alkalmazkodni, miközben az erdő felé igyekeztünk.

Amint a fák közé értünk, Edward menet közben a hátára kapott. Olyan szorosan kapaszkodtam belé, ahogy csak bírtam, ő pedig rohanni kezdett, Alice és Emmett pedig szorosan a nyomában. A nyakamat behúztam, de rémülettől kitágult szemem egyszerűen nem volt hajlandó becsukódni. Edwardék úgy suhantak át az időközben besötétedett erdőn, mint a kísértetek. Edwardban most nyoma sem volt a feldobottságnak, ami rendszerint elfogta futás közben, ehelyett őrzőgő düh emésztette és ösztökélte még gyorsabb iramra. Bár engem is cipelnie kellett, mégis messze megelőzte testvéreit.

Képtelenül hamar odaértünk a dzsiphez, Edward jóformán ugyanazzal a lendülettel behajított a hátsó ülésre.

– Kapcsold be az övet! – utasította Emmettet, aki becsusszant mellém.

Alice már elöl ült, és Edward beindította a motort. Az zúgva íltre kelt, hátratulattunk, megfordultunk, majd szinte rárobbantunk a kanyargós ösvényre.

Edward morgott valamit, túl gyorsan ahhoz, hogy megértsem, de úgy hangzott, mintha egyfolytában káromkodna.

A zötykölődés a hepehupás ösvényen ezúttal még rosszabb volt, mint odafelé, és a sötétség csak még ijesztőbbé tette. Emmett és Alice mereven néztek ki az ablakon.

Elértük az országutat, és bár Edward még nagyobb sebességre kapcsolt, itt már láttam, merre tartunk: dél felé. Egyre távolabb kerültünk Forkstól.

– Hová megyünk? – kérdeztem.

Senki nem felelt. Még csak rám sem néztek.

– A fenébe is, Edward! Hová viszel?

– El kell vinnünk innen téged... nagyon messzire. Most azonnal! – Nem nézett rám, az utat figyelte. A sebességmérő százhatvan kilométer per órát jelzett.

– Fordulj meg! Azonnal vigyél haza! – kiáltottam. Küszködve próbáltam kiszabadulni abból a nyavalyás biztonsági övből, és a szíjat tépkedtem dühömben.

– Emmett! – szólalt meg Edward komoran. Emmett vasmarka összezárult a csuklóm körül.

– Nem! Edward! Ezt nem teheted!

– Muszáj megtennem, Bella, úgyhogy kérlek, maradj csöndben!

– Nem maradok! Muszáj hazavinned, különben Charlie a nyakatokra küldi az FBI-t! Perceken belül rátörnek Carlisle-ra és Esmére! Menekülniük kell majd, és örök életükre bujkálhatnak!

– Nyugodj meg, Bella! – mondta Edward hidegen. – Máskor is megesett már velünk!

– De nem énniattam! Nem fogtok mindent tönkretenni énniattam! – Vadul igyekeztem kiszabadulni, de hiába.

– Edward, állj meg egy kicsit! – szólalt meg Alice, most először, amióta elindultunk. Edward keményen rápillantott, aztán gyorsított.

– Edward, ezt meg kell beszélünk!

– Hát nem értitek? – ordította Edward kétségbeesetten. Még sose hallottam ilyen hangosan kiabálni: a dzsip szűk terébe zárva fülsiketítő volt a hangja. A sebességmérő a száznolcvan felé közelített. – Az az alak egy nyomkövető, Alice, hát nem vetted észre? Nyomkövető!

Éreztem, hogy Emmett szinte megkövül mellettem, nekem meg átfutott az agyamon, vajon miért van ilyen jelentősége ennek a szónak. Úgy látszik, nekik jóval többet jelentett, mint nekem. Szerettem volna megérteni, hogy mit, de nem hagytak rá időt, hogy közbeszóljak.

– Állj meg, Edward! – Alice hangja kellemes és nyugodt volt, de valami parancsoló árnyalat is vegyült bele. Eddig még soha nem hallottam így beszélni.

A sebességmérő elhagyta a száznolcvanát.

– Légy szíves, Edward!

– Ide hallgass, Alice, én láttam a gondolatait! A nyomkövetés a szenvedélye, a rögeszméje. És Bella kell neki, Alice! Bella, és nem más! Még ma éjszaka elkezd rá vadászni.

– Nem tudhatja, hol... Edward félbeszakította.

– Na és mit gondolsz, mennyi időbe telik, amíg rábukkan az illatára valahol a városban? A terve már készen volt, még mielőtt Laurent megszólalhatott volna.

Elakadt a lélegzetem: tudtam, hová fog eljutni a nyomkövető, ha a szagomat követi.

– Charlie! Nem hagyhatjátok ott védtelenül! Nem hagyhatjátok ott! – visítottam, és megint nekiestem az övnek.

– Igaza van – mondta Alice.

Az autó alig észrevehetően lassított.

– Szánjunk rá egy percet, hogy megbeszéljük, mik a lehetőségeink! – duruzsolta Alice.

Az autó megint lassított, most már határozottabban, végül hirtelen csikorogva lefékezett az útpadkán. Nekivágódtam az övnek, aztán visszacsapódtam az ülésre.

– Nincsenek lehetőségeink! – sziszegte Edward.

– Nem hagyom a sorsára Charlie-t! – üvöltöttem. Edward tudomást sem vett rólam.

– Vissza kell vinnünk a lányt – szólalt meg végül Emmett is.

– Nem! – jelentette ki Edward megfellebbezhetetlenül.

– Az az alak nem ellenfél nekünk, Edward! Nem engedjük, hogy egy ujjal is hozzáérjen Bellához!

– Várni fog. Emmett elmosolyodott.

– Akkor majd én is várok.

– Nem értitek? Egyáltalán nem értitek! Ha egyszer eldöntötte, hogy vadászik valakire, nem lehet megszabadulni tőle! Meg kell ölnünk!

Emmettet ez a gondolat sem hozta ki a sodrából.

– Ez is egy lehetőség.

– Aztán ott van a nőstény. Hozzá tartozik. És ha harcra kerül a sor, a falkavezérük is beszáll.

– Még akkor is túlerőben vagyunk.

– Van más lehetőség is – szólalt meg Alice csöndesen.

Edward dühödten fordult feléje.

– Nincs... más... lehetőség! – acsargott gyilkos dühvel. Emmett és én visszahőköltünk, de Alice meg sem rebbent. Egy hosszú percig csönd volt, Edward és Alice némán meredtek egymásra.

Én törtem meg a csöndet.

– Hajlandó valaki meghallgatni az én ötletemet?

– Nem! – mordult rám Edward. Erre már Alice is kijött a béketűrésből.
– Figyelj rám! – könyörögtem. – Hazaviszel...
– Nem! – szakított félbe. Makacsul folytattam.
– Hazaviszel. Én azt mondom apámnak, hogy vissza akarok menni Phoenixbe. Becsomagolok. Megvárjuk, amíg ez a nyomkövető odaér a házhoz, aztán elrohanunk. A vadász a nyomunkba szegődik, és békén hagyja Charlie-t. Charlie nem hívja ki az FBI-t, és azok nem zaklatják a családot. Akkor aztán elvihetsz bármilyen nyavalyás helyre, ahová csak akarsz!

Döbbenet bámultak rám.

– Nem is olyan rossz ötlet! – hümmögött Emmett. A csodálkozása határozottan sértett.
– Beválhat, és tényleg nem hagyhatjuk az apját védtelenül, ezt te is tudod – mondta Alice. Mindenki Edwardra nézett.
– Túl veszedelmes! Nem akarom, hogy ez az alak akár csak száz mérföldnyi közelségbe is kerüljön Bellához!
– Hogy férközhetne a közelébe, amikor mi is ott vagyunk? -Emmett roppant magabiztosnak tűnt.

Alice elgondolkodott egy pillanatra.

– Nem látom, hogy támadna. Megpróbálja kivárni, amíg magára hagyjuk Bellát.
– Nem tart sokáig, amíg rájön, hogy arra hiába vár.
– *Követelem*, hogy vigyél haza! – Igyekeztem nagyon határozott hangot megütni.
Edward a halántékához szorította az ujját, és szorosán lehunyta a szemét.
– Kérlek! – tettem hozzá sokkal szelídebb hangon.
Edward nem nézett föl. Amikor megszólalt, a hangja elgyötörtnek tűnt.
– Ma este elmész innét, akár látja a nyomkereső, akár nem. Közlöd Charlie-val, hogy egy perccel sem bírod tovább Forksban. Találj ki valamit, hogy miért nem, mindegy, hogy mit, csak elhiggye. Ami a kezéd ügyébe kerül, azt bevágod egy bőröndbe, aztán beszállsz a kocsidba. Nem érdekel, mit szól hozzá Charlie. Tizenöt perced van. Hallod, amit mondok? Tizenöt perced attól kezdve, hogy beléptél az ajtón.

A dzsip sikoltó kerekekkel körbefordult. A sebességmérő mutatója újra felfelé nyomult.

– Emmett... – jelentőségteljesen a kezemre néztem.
– Ó, sajnálom! – mondta, és eleresztett.
Néhány percig nem hallatszott más, csak a motorzúgás. Aztán Edward újra megszólalt:
– A következőképpen fogjuk csinálni. Amikor a házhoz érünk, ha a nyomkövető még nincs ott, akkor elkísérem Bellát a bejáratig. Aztán kap tizenöt percet! – Fenyegető pillantást vetett rám a visszapillantó tükörből. – Emmett, te kintről ügyelsz a házra! Alice, te a furgonra vigyázol! Én odabenn leszek, amíg Bella bent van. Amint kilép az ajtón, ti ketten elindultok haza a dzsippel, és mindent elmeséltek Carlisle-nak.

– Szó sem lehet róla! – vágott közbe Emmett. – Én veletek maradok.
– Gondold csak végig, Emmett! Nem tudom, mennyi ideig leszek távol.
– Amíg nem tudjuk, meddig tart ez az egész, én veletek maradok. Edward felsóhajtott.
– Ha a nyomkövető már ott van – folytatta komoran –, akkor továbbhajtunk!
– Biztos, hogy mi érünk oda hamarabb – nyugtatta meg Alice. Edward hitt neki. Ha volt is vele problémája, amit mondott, abban nem kételkedett.

– És mit csinálunk a dzsippel? – kérdezte Alice.
– Hazaviszed – felelte Edward kemény hangon.
– Nem, nem viszem – közölte Alice nyugodtan. Edwardból újra érthetetlen szitoközön tört ki.

– A terepjárómban nem férünk el mind a négyen – suttogtam.
Edward látszólag meg se hallotta, amit mondtam.

– Azt hiszem, hagynod kéne, hogy egyedül menjek – tettem hozzá még halkabban.
Ezt már meghallotta.

– Bella, légy szíves, most az egyszer tedd, amit mondok! – sziszegte összeszorított foggal.

– Figyelj, Charlie sem teljesen ütődött! – tiltakoztam. – Ha te nem vagy holnap a városban, gyanakodni fog.

– Nem számít. Gondoskodunk róla, hogy ne essen baja, és egyedül ez a fontos.

– Na és mi a helyzet ezzel a nyomkeresővel? Láttam, hogy viselkedtél ma este. Tudni fogja, hogy bárhol vagy is, velem vagy.

Emmett megint vérig sértett ámulatával.

– Edward, hallgass rá! – unszolta a testvérét. – Azt hiszem, igaza van.

– Igen, igaza van – helyeselt Alice is.

– Nem tehetem – közölte Edward jegesen.

– Emmett is itt maradhatna – folytattam. – Láttam, hogy a nyomkereső jól megnézte magának.

– Micsoda? – fordult felém Emmett.

– Könnyebben a körmöd közé kaparintod, ha itt maradsz! – helyeselt Alice is.

Edward nem akart hinni a fülének.

– Csak nem képzelitek, hogy elengedem Bellát egyedül?

– Hát persze, hogy nem – felelte Alice. – Jasper meg én vele megyünk.

– Nem tehetem – ismételte Edward, de éreztem a hangján, hogy már megadta magát. Kezdte belátni, hogy van logika abban, amit mondtam.

Megpróbáltam meggyőző lenni.

– Maradj itt úgy egy hétig... – Arckifejezése láttán gyorsan helyesbítettem: – ...egy-két napig. Hadd lássa Charlie, hogy nem szöktettél meg, és hadd induljon el ez a James rossz nyomon! Ha már biztosra vehetjük, hogy teljesen elveszítette a nyomomat, akkor utánam jöhetsz, kerülő úton persze. Találkozunk, Jasper meg Alice pedig hazatérhetnek.

Láttam rajta, megfontolja a javaslatomat.

– És hol találkozunk?

– Phoenixben. Hol máshol?

– Nem jó. A nyomkereső hallani fogja, hogy oda készülsz! – ellenkezett türelmetlenül.

– Hát persze, és ha látja, hogy te itt maradtál, azt fogja gondolni, hogy csak félrevezetés volt az egész. Tudni fogja, hogy mi tisztában voltunk azzal, hogy kihallgat bennünket. Meg se fordul a fejében, hogy tényleg oda megyek, ahová mondtam.

– Ördögien okos! – kuncogott Emmett.

– És ha nem dől be?

– Phoenixben több millióan laknak! – tájékoztattam.

– De egy telefonkönyvet azért nem olyan nehéz találni.

– Nem otthon fogok lakni.

– Csakugyan? – kérdezte Edward élesen.

– Elég idős vagyok már hozzá, hogy saját lakásom legyen.

– Edward, mi is ott leszünk vele! – csitította Alice

– Na és *te* mit fog csinálni *Phoenix*-ben? – kérdezte Edward csípősen.

– Ki se teszem a lábam a lakásból.

– Nekem tulajdonképpen tetszik ez a dolog! – közölte Emmett. Kétségkívül az járt a fejében, hogyan fogja elkapni Jamest.

– Fogd be, Emmett!

– Figyelj, ha akkor próbáljuk meg elintézni, míg Bella is itt van, nagyobb az esélye, hogy valakinek baja esik, például Bellának, vagy neked, amikor megpróbálsz megvédeni. Ha

viszont egyedül vagyunk, amikor elkapjuk... – Félbehagyta a mondatot, az ajka lassú mosolyra húzódott. Tehát igazam volt...

A dzsip már csak lassan araszolt előre, mert közben beértünk a városba. Akármilyen vagányul is adtam elő magam, a karomon felállt a szőr a rémülettől. Aztán arra gondoltam, hogy Charlie egyedül van a házban, és összeszedtem minden bátorságomat.

– Bella! – suttogta Edward nagyon lágyan. Alice és Emmett kibámultak az ablakon. – Ha hagyod, hogy bármi bajod essék, bármi az égvilágon, akkor téged személyesen teszek érte felelőssé. Érted?

– Igen! – Nagyot nyeltem. Edward Alice-hoz fordult.

– Jasper képes lesz kezelni a helyzetet?

– Bízzál benne kicsit jobban, Edward! Mindent összevéve, eddig nagyon-nagyon jól csinálta!

– És te? Te megbirkózol vele? – kérdezte Edward.

És akkor a kecses kis Alice borzalmas grimaszt vágott, kivicsorította a fogát, és a torkából olyan vad morgás tört elő, hogy rémületemben az üléshez lapultam.

Edward rámosolygott.

– De a véleményedet tartsd meg magadnak! – morogta.

19. BÚCSÚZÁSOK

CHARLIE ÉBREN VÁRTA, HOGY HAZAÉRJEK. A házban mindenütt égett a villany. Megpróbáltam kitalálni, mit mondjak neki, hogy elengedjen, de egyszerűen semmi nem jutott az eszembe. Nem lesz kellemes, ami most következik.

Edward lassan kanyarodott a ház elé, és biztos távolban maradt a furgonomtól. Mindhárman olyan egyenesen ültek a helyükön, mintha nyársat nyeltek volna, és éberem figyeltek: fülelték az erdő felől érkező zajokat, átható tekintettel néztek minden árnyék mélyére, megszimatoztak minden szagot, nem érzékelnek-e valami szokatlant a közelben. A motort Edward már leállította, én még mozdulatlanul ültem, Ők pedig tovább figyeltek.

– Nincs itt! – jelentette végül Edward. – Gyerünk!

Emmett odahajolt, és segített kikapcsolni a biztonsági öveget.

– Ne aggódj, Bella! – mondta halkán, de jókedvűen. – Mi itt nagyon hamar elintézzük a dolog ránk eső részét!

Könnybe lábadt a szemem, ahogy Emmettre néztem. Alig ismertem, és mégis rossz volt arra gondolni, hogy ki tudja, látom-e még valaha. Sejtettem, hogy ez még csak halvány ízelítő abból a sok elválásból, amit a következő órában túl kell élnem, és erre már elsírtam magam.

– Alice, Emmett! – szólalt meg Edward parancsoló hangon. És azok ketten hangtalanul tovasiklottak, a következő pillanatban már belé is veszték a sötétségbe. Edward kinyitotta az én ülésem melletti ajtót, megfogta a kezemet, aztán védelmezően a karjába vett. Gyors léptekkel vitt a ház felé, szeme közben az éjszakát pásztázta.

– Tizenöt perc! – figyelmeztetett alig hallhatóan.

– Megoldom! – szípoztam. Az arcomon végiggördülő könnyektől támadt egy ötletem. Megálltam a verandán, és a két kezem közé fogtam Edward arcát. Merően a szemébe néztem.

– Szeretlek! – mondtam halkán, szenvedélyesen. – És mindig is szeretni foglak, bármi történjék is most!

– Semmi nem fog történni veled, Bella! – felelte ugyanolyan szenvedélyesen.

– Csak tartsátok magatokat a tervhez, oké? Vigyázzatok Charlie-ra a kedvemért! Azok után, amit most tenni készülök, haragudni fog rám, én viszont szeretném, ha lenne esélyem később bocsánatot kérni tőle.

– Menj már, Bella! Sietnünk kell! – sürgetett Edward.

– Csak még egy dolog! – suttogtam lázasan. – Mostantól kezdve bármit mondok ma este, egyeden szavamat se hidd el!

Felém hajolt, és nekem mindössze lábujjhegyre kellett emelkednem, hogy megcsókoljam meglepett, fagyos ajkát, olyan erősen, ahogy csak bírtam. Aztán megfordultam, és berúgtam az ajtót.

– Menj innét, Edward! – ordítottam rá, aztán berohantam, és képébe vágtam az ajtót. Edward szinte bambán nézett utánam.

– Te vagy az, Bella? – Charlie már egy ideje ott téblábolhatott a nappaliban, azonnal ott termett.

– Hagyj békén! – bögttem, mert most már megállíthatatlanul ömlött a könnyem. Fölrohantam a lépcsőn a szobámba, bevágtam az ajtót, és kulcsra zártam. Az ágyamhoz rohantam, és a padlóra hasalva kihalásztam alóla az útításkámat. Aztán gyorsan benyúltam a matrac alá rejtett, összecsomózott öreg zokniért, amelyben a spórolt pénzemet dugdostam.

Charlie már ott dörömbölt az ajtómon.

– Bella, jól vagy? Mi ez az egész? – rémüldözött.

– Megyek haza! – kiabáltam, és a hangom éppen a megfelelő ponton csuklott el.

– Bántott téged? – Charlie már nem annyira rémült volt, mint inkább haragos.

– Nem! – sikítottam néhány oktávval magasabban. A sublótnál már ott állt Edward, és

némán, találomra egymás után rángatta ki a ruháimat.

– Szakított veled? – kérdezte Charlie tanácstalanul.

– Nem! – kiáltottam elfulladva, miközben az összes ruhát belegyömöszöltem a táskámba. Edward egy újabb fiók tartalmát kezdte odahajigálni nekem. A táskám most már rendesen megtelt.

– Mi történt, Bella? – Charlie újra dörömbölni kezdett.

– Én szakítottam veled! – zokogva ráncigáltam a táskám zipzártját. Edward ügyes keze félretolta az enyémet, és simán behúzta. Aztán gondosan eligazgatta a táskák pántját a vállamon.

– A furgonban leszek, indulj! – Lágyan megtaszított, majd eltűnt az ablakon keresztül.

Feltéptem az ajtót, félrelöktem Charlie-t, és a nehéz táskát vonszolva lerohantam a lépcsőn.

– Mi történt? – Charlie utánam vetette magát. – Azt hittem, kedveled!

A konyhában elkapta a könyökömet. Bár még mindig nem értett semmit, a szorítása igen határozott volt.

Megfordított, hogy a szemembe nézzen, és én láttam az arcán, esze ágában sincs elengedni. Tudtam, mindössze egyetlen dolog van, ami rábírná, hogy elengedjen, de azt is tudtam, ezzel annyira megbántom, hogy már előre utáltam magam. De nem volt időm, és gondoskodnom kellett róla, hogy biztonságban legyen.

Dacosan néztem apám arcába, és a szememből újra kibuggyantak a könnyek.

– Nagyon is kedvelem! Éppen ez a baj! Ez képtelenség! Nem ereszthetek itt gyökeret! Nem akarok én is csapdába esni ebben a hülye, unalmas városban, mint anyu! Nem fogom elkövetni ugyanazt az ostobaságot, mint ő! Gyűlölöm ezt a várost, egy másodperccel sem maradok itt tovább!

Charlie keze úgy hullott le a karomról, mintha áramütés érte volna. Elfordultam döbbsen, megbántott arcától, és az ajtó felé rohantam.

– Bells, most nem mehatsz el! Éjszaka van! – suttogta mögöttem.

Meg se fordultam.

– Majd alszom a kocsiban, ha elfáradok.

– Várj még legalább egy hetet! – könyörgött, még mindig kábultan a váratlan csapástól. – Akkorra Renée is hazaér.

Ez váratlanul ért, és teljesen kizökkentett a szerepemből.

– Micsoda?

Charlie mohón folytatta, és szinte bugyborékkolt belőle a megkönnyebbülés, látva, hogy habozni kezdtem.

– Telefonált, míg nem voltál itthon. A dolgok nem alakultak igazán jól Floridában, és ha Philt nem szerződtesd a hét végéig, akkor visszamennék Arizonába. A Sidewinders edzője szerint lehet, hogy szükségük lesz rá.

Megráztam a fejem, próbáltam elrendezni összezavarodott gondolataimat. Charlie minden egyes másodperccel nagyobb veszélyben van.

– Van kulcsom! – motyogtam, és lenyomtam a kilincset. Charlie egyik kezét felém nyújtotta, az arca döbbsen, értedem. Nem pazarolhattam több időt vitára. Kénytelen voltam még jobban megsebezni.

– Engedj el, Charlie! – Anyám, sok-sok évvel ezelőtt, ezekkel a szavakkal sétált ki ugyanezen az ajtón. Megpróbáltam dühösen odavetni, majd fölrántottam az ajtót. – Ez nem jött össze. Sajnálom, oké? Gyűlölöm Forksot, gyűlölöm, gyűlölöm!

Kegyeden szavaim megtették a hatásukat – Charlie kővé dermedve állt az ajtóban, én pedig kirohantam az éjszakába. Iszonyatosan féltem, amíg átvágtam az üres udvaron. Esz nélkül rohantam a kocsimhoz, és közben úgy láttam, mintha egy sötét árny követne. Behajítottam a táskát az ülésre, és felrántottam az ajtót. A slusszkulcs már a gyújtásban volt.

– Holnap felhívlak! – kiáltottam. Mindennél jobban szerettem volna, ha ott mindjárt elmagyarázhatok mindent Charlie-nak, de tudtam, hogy ez lehetetlen. Gyorsan indítottam, és kikanyarodtam a ház elől.

Edward a kezem után nyúlt.

– Engedj a kormányhoz! – kérte, miközben a ház és Charlie eltűntek mögöttünk.

– Tudok vezetni! – bizonygattam, és hullott a könnyem, mint a záporosó.

Edward váratlanul megragadta a derekamat, a lába lelökte az enyémet a gázpedálról. Odahúzott az ölébe, a kezemet lefeszette a kormánykerékről, és egyszer csak ott ült a vezetőülésen. Közben a kocsiban fél centit sem tért el az egyenestől.

– Te nem találád meg a házat! – magyarázta.

Fények villantak mögöttünk. Szemem kitágult a rémülettől, ahogy hátranéztem.

– Csak Alice az! – nyugtatott Edward. Újra megfogta a kezemet. Nem tudtam kiverni a fejből Charlie képét, ahogy ott áll az ajtóban.

– És a nyomkereső?

– Hallotta a végét a színjátéknak – mondta Edward komoran.

– És Charlie? – kérdeztem rettegve.

– A nyomkereső minket követett. Most is itt rohan mögöttünk. A testem hirtelen kihűlt.

– Le tudjuk rázni?

– Nem – felelte Edward, de azért gyorsított. A furgon tiltakozva felnyöszörgött.

A tervem egyszeriben nem tűnt olyan ragyogónak.

Hátrafele pislogtam Alice kocsijának reflektoraira, amikor a furgon megrázkódott, és egy sötét árny szökkent fel az ablak mellett.

Vérfagyasztó sikolyt hallattam, aztán Edward tenyere a számra tapadt.

– Csak Emmett az!

Elvette a kezét a számról, és átölelt.

– Minden rendben lesz, Bella! – fogadkozott. – A hajad szála sem fog görbülni!

Átszáguldottunk a kihalt városon az északi főút felé.

– Nem is tudtam, hogy ennyire torkig vagy a kisvárosi élettel – jegyezte meg Edward könnyedén, és mindjárt tudtam, hogy csak a figyelmemet akarja elterelni. – Nekem úgy tűnt, egészen jól beilleszkednél, különösen az utóbbi időben. Azzal hízelegtem magamnak, hogy sikerült egy kissé érdekesebbé tennem számodra az életet Forksban, de lehet, hogy tévedtem.

– Ronda dolog volt tőlem – vallottam be, a térdemet bámulva. Nem mentem bele a játékba, nem hagytam, hogy Edward szórakoztasson. – Ugyanazt mondtam, amit az anyám, amikor faképnél hagyta. Övön aluli ütés volt.

– Ne aggódj! Meg fog bocsátani!

Elmosolyodott egy kicsit, de a szeme komor maradt, mert látta rajtam a leplezetlen pánikot.

– Bella, hidd el, minden rendben lesz!

– Nem lesz rendben, ha egyszer nem lehetek melletted! – suttoztam.

– Pár napon belül újra együtt leszünk – Szorosabban ölelt magához. – És ne felejtse el, a te ötleted volt!

– Ez volt a legjobb ötlet, naná, hogy az enyém! Válaszul halványan rám mosolygott.

– Miért kellett ennek így történnie? – fakadtam ki. – Miért éppen velem?

Edward sötéten bámult maga elé az útra.

– Az én hibám. Bolond voltam, hogy ekkora veszélynek tettelek ki! – A hangjából csak úgy sütött a düh, de tudtam, hogy önmagára haragszik.

– Nem úgy értettem – erősködtem. – Ott voltam, amikor megérkeztek, na és? A másik kettőt csöppet sem izgattam. Miért döntött úgy ez a James, hogy éppen engem fog megölni? A

világ tele van emberekkel, miért éppen én kellek neki?

Edward alaposan megfontolta a választ.

– Ma este szétnéztem a fejében – kezdte halkán. – Attól fogva, hogy észrevettem, semmit sem tehettem, hogy megakadályozzam a történéseket. Részben a te hibád is! – kacagott fanyarul. – Ha nem lenne olyan észvesztően csodálatos az illatod, lehet, hogy ügyet sem vetett volna rád. És amikor védelmembe vettelek... hát, az sokat rontott a helyzeten. Nem szokott hozzá, hogy akár a legjelentéktelenebb dologban is keresztezzék az útját. Úgy gondol önmagára, mint vadászra, és semmi egyéb. Az élete egyet jelent a nyomkereséssel, és az a legfőbb vágya, hogy valami igazán komoly küzdelemben diadalmaskodjon. És akkor mi egyszerre csak tálcán kínáljuk neki a kihívást: harcosok egész csapata próbál mindenre elszántan megvédelmezni egyetlen, sebezhető személyt. Nem is hinnéd, mennyire magánkívül van most az örömtől. Ez a kedvenc játéka, és mi gondoskodtunk róla, hogy ez legyen élete legizgalmasabb vadászata – fejezte be Edward mélységesen undorodva. Aztán egy pillanatnyi szünet után még hozzátette: – De ha nem védelek meg, akkor ott helyben végzett volna veled.

– Azt hittem, a többiek számára nem olyan vonzó a szagom, mint neked.

– Nem is. De ez nem jelenti azt, hogy nem vagy komoly kísértés mindegyiküknek. Ha a nyomkeresőt vagy bármelyiküket ugyanannyira vonzanád, mint engem, akkor ott helyben kitört volna a harc.

Összeborzongtam.

– Azt hiszem, nem maradt más hátra, meg kell ölnöm – mormolta. – Carlisle-nak nem fog tetszeni a dolog.

Hallottam, hogy a kerekek áztötyögnek a hídon, bár a folyót nem láttam a sötétségben. Tudtam, hogy már egészen közel vagyunk a Cullen házhoz. Most kellett megkérdeznem.

– Hogyan lehet megölni egy vámpírt? Kifürkészhetetlen pillantással nézett rám.

– Csak egyféleképpen – mondta váratlanul nyers hangon. – Ha foszlányokra szaggatod, és a darabjait elégeted.

– És vajon a másik kettő is beszállna a harcba?

– A nő biztosan. Ami Laurentet illeti, abban nem vagyok biztos. Ő nem áll szoros kapcsolatban a másik kettővel, csak azért van velük, mert így kényelmesebb neki. Ott a mezőn eléggé zavarba is hozta Jamest...

– De James és a nő... megpróbálnak majd megölni téged? – kérdeztem rekedten.

– Bella, nehogy énmiattam aggódj! Csak a saját biztonságoddal törődj, és kérlek... kérlek, ne csinálj semmi meggondolatianságot!

– Még mindig követ minket?

– Igen. De a házat nem fogja megtámadni. Ma éjszaka biztosan nem. Edward bekanyarodott a láthatatlan felhajtóra. Alice követte. Közvetlenül a ház mellett álltunk meg. Odabent mindenütt égett

a villany, de az ablakokon kivetülő fény alig enyhítette a házat körülvevő erdő feketeségét. A furgon még meg sem állt, Emmett már nyitotta is az ajtaját, kirántott az ülésről, hatalmas mellkasához szorított, mint valami rögbilabdát, és rohant velem a házba.

Edwarddal és Alice-szal a sarkunkban berontottunk a nagy, fehér szobába. A többiek mind ott voltak, láthatóan már akkor felpattantak, amikor közeledni hallották a furgonomat. Laurent is ott állt közöttük. Emmett torkának mélyéből halk hörgés bugyborékolat elő, miközben lerakott Edward mellé.

– Követ minket! – közölte Edward, és fenyegetően meredt Laurentre.

Laurent boldogtalan képet vágott.

– Én is ettől félttem.

Alice odatáncolt Jasper mellé, és suttogott valamit a fülébe: ajka a hangtalan beszéd ütemére rezgett. Aztán kettesben felrohantak a lépcsőn. Rosalie utánuk nézett, aztán

Emmethez sietett. Gyönyörű szeméből figyelem sugárzott, ami vad dühvé vált, valahányszor önkéntelenül rám pillantott.

– Mire számíthatunk? – kérdezte Carlisle fagyosan Laurenttól.

– Sajnálom – felelte az. – Amikor a fiad megvédte a lányt, már akkor attól féltem, hogy nem lehet majd bírni vele.

– Nem tudod leállítani? Laurent megrázta a fejét.

– Semmi nem állíthatja le Jamest, ha egyszer beindult.

– Majd mi leállítjuk! – Emmett hangja semmi kétséget nem hagyott afelől, hogy érti.

– Nem tudtok elbánni vele. Háromszáz éve, amióta élek, sose láttam hozzá fogható. Aki ujjat húz vele, annak vége. Ezért is csatlakoztam az ő csapatához.

Az ő csapatához gondoltam, hát persze! A tisztáson úgy tettek, mintha Laurent lenne a falkavezér, de az nem volt egyéb pusztá színjátéknál.

Laurent a fejét csóválta. Értetlenül méricskélt, aztán visszafordult Carlisle-hoz:

– Biztos vagy benne, hogy megéri?

Edward dühös ordításába beleremegett a ház. Laurent hátrahőkölt.

– Attól tartok, kénytelen lesz válaszolni – mondta Carlisle higgadtan, de ellentmondást nem tűrve.

Laurent azonnal megértette, mire gondol. Egy pillanatig töprengett. A pillantása sorra vette az összes jelenlévőt, aztán végigpásztázta a ragyogóan világos szobát.

– Kíváncsi lennék az életre, amit itt teremtettek magatoknak. De nem akarok belekeveredni ebbe az egészbe. Semmi bajom veletek, de Jamesszel sem akarok szembefordulni. Azt hiszem, elindulok északnak, és megkeresem azt a klánt Delaniban. – Egy pillanatig habozott. – Ne becsüljétek alá Jamest! Ragyogóan értelmes, és páratlanul élesek az érzékei. Ugyanolyan otthonosan mozog az emberi világban, mint ti, és nem fog szemtől szembe támadni... Sajnálom, de úgy látom, itt hamarosan elszabadul a pokol. Tényleg nagyon sajnálom! – Lehajtotta a fejét, de láttam, hogy újabb, csodálkozó pillantást vet rám.

– Távozz békében! – felelte Carlisle szertartásosan. Laurent újra körbenézett, aztán az ajtóhoz sietett. A csönd nem tartott tovább egy másodpercnél.

– Milyen messze van? – Carlisle Edwardra nézett.

Esme már indult is: megérintett egy billentyűzetet a falon, amelyet addig észre se vettem, és az üvegfalat a következő pillanatban hatalmas fém redőnyök zárták el a külvilágtól. Leesett az állam.

– Olyan három mérföldnyire lehet a folyón túl: ott köröz, hogy a nő beérhesse.

– És mi a tervetek?

– Elcsalogatjuk valahová, és aztán Jasper és Alice gyorsan elviszik Bellát délre.

– És aztán?

– Amint Bella biztonságban van – mondta Edward rettenetes hangon –, levadásszuk.

– Gondolom, nincs más választásunk – bólintott Carlisle komoran. Edward Rosalie-hoz fordult.

– Vidd föl Bellát, és cseréljétek ruhát! – parancsolt rá. Rosalie dühösen meredt rá.

– Miért tenném? – sziszegte. – Ki ő nekem? Azon kívül, hogy fenyegetést jelent, és te gondoskodtál róla, hogy veszélybe sodorjon mindnyájunkat!

Hátrahőköltem a hangjából áradó rosszindulattól.

– De Rose... – mormolta Emmett. A vállára tette a kezét, de Rosalie lerázta magáról.

Ismerve Edward indulatos természetét, tartottam a reaklásától. Nagy meglepetésemre Edward egyszerűen elfordult Rosalie-tól, mintha meg se hallotta volna, amit mondott, vagy mintha nem is létezne.

– Esme, te? – kérdezte nyugodtan.

– Hát persze – mormolta Esme.

Esme fél szívverésnyi idő alatt mellettem termett, könnyedén a karjába emelt, és felsiklott velem a lépcsőn. Meglepődni sem volt időm.

– Most mit csinálunk? – kérdeztem levegő után kapkodva, amikor lerakott a földre egy sötét szobában, valahol a második emeleten.

– Megpróbáljuk összezavarni a szimatát. Hosszú távon nem működik, de segíthet, hogy biztonságban kijuttassunk innen! – Esme ruhái a padlóra hullottak.

– Nem hiszem, hogy jó a méret... – Szerencsétlenkedtem, de a következő pillanatban Esme leráncigálta rólam az inget a fejemen át. Gyorsan kibújtam a farmeremből. Esme a kezembe nyomott valami pólóféleséget. Igyekeztem nem belegabalyodni. Amikor ezt megoldottam, magamra rángattam Esme nadrágját is, de a lábamat nem tudtam kidugni, mert túl hosszú volt nekem. Esme ügyesen fölhajtotta alul néhányszor, hogy tudjak állni benne. Neki valahogy sikerült máris belebújni az én ruhámba. Aztán kézen fogva visszahúzott a lépcsőhöz. Alice már ott állt, kezében egy kis bőrtáska. Két könyökömnél fogva megragadtak, jóformán a levegőbe emeltek, miközben lerohantak velem a lépcsőn.

Úgy tűnt, időközben odalenn minden elrendeződött. Edward és Emmett készen álltak az indulásra, Emmett súlyosnak tűnő hátizsákot vitt a vállán. Carlisle valamilyen apró tárgyat nyomott Esme kezébe. Megfordult, és Alice-nek is átnyújtott egy ugyanolyan műtyűrt: egy parányi, ezüst mobiltelefont.

– Esme és Rosalie a te kocsidon mennek, Bella! – mondta, miközben elhaladt mellettem. Bólintottam, és aggodalmasan Rosalie-ra sandítottam. Rosalie dacos arccal, sötéten nézett Carlisle-ra.

– Alice, Jasper! Ti a Mercedesszel mentek! Jól fog jönni délen a sötétített ablaküveg.

Alice és Jasper is bólintottak.

– Mi pedig a dzsippel megyünk!

Meglepődtem: eszerint Carlisle is Edwarddal tart. Hirtelen rádöbentem, hogy ők fognak vadászni a nyomkeresőre, és belém nyilallt a félelem.

– Alice – kérdezte Carlisle –, bekapják a csalit?

Mindenki Alice-ra nézett. Alice lehunyta a szemét, és mozdulatlanra merevedett.

Végül kinyitotta a szemét.

– A ti nyomotokba szegődik. A nő a furgont követi. Ezután mi is el tudjuk hagyni a házat! – mondta magabiztosan.

– Gyerünk! – Carlisle a konyha felé indult.

Edward hirtelen mellettem termett. Acélkemény karjába kapott, és magához szorított. Mintha megfeledkezett volna a többiekről, akik ott álltak és minket figyeltek, fölemelt a földről, és az arcomhoz szorította az övét. Egyetlen röpke pillanatra hideg, kemény ajka az enyémre tapadt. Aztán már vége is volt. Leeresztett a földre, az arcom még mindig a két tenyere között... Gyönyörű szeme égette az enyémet.

Amint elfordult tőlem, a pillantása üres és élettelen lett.

Aztán már ott sem voltak.

Mi meg csak álltunk, a többiek tapintatosan másfele néztek, miközben a könnyek némán végigcsorogtak az arcomon.

A csönd sehogy sem akart véget érni, míg egyszer csak Esme telefonja vibrálni kezdett. A füléhez kapta.

– Most! – mondta. Rosalie nagy léptekkel a bejárat felé indult, ügyet sem vetve rám. Esme megérintette az arcomat, ahogy elhaladt mellettem.

– Vigyázz magadra! – Még akkor is ott lebegett ez a mondat, amikor már kisurrantak az ajtón. Felnyekergett a furgonom, aztán lassan elhalkult a bömbölése.

Jasper és Alice álltak és vártak. Úgy tűnt, Alice még azelőtt a füléhez kapta a telefonját, hogy az jelzett volna.

– Edward azt mondja, a nő Esmét követi. Hozom az autót! – Azzal ugyanarra, mint Edward, ő is eltűnt a sötétben.

Jasper és én egymásra néztünk. Messze állt tőlem, a folyosó túlsó végén... a biztonság kedvéért.

– Nincs igazad – mondta csöndesen.

– Hogyan? – kérdeztem döbbenten.

– Érzem, hogy mit érzel most. Hidd el, igenis, érdemes mindezt vállalni a kedvéért!

– Nem, nem érdemes – motyogtam. – Nem érek annyit, amennyit kockáztatnak.

– Tévedsz – ismételte Jasper kedvesen.

Nem hallottam semmit odakintről, de a következő pillanatban Alice belépett a bejárati ajtón, és kitért karral közeledett felém.

– Megengeded? – kérdezte.

– Te vagy az első, aki engedélyt kér! – mosolyogtam fanyarul. Ugyanolyan könnyedén kapott karcsú karjába, mint Emmett, védelmezően átkarolt, aztán kisüvítettünk az ajtón. A villanyt mindenütt égve hagytuk.

20. TÜRELMETLENSÉG

TELJESEN ÖSSZEZAVARODVA ÉBREDTEM. Agyam ködös volt, az álmaim és a lidércnyomásos fantáziaképeim összekeveredtek a valósággal, és még nem sikerült szétválasztanom őket. Jó sokáig tartott, míg rájöttem, hol is vagyok.

A szoba olyan jellegtelen, hogy nem is lehetett másutt, csak egy szállodában. Ugyanerről árulkodtak az asztalhoz rögzített olvasólámpák, a hosszú függönyök, amelyek ugyanabból az anyagból készültek, mint az ágytakaró, és a semmitmondó víz festmények a falon.

Megpróbáltam visszaemlékezni, hogyan is kerültem ide, de eleinte semmi nem jutott eszembe.

A csillogó, áramvonalas fekete autóra viszont jól emlékeztem, és arra is, hogy az ablakok üvege sötétebb volt, mint egy limuziné.

A motorja jóformán hangtalan, bár a megengedett sebesség több mint kétszeresével száguldottunk a sötét sztrádákon.

Aztán eszembe jutott, hogy Alice mindvégig ott ült mellettem hátul a fekete bőrülésen. A végtelen éjszakában a fejem egyszer csak az ő gránitkemény nyakára billent. Úgy tűnt, őt csöppet sem zavarja a közelségem, én pedig furcsán megnyugtatónak éreztem hűvös, feszes bőrét. Vékony pamutinge átázott szüntelenül ömlő könnyeimtől, míg végül sajgó, kivörösödött szememből elfogytak a könnycseppek.

Az álom elkerült: égő szemem nem akart lecsukódni, pedig az éjszakának lassan vége lett, és az ég felderengett egy alacsony hegyorom fölött, valahol Kaliforniában. A felhőtlen égen húzódó sűrű fénycsík bántotta a szemem. Mégsem bírtam lehunyni, mert amint megpróbáltam, elviselhetetlen képek vetültek a retinámra. Charlie megtört arca... Edward vadállati vicsorgása, kivillanó fogsora... Rosalie gyűlölködő tekintete... a fürkész pillantás, amellyel a nyomkereső szemügyre vett... Edward élettelenül fakuló szeme a búcsúcsók után... Elviselhetetlen pillanatok. Úgyhogy keményen küzdöttem a kimerültség ellen, a nap pedig egyre magasabbra emelkedett.

Akkor is ébren voltam még, amikor magunk mögött hagytuk a hegyeket, a nap is a hátunk mögül sütött, s fénye visszatükröződött a Napos Völgy háztetőin. Nem maradt energiám meglepődni: háromnapos utat tettünk meg egy éjszaka alatt. Üres tekintettel meredtem az előttünk elterülő, széles síkságra. Phoenix – a pálmafák, az egymást metsző autósztrádák szeszélyes vonalai, a golfpályák zöld négyszögei, az úszómedencék türkiz foltjai, mindez egyeden, vékony ködfelhőben olvadt össze, az alacsony, sziklás hegláncok ölelésében, amelyeket igazából nem is lehet hegyeknek nevezni, olyan alacsonyok.

A pálmafák úttestre vetülő árnyéka tisztábban, élesebben rajzolódott ki, mint ahogy emlékeztem rá, és halványabb volt a kelleténél. Ebben a fakó árnyékban egyáltalán nem lehetett elrejtőzni. A napsütötte, nyílt autósztráda, igaz, elég jóindulatúnak tűnt. De azért nem éreztem semmiféle megkönnyebbülést, nem éreztem úgy, hogy hazaértem.

– Melyik út vezet a reptérre, Bella? – kérdezte Jasper, én meg összerementem, pedig a hangja egészen lágy és megnyugtató volt. De az autó motorjának dorombolásától eltekintve ez volt az első hang, ami megtörte a hosszú éjszaka csendjét.

– Maradj az I-10-esen! – feleltem gépiesen. – Mindjárt elmegyünk mellette.

Eltompult agyam nem fogta fel azonnal, mit is kérdezett Jasper.

– Repülünk valahová? – kérdeztem Alice-t.

– Nem, de jobb, ha a reptér közelében vagyunk, a biztonság kedvéért.

Arra még emlékeztem, hogy lekanyarodtunk a Nemzetközi Repülőtérnél, de többre nem. Gondolom, ekkor alhattam el.

Bár most, az emlékeim közt kutatva, mintha mégiscsak rémlene, ahogy kiszállunk az autóból – a nap éppen lenyugodott a szemhatár mögött –, a karom Alice vállán, az ő karja

pedig szorosan ölel, derekamnál fogva támogat a meleg, száraz árnyékok között.

Erre a szobára viszont nem emlékszem.

Az éjjeliszekrényen álló, digitális óra szerint háromra járt, de azt nem árulták el a piros számjegyek, hogy éjszaka-e vagy nappal. A vastag függönyön egyeden fénysugár sem hatolt át, de a szobában a lámpák ragyogó világosságot árasztottak.

Nehézkesen feltápáskodtam, az ablakhoz imbolyogtam, és elhúztam a függönyt.

Odakinn sötét volt. Szóval akkor hajnali három van. A szobám az autósztroda egy elhagyatott szakaszára nézett, és látni lehetett a repülőtér új parkolóját is. Most, hogy sikerült elhelyeznem magamat térben és időben, kissé megnyugodtam.

Végignéztem magamon. Még mindig Esme ruháit viseltem, és most sem úgy festettek, mintha rám szabták volna őket. Megörültem, amikor megláttam a táskámat a komódon.

Éppen másik ruhát akartam keresni, amikor halk kopogtatás ijesztett meg.

– Bejöhetek? – Alice volt. Mély lélegzetet vettem.

– Hát persze!

Alice belépett, és érdeklődve végigmért.

– Úgy látom, rád férne még egy kis alvás. Én csak megráztam a fejemet.

Alice hangtalanul az ablakhoz sodródott, és szorosan behúzta a függönyt, aztán újra felém fordult.

– Nem tehetjük ki a lábunkat a szobából – mondta.

– Oké! – A hangom rekedt volt, akár a varjúkárogás.

– Szomjas vagy? – kérdezte Alice. Vállat vontam.

– Nem, kösz, teljesen jól vagyok. Hát te?

– Semmi olyan, amivel ne tudnék megbirkózni! – Elmosolyodott. – Rendeltem neked ennivalót, ott van az elülső szobában. Edward figyelmeztetett, hogy neked gyakrabban kell enned, mint nekünk.

Egy pillanat alatt teljesen éber lettem.

– Felhívott?

– Nem – ábrándított ki Alice. – Még indulás előtt mondta.

Kézen fogva kivezetett a lakosztályunk nappalijába. Halkan zúgott a tévé, Jasper mozdulatlanul ült a sarokban, és a híreket nézte, az érdeklődés leghalványabb jele nélkül.

Leültem a földre a dohányzóasztal mellé, amelyen egy tálcán ott várt az ennivaló, és csipegetni kezdtem, de nem is figyeltem rá, mit eszem.

Alice felkuporodott a kanapé karfájára, és ugyanolyan üres tekintettel nézte a híradót, mint Jasper.

Lassan ettem, közben Alice-t figyeltem. Időről időre gyors pillantást váltott Jasperrel. Lassan derengeni kezdett, mi olyan fura rajtuk: túl nyugodtan ülnek, és egy pillanatra sem veszik le a szemüket a képernyőről, jóllehet éppen reklámok mentek. Eloltam magamtól a tálcát, hirtelen felkavarodott a gyomrom.

– Mi a baj, Alice? – kérdeztem.

– Semmi az égvilágon! – Tágra nyílt szemmel, őszinte pillantással nézett le rám, de egyáltalán nem hittem neki.

– Most éppen mit csinálunk?

– Várjuk, hogy Carlisle telefonáljon.

– Már hívnia kellett volna? – Közel jártam az igazsághoz: Alice rólam a bőrtáskája tetején heverő mobilra pillantott, aztán újra vissza rám.

– Mit jelent ez? – Megpróbáltam úrrá lenni a hangom remegésén. – Hogy még nem hívott?

– Csak azt, hogy egyelőre nincs semmi mondanivalójuk számunkra – nyugtatgatott Alice. De a hangja természetellenesen érzelemmentes volt, és én ettől kezdve nehezebben

kaptam levegőt.

Jasper hirtelen Alice mellett termett, és ezzel hozzám is közelebb került, mint szokott.

– Bella – kezdte gyanúsán megnyugtató hangon. – Nincs miért aggódnod. Itt teljes biztonságban vagy!

– Tudom.

– Akkor mitől félsz? – értetlenkedett. Érzékelte felindultságomat, de nem lévén gondolatolvasó, az okát nem tudhatta.

– Hallottátok, mit mondott Laurent! – Csak suttogni bírtam, de ez nekik nem jelentett gondot. – Azt mondta, aki ezzel a Jamesszel ujjat húz, annak vége! Mi van, ha valami nem a terv szerint alakul, és kénytelenek elválni egymástól? Ha valami történik bármelyikükkel... Carlisle-lal, Emmettel... Edwarddal... – Nagyon nyeltem. – Ha az a vad nőstény megsebesíti Esmét... – A hangom majd egy oktávval felcsúszott, és kezdett hisztérikussá válni. – Sose bocsátanám meg magamnak, ha az én hibámból bármelyiküknek baja esik! Egyikötöknek sem szabadna kockáztatnia az életét az én kedvemért...

– Bella, Bella, hagyd abba! – szakított félbe Jasper. Oly gyorsan szakadtak ki belőle a szavak, hogy alig értettem, mit mond. – Teljesen feleslegesen aggódsz, Bella! Hidd el nekem, közülünk senki sem forog veszélyben! Már így is túlságosan nagy feszültségnek vagy kitéve, ne rontsd tovább a helyzetedet azzal, hogy feleslegesen aggódsz miattunk! Figyeld rám! – parancsolta, amikor elfordítottam róla a tekintetem. – A családjunk erős. Egyedül attól félünk, hogy téged elveszítünk!

– De miért kellene nektek énmiattam...

Ezúttal Alice szakított félbe, hideg ujjaival megérintette az arcomat.

– Majdnem száz éven át Edward egészen egyedül volt. Most megtalált téged. Te nem veheted észre rajta a változást, de mi, akik hosszú ideje élünk veled, nagyon is jól látjuk. Gondolod, hogy a következő száz évben bármelyikünk is a szemébe bírna nézni, ha elveszítenénk téged?

Bűntudatom enyhült, ahogy Alice sötét szemébe néztem. Lassan megnyugodtam, de persze tudtam, hogy Jasper közelében nem bízhatok a tulajdon érzéseimben.

A nap nagyon lassan telt.

Nem hagytuk el a szobát. Alice leszólt a portára, hogy mostantól nem kérünk takarítást. Az ablakok zárva maradtak, a tévé egyfolytában szólt, bár senki nem nézte. Menetrendszerűen hoztak nekem valami ennivalót. Ahogy teltek az órák, a táskán heverő, ezüst telefon mintha nőni kezdett volna.

A bébiszittereim jobban bírták a feszültséget, mint én. Miközben én izegtem-mozogtam és fel-alá járkáltam, ők egyre nyugodtabban ültek, rezzenéstelenül, mint két szobor, csak a szemükkel követtek. Azzal próbáltam elfoglalni magam, hogy az eszembe véstem a szoba minden részletét, például a kanapék csíkozását: rozsdabarna, barackszínű, krémszínű, fakó arany és megint rozsdabarna. Néha a falon lógó reprodukciók absztrakt formáiba próbáltam belelátni alakokat, ahogy gyerekkoromban a felhőkbe. Fölfedeztem egy kék kezűt, egy fésülködő nőt, egy nyújtózkodó macskát. De amikor egy fakó, vörös körből hirtelen rám szegeződő szem lett, villámgyorsan félrekaptam a fejem.

Amint tovaccammogott a délután is, visszafeküdtem az ágyba, csak azért, hogy csináljak valamit. Azt reméltem, ha egyedül maradok a sötétben, át tudom adni magamat a tudatom peremén lesben álló, szörnyű félelemnek, ami nem tudott hatalmába keríteni, amíg Jasper gondosan felügyelte érzéseimet.

De Alice velem tartott, lezserül, mintha véletlenül ugyanabban a pillanatban lett volna eleme a nappaliból. Kezdtém komolyan elgondolkodni rajta, vajon milyen utasításokkal láthatta el Edward igazából? Keresztbe feküdtem az ágyon, Alice pedig leült mellém törökülésben. Eleinte nem vettem tudomást róla, fáradtnak éreztem magam, azt hittem, el

tudok aludni. De néhány perccel később a pánik, amit Jasper jelenléte eddig távol tartott, kezdett elhatalmasodni rajtam. Gyorsan fölhagytam hát az alvás gondolatával, inkább összegömbölyödtem, és átfogtam a karommal a lábamat.

– Alice... – kezdtem.

– Tessék?

Megpróbáltam nagyon nyugodtan beszélni.

– Mit gondolsz, mit csinálnak most?

– Carlisle úgy tervezte, elcsalja a nyomkövetőt északra, a lehető legmesszebbre. Bevárják, aztán szembefordulnak vele, és megtámadják. Esmének és Rosalie-nak az a dolga, hogy nyugat felé csalják a nőstényt. Úgy beszéltük meg, hogy ha a nő egy idő után visszafordulna, akkor ők is visszamennek Forksba, és vigyáznak apádra. Szerintem minden a terv szerint halad, azért nem telefonálnak. Ez azt jelenti, hogy a nyomkereső közel van hozzájuk, és nem akarják, hogy véletlenül meghallja őket.

– És Esme?

– Gondolom, visszatért Forksba. Ő sem telefonál, nem kockáztatja, hogy a nőstény kiszúrja. Szerintem egyszerűen csak nagyon óvatosak.

– Tényleg azt hiszed, hogy biztonságban vannak?

– Bella, hányszor mondtam már neked, hogy minket nem fenyeget semmi veszély?

– De megmondanád az igazat, ha mégsem úgy lenne?

– Igen, én mindig megmondom az igazat! – felelte Alice.

Egy pillanatig fontolgattam a dolgot, aztán úgy döntöttem, hogy komolyan gondolja.

– Akkor áruld el nekem... hogyan lettél vámpír?

A kérdésem váratlanul érte. Egy darabig hallgatott. Láttam rajta, hogy habozik.

– Edward nem akarja, hogy ezt elmondjam neked! – közölte végül határozottan, de érezhetően nem értett egyet ezzel a tiltással.

– Ez nem igazság! Azt hiszem, jogom van tudni.

– Tudom.

Várakozóan néztem rá. Alice felsóhajtott.

– Edward nagyon dühös lesz.

– Semmi köze hozzá. Ez csak kettőnkre tartozik. Alice, mint barátod, könyörgöm, áruld el!

– Mostanra csakugyan barátok lettünk... persze Alice-nek kezdettől fogva tudnia kellett, hogy így lesz.

Rám nézett ragyogó, bölcs szemével... még mindig hezitált.

– Elmondom, miként történik a dolog – mondta végül –, de én magam nem emlékszem rá, nem is csináltam soha, és azt sem láttam, hogy valaki más teszi. Szóval ne felejtse el, hogy amit mondok, az csak elmélet!

Vártam.

– Mivel ragadozók vagyunk, egész csomó természetes fegyverünk van, jóval több, mint amire ténylegesen szükségünk lenne. Az erőnk, a gyorsaságunk, a rendkívül éles érzékeink, nem is beszélve azokról, akiknek, mint Edwardnak, Jaspernek és nekem, valamilyen különleges képességük is van. Ráadásul, akárcsak a hűsevő virágok, fizikailag vonzóak vagyunk az áldozataink számára.

Arra gondoltam, milyen szemléletesen bizonyította nekem mindezt Edward a mezőn.

Alice szélesen, vészjóslóan elmosolyodott.

– Aztán van még egy fegyverünk, ami már tényleg túlzás és felesleges is. Mérgezőek vagyunk! – mondta, és kivillantotta a fogát. – A mérgünk nem halálos, csak megbénítja az áldozatot. Lassan hat, ahogy elterjed a véráramban, így az áldozatnak, ha már egyszer megharaptuk, túlságosan nagy fájdalmai vannak ahhoz, hogy el bírjon menekülni. Ezt a fegyvert többnyire főlsleges bevetni, hiszen ha már megközelítettük a zsákmányt, az úgyszem

menekülhet előlünk. De persze azért vannak kivételek. Ott van például Carlisle.

– Szóval... ha engedik, hogy a méreg elterjedjen... – mormoltam.

– Néhány napba telik, hogy az átalakulás teljes legyen, attól függően, mennyi méreg került az illető véráramába, vagy hol, milyen közel a szívéhez hatolt a méreg a szervezetébe. Amíg a szív dobog, a méreg terjed, egyszerre gyógyítja és átváltoztatja a testet, ahogy áthalad rajta. Végül a szív megáll, és az átalakulás befejeződött. De közben egész idő alatt, minden egyes pillanatban az áldozat azt kívánja, bárcsak meghalna.

Összeborzongtam.

– Láthatod, nem valami kellemes a dolog.

– Edward azt mondta, nagyon nehéz megtenni... nem egészen értettem, miért – mondtam.

– Tudod, bizonyos tekintetben mi is olyanok vagyunk, mint a cápák. Amint egyszer megízleltük a vért, vagy akár csak a szagát megéreztek, nagyon nehezen tudjuk megtartóztatni magunkat a táplálkozástól. Néha nem is bírjuk. Szóval, ha tényleg megharapunk valakit, és megérezzük a vér ízét, akkor ránk tör az örvény. Vagyis mind a kettőnek nehéz dolga van: az egyik oldalon ott a vérszomj, a másikon pedig a borzalmas fájdalom.

– És mit gondolsz, te miért nem emlékszel rá, hogyan történt?

– Fogalmam sincs. Mindenki más azt mondja, egész emberi életükből az átalakulás fájdalmára emlékeznek a legélesebben. Én semmire nem emlékszem az emberi életemből... – mondta Alice szomorkás, sóvárgó hangon.

Némán feküdtünk, ki-ki a saját gondolataiba merülve.

Teltek a percek, kis híján elfeledkeztem Alice jelenlétéről, annyira elfoglaltak a gondolataim.

Aztán minden figyelmeztetés nélkül Alice felpattant az ágyról, és zajtalanul talpra szökkent. Ijedten kaptam fel a fejem.

– Valami megváltozott. – Alice hangja sürgető volt, de nem hozzám beszélt.

Ugyanabban a pillanatban ért az ajtóhoz, mint Jasper, aki nyilván hallotta a beszélgetésünket és Alice váratlan felkiáltását. Jasper a lány vállára tette mindkét kezét, visszakormányozta az ágyhoz, és leültette a szélére.

– Mit látsz? – kérdezte feszülten.

Alice szeme valami távoli dologra fókuszált. Melléltem, és előrehajoltam, hogy jobban halljam halk, pergő beszédét.

– Egy szobát látok. Hosszú, a falat mindenütt tükrök borítják. A padló fából van. A nyomkereső ott van, és vár. Egy arany... egy arany csík húzódik a tükrökön.

– Hol van ez a szoba?

– Nem tudom. Valami még hiányzik... Még nem döntött.

– Mennyi idő van addig?

– Nem sok. Még ma odamegy ebbe a tükörszobába, vagy legkésőbb holnap. Attól függ. Még vár valamire. Most sötétben van.

Jasper hangja nyugodt volt, módszeres, érezni lehetett, hogy gyakorlata van Alice kikérdezésében.

– Mit csinál?

– Tévét néz... nem is, egy videokazettát futtat a sötétben, egy másik helyen.

– Látod, hogy hol van?

– Nem, túl sötét van hozzá.

– És abban a tükörös szobában, ott mi van még?

– Csak a tükrök meg az az arany csík. Valami pántféle, körben végigfut a szobán. És van még egy fekete asztal, rajta egy nagy hifi berendezés meg egy tévé. Ott is megérinti a

videólejátszót, de nem nézi végig a kazettát úgy, mint ebben a sötét szobában, ahol várakozik.
– Semmibe révedő tekintete Jasper arcára vándorolt.

– Nem láttál semmi mást?

Alice megrázta a fejét. Egymást nézték, mozdulatlanul.

– Mit jelent ez? – faggattam.

Egy pillanatig egyikük sem felelt, aztán Jasper végre rám nézett.

– Azt jelenti, hogy a nyomkereső tervei megváltoztak. Valamilyen döntést hozott, aminek következtében el fog jutni a tükrös szobába és a sötét szobába.

– De azt nem tudjuk, hogy hol vannak ezek a szobák. -Nem.

– De azt nagyon is tudjuk, hogy a nyomkereső nem a hegyekben lesz, ahol vadásznak rá. Meg fog lépni előlünk – mondta Alice színtelen hangon.

És akkor megszólalt a telefon.

Alice szempillantás alatt a nappaliban termett, előbb, mint ahogy felkaptam a fejem a csörgésre.

Lenyomott egy gombot, és a füléhez tartotta a telefont, de nem ő szólalt meg először.

– Carlisle – lehelte. Nem látszott rajta, hogy hozzám hasonlóan meglepődött vagy megkönnyebbült volna. – Igen – mondta és rám pillantott. Aztán egy hosszú pillanatig nem szólt, csak figyelt.

– Épp az előbb láttam a nyomkeresőt! – Carlisle-nak is beszámolt a látomásáról. – Akármiért is szállt repülőre... ugyanaz vezette el azokba a szobákba is. – Kis szünetet tartott.

– Igen – felelte Alice, aztán hozzám fordult. – Bella! – és meglengette a telefont. Rohantam.

– Halló!

– Bella! – szólalt meg Edward hangja. –Jaj, Edward! Annyira aggódtam!

– Bella – tromfolt le Edward türelmetlenül –, mondtam már, hogy ne aggódj semmiért, csak magadért! – Olyan hihetetlenül jó volt hallani a hangját... Amint megszólalt, éreztem, hogy a kétségbeesés fölöttem tornyosuló felhője egyszerre könnyebb lesz és tovasodródik.

– Hol vagy?

–Vancouver közelében vagyunk, Bella. Sajnálom... de nyomát veszítettük. Úgy látszik, gyanút fogott, ügyelt rá, hogy elég messze legyen tőlünk, így nem hallom a gondolatait. De most elment, valószínűleg repülőre szállt. Azt gondoljuk, visszamegy Forksba, és előlről kezdi az egészet. – Mögöttem Alice Jaspert tájékoztatta a fejleményekről, de hadarása egyeden, zümmögő hanggá olvadt össze.

– Már tudom. Alice látta, hogy meglépett.

– De azért nem kell aggódnod. Semmilyen nyomot nem talál, ami elvezetné hozzád. Csak maradj, ahol vagy, és várd ki, míg újra rábukkanunk.

– Velem minden rendben. Esme vigyáz Charlie-ra?

– Igen. A nőstény a városban járt. Elment a házatokhoz is, de Charlie éppen munkában volt. Még csak a közelébe se jutott, úgyhogy ne aggódj! Semmi baja nem lesz, Esme és Rosalie vigyáznak rá.

– Mit keresett ott a nő?

–Valószínűleg a nyomodat kereste. Éjszaka bejárta az egész várost. Rosalie látta a repülőtéren, a város környéki utakon, az iskolánál... keresgél, Bella, de semmit nem fog találni.

– Biztos, hogy Charlie-nak nem eshet baja?

– Biztos. Esme egy pillanatra sem téveszti szem elől. És rövidesen mi is ott leszünk. Ha a nyomkereső csak beteszi a lábát Forks környékére, elkapjuk.

– Hiányzol! – suttogtam.

– Tudom, Bella. Hidd el, tudom! Én is úgy érzem, mintha a fél lelkemet magaddal vitted

volna.

– Hát akkor gyere ide érte! – unszoltam.

– Nemsokára, amint tudok, jövök. Előbb gondoskodni akarok róla, hogy biztonságban legyél! – mondta kemény hangon.

– Szeretlek! – emlékeztettem.

– Ha hiszed, ha nem, mindannak ellenére, aminek kivettem, én is szeretlek. El tudod ezt hinni?

– Ami azt illeti, el.

– Rövidesen érte jövök.

– Várni foglak.

Amint a telefon elhallgatott, újra letargiába estem.

Vissza akartam adni a telefont Alice-nak, de ők Jasperrel az asztal fölé hajoltak. Alice a szállodai levélpapírra firkált valamit. A kanapé támlájának dőlve, a válla fölött a rajzra lestem.

Egy hosszú, téglalap formájú helyiséget rajzolt, a végében volt egy kisebb, négyzet alakú rész. A padlódeszkák végighúzódtak a terem teljes hosszában. A falon egymást követő, függőleges vonalak jelezték, hol van vége az egyik tükörnek, és hol kezdődik a következő. *Végül*, körben a falon, derékmagasságban hosszú csík húzódtott. Az a bizonyos csík, amelyről Alice azt állította, hogy aranyból van.

– Ez egy balettstúdió – szaladt ki a számon, mert hirtelen rájöttem, honnan ismerős a kép.

Meglepetten néztek rám.

– Te ismered ezt a helyet? – Jasper nyugalma mélyén valami szokatlan vibrált, bár nem tudtam rájönni, hogy mi az. Alice a munkája fölé hajolt, a keze most már röpiült a papíron, a hátsó falon egy vészkijárat körvonalai kezdtek kibontakozni, aztán megjelent a hifi berendezés és a tévé is egy alacsony asztalkán, a terem elülső, jobb sarkában.

– Pont úgy néz ki, mint az a hely, ahová táncórákra jártam nyolc- vagy kilencéves koromban. Az is pont így festett. – A négyzet alakú beszögellésre mutattam, a helyiség hátulsó, elkeskenyedő részére. – Itt voltak a zuhanyozók, oda a másik balett-terem felől lehetett bejutni. De a hifi berendezés akkoriban itt állt – a bal sarokra mutattam –, régebbi típus volt, és nem volt tévé. A váróból nyílt egy ablak a balett-teremre, és onnan pont ebből a szögéből lehetett látni a helyiséget.

Alié és Jasper állhatatosan bámultak.

– Biztos vagy benne, hogy ez ugyanaz a helyiség? – kérdezte Jasper, még mindig nyugodtan.

– Nem, nem egészen, hiszen a legtöbb táncterem egyforma, mindegyikben van tükör meg ilyen rúd – ujjamat végighúztam a tükrökhöz rögzített balettkorláton. – Csak az összkép tűnt ismerősnek. – Megérintettem az ajtót, amely pontosan ugyanazon a helyen volt, mint az, amelyikre emlékeztem.

– Van most bármiféle okod rá, hogy odamenj? – Alice kérdése rezzentett fel tünődéséből.

– Nem, a tájékán sem jártam majdnem tíz éve. Különben is, rémes táncos voltam, a bemutatókon mindig a legutolsó sorba állítottak – vallottam be.

– Szóval ez a hely most semmi módon nem hozható kapcsolatba veled? – faggatott Alice feszülten.

– Nem, szerintem már a tulajdonosa sem az, aki az én időmben volt. Ez nyilván egy másik táncterem, valahol másutt.

– És hol volt az, amelyikbe te jártál? – érdeklődött Jasper könnyedén.

– Mindössze egy saroknyira a házunktól. Gyalog szoktam odamenni iskola után... – elhallgattam. Láttam, hogy Alice és Jasper jelentőségteljesen összenéznek.

– Szóval akkor itt van, Phoenixben? – kérdezte Jasper még mindig lazán.
– Igen – suttogtam. – Az Ötvennyolcadik és a Cactus utca sarkán.
Némán ültünk, és mindhárman a rajzra meredtünk.
– Alice, telefonálhatok innét?
– Igen – nyugtatott meg. – A hívóazonosító Washington államból érkező hívást jelez majd.
– Akkor fölhívhatom anyámat?
– Azt hittem, Floridában van.
– Ott is van, de rövidesen visszajön, és nem mehet haza abba a házba, amíg... – A hangom elcsuklott. Eszembe jutott valami, amit Edward mondott, hogy az a vörös hajú nőstény járt Charlie házánál és az iskolában: ott hozzáférhetett az adataimhoz.
– Hogy éred el?
– Nincs állandó telefonszámuk, csak a phoenixi házban, de anyu állítólag rendszeresen meghallgatja az üzeneteit.
– Mi a véleményed, Jasper? Jasper megfontolta a kérdést.
– Nem hiszem, hogy baj lenne belőle. De persze vigyázz, nehogy eláruld, hol vagy.
Mohón nyúltam a telefonért, és fölhívtam az ismerős számot. Négyszer kicsöngött, aztán meghallottam anyu élénk hangját, amint arra kér, hagyjak üzenetet.
– Anyu – mondtam a sípszó után –, én vagyok az. Figyelj, szeretném, ha megtennél valamit! Nagyon fontos! Amint megkaptad az üzenetemet, hívj föl ezen a számon! – Alice már ott is termett mellettem, és lefirkantotta a számot a rajz aljára. Én gondosan, kétszer is beolvastam. – Kérlek, ne menj sehová, amíg nem beszéltél velem! Ne aggódj, jól vagyok, de azonnal beszélnem kell veled: hívj föl, kérlek, akármilyen késő is van, amikor megkapod az üzenetet! – Tiszta szívből azért fohászkodtam, nehogy valami változás történjék a programjukban, és anya hazajöjjön, mielőtt még lehallgatta volna a rögzítőt.
Felkuporodtam a díványra, elrágtam pár szemet a tányéron maradt gyümölcsből, és lélekben felkészültem a hosszú, eseménytelen estére. Megfordult a fejemben, hogy fölhívom Charlie-t, de nem voltam biztos benne, hogy normális körülmények között már Phoenixbe értem volna vagy sem. Végignéztem a híradót, idegesen figyeltem, nem mondanak-e valamit Floridáról vagy a tavaszi futbalszezonról – sztrájkokról, hurrikánokról vagy terrortámadásokról –, bármiről, ami arra készítené anyámékat, hogy a tervezettnél előbb induljanak haza.
Ha valaki halhatatlan, az, úgy látszik, végtelen türelemmel is rendelkezik. Sem Jasper, sem Alice nem érezte szükségét, hogy bármivel is elfoglalja magát. Egy ideig Alice azzal próbálkozott, hogy felvázolja a látomásában szereplő sötét szoba bizonytalan körvonalait, vagy legalábbis azt a keveset, amit a tévé fényénél ki tudott venni belőle. De aztán csak ült, és az üres falat bámulta idődén szemével. Jasper sem érezte szükségét, hogy föl-alá járkáljon, kikukkantson a függönyön, vagy sikoltozva kirohanjon az ajtón, ahogy én legszívesebben tettem volna.
Alighanem elbóbiskoltam a kanapén a telefonhívásra várva. Alice hideg érintése fölriasztott pár pillanatra, amikor átvitt az ágyba, de amint letettem a fejem a párnára, máris újra mély, öntudatlan álomba merültem.

21. TELEFONHÍVÁS

MÁSNAP MEGINT TÚL KORÁN ÉBREDTEM. Ha ez így megy tovább, lassanként felcserélődnek a napszakok. Feküdtem az ágyon, Alice és Jasper beszélgetése behallatszott a másik szobából. Elég hangosan beszéltek, és ezt furcsállottam. Az ágy szélére gurultam, talpra kecmeregtem, aztán átimbolyogtam a nappaliba.

A tévén álló óra hajnali kettőt mutatott. Alice és Jasper egymás mellett ültek a kanapén, Alice megint rajzolt, Jasper pedig a válla fölött nézte. Rám se hederítettek, amikor beléptem, annyira lekötötte mindkettejük figyelmét Alice rajza.

Jasper mellé osontam, és én is belekukucsáltam a rajzba.

– Alice megint látott valamit? – kérdeztem csöndesen.

– Igen. A nyomkereső valamiért visszament abba a szobába, ahol a videokazettát nézte, de most világos van.

Figyeltem, amint Alice egy négyszögletes szobát rajzol, ahol sötét gerendák húzódnak végig az alacsony mennyezetben. A falakat lambéria borítja, a sötétebb, már divatjamúlt fajtából. A padlót sötét, mintás szőnyeg fedi. A déli oldalon jókora ablak nyílik, a nyugatin pedig átjáró vezet az étkezőbe. Mellette kőépítmény – egy nagy, mindkét szoba felé nyitott, vörösbarna kandalló. Ebből a látószögből az alacsony faállványon álló tévé – és videókészülék kerül a középpontba a szoba délnyugati sarkában. Egy öreg, kinyitható sarokkanapé a tévével szemközt, előtte kerek dohányzóasztalka.

– Itt a telefon helye – suttoztam, és odamutattam. Két halhatatlan szempár meredt rám.

– Ez az édesanyám háza.

Alice már fel is pattant a kanapéről, és a mobiljára vetette magát. Én némán meredtem anyám nappalijának pontos rajzára. Jasper, tőle Szokatlan módon, közelebb csúszott hozzám. Könnyedén megérintette a vállamat, és a testi kontaktus, úgy tűnt, fölerősíti a Jasperből áradó, megnyugtató kisugárzást. Megnevezhetetlen szorongás terített be.

Alice-nak remegett az ajka. Gyorsan pergő szavai halk zümmö-géssé olvadtak, egy kukkot sem értettem belőlük. Nem bírtam koncentrálni.

– Bella! – szólt rám Alice. Némán bámultam.

– Bella, Edward érted jön. Ó, Emmett és Carlisle elvisznek valahová, ahol elrejtethetnek egy időre.

– Edward idejön? – Ez a pár szó, mint valami mentőmellény, segített víz fölött tartani a fejem.

– Igen, az első járattal idejönnek Seattle-ből. A repülőtéren találkozunk, onnan mentek tovább.

– De anyu... a nyomkereső anyámért jött ide, Alice! – Jasper hatása ellenére éreztem, hogy a hangomban felbugyog a hisztéria.

– Jasper és én itt maradunk, amíg biztonságba nem kerül.

– Ebben a játékban én nem nyerhetek, Alice! Nem őrizhetek örök időnkig mindenkit, akit csak ismerek. Hát nem látod, hogy mit csinál? Egyáltalán nem engem követ. Keres valakit, akit szeretek, és azt fogja bántani.... Alice, én egyszerűen nem...

– El fogjuk kapni, Bella! – bizonygatta Alice.

– És ha neked esik valami bajod, Alice? Gondolod, hogy az közömbös nekem? Gondolod, hogy csak az emberi családomon keresztül tud megsebezni?

Alice sürgetően Jasperre nézett, mire mély apátia zuhant rám, mint valami súlyos, tömör ködfelhő, a szemem akaratlanul is lecsukódott. Az agyam vadul küzdött a köd ellen, és hirtelen rájöttem, mi történik. Erőnek erejével kinyitottam a szemem, felálltam, és elléptem Jasper közeléből.

– Nem akarok újra elaludni! – fakadtam ki.

Átmentem a szobámba, és becsuktam – jobban mondva, bevágtam – magam mögött az ajtót, hogy ne lássák, amint darabokra szaggat a kétségbeesés. Ezúttal Alice nem követett. Három és fél órán át csak bámultam a falat, és összegömbölyödve ringattam magamat. A gondolataim körbejártak, ahogy próbáltam kitalálni valamit, aminek segítségével kiszabadulhatnék ebből a lidércnyomásból. De nem volt menekvés, nem volt haladék. Ez az egész csak egyféleképpen végződhetett, egyetlen végkifejlet sötédett előttem a jövőben. Csak az volt a kérdés, rajtam kívül még hány embernek esik addig baja.

Már csak egyedem vigaszom, egyetlen reménységem maradt: rövidesen látni fogom Edwardot. Talán elég lesz egyetlen pillantást vetnem az arcára, és megtalálom a megoldást, amit most sehogyan sem sikerül.

Amikor megszólalt a telefon, visszamentem a nappaliba. Egy kicsit szégyelltem magam az iménti viselkedésemért. Reméltem, hogy nem sértettem meg egyiküket sem, hogy tudják, milyen hálás vagyok nekik azért a sok áldozatért, amit miattam hoznak.

Alice most is ugyanúgy hadart, mint mindig, viszont feltűnt, hogy megérkezésünk óta először, Jasper nincs a szobában. Az órára néztem – reggel fél hat volt.

– Most szállnak fel a gépre – mondta Alice. – Háromnegyed tízre ideérnek.

Tehát már csak néhány órát kell valahogy átvészelnem, amíg Edward megérkezik...

– Hol van Jasper?

– Elment kijelentkezni.

– Nem maradtok itt?

– Nem, keresünk valami más helyet, közelebb édesanyád házához. Alice utolsó szavaitól idegesen megrándult a gyomrom.

De a telefon újra felcsörgött, és nem értem rá magammal foglalkozni. Alice láthatóan nagyon meglepődött, de én már megindultam felé, és reménykedve nyúltam a készülékért.

– Halló, ki az? – csodálkozott Alice. – Nem, itt van mellettem. Átadta a telefont. Édesanyád, formálta ajka hangtalanul.

– Halló?

– Bella? Bella?! – csendült fel anyám hangja a kagylóban. Menynyire ismertem ezt a hangsúlyt! Legalább ezerszer hallottam gyerekkoromban, valahányszor túl közel mentem a járda széléhez, vagy szem elől veszített valami zsúfolt helyen. Ilyen volt a hangja, amikor pánikba esett.

Fölsóhajtottam. Számítottam erre, bár megpróbáltam az üzenetemet úgy fogalmazni, hogy minél kevésbé ijesszem meg vele, de azért világosan kiderüljön, nagyon sürgős, hogy felhívjon.

– Nyugodj meg, Anyu! – csitítottam a lehető legtermészetesebb hangomon, és lassan elsétáltam Alice közeléből. Nem voltam biztos benne, hogy meggyőzően tudok hazudozni, ha magamon érzem a tekintetét. – Minden a legnagyobb rendben van, oké? Csak adj egy percet, és ígérem, mindent megmagyarázok.

Elhallgattam, csodálkozva, hogy még nem szakított félbe.

– Anyu, ott vagy?

– Ügyelj, hogy ne mondj semmit, amíg én nem szólok! – A hang váratlan és ismeretlen volt számomra. Kellemes, de jellegtelen tenor – ilyen férfihangok duruzsolnak a luxusautók reklámjában.

Nagyon gyorsan beszélt.

– Mármost az a helyzet, semmi okom rá, hogy bántsam édesanyádat, úgyhogy légy szíves, tedd pontosan azt, amit mondok, és akkor nem esik semmi bántódása! – Egy pillanatra elhallgatott, én pedig néma borzadállyal vártam, hogy mi következik.

– Eddig nagyon jó! – mondta elismerően. – Most pedig ismételd el szépen, amit mondok, és próbálj természetesen viselkedni. Légy szíves, mondd azt: „Nem, Anyu, csak maradj ott,

ahol vagy!”

– Nem, Anyu, csak maradj ott, ahol vagy! – A hangom alig volt több suttogásnál.

– Látom, ez bonyolultabb lesz, mint hittem! – A hang még mindig könnyed volt, barátságos, és hallani lehetett, hogy a tulajdonosa kitűnően szórakozik. – Miért nem mész át egy másik szobába, nehogy az arcod eláruljon? Nincs semmi értelme, hogy anyád szenvedjen, nem igaz? És miközben átmész, légy szíves, mondd azt: „Anyu, figyelj rám, kérlek!” Most!

– Anyu, figyelj rám, kérlek! – mondtam könnyörgőn. Nagyon lassan elindultam a hálószoza felé, közben a hátamban éreztem Alice tekintetét. Becsuktam magam mögött az ajtót, és megpróbáltam világosan gondolkodni az agyamat megbénító, halálos rémület ellenére.

– No most, egyedül vagy? Válaszolj egyszerűen igennel vagy nemmel.

– Igen.

– De biztosan még mindig hallanak a többiek.

– Igen.

– Akkor rendben van – folytatta a kellemes hang. – Akkor mondd azt: „Anyu, bízzál bennem!”

– Anyu, bízzál bennem!

– Egész jól alakult a helyzet. Felkészültem a várakozásra, de édesanyád a tervezettnél előbb érkezett vissza. Így sokkal könnyebb, nem igaz? Megspórolsz magadnak egy csomó izgalmat és feszültséget...

Vártam.

– Most pedig, légy szíves, nagyon figyelj! Le kéne ráznod a barátaidat: gondolod, hogy meg tudod tenni? Válaszolj igennel vagy nemmel.

– Nem.

– Sajnálattal hallom. Azt reméltem, egy kicsit találékonyabb leszel. Gondolod, hogy mégis meg tudod oldani, ha anyád élete függ tőle? Felelj igennel vagy nemmel.

Valahogy muszáj lesz megtalálnom a módját. Hirtelen eszembe jutott, hogy a repülőtérré készülünk, a nemzetközire, ahol könnyű eltévedni...

– Igen.

– Így mindjárt jobb. Tudom, hogy nem lesz könnyű, de ha a legkisebb jel is arra utal, hogy nem vagy egyedül, hát, az igen komoly kellemetlenséget okozna anyádnak – fuvolázta barátságosan.

– Mostanra már elég sokat tudsz a fajtánkról ahhoz, hogy tisztában legyél velem, milyen gyorsan rájönnék, ha megpróbálnál magaddal hozni valakit. És hogy milyen rövid idő alatt elintézhetem anyádat, ha úgy alakulna a helyzet. Megértetted, amit mondtam? Válaszolj igennel vagy nemmel.

– Igen – feleltem elcsukló hangon.

– Nagyon helyes, Bella. A következőt kell tenned. Elmész anyád házába. A telefon mellett találsz egy számot. Hívd fel, és én majd megmondom, hogy onnét hová kell menned. – Én már tudtam, hová kell majd mennem, és hol végződik mindez. De pontosan követem majd minden egyes utasítását. – Meg tudod ezt tenni? Felelj igennel vagy nemmel.

– Igen.

– És lehetőleg még délelőtt, Bella! Sajnos, nem érek rá egész nap

– közölte udvariasan.

– Hol van Phil? – kérdeztem rekedten.

– No de Bella, csak óvatosan! Kérlek, csak akkor szólj, ha megkérlek rá!

Vártam.

– Mármost nagyon fontos, hogy a barátaid ne gyanakodjanak, amikor visszamész hozzájuk. Mondd nekik azt, hogy anyád felhívott, és te lebeszélted róla, hogy egyelőre

hazajöjjen. Most pedig ismételd utánam: „Köszönöm, Anyu!” Most.

- Köszönöm, Anyu! – Szememet szúrták a könnyek. Megpróbáltam visszatartani őket.
- Most mondd azt, hogy: „Szeretlek, Anyu. Nemsokára látjuk egymást!” Most!
- Szeretlek, Anyu! – dadogtam. – Nemsokára látjuk egymást!
- Viszlát, Bella! Alig várom, hogy viszontlássalak! – Azzal letette a kagylót.

Én meg csak álltam a fülemhez szorított telefontal. Minden porcikám görcsbe dermedt a rémülettől – nem tudtam kiegyenesíteni az ujjaimat, hogy elérjem.

Tudtam, hogy gondolkodnom kellene, de nem bírtam kiverni a fejből anyám rettegő hangját. Teltek a másodpercek, próbáltam visszanyerni az önuralmamot.

Lassan-lassan áttörtek a gondolataim a fájdalom kőfalán. Egy terv körvonalazódott bennem. Mert most már nem maradt választásom, csak egyet tehetek: elmegyek abba a tükörterembe, és meghalok. Egyáltalán nem biztos, hogy ezzel sikerül megmentenem anyám életét: a nyomkövető semmiféle biztosítékot nem kínált. Csak remélhettem, hogy James beéri azzal, hogy megnyerte a játszmat, hogy sikerült legyőznie Edwardot. A torkom összeszorult a kétségbeeséstől: nem volt lehetőségem alkudozni, semmit sem kínálhattam vagy tagadhattam meg tőle anyámért cserébe. De mégsem kockáztathattam az életét. Egyetlen lehetőségem van tehát.

Amennyire csak bírtam, igyekeztem kiűzni a tudatomból a rettegést. A döntést már meghoztam. Mit sem használt volna, ha gyötördésre vesztegetem az időm. Tiszta fejjel kellett gondolkodnom. Alice és Jasper odakint vár, és muszáj félrevezetnem őket: ez létfontosságú, ugyanakkor teljességgel lehetetlen.

Hirtelen megörültem neki, hogy Jasper nincs a szobában. Ha ott van, és megérzi, micsoda szörnyű gyötrelmet álltam ki az utóbbi öt percben, óhatatlanul gyanakodni kezdene. Legyűrtem hát a rettegést, a szorongást. Egyiknek sem adhatom át magam, hiszen Jasper bármelyik pillanatban visszatérhet.

A szökésemre koncentráltam. Nem reménykedhettem másban, csak abban, hogy én jobban ismerem a repülőteret, mint ők – ezt kellett valahogy az előnyömből fordítanom. Meg kell szabadulnom Alice-től, legalább egy kis időre...

Tudtam, hogy Alice a másik szobában tükön ülve várja, hogy visszamenjek hozzá. De valamit még meg kellett tennem, amíg egyedül vagyok, s mielőtt Jasper visszatérne.

Bele kellett nyugodnom, hogy soha többé nem láthatom Edwardot, hogy még egy utolsó pillantást sem vethetek az arcára, hogy magammal vigyem a képét a tükörös terembe. Tudtam, hogy fájdalmat fogok okozni neki, és még csak el sem búcsúzhatok tőle. Egy percig átengedtem magam a kétségbeesésnek, hullámként söpört át rajtam. Aztán megacélozott szívvel szembenéztem Alice-szal.

Igyekeztem gondtalan képet vágni, de csak tompa, élettelen tekintetre futotta. Láttam rajta, hogy megrémíti az ábrázatom, így nem vártam meg, amíg rákérdez az okára. A forgatókönyvem kész volt, rögtönözni pedig most már nem mertem.

– Anyu aggódott, és azonnal haza akart jönni. De minden rendben, meggyőztem, hogy még maradjon ott, ahol van – mondtam fakó hangon.

– Ne aggódj, Bella, gondoskodunk róla, hogy ne essék baja! Elfordultam: nem engedhettem, hogy Alice lássa az arcomat.

A pillantásom az asztalon heverő fejléces levélpapírokra tévedt. Támadt egy ötletem. Felvettem egy lapot. Egy üres boríték is hevert mellette. Kapóra jött.

– Alice – szoltam hátra, igyekeztén egyenletes hangon beszélni. – írnék egy levelet anyámnak, odaadnád neki? Úgy értem, otthagynád neki a házban?

– Hát persze, Bella! – felelte óvatosan. Nyilván látta rajtam, hogy kezdek szétesni. Jobban kell uralkodnom az érzéseimen.

Visszamentem a hálósobába, letérdeltem az éjjeliszekrény mellé, és írni kezdtem.

– Edward! – írtam. A kezem úgy remegett, hogy a betűk szinte felismerhetetlenek lettek.
„Szeretlek. Annyira sajnálom! A nyomkereső elfogta anyámat, és nekem meg kell próbálnom megmenteni. Tudom, hogy talán hiába. Nagyon, nagyon sajnálom.

Kérlek, ne haragudj Alice-ra és Jasperre! Kész csoda lesz, ha sikerül megszöknöm tőlük. Kérlek, köszönd meg nekik, amit értem tettek. Különösen Alice-nak, kérlek!

És kérlek, kérlek, ne vedd üldözőbe a nyomkeresőt! Pontosan ezt akarja. Nem tudom elviselni, hogy valakinek baja essék miattam, különösen neked. Kérlek, ez az egyetlen dolog, amit kérhetek még tőled. Tedd meg értem!

Szeretlek. Bocsáss meg nekem!

Bella”

A levelet óvatosan összehajtogattam, és a borítékba csúsztattam. Megtalálja majd, amikor már mindennek vége. Csak azt reméltem, hogy megérti, és hallgat rám most az egyszer.

Aztán a szívemet is gondosan lezártam, akár a borítékot.

22. BÚJÓCSKA

A VALÓSÁGBAN MINDEZ – A RÉMÜLET, a kétségbeesés, és hogy megszakadt a szívem – pillanatok alatt lejátszódott. De nekem úgy tűnt, a percek sokkal lassabban telnek, mint általában. Jasper még mindig nem tért vissza, amikor én átmentem a nappaliba Alice-hoz, noha féltem egy szobában lenni vele, féltem, hogy kitalálja, mi történt... De ugyanezért elrejtőzni sem mertem előle.

Azt hittem, ebben az agyongyötört és ingatag lelkiállapotban már semmi nem tud meglepni, de tévedtem. Majd elájultam, amikor megláttam, hogy Alice az íróasztal fölé hajol, és két kézzel kapaszkodik a peremébe.

– Alice!

Nem válaszolt, csak a fejét ingatta jobbra-balra. A tekintete üres volt, ködös... Anyám! – hasított belém. Lehet, hogy máris késő? Alice-hoz siettem, és automatikusan a keze után nyúltam.

– Alice! – Jasper hangja olyan volt, mint az ostorcsapás. A következő pillanatban már ott is termett mögöttem, tenyere ráborult Alice kezére, és meglazította az asztal peremét markoló ujjait. A szoba túloldalán hangos csattanással bevágódott az ajtó.

– Mi történt? – kérdezte Jasper. Alice Jasper mellébe temette az arcát.

– Bella – mondta.

– De hiszen itt vagyok – feleltem.

Alice hátrafordult, a szeme találkozott az enyémmel, de még mindig olyan fura, üres tekintettel révedt rám. Rögtön rájöttem, hogy nem hozzám beszélt, hanem Jasper kérdésére válaszolt.

– Mit láttál? – Olyan színtelen, egykedvű volt a hangom, hogy nem is hangzott kérdésnek.

Jasper éles, kutató pillantást vetett rám. Igyekeztem közömbös arcot vágni, és vártam. Jasper szeme zavartan cikázott Alice arca és az enyém között, érzékelte a káoszt... mert én közben kitaláltam, mit láthatott Alice.

Lassacskán körülvett a Jasperből áradó nyugalom. Örültem neki, így sokkal könnyebb uralkodni az érzéseimen. Közben Alice is összeszedte magát.

– Semmi különös – felelte végül higgadtan. – Ugyanazt a helyiséget, mint korábban.

Aztán végre rám nézett, és gyakorlatiasan megkérdezte:

– Kérsz reggelit?

– Nem, majd eszem valamit a repülőtéren! – feleltem hasonló hangnemben.

Kivonultam a fürdőszobába, hogy lezuhanyozzak. Mintha csak kölcsönvettem volna Jasper hatodik érzékét, olyan tisztán éreztem, mennyire szeretné Alice – még ha jól leplezi is –, ha kimennék a szobából, és egyedül maradhatna Jasperrel. Hogy meg tudja mondani neki: valamit rosszul csináltak, hogy nem sikerül megvédelmeznük...

Gépiesen készülődtem az útra, igyekeztem semmi másra nem gondolni, csak az éppen előttem álló, apró feladatra. A hajamat leeresztettem, szabadon lobogott a fejem körül, hogy eltakarja az arcomat. A Jasperből sugárzó, nyugodt hangulat szétáradt bennem, és segített világosan gondolkodni. Segített kidolgozni a tervemet. Előástam a táskámból a pénzzel teli zoknit, kivettem belőle a pénzt, és a zsebembe gyömöszöltem.

Alig vártam, hogy a reptérre érjünk, és örültem, hogy már hétkor elindultunk. Ezúttal egyedül ültem a sötét autó hátsó ülésén. Alice az ajtónak dőlt, napszemüveg mögé rejtett arcát Jasper felé fordította, de énram is vetett időnként egy megnyugtató pillantást.

– Alice... – kezdtem közömbös hangon. Alice egyből nagyon óvatos lett.

– Igen?

– Hogy működik ez az egész dolog? A látomásaid? – Beszéd közben unottan kibámultam az ablakon. – Edward azt mondta, nem mindig teljesednek be... hogy közben meg is

változhatnak a dolgok. – Nehezemre esett kiejteni Edward nevét. Jasper alighanem ebből vette észre, hogy valami nincs rendben velem, és újabb derűhullámot küldött felém.

– Igen, a dolgok változhatnak... – mormolta Alice reménykedve. – Egyes dolgokat biztosabban lehet előre látni, mint másokat... például az időjárást. Az emberek már keményebb dió. Csak addig látom, hová vezet az útjuk, amíg le nem térnek róla... Amint meggondolják magukat... amint új döntést hoznak, bármilyen apró dologban is... az egész jövő megváltozik. Elgondolkodva bólintottam.

– Szóval mindaddig nem láttad Jamest Phoenixben, amíg el nem döntötte, hogy idejön?

– Igen – felelte Alice, már megint nagyon éberem.

Ezért nem látott engem sem Jamesszel a tükörteremben mindaddig, amíg el nem határoztam, hogy odamegyek. Megpróbáltam nem gondolni rá, mi mást láthatott még. Nem akartam, hogy a rettegésem még jobban felkeltse Jasper gyanakvását. Alice újabb látomása után úgyis kettőzött figyelemmel fognak őrizni. Képtelenség lesz megszöknöm tőlük.

Kiértünk a repülőtérré. Szerencsém volt, vagy egyszerűen eleve is nekem kedvezett a helyzet. Edward gépe a négyes terminálra érkezett. Ez volt a legforgalmasabb, a legtöbb járat itt landolt – nem volt benne semmi meglepő, hogy az övé is. De nekem pontosan erre a terminálra volt szükségem: ez a legnagyobb, és itt a legnehezebb tájékozódni. És a hármas szinten volt egy ajtó – az én utolsó esélyem.

A hatalmas garázsban a negyediken parkoltunk le. Én mentem elől, kivételesen én mozogtam otthonosabban a terepen, nem ők. Lementünk a lifttel a hármas szintre, ahova az utasok is érkeznek. Alice és Jasper hosszú ideig nézegették az induló járatok tábláját. Hallottam, amint megvitatták, mi szól New York, Atlanta vagy Chicago mellett. Egyik helyen sem jártam még soha. És most már nem is fogok...

Türelmetlenül vártam, mikor jön el az én időm, közben nem tudtam megállni, hogy ne doboljak a lábammal. Leültünk a fémdetektorok mögötti, hosszú széksorban, Jasper és Alice úgy tettek, mintha az embereket nézegetnék, de igazából engem figyeltek.

Ha csak egy centivel is odébb csúsztam, máris rám villant a szemük. A helyzet reménytelennek tűnt. Mi lenne, ha rohanni kezdenék? Vajon meg mernének-e állítani erőszakkal ezen a nyilvános helyen? Vagy egyszerűen követnének?

Előhúztam a címzetlen borítékot a zsebemből, és leraktam Alice fekete bőrtáskájának a tetejére.

– A levelem – mondtam. Bólintott, és bedugta a levelet a táska rekeszébe. Edward elég hamar meg fogja találni.

Teltek a percek, és Edward érkezésének pillanata egyre közeledett. Döbbenetes, mennyire tudta minden porcikám, hogy jön. Testem minden egyes sejtje külön vágyakozott az érkezésére. A sóvárgás megnehezítette a dolgomat. Azon kaptam magam, hogy ürügyeket keresek a maradásra, hogy még egyszer láthassam őt, mielőtt eltűnök. De tudtam, ez lehetetlen, ha azt akarom, hogy legyen bármi esélyem a szökésre.

Alice többször is felajánlotta, hogy elkísér, ha reggelizni szeretnék. Később, mondtam neki, még nem vagyok éhes.

Az „Érkezés” táblát bámultam, néztem, ahogy egyik járat a másik után jön meg. A Seattle-i járat egyre közelebb kúszott a tábla legtetejéhez.

És akkor, amikor már csak harminc percem maradt, a járatszámok hirtelen helyet cseréltek. Edward gépét tíz perccel korábbra élezték a menetrend szerinti érkezésnél. Nem volt több időm.

– Azt hiszem, most ennék valamit! – mondtam gyorsan. Alice felállt.

– Veled megyek.

– Ugye, nem haragszol, de jobb szeretném, ha inkább Jasper jönne velem. Jó hatással lenne rám... és nem szeretnék pont most kiborulni, amikor... – Nem fejeztem be a mondatot,

de a tekintetem elég zaklatott volt hozzá, hogy megértsék belőle, amit nem mondtam ki.

Jasper felállt. Alice pillantása zavart volt, de – nagy megkönnyebbülésemre – csöppet sem gyanakvó. Valószínűleg azt hitte, azért változott meg a látomása, mert a nyomkereső próbálkozik valamivel – nem sejtette, hogy azért, mert én elárulom őket.

Jasper csöndesen jött mellettem, keze a gerincoszlopom tövénél, mintha táncolnánk, és ő vezetne. Eljátszottam, hogy az első egy-két reptéri büfé nem keltette fel az érdeklődésemet, mert valami másra vágyom. És meg is találtam azt a mást: ott volt a sarok mögött, ahová Alice éles tekintete már nem hatolt el: a harmadik szint női mosdója.

– Ugye, nem baj? – böktém meg Jaspert, ahogy elhaladtunk mellette. – Egy perc, és jövök.

– Itt foglak várni – mondta.

Amint az ajtó becsukódott mögöttem, rohanni kezdtem. Még emlékeztem rá abból az időből, amikor egyszer innen kijövet eltévedtem, hogy ennek a mosdónak két kijárata van. A távolabbtól csak egy ugrásnyira található a liftek, és ha Jasper csakugyan ott vár, ahol mondta, akkor egy pillanatra se kerülök a látóterébe. Rohantam, hátra se néztem – ez volt az egyetlen esélyem, és ha Jasper véletlenül meglát, akkor se tehetek mást, mint hogy továbbszaladok. Az emberek megbámultak, de nem törődtem velük. A sarkon túl előrevetődtem, egy zsúfolásig megtelt lift bezáruló ajtószárnyai közé löktem a kezem, aztán befurakodtam az ingerült utasok mellé, és ellenőriztem, megnyomta-e már valaki az egyes szint gombját. A gomb már világított, és az ajtók becsukódtak.

Elsőként furakodtam ki, fittyet hányva a többi utas morgolódására. Kicsit lassítottam, amikor elhaladtam az érkezők bőröndjével teli futószalagnál strázsáló biztonsági őrök mellett, hogy aztán ismét eszeden rohanásba kezdjek, amint megpillantottam a kijáratot. Nem tudhattam, Jasper keres-e már. Ha elindult a szagom nyomán, akkor csak másodperceim vannak. Kiugrottam az automata ajtón, és csaknem nekimentem az üvegnek, mert túl lassan nyílt.

Végigpásztáztam az utat: sehol egy taxi!

Nem volt időm totojázni. Alice és Jasper nemsokára észreveszik, hogy eltűntem, vagy már észre is vették. És akkor egy szívverésnyi idő alatt megtalálnak.

A kisbusz, amely a Hyatt-hez szokta szállítani az érkezőket, néhány lépésnyire tőlem éppen becsukta az ajtaját.

– Várjon! – kiáltottam futás közben, és integettem.

– Ez a Hyatt szálló kisbusza – közölte a sofőr, miközben újra kinyitotta az ajtót.

– Tudom – lihegtem –, oda megyek! – És gyorsan felugrottam a lépcsőre.

Kérdően mért végig, látva, hogy nincs csomagom, de aztán csak vállat vont, nem érdekelte annyira a dolog, hogy faggatni kezdjen.

Az ülések nagy része üres volt. A lehető legmesszebb ültem a többi utastól, és az ablakból néztem, ahogy eltávolodik először a járda, aztán az egész repülőtér. Akarva-akaratlan elképzeltem Edwardot, amint ott áll az út szélén, ahol véget ér a nyomom. Még nem sírhatok, mondtam magamnak, még nagy utat kell megtennem.

Megint szerencsém volt. Amikor megérkeztünk a Hyatt elé, egy fáradtnak látszó házaspár éppen az utolsó bőröndjét emelte ki egy taxi csomagtartójából. Kivágódtam a buszból, a taxihoz rohantam, és becsusszantam a hátsó ülésre. A fáradt pár és a Hyatt-busz sofőrije nagyot nézett.

A taxisnak megadtam anyám címét.

– Ott kell lennem, amilyen gyorsan csak lehet!

– De hát az Scottsdale-ben van – hördült fel a sofőr. Négy húszast hajítottam az ülésre.

– Ennyi elég lesz?

– Oké, kislány, minden rendben!

Összefont karral hátradőltem az ülésen. Ismerős utcák suhantak el mellettem, de nem néztem semerre. Minden erőmmel igyekeztem uralkodni magamon. Elhatároztam, hogy nem veszítem el a fejem éppen most, amikor sikeresen végrehajtottam a szökést. Semmi értelme szorongani, rémüldözni. Az utam kijelölve – most már csak követnem kellett.

Így hát pánik helyett lehunytam a szemem, és a húszperces utat Edwarddal töltöttem.

Elképzeltem, hogy ott maradtam a repülőtéren, és találkozom Edwarddal. Láttam, ahogy lábujjhegyre állok, hogy előbb láthassam meg. Milyen gyorsan, milyen ruganyos léptekkel tör át az embertömeg, ahogy felém igyekeznek! Aztán rohanni kezdek – türelmetlen vagyok, mint mindig –, Edward márvány karja körém fonódik, és én végre biztonságban vagyok...

Eltöprengtem, vajon hová mentünk volna. Valahová északra, hogy Edward napközben is járkálhasson a szabadban. Vagy valami nagyon-nagyon távoli és elhagyatott helyre, ahol megint együtt sütkérezhetnénk a napon. Elképzeltem a tengerparton: bőre úgy szikrázik, mint a napsütötte tenger. Nem számítana, mennyi ideig kell bujkálnunk. Ha összezárnának vele egy hotelszobában, az maga lenne a mennyország. Annyi mindent szerettem volna még kérdezni tőle! Egy örökkévalóságig tudnék mesélni neki, egy percet sem aludnék, egy percre se mozdulnék az oldala mellől...

Ebben a pillanatban tisztán láttam magam előtt az arcát... kis híján a hangját is hallottam. És minden borzalom és reménytelenség ellenére egy futó pillanatig boldog voltam. Annyira belemerültem az álmodozásba, hogy elmeneküljek az elviselheteden valóság elől, hogy észre se vettem, milyen gyorsan múlnak a percek.

– Hé, milyen számot is mondtál?

A sofőr kérdése kipukkasztotta fantáziáim szappanbuborékát, szépséges hallucinációim kilobbantak. Helyükre sötét, kemény réteges tódult.

– Ötvennyolcadik utca huszonegy – mondtam fojtott hangon. A sofőr idegesen mért végig, szemlátomást attól félt, talán tilosban árok, vagy ilyesmi.

– Na, akkor megérkeztünk! – Alig várta, hogy kiszálljak a kocsijából, talán azt remélte, nem kérem el a visszajárót.

– Köszönöm! – suttogtam. Nincs miért félnem, emlékeztettem magam. A ház üres. Sietnem kell: anyu vár rám, halálra van rémülje, és csak én számíthat.

Az ajtóhoz vágattam, gépiesen felnyúltam a kulcsért az eresz alá. Kinyitottam az ajtót. A ház sötét volt, üres, és pontosan olyan, mint máskor. A telefonhoz futottam, menet közben fölkapcsoltam a konyhában a villanyt. A készülék mellett, a jegyzetombon egy takaros, apró számjegyekkel írott, tízjegyű szám állt. Az ujjam annyira reszketett, hogy többször is rossz gombot nyomtam meg, le mellett tennem a kagylót, és újrakezdenem. Ezúttal csakis a telefogombokra koncentráltam, vigyázva, lassan nyomogattam meg őket egymás után. És sikerült. Remegő kézzel tartottam a kagylót a fülemhez. Mindössze egyszer csöngött ki.

– Hello, Bella! – szólalt meg a derűs hang a telefonban. – Milyen gyors voltál! Ez igen!

– Anyám jól van?

– Kutya baja. Ne aggódj, Bella, nem akarom őt bántani! Kivéve persze, ha nem egyedül jössz!

– Egyedül vagyok. – Soha életemben nem voltam még ilyen egyedül.

– Nagyon helyes. Akkor most figyelj: van egy balettstúdió, csak egy tömbnyire a házatoktól, tudod, melyik?

– Igen. Ismerem az utat.

– Akkor minden rendben. Rövidesen találkozunk. Letettem a telefont.

Kirohantam a szobából, ki a házból, a perzselő hőségbe.

Vissza se néztem a házunkra, és nem is akartam látni olyannak, amilyen most – egy üres ház, amely nem az otthont, a menedéket jelenti többé, hanem a retteget. Az, aki utoljára végigment az ismerős szobákon, az ellenségem.

Szinte láttam, ahogy anyám ott áll a nagy eukaliptuszfa árnyékában, ahol gyerekkoromban annyit játszottam. Vagy ott térdel a postaláda mögött, azon a tenyérnyi földdarabon, kertészakisérleteinek temetőjénél. Ezek az emlékek kedvesebbek voltak nekem, mint bármi, amit most a valóságban láthatnék. De még ezektől is elmenekültem, befordultam a sarkon, mindent magam mögött hagytam.

Olyan lassúnak éreztem magam, mintha nedves homokon keresztül rohannék – mintha a beton besüppedt volna a lábam alatt, képtelen voltam eléggé felemelni róla a talpam. Minduntalan megbotlottam, egyszer el is estem, de sikerült megtámaszkodnom a tenyeremen, fel is sértette a járda. Gyorsan föltápászkodtam, hogy aztán rögtön újra megtántorodjak. De valahogy mégiscsak sikerült elbukdácsolnom a sarokig. Már csak egy utca: a veríték patakokban csorgott az arcomon, és zihálva szedtem a levegőt. A nap égette a bőrömet, a fehér beton vakítóan verte vissza a sugarakat káprázó szemembe. Ebben a vakító fényben ijesztően kiszolgáltatottnak éreztem magam. Almomban sem gondoltam volna, hogy egyszer ilyen hevesen fogok vágyakozni Forks zöld, árnyat és rejtekhelyet kínáló erdősegei után... az otthonom után.

Amikor befordultam az utolsó sarkon, a Cactus utcába, megpillantottam a stúdió épületét – pontosan olyan volt, amilyennek emlékeztem rá. Az épület előtti parkoló üres, minden egyes ablakon lehúzva a redőny. Már járni is alig bírtam – nem kaptam levegőt, a kimerültség és a félelem végül mégis csak legyűrt. Anyámra gondoltam, és ez adott erőt, hogy egyik lábam a másik után vonszoljam.

Ahogy közelebb értem, észrevettem a cédulát az ajtón. Kézzel írták, élénk rózsaszín papírlapra: az állt rajta, hogy a tavaszi szünet ideje alatt a stúdió zárva tart. Megérintettem a kilincset, és óvatosan lenyomtam. Az ajtó nem volt kulcsra zárva. Lihegve benyitottam.

A folyosó sötét volt, kihalt és hűvös, hallani lehetett a légkondi zümmögését. Az öntött műanyag székek ott álltak feltornyezva a falak mentén, a szőnyegnek samponszaga volt. Benéztem a nyugati táncterembe – sötétség fogadott. A keleti balett-teremben azonban, a nagyobbik helyiségben, égett a villany. De a redőnyök itt is leeresztve.

A félelem a szó szoros értelmében megbénított. Egy lépést sem bírtam tenni.

És akkor meghallottam anyám hangját.

– Bella! Bella! – Az a hisztérikus rémület csendült ki belőle, amit olyan jól ismertem. Az ajtóhoz rohantam, arrafelé, ahonnan a hang jött.

– Bella, nagyon megijesztettél! Ezt soha többet ne csináld! – kiabálta anyám, miközben berohantam a hosszú, magas terembe.

Körülnéztem, próbáltam rájönni, honnan jön a hang. Aztán anyám felkacagott, én meg a hang irányába perdültem.

És ott volt anyám. A tévé képernyőjén, éppen megkönnyebbülten összeborzolta a hajamat. Hálaadás napja volt, én tizenkét éves voltam. Nagyanyámhoz utaztunk Kaliforniába, ez volt az utolsó alkalom, a következő évben már nem élt. Egyik nap kimentünk a tengerpartra, és én túl messzire kihajoltam a kikötőgát korlátján. Összevissza kapálóztam, hogy visszanyerjem az egyensúlyomat. „Bella! Bella!” – kiáltott rám rémületében.

A tévé képernyője már kéken, üresen villogott.

Lassan megfordultam. A vadász ott állt a hátsó kijáratnál, olyan mozdulatlanul, hogy először észre se vettem. A kezében egy távirányító. Egy hosszú pillanatig némán meredtünk egymásra, aztán elmosolyodott.

Elindult felém, egészen közel jött, aztán elhaladt mellettem, és letette a távirányítót a videó mellé. Követtem minden mozdulatát.

– Elnézést a tréfáért, Bella, de hát nem jobb így, hogy édesanyádat igazából nem kellett belekevernünk a dologba? – A hangja udvarias, barátságos.

Hirtelen mindent megértettem. Anyám biztonságban van. Nem jött vissza Floridából. Nem

kapta meg az üzenetemet. Nem rémítette halálra ebben a természetellenesen sápadt arcban vöröslő szempár. Biztonságban van.

– De igen – feleltem, és a hangomból csak úgy áradt a megkönnyebbülés.

– Nem is látszol dühösnek, amiért becsaptalak.

– Nem is vagyok az. – Hirtelen támadt jókedvem bátorrá tett. Mit számít most már, hogy becsapott? Nemsokára mindennek úgyis vége. Charlie-nak és anyunak nem esik bántódása, soha többé nem fenyegeti őket veszély. Szinte madarat lehetett volna fogatni velem. Az agyam egy hűvös, kritikus része figyelmeztetett, veszedelmesen közel járok hozzá, hogy valami megpattanjon bennem a stressztől.

– Milyen fura! Komolyan mondd! – A sötét szempár érdeklődve méregetett. Az írisze most majdnem fekete volt, épp csak árnyalatnyi rubinpirost lehetett látni a peremén. Tehát szomjas. – Kénytelen vagyok igazat adni – szolt – annak a furcsa gyülekezetnek. Az emberi lények tényleg egész érdekesek tudnak lenni. Azt hiszem, sejtem, mi vonzót találhattak abban, hogy közelebről megfigyelhettek téged. Megdöbbenő, hogy közületek egyesek mintha egyáltalán nem törődnének a tulajdon érdekükkel.

Néhány lépésnyire állt tőlem, karba font kézzel, érdeklődő arccal. Nem volt semmi fenyegető rajta, még a tartása sem. Hétköznapi az egész külseje, semmi rendkívüli... Csak az a fehér bőr és karikás szem, amihez már annyira hozzászoktam. Halványkék, hosszú ujjú inget viselt, és kifakult farmert.

– Gondolom, most azt fogod mondani, hogy a barátod majd bosszút áll érted. – Reménykedőnek tűnt a hangja.

– Nem, nem hinném. Én legalábbis megkértem, hogy ne tegye.

– És ő mit felelt?

– Azt nem tudom. – Milyen könnyű társalogni ezzel a jól nevelt gyilkossal. – Levelet hagytam neki.

– Igazán romantikus, egy utolsó levél... És gondolod, hogy tiszteletben fogja tartani az utolsó kívánságodat? – Az udvarias tónusba vegyült immár egy árnyalatnyi gúny és keménység is.

– Remélem.

– Hmmm. Akkor nem ugyanabban reménykedünk. Tudod, ez az egész egy kicsit túl könnyű volt nekem, túl gyors. Hogy őszinte legyek, kicsit csalódott vagyok. Azt hittem, sokkal nagyobb nehézségekkel kell majd megbirkóznom. Így végső soron mindössze egy kis szerencsére volt szükségem.

Némán vártam, hogy folytassa.

– Amikor kiderült, hogy Victoria nem bír apád közelébe férközni, meghagytam neki, hogy tudjon meg minél többet rólad. Mi értelme lett volna föl-alá rohangálni a földgolyón, hogy a nyomodra bukkanjak, amikor kényelmesen bevárhatlak egy általam választott helyen. Így, miután beszéltem Victoriával, úgy döntöttem, eljövök Phoenixbe, és meglátogatom anyádat. Hallottam, amikor azt mondtad apádnak, hogy hazajössz. Eszembe sem jutott, hogy komolyan vegyem. De aztán eltöprengtem a dolgon. Az emberi lények olyan kiszámíthatóak. Szeretnek valamilyen ismerős, biztonságos helyen meghúzódni. És milyen remek trükk, ha pont oda mennél, ahová egyáltalán nem szabadna, ha tényleg oda mennél, ahová mondtad!

De persze nem lehettem biztos a dologban, ez csak afféle megérzés volt. Rendszerint jók a megérzéseim a zsákmányommal kapcsolatban, valamiféle hatodik érzék, ha úgy tetszik. Amikor anyád házában járva lehallgattam az üzenetedet, nem tudhattam, honnét telefonáltál. Az persze igen hasznos volt, hogy sikerült megszereznem a telefonszámodat, de ettől akár még az Antarktison is lehattél volna, márpedig az én kis trükköm csak akkor válik be, ha itt vagy valahol a közelben.

Aztán a barátod fölszállt egy Phoenixbe tartó gépre. Természetesen továbbra is

figyelttem Victoriával: egy ilyen játszmában, ahol ennyi játékos vesz részt, mégsem ügyködhettem teljesen egyedül. Kiderült, hogy úgy van minden, ahogy reméltem, mégiscsak itt vagy Phoenixben. Addigra már felkészültem az összes bájos házi videóból. Már csak ügyesen kellett blöffölnöm.

Nagyon könnyű volt, tudod, én ennél lényegesen nehezebb esetekhez szoktam. Őszintén remélem, hogy tévedsz a barátoddal kapcsolatban. Edward, ugye, így hívják?

Nem feleltem. Hirtelen támadt bátorságom éppolyan hirtelen el is szállt. Ereztem, hogy a vadász rövidesen befejezi a dicsekvést. Különben is, nincs mire büszkének lennie. Nem valami nagy dicsőség legyőzni egy magamfajta, gyöngé emberit.

– Nem haragszol, ha én is hagyok egy üzenetecskét a te Edwardodnak?

Egy lépést hátrált a hifitoronyhoz, megnyomott egy gombot a tetején elhelyezett, tenyérszerű digitális videokamerán. Piros fény jelezte, hogy a kamera már működésbe lépett. Elmerülten igazgatott rajta valamit, tágabbra állította a látószöveget. Elborzadva meredtem rá.

– Sajnálom, de azt hiszem, hogy ha majd megnézi ezt, képtelen lesz ellenállni a kísértésnek, hogy üldözőbe vegyen. És nem szeretném, ha egyetlen részletről is lemaradna valamiért. Ez a műsor az ő kedvéért van. Te egyszerűen csak egy emberi lény vagy, aki balszerencséjére rosszkor volt rossz helyen, és nem a megfelelő társaságban, hogy ezt se felejtjük ki.

Mosolyogva közelebb lépett.

– Mielőtt elkezdjük...

Miközben beszélt, felkavarodott a gyomrom. Erre nem számítottam.

– Szeretném az orruk alá dörgölni: a megoldás egész idő alatt ott volt szemük előtt. Félttem is, hogy Edward rájön, és elrontja a szórakozásomat! Egyszer már megtörtént, sok-sok évvel ezelőtt. Akkor történt meg először és utoljára, hogy a zsákmányom megszökött előlem. Egyszer volt, hol nem volt, volt egyszer egy öreg vámpír, aki ostoba módon annyira odavolt egy lányért, hogy azt a megoldást választotta, amihez a te Edwardodnak nem volt elég bátorsága. Amikor ez az öreg vámpír, aki abban az elmeegógyintézetben dolgozott, ahová a lányt bezárták, rájött, hogy a kis védencére fáj a fogam, kicsempészte őt az intézetből. Soha, de *soha* nem fogom megérteni, egyes vámpírok miért vannak annyira oda értetek, emberekért. Amint kiszabadította a lányt, gondoskodott róla, hogy biztonságban legyen tőlem. Szegény kis teremtes, úgy tűnt, még csak nem is érzi a fájdalmat. Olyan sokáig volt bezárva a cellájába, abba a sötét Íjajkba! Száz évvel korábban még máglyán égették volna meg a látomásai miatt. A kilencszázhuszas években csak elmeegógyintézetbe csukták, és elektrosokk-kezelést kapott. Amikor újra kinyitotta a szemét, újra fiatalon, ereje teljében, úgy érezte, mintha akkor látta volna meg a napvilágot. Az öreg vámpír erős, új vámpírlánykát teremtett belőle, és ezek után nekem nem volt rá okom, hogy akár egy ujjal is hozzáérjek. – Felsóhajtott. – Bosszúból megöltem legalább az öreget.

– Alice – leheltem döbbsen.

– Igen, a kis barátnőd. Mondhatom, nagyon meglepődtem, amikor megláttam azon a tisztáson. Úgyhogy reméljük, a banda némi vigaszt merít ebből. Én megkaplak téged, nekik meg ott van ő. Az egyetlen áldozatom, aki megmenekült tőlem. Ha úgy vesszük, tulajdonképpen igen megtisztelő rájuk nézve...

Annak a kis szerencsétlennek tényleg fantasztikus illata volt. Még most is sajnálom, hogy nem kóstolhattam bele... Még a tiédnél is jobb. Sajnálom... nem akartalak megbántani. Neked is igen finom illatod van. Olyan virágillatszerű valahogy...

Újabb lépést tett felém, és most már csak néhány ujjnyira volt tőlem. Főlemelt egy tincset a hajamból, és finoman megszaglásztta. Aztán gyöngéden visszaigazította a helyére hideg ujjjaival. Az arcomhoz nyúlt, és kíváncsian, gyorsan végigsimította a hüvelykujjával. Szerettem volna elrohanni, de valósággal kővé dermedtem. Még csak el sem bírtam húzódni.

– Nem – mormolta magában, és leeresztette a kezét. – Nem értem. – Felsóhajtott. – Hát, azt hiszem, akár el is kezdhetjük. Aztán majd felhívom a barátaidat, és megmondom nekik, hol találunk téged meg az én kis üzenetemet.

Most már határozottan rosszul voltam. Ez fájdalmas lesz. Láttam a szemében. Nem éri be azzal, hogy ő nyert, hogy belém kóstolhat és továbbállhat. Nem fog gyorsan végezni velem, mint ahogy reméltem. A térdem remegni kezdett, majdnem összeestem.

A vadász körözni kezdett körülöttem, könnyedén, mintha csak egy szobrot akarna alaposabban szemügyre venni a múzeumban. Az arca még mindig nyílt volt és barátságos, miközben azt latolgatta, hol is kezdje.

Aztán lelapult, abba a görnyedt, ugrásra készülő testtartásba, amelyet olyan jól ismertem, kellemes mosolya lassan terebélyesedett, míg végül már egyáltalán nem mosoly volt, hanem villogó fogak torz vicssorgása.

Nem tudtam másképpen védekezni, hát megpróbáltam elfutni előle. Hiába tudtam, hogy akkor sem jutnék messzire, ha a térdem nem rogyadozna. Elhatalmasodott rajtam a pánik, és a vészkijárat felé kezdtem rohanni.

A vadász egy szempillantás alatt elibém került. Azt sem láttam, a kezét vagy a lábát használta-e, olyan gyorsan történt. Hatalmas ütés érte a mellkasomat, hátrarepültem, aztán hallottam a reccsenést, amint a fejem nekiütődött a tükörnek. Tükörszilánkok záporoztak mellém a földre.

Az ütés annyira elkábított, hogy nem éreztem fájdalmat. Levegő után kapkodtam, de hiába. A vadász lassan sétált felém.

– Ez nagyon hatásos lesz – közölte a tükörcserepeket nézegetve, a hangja megint barátságos volt. – Sejtettem, hogy ez a helyiség rengeteg drámai effektet kínál az én kis filmemhez. Ezért akartam éppen itt találkozni veled. Tökéletes díszlet, nemdebar?

Nem feleltem, négykézlábra küzdöttem magam, és a másik ajtó felé kúsztam.

Utánam vetette magát, keményen beletaposott a lábszáramba. Előbb hallottam azt az émelyítő reccsenést, csak azután kezdtem érezni a fájdalmat. De akkor aztán teljes erővel tört rám, torkomból halálsikoly szakadt fel. Kicsavarodott testtel a lábamhoz kaptam. Ő meg csak állt fölöttem, és mosolygott.

– Nincs kedved újragondolni az utolsó kívánságodat? – érdeklődött nyájasan.

Megrugdosta törött lábamat. Valaki fülsiketítően sikoltzott. Sokkolva ébredtem rá, hogy én sikítok.

– Még mindig nem akarod, hogy Edwardod üldözőbe vegyen engem? – noszogatótt.

– Nem! – nyöszörögtem. – Nem, Edward, ne tedd... – Ekkor az arcomba csapott, és az ütés ereje visszarepítette a törött tükörcserepek közé.

A lábam rettenetesen fáj, és éreztem, ahogy az üvegszilánkok végighasítják a fejbőröm. Aztán a meleg nedvesség ijesztő gyorsasággal szétterült a hajamon. Éreztem, ahogy átítatja a pólóm vállát, és hallottam, ahogy lecsöpög mögöttem a padlóra. A vér szagától felfordult a gyomrom.

A kínzó hányinger és szédülés ellenére ekkor felfigyeltem valamire, ami váratlanul megajándékozott a remény egy szikrájával. A vadász mindeddig közönyösen szemlélt, de most hirtelen izzani kezdett a szeme a fékezhetetlen vágyakozástól. A vér látványa – ahogy skarlátvörös szétterjed a fehér pólón, és tócsába gyűlik a padlón – őrlítő szomjúságot keltett benne. Nem számít, mit tervezett el, láttam, nem bírja már sokáig megtartóztatni magát.

Legyen most már gyorsan vége – csak ezért fohászkodtam, ahogy a fejből ömlő vérral együtt az öntudat is elszivárgott belőlem. A szemhéjam elnehezült. Mint aki elmerül a vízben... még leszivárgott hozzám a vadász gyilkos, vad hördülése. Láttam, de nagyon messziről, mintha a szemem hirtelen hosszú alagúttá változott volna, a felém közeledő sötét alakot. Utolsó erőmmel ösztönösen az arcom elé kaptam a kezem. Aztán lecsukódott a

szemem, és sodródni kezdtem...

23. AZ ANGYAL

ÉS AMÍG SODRÓDTAM, ÁLMODTAM.

A sötét víz alatt ringatózva meghallottam a legboldogítóbb hangot, amit csak az agyam képes volt előbűvölni – ez a hang éppoly gyönyörű és felemelő volt, mint amilyen kísérteties. Ez is üvöltés volt, csak mélyebb, vadabb, őrjöngő.

Lebegő kezem után kapott valami, iszonyúan fáj, ahogy öntudatlanságom tengermélyéről a felszínre rántott, bár a szememet képtelen voltam kinyitni.

És aztán rájöttem, hogy halott vagyok.

Mert a súlyos víztömegén át egy angyal hangját hallottam: a nevemen szólított, és az egyeden mennyország felé hívogatott, ahová vágyódtam.

–Jaj, nem, Bella, nem! – kiáltozta az angyal magánkívül.

Az imádott hang mögött tülekedő zajoktól azonban az agyam megrettent – valami borzalmas küzdelem zajlott a háttérben. Gyűlölködő, mélyből feltörő hörgés, valami döbbenetes, reccsenő hang, tisztán éles, vékony sivítás... Aztán hirtelen mintha elvágták volna...

Inkább minden erőmmel az angyal hangjára figyeltem.

– Bella, kérlek! Bella, figyelj rám, kérlek, kérlek, Bella, kérlek! – könyörgött.

Igen, akartam felelni. Megteszek mindent, amit csak akarsz. De sehol sem találtam az ajkamat.

– Carlisle! – ordította az angyal, hangjában mérhetetlen fájdalommal. – Bella, Bella, ne, jaj, kérlek, ne, ne! – És az angyal zokogott, szaggatottan, könnyek nélkül.

Egy angyalnak nem szabadna sírnia, ez így nincs rendjén. Megpróbáltam utat találni hozzá, és megnyugtatni, hogy minden rendben van, de a víz túl mély volt, rám nehezedett, és nem kaptam levegőt.

Valami nyomta a fejemet. Fáj. Aztán, ahogy a fájdalom áthatolt hozzám a sötétségen, újabb fájdalmak követték, erősebbek. Zihálja, ordítva törtetem a sötét vízen keresztül a felszín felé.

– Bella! – sírta az angyal.

– Elég sok vért vesztett, de a fej sebe nem mély – közölte egy csöndes, nyugodt hang. – De a lábára vigyázz, azt eltörte!

Dühöd, fojtott kiáltás hagyta el az angyal ajkát. Éles szúrást éreztem az oldalamban. Ez mégsem lehet a mennyország – gondoltam. Ahhoz túl sok itt a fájdalom.

– És néhány bordáját is, azt hiszem – folytatta az a nyugodt, szakszerű hang.

Az éles fájdalom csitulni kezdett. Elnyomta egy új, perzselő, vad, mindent elsöprő sajnás a kezemben.

Valaki meg akart égetni.

– Edward – akartam mondani, de a hangom olyan nehézkes és lassú volt, hogy még én magam sem értettem.

– Bella, rendbe fogsz jönni! Hallasz engem, Bella? Szeretlek.

– Edward – próbálkoztam újra. Ezúttal mintha egy kicsit érthetőbbre sikeredett volna.

– Igen, itt vagyok.

– Nagyon fáj – nyöszörögtem.

– Tudom, Bella, tudom! – Aztán kicsit eltávolodott tőlem a hang, valaki másnak ordította kétségbeesetten: – Nem tudsz csinálni valamit?

– A táskámat, légy szíves! Tartsd vissza a lélegzeted, Alice, az segít! – mondta Carlisle.

– Alice? – nyögtem.

– Itt van velünk. Ő vezetett ide bennünket.

– Fáj a kezem – próbáltam elpanaszolni neki.

– Tudom, Bella. Carlisle mindjárt ad neked valamit, amitől elmúlik.

– Ég a kezem! – sikoltottam. Végre átküzdöttem magam a sötétség utolsó rétegén is, és hunyorogva kinyílt a szemem. Edward arcát nem láttam, valami sötét és meleg takarta el a szemem elől. Miért nem veszik észre a tüzet, miért nem oltják el?

– Bella?

– A tűz! Valaki oltsa el a tüzet! – sikítottam, mert a lángok a kezemet nyaldosták.

– Carlisle! A keze!

– Megharapta! – Carlisle nyugodt hangjából döbbenet csendült. Edwardnak a lélegzete is elakadt a borzalomtól.

– Edward, meg kell tenned! – Alice közvetlenül a fejem mellett lehetett. Hűvös ujjak törölték ki a nedvességet a szememből.

– Nem! – ordította Edward.

– Alice! – nyöszörögtem.

– Van még egy esély – mondta Carlisle.

– Micsoda? – Edward könyörgött.

– Megpróbálhatod kiszívni a mérget. A seb viszonylag tiszta. – Miközben Carlisle beszélt, megint nyomást éreztem a fejemben, valami húzta-vonta a fejbőrömet. Fájt, de a fájdalom elhomályosult a tűz okozta kínok mellett.

– Gondolod, hogy sikerül? – Alice hangja feszült volt.

– Nem tudom – felelte Carlisle. – De mindenképpen sietnünk kell.

– Carlisle, én... – Edward habozott. – Nem hiszem, hogy meg tudom tenni! – Gyönyörű hangja megint teli volt gyötrellemmel.

– Neked kell döntened, Edward, akár így, akár úgy. Én nem segíthetek. El kell állítanom ezt a vérzést, ha vért vesz el a kezéből.

Poklok tüzeben vonaglottam, és ettől a lábamban is émelyítő erővel fellobbant a fájdalom.

– Edward! – sikoltottam. Ráébredtem, hogy a szemem már megint csukva van. Felnyitottam, mert kétségbeesetten vágytam az arcára. És ott találtam. Földöntúli arca eltorzulva a fájdalomtól és a rádermedt bizonytalanságtól.

– Alice, hozz már valamit, amivel rögzíthetem a lábát! – Carlisle fölém hajolt, és a fejemmel foglalkozott. – Edward, most kell megtenned, vagy késő lesz!

Edward arca megfeszült. Szemében a kételkedés hirtelen valami izzó elszántsággá vált. Összeszorította a fogát. Aztán éreztem, ahogy hűvös, erős ujjai átfogják égő kezemet, és megszorítják, hogy ne tudjam elrántani. Aztán a fejét a kezem fölé hajtotta, hideg ajkát a bőrömrre tapasztotta.

Eleinte a fájdalom csak még elviselhetlenebb lett. Sikoltoztam, vergődve próbáltam szabadulni a hideg kezek a szorításából. Hallottam Alice-t, amint nyugtatgatni próbált. Valami súlyos dolog a földhöz rögzítette a lábamat, a fejemet pedig Carlisle fogta két kökemény karjának harapófogójába.

Aztán lassanként már nem hánykolódtam olyan hevesen, a kezemet perzselő fájdalom is egyre tompult. A tűz alábbhagyott, lassanként egyeden parázsló ponttá szűkült.

Ahogy csökkent a fájdalom, úgy homályosult a tudatom. Attól féltem, újra visszazuhanok a fekete víz mélyére, s elveszítem Edwardot a sötétségben.

– Edward – leheltem, de nem hallottam a saját hangomat. Ok viszont hallottak engem.

– Itt van melletted, Bella.

– Maradj, Edward, maradj velem...

– Veled maradok! – Elgyötört hangja valahogy mégis diadalittas. Elégedetten felsóhajtottam. A tűz kialudt, és minden fájdalmam enyhülni kezdett, ahogy lassan ólmos álmoság szivárgott szét egész testemben.

– Sikerült? – kérdezte Carlisle, valahol nagyon messze.

- Tisztának érzem a vérét – felelte Edward csöndesen. – Valóságos morfium.
- Bella! – szólongatott Carlisle. Megpróbáltam felelni:
- Mmmm?
- Kialudt a tűz?
- Igen – sóhajtottam. – Köszönöm, Edward!
- Szeretlek – mondta.
- Tudom – suttogtam végtelenül fáradtan.

És akkor meghallottam azt a hangot, amit a legjobban szerettem világon: Edward csöndes nevetését. Csak úgy áradt belőle a megkönnyebbülés.

- Bella! – szólított meg újra Carlisle. Nyűgösen pislogtam rá: aludni szerettem volna.

– Igen?

– Hol van édesanyád?

– Floridában – sóhajtottam. – A vadász becsapott, Edward! Megnézte a videóinkat! – Szánalmasan gyöngé voltam még a felháborodáshoz is.

De erről eszembe jutott valami.

– Alice! – Megpróbáltam kinyitni a szememet. – Alice, a videó... ismert téged, Alice, tudta, honnét jöttél! – suttogtam izgatottan.

Benzinszagot érzek – tettem hozzá csodálkozva, már amennyire az agyamat lassan betöltő köd engedte.

– Ideje elvinnünk innen – közölte kurtán Carlisle.

– Nem, én inkább aludni szeretnék! – siránkoztam.

– Nyugodtan alhatsz, kedvesem, majd én viszlek! – nyugtatgatott Edward.

És végre a karjaiban voltam, a melléhez szorított – lebegtem, és már nem fájt semmi.

– És most aludj, édes! – hallottam még kedves szavait, aztán mély álomba zuhantam.

24. PATTHELYZET

FEHÉR FÉNY RAGYOGOTT EGY ISMERETLEN, hófehér szobában. Körülöttem lepedőszerű függöny, a fejem fölött sugárzó erős lámpa elvakított. Kemény, kigödrösödött ágyon feküdtem feltámasztva – egy rácsos ágyon. A párnák laposak és hepehupásak, és valami idegesítően csipogott a közelben. Reméltem, ez azt jelenti, hogy még életben vagyok. A halál mégsem lehet ennyire kényelmetlen.

A karomból áttetsző csövek lógtak, és valamit az orrom alá is ragasztottak. Fölemeltem a kezem, hogy letépjem.

– Azt már nem! – Hűvös ujjak elkapták a kezemet.

– Edward? – Kicsit elfordítottam a fejemet, csodás arca alig egyujjnyira tőlem, az állát a párnám szélére támasztja. Tehát most már biztos, hogy élek, s a gondolat ezúttal hálával és túláradó örömmel öltött el. – Edward, annyira sajnálom!

– Ssss! – csitított. – Most már minden rendben lesz!

– Mi történt? – Nem emlékeztem tisztán, és az agyam fellázadt, amikor megpróbáltam felidézni a történeteket.

– Majdnem túl későn érkeztem. El is késhettem volna – suttogta bűnbánóan.

– Olyan buta voltam, Edward! Azt hittem, foglyul ejtette anyut.

– Mindnyájunkat becsapott.

– Föl kell hívnom Charlie-t és anyut!

– Alice már felhívta őket. Renée itt van a kórházban. Most éppen kiment, hogy egyen valamit.

– Anyu itt van? – Megpróbáltam felülni, de ettől még jobban szédültem, Edward gyöngéden visszafektetett a párnákra.

– Mindjárt visszajön! Neked viszont nyugton kell maradnod.

– De mit mondtatok neki? – Megrémültem. Hogy a csudába tudnék megnyugodni? Itt az anyám, én pedig éppen egy vámpírtamadásból lábadozom. – Mit mondtatok neki, hogy kerültem ide?

– Hogy gurultál vagy két lépcsőfordulónyit, aztán kiestél egy csukott ablakon. – Egy pillanatra elhallgatott. – Lásd be, nincs ebben semmi hihetetlen!

Felsőhajtottam, mire minden porcikám megsajdult. Végignézttem a takaró alatt fekvő testemen, és megláttam a lábam helyén a hatalmas kidudorodást.

– Mennyire súlyosak a sérüléseim? – kérdeztem.

– Eltörött a lábad, négy bordád, van egy-két repedés a koponyádon, horzsolások a bőröd minden egyes négyzetcentiméterén, és jó sok vért vesztettél. Többször is kaptál vérátömlesztést. Nem mondhatnám, hogy kedvemre volt, mert egy időre egészen megváltozott a szagod!

– Legalább részed volt egy kis változatosságban!

– Nincs rá szükségem. Én a *te* illatodat szeretem.

– Hogy bírtad megtenni? – kérdeztem csöndesen, és Edward rögtön tudta, mire gondolok.

– Magam sem tudom. – Elfordította a tekintetét, felemelte egyik gézbe bugyolált kezemet az ágyról, és gyöngéden simogatta, ügyelve a monitorhoz kigyózó vezetékre.

Türelmesen vártam a folytatást.

Felsőhajtott, még mindig kerülte a pillantásomat.

– Lehetetlen volt... abbahagyni – suttogta. – Lehetetlen, de én megtettem. – Végre fölnézett rám, halvány mosollyal. – Úgy látszik, tényleg *nagyon* szeretlek.

– Talán nincs olyan jó ízem, mint szagom? – mosolyogtam rá válaszul.

– Sokkal jobb. Még annál is jobb, mint amilyennek képzeltem.

– Sajnálom! – mentegetőztem. Edward az égnek emelte a szemét.

– Hogy valakinek épp ezért jusson eszébe bocsánatot kérni!
– Miért, mi az, amiért bocsánatot kellene kérnem?
– Azért, hogy kis híján örökre megfosztottál magadtól.
– Sajnálom! – mentegetőztem újra.
– Tudom, miért tetted – mondta megnyugtató hangon. – Persze, attól még tökéletes örültség volt. Meg kellett volna várnod, el kellett volna mondanod nekem.
– Nem engedél volna el.
– Nem – hagyta rám komoran. – Nem bizony.
Hirtelen eszembe jutott néhány nagyon kellemetlen emlékkép. Összeborzongtam, aztán fájdalmas grimaszt vágtam. Edward rögtön nyugtalan lett.
– Mi baj van, Bella?
– Mi történt Jamesszel?
– Letéptem rólad, aztán Emmett és Jasper végeztek velem. – Edward hangjából érződött, még most is rettentően sajnálja, hogy ő ebben nem vehetett részt.
Ettől kissé összezavarodtam.
– Nem láttam Emmettet és Jaspert abban a balett-teremben.
– Ki kellett menniük... túl sok volt a vér.
– De te ott maradtál.
– Igen, én ott maradtam.
– És Alice és Carlisle is... – mondtam álmélkodva.
– Ők is szeretnek téged, tudod.
Hirtelen egész sor szomorú kép villant az agyamba Alice-szal való utolsó találkozásunkról, és ez eszembe juttatott valamit.
– Láttá Alice a videófelvételt? – kérdeztem szorongva.
– Igen, látta – felelte Edward sötéten. Sütött belőle a gyűlölet és a düh.
– Azelőtt nem is sejtette, miért nem emlékszik semmire.
– Tudom. Most viszont már tudja.
Megpróbáltam megérinteni az arcát a szabad kezemmel, de valami megakadályozott. Az infúzió tűje és csöve tartott pórázon.
– Áuu! – nyafogtam.
– Mi a baj? – kérdezte Edward ijedten. Sikerült valamelyest elterelnem a gondolatait a vadászról, de nem eléggé. A szeme még mindig hidegen villogott.
– Tűk – közöltem, és a csuklómba fúródóra fintorogtam. Aztán az egyik csorba csempét fixírozva, igyekeztem a bordáimba hasító fájdalom ellenére mélyeket lélegezni, és nem elájulni.
– Fél a tűtől – mormolta Edward magában, és a fejét csóválta. – Egy szadista vámpír, akinek feltett szándéka, hogy halálra kínozza... ugyan kérem, az nem probléma, rohan találkozni velem. Viszont egy infúzió, ugye...
Az égnek emeltem a szemem, és örömmel tapasztaltam, hogy az érzelm kifejezésnek ez a módja legalább fájdalommentes. Úgy döntöttem, témát változtatok.
– Na és te miért vagy itt? – tudakoltam.
Rám meredt, először értetlenül, aztán láttam a szemében a meg-bántottságot. Összevont szemöldökkel nézett rám.
– Azt akarod, hogy elmenjek?
– Dehogyan! – tiltakoztam. Valósággal bepánikoltam a gondolattól. – Úgy értettem, hogy anyám mit gondol, miért vagy itt? Mielőtt visszajönne, muszáj tisztáznunk, mit mondjak neki.
– Vagy úgy! – Homloka ismét márványsima lett. – Azért jöttem Phoenixbe, hogy észre térítselek, és rábeszéljelek, gyere vissza Forksba. – Tágra nyílt szeme olyan komoly és őszinte volt, hogy kis híján magam is hittem neki. – Beleegyeztél, hogy találkozzunk a hotelben, ahol

Carlisle-lal és Alice-szal megszálltunk, mert természetesen szülői felügyelettel érkeztem – szúrta közbe erényes képpel –, de hasra estél a lépcsőn, és... a többit már tudod. De nem muszáj pontosan emlékezned: remek mentséged van rá, ha a történeted némely ponton zavaros.

Egy pillanatra eltöprengtem.

– Van egy-két hiba a történetben. Például hiányzik a törött ablak.

– Nem igazán – mondta Edward. – Alice nagy élvezettel gyártott bizonyítékokat. Mindenre gondolt, és nagyon meggyőzően tette, úgyhogy ha gondolod, akár be is perelheted a szállodát. Nem kell aggódnod semmi miatt! – Lágyan megcirógatta az arcomat. – Most csak az a dolgod, hogy meggyógyulj!

A fájdalom és a gyógyszerek nem taglózhattak le annyira, hogy ne reagáljak az érintésére. A monitor hirtelen összevissza kezdett csipogni – most már nem csak Edward hallhatta, hogy a szívem rendetlenkedni kezd.

– Ez kínos – motyogtam. Edward ravaszul kuncogott.

– Hmmm, kíváncsi lennék...

Lassan fölém hajolt: a csipogás felgyorsult, még mielőtt az ajka hozzáérhetett volna az enyémhez. Amikor végül találkozott az ajkunk, bár csak egészen lágyan ért hozzám, a csipogó ketyere kiakadt és megkukult.

Edward hirtelen felpattant, aztán arcán a rémületet felváltotta a megkönnyebbülés, amikor a monitor jelezte, hogy újra megindult a szívverésem.

– Látom, most még jobban kell vigyáznom rád, mint általában!

– Még meg sem csókolhattalak rendesen! – panaszkodtam. – Ne akard, hogy én menjek oda hozzád!

Edward elvigyorodott, fölém hajolt, és az ajkát könnyedén az enyémhez érintette. A monitor megint begözölt. De aztán az ajka megfeszült, és elhúzódott tőlem.

– Azt hiszem, anyádat hallom – mondta vigyorogva.

– Ne hagyj itt! – Hirtelen, minden ok nélkül, rám tört a pánik. Nem mehet el, még a végén megint eltűnik előlem!

Edward egy kurta pillanatig a szemembe nézett, látta benne a rémületet.

– Nem hagylak itt! – ígérte ünnepélyesen, aztán elmosolyodott. – Szundítok egyet!

Az ágyam mellett álló, kemény műanyag székről átült az ágy végében lévő, türkiz műbőrrel borított, állítható támlájú fotelba. Teljesen hátradöntötte az ülést, lehunyta a szemét, és mozdulatlaná vált.

– Ne felejsz el lélegezni! – suttogtam gunyorosan. Edward mély lélegzetet vett, de a szemét nem nyitotta ki.

Most már én is hallottam anyámat. Beszélt valakihez, talán egy ápolónőhöz, a hangja fáradtnak és zaklatottnak tűnt. Szerettem volna felugrani az ágyból, és odarohanni hozzá, hogy megnyugtassam, és megígérjem neki, mostantól minden rendben lesz. De közel sem voltam ugrándozós állapotban, úgyhogy csak feküdtem türelmetlenül.

Az ajtó résnyire nyílt, anyám bekukucskált rajta.

– Anyu! – sóhajtottam. A hangom teli szeretettel.

Anyám egy pillantást vetett az elnyújtózott Edwardra, aztán lábujjhegyen az ágyamhoz osont.

– Lám csak, egy percre sem hagyja egyedül – mormolta magában.

– Anyu, úgy örülök, hogy ládák!

Anyám lehajolt, gyöngéden átölelt, éreztem, ahogy meleg könnyei az arcomra hullnak.

– Bella, annyira aggódtam érted!

– Sajnálom, anyu! De most már minden oké, minden a legnagyobb rendben van..

– Örülök, hogy végre nyitott szemmel láthatlak – mondta, és leült az ágyam szélére.

Hirtelen rádöbbsentem, hogy fogalmam sincs, mióta vagyok a kórházban.

- Mióta volt csukva a szemem?
- Ma péntek van, szívem, jó sokáig nem voltál magadnál.
- Péntek? – kérdeztem hökkenten. Megpróbáltam visszaemlékezni rá, milyen nap is volt, amikor... de nem akartam *arra* gondolni.
- Kénytelenek voltak altatni egy darabig, drágám, rengeteg sérülést szenvedtél.
- Tudom. – Érzem is őket, gondoltam.
- Szerencséd, hogy Dr. Cullen éppen itt volt. Micsoda remek ember... bár meglepően fiatal. És inkább úgy fest, mint egy férfi modell, nem úgy, mint egy orvos...
- Te találkoztál Carlisle-lal?
- Igen, és Edward húgával, Alice-szal is. Kedves lány.
- Szerintem isi – helyeseltem teljes szívemből. Anyám hátrapillantott Edwardra.
- Nem is említetted eddig, hogy ilyen közeli barátokra tettél szert Forksban!

Összerezentem, aztán felnyögtem.

- Mid fáj? – kérdezte anyám aggodalmasan, és Edward szeme is felpattant.
- Nincs semmi baj – nyugtattam meg mindkettejüket. – Csak egy pillanatra elfelejtettem, hogy nem szabad mozognom! – Edward visszasüppedt színlelt álmába.

Kihasználtam, hogy anyám figyelme egy pillanatra másra terelődött, és témát váltottam.

- Hol van Phil? – kérdeztem gyorsan.
- Floridában. Jaj, Bella! Sose találád ki! Már éppen el akartunk jönni, de képzeld, mi történt!
- Philt leszerződötték? – találgattam.
- Igen! Hogy találtad ki? Méghozzá a Sun, gondoltad volna?
- Hát ez nagyszerű – lelkesedtem, bár fogalmam sem volt róla, hogy ez mit jelent.
- És Jacksonville annyira fog tetszeni neked! – lelkesedett anyám. Értetlenül pillogtam.

– Egy kicsit aggódtam, amikor Akront kezdte emlegetni Phil, tudod, az a sok hó meg minden hiszen tudod, mennyire utálok a hideget, na de Jacksonville! Ott mindig süt a nap, és a levegő sem olyan párás! És tündéri házat találtunk, sárga, fehér szegéllyel, és a veranda pont olyan, mint azokban a régi filmekben, meg ott az a hatalmas tölgyfa, és az egész alig pár percnnyire a tengertől! És neked is lesz saját fürdőszobád...

- Várj már, Anyu! – szakítottam félbe. Edwardnak még mindig csukva volt a szeme, de az arca feszült volt, senki nem hitte volna el, hogy alszik. – Miről beszélsz? Én nem megyek Floridába. Én Forksban lakom.
- De most már nem kell ott laknod többet, csacsikám – nevetett anyám. – Phil mostantól sokkal többet lesz otthon... Többször is átbeszéltük a dolgot, és eldöntöttem, nem rohangálok vele ide-oda, hanem az idő egyik felét veled töltöm, a másik felét vele.
- Anyu... – tétován elhallgattam, azon rágódva, hogyan adhatnám be neki tapintatosan a dolgot. – Én tényleg Forksban akarok élni. Már egész jól beilleszkedtem az iskolában, van egy csomó barátom... – anyám önkéntelenül újra Edwardra pillantott, úgyhogy inkább más irányból próbálkoztam. – Charlie-nak is szüksége van rám. Teljesen egyedül van, és egyáltalán nem tud főzni!
- Te Forksban akarsz maradni? – hitetlenkedett anyám. Az ő számára ez felfoghatatlan volt. Aztán a szeme megint Edwardra villant. – Miért is?
- Már mondtam, az iskola, Charlie és áúú... – Nem bizonyult jó ötletnek a vállvonogatás.

Anyám keze gyámoltalanul tétovázott fölöttem, valami olyan helyet keresett rajtam, amit nyugodtan megsimogathat. Kénytelen volt beérni a homlokommal, az legalább nem volt bekötve.

- De Bella, drágám, hiszen te utálod Forksot! – emlékeztetett.
- Nem is olyan rossz hely...

Anyám összevonta a szemöldökét, a szeme ide-oda járt Edward és köztem, ezúttal nagyon is jelentőségteljesen.

– Ez a fiú az oka? – suttogta.

Már nyitottam a számat, hogy hazudjak valamit, de tudtam, hogy anyám röntgenszeme keresztülrát rajtam.

– Igen, részben – ismertem be. Azt már nem akartam bevallani, hogy mekkora részben. – Szóval volt alkalmad beszélgetni Edwarddal? – kérdeztem.

– Igen. – Egy pillanatig habozott, a szeme Edward mozdulatlan alakjára rebtent. – És szeretnék beszélni veled erről a dolgról!

Hajjaj.

– Mégis, pontosan miről? – kérdeztem.

– Azt hiszem, ez a fiú szerelmes beléd – ismertette anyám a vádat.

– Én is azt hiszem – ismertem be.

– És te hogy érzel iránta? – Anyám hiába is próbálta leplezni a kíváncsiságát.

Fölsóhajtottam, és lesütöttem a szemem. Akármennyire is szerettem anyut, erről nem akartam beszélgetni vele.

– Teljesen odavagyok érte – mondtam végül. Tessék, ez pontosan úgy hangzott, ahogy egy tinédzser szokott beszélni élete első fiújáról.

– Hát ami azt illeti, rendes srácnak *látszik*, és istenkém, tényleg szívödöglesztő, de te még olyan fiatal vagy, Bella... – elbizonytalanodott. Ha jól emlékszem, utoljára nyolcéves koromban próbált élni szülői tekintélyével. Emlékeztem erre a megértő-de-határozott hanghordozására azokból a beszélgetésekből, amelyeket korábban folytattunk a másik nemről.

– Tudom, Anyu. Ne aggódj! Ez csak olyan diákszerelem – nyugtatgattam.

– Igen, igen – helyeselt. Sikerült eltalálnom, mit hallana szívesen. Aztán felsóhajtott, és bűnbánó képpel hátrapillantott a falon lógó, nagy, kerek órára.

– Menedd kell?

A szája szélét harapdálta.

– Phil azt ígérte... Nem tudhattam, hogy éppen most fogsz felébredni...

– Semmi baj, Anyu! – Nagyon igyekeztem, nehogy kihallja a hangomból a megkönnyebbülést, és megbántódjon. – Nem maradok egyedül.

– Nemsokára visszajövök. Végig itt aludtam a kórházban, tudod. .. – Szemlátomást büszke volt magára.

– Erre semmi szükség! Nyugodtan hazamehetsz... észre se fogom venni, hiszen alszom! – A gyógyszerek még most is akadályoztak a koncentrációban, bár a jelek szerint átaludtam néhány napot.

– Félek hazamenni – vallotta be. – A közelben bűncselekmény történt, és nem szeretek egyedül lenni a házban.

– Bűncselekmény? – rémülöztem.

– Valaki betört a közeli táncstúdióba, és felgyújtotta. Porig égett, semmi nem maradt belőle. És egy lopott autót találtak előtte. Emlékszel, kicsim, te is oda jártál táncolni.

– Emlékszem. – Összeborzongtam, aztán fájdalmas grimaszt vágtam.

– Itt maradhatok, szívem, ha szükséged van rám.

– Nem, Anyu, menj csak nyugodtan, én elleszek. Edward itt lesz *velem*.

Anyám olyan képet vágott, mint aki pontosan ezért akarna inkább maradni.

– Este visszajövök! – Legalább annyira figyelmeztetésnek hangzott, mint ígéretnek, és közben Edwardot méricskélte.

– Szeretlek, Anyu!

– Én is szeretlek, Bella! Légy nagyon óvatos, ha felkelsz, nem akarlak elveszíteni!

Edward még lehunyta szemmel feküdt, de most egy pillanatra széles mosoly terült el az

arcán.

Ekkor beviharzott a nővér, hogy ellenőrizze a csöveimet és drótyjaimat. Anyám homlokon csókolt, megpaskolta gézbe bugyolált kezemet, és kiment.

A nővér a grafikont nézegette, amelyet a szív működésemet ellenőrző monitor nyomtatott ki.

– Aggódsz valamiért? A szívritmusod itt egy kicsit felgyorsult. – Jól vagyok, köszönöm – biztosítottam róla.

– Szólok a főnővérnek, hogy felébredtél. Egy percen belül itt lesz, hogy megnézzen.

Amint a nővér mögött becsukódott az ajtó, Edward mellettem termett.

– Te elloptál egy kocsit? – förmedtem rá. Elmosolyodott, a megbánás legkisebb jele nélkül. – Jó kis kocsit volt, nagyon gyors.

– Hogy esett a szunyókálás? – kérdeztem.

– Érdekes volt. – A szeme elkeskenyedett.

– Merthogy?

– Meglepődtem – mondta, és közben került a pillantásomat. – Azt hittem, Florida... és édesanyád... szóval, hogy pontosan erre vágyakozol.

Értetlenül meredtem rá.

– De hát neked Floridában egész nap a szobában kellene rostokolnod! Csak éjszaka jöhetnél elő, mint egy valódi vámpír!

Ezen majdnem elnevette magát, de csak majdnem.

– Én Forksban maradnék, Bella. Vagy valamilyen hasonló helyen. Egy olyan helyen, ahol nem árthatok neked többet.

Először nem is értettem, miről beszél. Csak bámultam rá bambán, miközben a szavak egyenként a helyükre kattantak az agyamban, mint valami szörnyűséges kirakós játék darabkái. Alig jutott el a tudatomig a monitor szapora csipogása, bár azt az éles fájdalmat nagyon is éreztem, amivel a bordáim tiltakoztak, amikor zihálva levegőért kapkodtam.

Edward nem szólt egy szót sem: fürkésző tekintettel nézte az arcomat, miközben a fájdalom, aminek semmi köze nem volt a törött csontjaimhoz, de ezerszer rosszabb volt minden testi fájdalomnál, azzal fenyegetett, hogy porrá zúz.

Ekkor egy másik ápolónő masírozott be. Edward mozdulatlanul ült, akár egy kőszobor, miközben az ápolónő gyakorlott szeme felmért, és csak azután fordult a monitor felé.

– Itt az ideje egy újabb adag fájdalomcsillapítónak – megkocogtatta az infúziós zacskót.

– Nem, nem! – Nagyon igyekeztem, hogy a hangomon ne érződjék a szenvedés. – Nincs szükségem semmire. – Most nem engedhetem meg magamnak, hogy elaludjak.

– Nem kell hősködni, aranyom! Nem szabad megerőltetned magad, pihened kell! – Várt egy kicsit, de én csak a fejemet ráztam.

– Rendben! – mondta, és felsóhajtott. – Ha majd mégis úgy érzed, itt az ideje, csak nyomd meg a hívógombot!

Szigorúan rámeredt Edwardra, vetett még egy pillantást a monitorra, aztán kiment.

A következő pillanatban Edward hűvös keze ott volt az arcomon: zaklatott, kitágult szemmel meredtem rá.

– Sss, Bella, nyugodj meg!

– Ne hagyj el! – könyörögtem elcsukló hangon.

– Nem hagylak el! – ígérte. – De most nyugodj meg, vagy visszahívom a nővért, hogy adjon neked egy adag nyugtatót!

De a szívverésem nem akart visszaállni a normális ritmusára.

– Bella! – Edward aggódalmasan cirógatta az arcomat. – Nem megyek sehová, itt maradok mindaddig, amíg szükséged van rám.

– Megesküszöl, hogy nem hagysz el? – A zihálástól a bordáimban lüktetett a fájdalom.

Edward a két tenyere közé fogta az arcomat, és hozzám hajolt. Tágra nyílt szemmel, komolyan nézett rám:

– Megecsküszöm.

A leheletének illata megnyugtató. Mintha még a fájdalmat is csillapította volna. Edward továbbra is a szemembe nézett, testem lassan elernyed, és a monitor csipogása is lecsöndesült. A szeme ma nem aranyszínű volt, hanem sötét, majdnem fekete.

– Jobban vagy? – kérdezte.

– Igen – feleltem óvatosan.

Megcsóválta a fejét, és valami érthetlent mormolt. A „túlreagálás” szót véltem kihallani a dűnyögéséből.

– Miért mondod ezt? – suttogtam, és megpróbáltam uralkodni a hangom remegésén. – Belefáradtál, hogy örökké meg kell mentened? Talán te akarsz, hogy itt hagyjalak?

– Nem, dehogyis akarom, hogy elhagyj, Bella! Ne beszélj bolondokat! És azzal sincs semmi bajom, hogy időnként meg kell mentselek, leszámítva azt az apró tényt, hogy éppen én vagyok az, aki veszélybe sodor... hogy én vagyok az oka, hogy ide kerültél.

– Igen, te vagy az oka! – csattantam fel. – Te vagy az oka, hogy itt vagyok és élek!

– De csak alig! – mondta nagyon halkán. – Tetőtől talpig gézbe és gipszbe bugyolálva, és alig bírsz megmoccanni!

– Én nem a legutóbbi, halál közeli élményemről beszélek! – Kezdtem bosszús lenni. – Hanem az összes többről, válassz közülük tetszésed szerint! Ha te nem lennél, én már a forksi temetőben oszladoznék.

Az arca megrándult, de még mindig gyötrődött.

– De nem is ez a legrosszabb a dologban – folytatta suttogva, mintha én meg sem szólaltam volna. – Nem az, hogy láttam, amint ott heversz a padlón... mint egy rongycsomó, törött csontokkal. – A hangja elfulladt. – Nem is az, hogy azt hittem, később érkeztem. Még csak nem is az, hogy hallottam, ahogy sikoltozol fájdalmadban, bár ezek az emlékek is kísérteni fognak az örökkévalóság hátralévő részében. Nem, a legeslegrosszabb az volt, amikor úgy éreztem... hogy nem tudok megálljt parancsolni magamnak. Amikor azt hittem, én magam foglak megölni.

– De nem tetted.

– De megtehettem volna. Könnyen.

Meg kellett őriznem a nyugalمامat... csak hogy Edward éppen arról győzködte magát, hogy el kell hagynia, és a pánik ott verdesett a tudómban, ki akart szabadulni.

– Ígérd meg! – suttogtam. – Mit?

– Nagyon jól tudod, hogy mit! – Kezdtem tényleg dühös lenni. Olyan makacsul igyekezett mindennek csak a sötét oldalát látni.

Észrevette, hogy megváltozott a hangom, és összeszűkül a szeme.

– Úgy látszik, nem vagyok elég erős ahhoz, hogy távol tartsam magamat tőled, úgyhogy, gondolom, úgy lesz, ahogy te akarsz... akár belehalsz, akár nem – tette hozzá nyersen.

– Helyes. – De ígérni nem ígért semmit, és ez nem kerülte el a figyelmemet. A pánikot sikerült úgy-ahogy visszagyűrnöm, de ahhoz már nem volt erőm, hogy a dühömön is uralkodjak. – Elmondtad, hogyan vettél erőt magadon... most azt szeretném tudni, hogy miért? – kérdeztem.

– Hogy miért? – ismételte óvatosan.

– Igen, hogy miért tetted? Miért nem hagytad, hogy a méreg szétterjedjen bennem? Akkor most én is pontosan olyan lennék, mint te!

Edward szeme most egészen elfeketedett, nekem pedig eszembe jutott, hogy olyasmiről beszélek, amiről szerintem nem tudhatnék. Alice-t az utóbbi napokban, úgy látszik, kizárólag azok a dolgok foglalkoztatták, amiket megtudott magáról... vagy talán nagyon megvágotta a

gondolatait Edward közelében. Az biztos, hogy Edwardnak mindeddig sejtelve sem volt róla, hogy Alice felvilágosított, hogyan válhat valaki vámpírrá. Meglepődött és iszonyúan méregbe gurult. Az orrcimpája kitégült, a szája úgy festett, mintha kőből faragták volna.

Nem fog válaszolni, ez nyilvánvaló volt.

– Egy percig sem állítom, hogy túl sok tapasztalatom lenne a párkapcsolatok terén – mondtam –, de logikusnak tűnik... hogy a férfinak és a nőnek nagyjából egyenrangúnak kell lennie egy ilyen kapcsolatban... az úgy nem működik, hogy az egyikük örökösen felbukkan derült égből, és megmenti a másikat. Az lenne a helyes, ha mind a ketten megmentenék egymást.

Edward karba fonta a kezét az ágyam szélén, és az állát a karjára fektette. Sikerült megzabolázni a dühét. Szemlátomást eldöntötte, hogy nem énrám haragszik. Csak azt reméltem, lesz alkalmam figyelmeztetni Alice-t, mielőtt lecsapna rá.

– De hát te megmentettél engem – mondta csöndesen.

– Nem lehetek mindig Lois Lane – erősködtem. – Néha én is szeretnék Superman lenni!

– Nem tudod, hogy mit kívánsz! – A hangja most gyöngéd volt. Mereven bámulta a párnahuzat csücskét.

– De igen, azt hiszem, tudom.

– Bella, hidd el, nem tudhatod! Én már majdnem kilencven éve gondolkodom rajta, és még mindig nem vagyok biztos benne.

– Bánod, hogy Carlisle megmentett téged?

– Nem, nem bánom. – Egy pillanatra elgondolkodott, aztán folytatta. – De annak idején én haldokoltam, egy lyukas garast sem ért az életem. Nem mondtam le semmiről.

– Nekem te vagy az életem. Te vagy az egyetlen dolog az életemben, aminek az elvesztése fájdalmat okozna! – Kezdem belejönni. Egyáltalán nem esett nehezemre gyözködni, hogy milyen nagy szükségem van rá.

De Edward megőrizte a hidegvérét.

– Nem tehetem, Bella. Nem tehetem ezt veled!

– Miért nem? – kérdeztem rekedten. A torkom kapart, csak motyogásra futotta. – Ne mondd nekem, hogy túl nehéz lenne. Azok után, amit ma tettél értem, jobban mondva, azt hiszem, nem ma, hanem pár nappal ezelőtt... na mindegy, szóval ezek után az már semmiség lenne.

Haragosan nézett rám.

– És a fájdalom? – kérdezte.

Éreztem, hogy elsápadok. Ez ellen semmit sem tehettem, de legalább a vonásaimon megpróbáltam uralkodni, nehogy meglássa rajtam, milyen tisztán emlékszem arra a kínra... az ereimben égő tűzre.

– Ez hadd legyen az én gondom – mondtam. – Meg tudok birkózni veled.

– A bátorság egy ponton túl már örülség!

– Igazából nem is számít. Három nap az egész. Nagy ügy!

Edward arca megint megrándult, mert a szavaim arra figyelmeztették, hogy többet tudok a dologról, mint amennyit szerinte szabad lenne. Megvártam, míg lenyeli a mérgét.

– Na és Charlie? – kérdezte kurtán. – Renée?

Csöndben múltak a percek, miközben én a válasszal birkóztam. Kinyitottam a számat, de egyeden hang sem jött ki rajta, úgyhogy újra becsuktam. Edward várt, és diadalmas arccal nézett rám, mert tudta, hogy erre nem tudok igazán mit felelni.

– Figyelj, igazából ez sem számít – mormoltam végül. A hangom most is olyan hamisan csengett, mint mindig, amikor hazudni próbálok. – Renée mindig olyan döntéseket hozott, amelyek neki megfeleltek, és tőlem is ugyanezt várja. Ami pedig Charlie-t illeti, ő elég rugalmas: megszokta, hogy egyedül legyen. Különben sem istápolhatom őket a végtelenségig.

A saját életemet kell élnem.

– Pontosan! – fakadt ki Edward. – És én nem fogom ezt az életet elvenni tőled!

– Ha meg akarod várni, amíg én is a halálomon leszek, akkor van egy nagy újságom számodra: már ott voltam!

– De te meg fogsz gyógyulni – emlékeztetett.

Mély lélegzetet vettem, hátha lenyugszom, és nem törődtem a bordáimba hasító fájdalommal. Farkasszemet néztünk Edwarddal. Az arcán semmi jelét nem láttam, hogy hajlandó lenne engedni.

– Nem – mondtam lassan. – Nem fogok. A homloka ráncokba szaladt.

– Dehogyan nem fogsz! Lehet, hogy marad rajtad egy vagy két forradás...

– Tévedsz! – erősködtem. – Meg fogok halni.

– Ugyan már, Bella! – mondta idegesen. – Néhány nap és kikerülsz innét. Legfeljebb két hét.

Sötéten néztem rá.

– Most talán nem halok meg... de valamikor igen. A nap minden percében közelebb kerülök hozzá. És meg fogok *öregedni!*

A homlokát ráncolta, miközben próbálta megemészteni, amit mondtam neki. Hosszú ujjait a halántékához nyomta, és lehunyta a szemét.

– Ez a dolgok rendje. És ez is kell hogy legyen! És pontosan így is történt volna, ha én nem léteznék... *és nekem nem lenne szabad létezniem!*

Felhorkantam. Edward meglepetten kinyitotta a szemét.

– Miket beszélsz?! Ez olyan, mintha odamennél valakihez, akinek ötöse volt a lottón, elvinnéd a pénzét, aztán azt mondanád neki: „Figyelj, legyen megint minden úgy, ahogy azelőtt volt, mert ez így van rendjén. Így sokkal jobb lesz.” Ezzel engem hiába is próbálsz megejtetni!

– De én nem vagyok lottó főnyeremény! – nyögött föl.

– Igaz. Te sokkal-sokkal jobb vagy. Égnek fordította a szemét.

– Bella, ezt a beszélgetést befejeztük! Nem vagyok hajlandó örökös éjszakára ítélni téged, és kész!

– Hát, ha azt hiszed, hogy ezzel befejeztük, akkor nem ismeresz engem – fenyegetőztem.

– Nem te vagy az egyetlen vámpír, akit ismerek.

A szeme újra elsötétült.

– Alice nem meri megtenni.

Egy pillanatig olyan ijesztő volt az arca, hogy hittem neki. Tényleg elképzelhetetlennek tűnt, hogy valaki venné a bátorságot, hogy újjat húzzon vele.

– Alice már látta, hogy így lesz, igaz? – találgattam. – Ezért zaklatnak föl téged azok a dolgok, amiket mond. Ő már tudja, hogy én is olyan leszek, mint te... valamikor.

– Alice téved. Meghalni is látott téged, és az se következett be.

– Azt lesheted, hogy én Alice ellenében fogadjak!

Hosszú ideig farkasszemet néztünk. A kórteremben nem hallatszott más, csak a gépek zúgása, a monitor csipogása, az infúziós folyadék csöpögése és a falióra ketyegése. Végül Edward arca kissé megenyhült.

– Szóval akkor most mi van? – érdeklődtem. Elnevette magát, de minden vidámság nélkül.

– Alighanem ezt hívják patthelyzetnek. Felsőhajtottam.

– Aú! – motyogtam.

– Rosszul vagy? – kérdezte, és kezdte a nővérhívó gombot keresni.

– Dehogyan, jól vagyok – hazudtam.

– Nem hiszek neked – mondta lágyan.

– Nem akarok újra elaludni.
– Pihened kell. Ez a sok vitatkozás nem tett jót neked.
– Akkor ismerd el, hogy nekem van igazam! – célozgattam.
– Ügyes próbálkozás! – A gomb után nyúlt. – Ne!
A tiltakozásomat elengedte a füle mellett.
– Igen? – károgtat valaki a hangszóróban.
– Azt hiszem, jöhet a következő adag fájdalomcsillapító – közölte Edward, mit sem törődve dühödt fűj tatásommal.
– Küldöm az ápolónőt! – közölte a hang unottan.
– Nem fogom bevenni! – fogadkoztam.
Edward az ágyam mellett csüngő infúziós zacskóra mutatott.
– Szerintem senki nem kérdezi meg, hogy volnál-e szíves lenyelni valamit.
A szívritmusom vadul emelkedni kezdett. Edward látta a félelmet a szememben, és tehetetlenségében felsóhajtott.
– Bella, fájdalmaid vannak. Pihened kell, hogy gyorsabban gyógyulj. Miért ellenkezel? Több tüt már nem fognak beléd szúrni.
– Nem a tüktől félek – motyogtam. – Attól félek, hogy be kell hunynom a szemem!
Rám villantotta hamiskás, féloldalas mosolyát, és a két keze közé fogta az arcomat.
– Mondtam már, hogy nem megyek sehová. Ne félj! Itt maradok mindaddig, amíg az téged boldoggá tesz.
Visszamosolyogtam rá, mit sem törődve az arcomba hasító fájdalommal.
– Remélem, tudod, hogy az örökkévalóságról beszélsz!
– Ugyan-ugyan, előbb-utóbb kigyógyulsz belőlem, ez csak afféle diákszerelem.
Hitetlenkedve megráztam a fejem, mire szédülni kezdtem.
– Én már azon is csodálkoztam, hogy Renée bevette ezt a diákszerelem-szöveget. Azt hittem, legalább neked több eszed van.
– Ez a gyönyörű az emberi lényekben – mondta. – Hogy változnak.
A szemem összeszűkült.
– Ne tartsd vissza a lélegzetedet!
Felnevetett. A következő pillanatban belépett a nővér, kezében injekciós tűvel.
– Bocsánat, egy pillanatra! – vetette oda kurtán Edwardnak.
Edward fölállt, átment a szoba másik végébe, és nekidőlt a falnak. Összefonta a karját a mellén, és várt. Én le nem vettem róla a szemem, még mindig teli voltam félelemmel. Edward nyugodtan állta a tekintetemet.
– Így ni, meg is vagyunk, drágám – fuvolázta a nővér, miközben az infúziós zacskóba injekciózta a gyógyszert. – Mindjárt jobban fogod érezni magad.
– Köszönöm – motyogtam, nem túl nagy lelkesedéssel Nem kellett hozzá sok idő, hogy az orvosság hatni kezdjen: szinte már a következő pillanatban elálmosodtam.
– Ez majd megteszi a hatását – bizonygatta a nővér, látva, hogy lecsukódik a szemem.
Alighanem kiment a szobából, mert a következő pillanatban valami hűvös és sima ért az arcomhoz.
– Maradj itt! – dadogtam nehezen forgó nyelvvel.
– Itt maradok. – A hangja gyönyörűen csengett; mint egy altatódal. – Már mondtam, hogy mindaddig maradok, amíg ez téged boldoggá tesz... amíg ez a legjobb neked.
Megpróbáltam megrázni a fejem, de túl nehéznek éreztem.
– A kettő nem ugyanaz – motyogtam.
Felnevetett.
– Ezzel most ne törődj, Bella! Majd ha felébredtél, tovább vitatkozhatunk!
Azt hiszem, elmosolyodtam.

– Rendben...

Ereztem, hogy az ajka ott van a fülemnél.

– Szeretlek – suttogta.

– Én is.

– Tudom. – Csöndesen nevetett.

Oldalra billentettem a fejem... Edward pontosan tudta, mit szeretnék. Az ajka gyöngéden megérintette az enyémet.

– Kösz – sóhajtottam fel.

– Szívesen, máskor is.

Már félúton jártam, de még megpróbáltam küzdeni a kábulat ellen. Volt még valami, amit meg akartam mondani neki.

– Edward... – Ha nehezen is, de sikerült tisztán kimondani a nevét.

– Igen?

– Én Alice-ra fogadok – motyogtam. Aztán az éjszaka összezárult fölöttem.

EPILÓGUS EGY KÜLÖNLEGES ALKALOM

EDWARD BESEGÍTETT A KOCSIJÁBA, és közben gondosan ügyelt a mindenféle selyem- és szaténfodrokra, meg a virágokra, amelyeket az előbb tűzködött bonyolult frizurakölteménybe rendezett fürtjeim közé, valamint az ormótlan járógipszemre. Durcásan húztam a számat, de ő ügyet sem vetett rá.

Eligazgatott az ülésen, aztán ő maga is beült, és letolatott a hosszú, keskeny felhajtóról.

– Mégis, mikor akarod elárulni, hová megyünk tulajdonképpen? – mérgelődtem. Tiszta szívből utálok a meglepetéseket. És ezt ő is tudja.

– Meg vagyok döbbenve, hogy még nem találtad ki! – Csúfondáros mosolyt villantott felém, nekem pedig elakadt a lélegzetem. Hozzá fogok-e valaha szokni tökéletes szépségéhez?

– Mondtam már, hogy remekül nézel ki? – érdeklődtem.

– Igen. – Újra elvigyorodott. Még sose láttam feketében. Sápadt bőre és sötét öltözéke kontrasztja valószínűtlenül gyönyörűvé tette. Ennyit el kellett ismernem, bár erősen nyugtalanított az a tény, hogy szmokingot visel.

De korántsem annyira, mint a saját ruhám. Vagy a cipőm. Mindössze fél pár, mert a másik lábam még mindig be volt börtönözve a járógipszbe. De a szandálnak, amely mindössze néhány szaténszalagból állt, roppant magas sarka volt, és ez nem sokat segített, amikor megpróbáltam fél lábon sántikálni.

– Nem megyek át többet hozzátok, ha Alice rajtam akarja kikísérletezni, hogyan lehet valakiből Barbie-babát csinálni! – A nap nagyobbik részét Alice döbbenetes méretű fürdőszobájában töltöttem, tehetetlen bábként, miközben Alice fodrászt és kozmetikust játszott. Valahányszor izegni-mozogni vagy nyafogni merészelttem, azzal érvelt, hogy ő egyáltalán nem emlékszik rá, milyen embernőnek lenni, és ne rontsam el az örömét, hogy most legalább rajtam keresztül megtapasztalhatja. Aztán a létező leghetetlenebb ruhába öltöztetett – mélykék volt, fodros, a vállamat szabadon hagyta, és valami francia címke volt benne, amelyet nem tudtam elolvasni – inkább divatbemutatóra illett volna, mint Forksba. Semmi jó nem sühet ki abból, hogy mind a ketten így kiöltöztünk, ebben biztos voltam. Hacsak... de ezt a gyanút nem voltam hajlandó szavakba foglalni, még gondolatban sem.

Telefoncsöngés riasztott fel. Edward előhúzta a mobilját a szmokingja belső zsebéből, és gyors pillantást vetett a kijelzett számra, mielőtt felvette.

– Hello, Charlie! – szólt bele óvatosan.

– Charlie? – kaptam fel a fejem.

Charlie meglehetősen... bonyolult volt, amióta visszatértem Forksba. A balesetemre két, jól elkülöníthető módon reagált. Egyfelől annyira hálás volt Carlisle-nak, hogy szinte bálványozta. Másfelől makacsul meg volt győződve arról, hogy valami módon Edward a bűnös – ha ő nincs, akkor eleve el se akarok menni otthonról. És Edward ebben ne értett volna egyet Charlie-val? Ezekben a napokban Charlie korábban nem létező szabályokat vezetett be: például nem maradhattam ki sokáig... és Edward csak meghatározott időpontokban látogatható.

Charlie mondhatott valami meglepőt a telefonban, mert Edward szeme elkerekedett, a szája meg széles mosolyra húzódott.

– Ez nem létezik! – Felnevetett.

– Mi történt? – kérdeztem. Ügyet se vetett rám.

– Nem beszélhetnék én veled? – Edward láthatólag élvezte a helyzetet. Várt néhány másodpercig.

– Hello, Tyler, itt Edward Cullen. – Első hallásra roppant barátságosnak tűnt. De én már elég jól ismertem, kihallottam hangjából a halk, fenyegető árnyalatot. De mit keres Tyler

nálunk? A szörnyű gazság kezdett megvilágosodni előttem. Újra végignéztem a lehetetlen ruhán, amelyet Alice rám erőltetett.

– Sajnálom, ha valami félreértés történt, de Bella sajnos nem ér rá ma este. – Edward hangja hirtelen megváltozott. A benne bujkáló fenyegetés most már sokkal erősebben érződött... – Hogy egészen őszinte legyek, egyik este sem ér rá senkinek, hacsak nem én vagyok az illető. Remélem, nincs harag. Sajnálom, ha ezzel elrontottam az estédet! – De nem úgy hangzott, mintha tényleg sajnálná. Kikapcsolta a telefont, és kárörvendően elvigyorodott.

Arcom és nyakam skarlátvörösre pirult a haragtól. Dühös könnyek kezdtek döfködni a szememet.

Edward meglepetten nézett rám.

– Talán túl goromba voltam? Nem akartalak megbántani. Nem is feleltem.

– Te az iskolabálba akarsz engem vinni! – sikítottam.

Most már minden világos volt, hogy a fenébe nem jöttem rá korábban? Ha csak egy kicsit odafigyelek, észrevehettem volna a dátumot a plakátokon, amelyek lépten-nyomon ott díszeltek az iskola épületében. De nekem álmomban sem jutott eszembe, hogy Edward ilyesminek akar kitenni. Hát egyáltalán nem ismer?

Láttam rajta: nem számított rá, hogy ennyire dühös leszek. Összeszorította az ajkát, és a szeme összeszűkült.

– Ne cirkusolj, Bella!

A szemem az ablakra villant: máris megtettük a fele utat az iskoláig.

– Miért teszed ezt velem? – kérdeztem elborzadva. Edward a szmokingjára bökött.

– Komolyan, Bella, mégis, mit gondoltál, hová készülünk? Elöntött a keserűség. Először azért, mert bármilyen kézenfekvő volt is a rejtvény megfejtése, eddig eszembe se jutott. De azért is, mert a nap folyamán valami halvány gyanú – vagy inkább várakozás – formálódott bennem, mialatt Alice megpróbált szépségkirálynőt varázsolni belőlem, és most kiderült, hogy ez a sejtés még csak a közelében sem járt az igazságnak. Ez a félelemmel vegyes reménykedés nagy butaságnak tűnt így utólag.

Sejtettem, hogy különleges alkalomra készülődünk. De hogy ez az iskolabál lesz, még álmomban sem jutott volna eszembe.

Haragos könnyek gördültek az arcomon. Nagy elkeseredésemre eszembe jutott, hogy szokásom ellenére ezúttal ki vagyok sminkelve. Gyorsan letöröltem a könnyeket a szemem alól, mielőtt még elmázolódna a festék. Amikor visszahúztam a kezem, láttam, hogy nem lett fekete: ezek szerint Alice sejtette, hogy vízálló festékre lesz szükségem.

– Ez teljesen nevetséges. Most miért sírsz? – kérdezte Edward ingerülten.

– Mert örülten dühös vagyok!

– Bella! – Aranyszín, parázsló szemének minden büverejét beletette.

– Mi van? – hebegtem minden egyébről elfeledkezve.

– A kedvemért... – susogta.

A pillantásától elolvadt minden dühöm. Ezzel megszegte a játékszabályokat: nagyon jól tudta, hogy ilyenkor nem bírok vitatkozni relé. Megadtam magam, és próbáltam jó képet vágni a dologhoz.

– Rendben! – mondtam durcásan, ha már képtelen voltam olyan dühös lenni, mint szerettem volna. – Nem csinállok jelenetet. De aztán magadra vess! Legfőbb ideje, hogy megint valami baleset éren. Valószínűleg el fogom törni a másik lábamat is. Nézd ezt a lábbelit! Valóságos halálcsapda! – Azzal kinyújtottam az ép lábamat, hogy szemügyre vehesse a szándálomat.

– Hmmmm... – Jóval hosszabb ideig bámulta a lábamat a keleténél. – Majd emlékeztess, hogy megköszönjem Alice-nek a mai estét.

– Alice is ott lesz? – Ez a gondolat kicsit megnyugtató.

– Igen, és Jasper is, meg Emmett... és Rosalie... – tette hozzá.

A nyugalmat mintha elfűjták volna. Rosalie-vel tapodtat sem jutottunk előrébb, bár Emmettel, többszöri férjével egészen jó barátságba keveredtünk. Emmett élvezte a jelenléteket – úgy vélte, bizarr emberi reakcióim igen mulatságosak... de lehet, hogy csak azt találta viccesnek, hogy gyakran orra buktam. Rosalie viszont egyszerűen keresztülnézett rajtam. Elhessegettem magamtól ezeket a gondolatokat, és hirtelen az eszembe jutott valami.

– Charlie is be volt avatva? – kérdeztem gyanakodva.

– Hát persze! – Edward elvigyorodott. – Tyler viszont, úgy látszik, nincs.

A fogamat csikorgattam. Hogy lehetett Tyler ennyire vak, el sem tudtam képzelni. Az iskolában, ahol Charlie nem üthette a dolgaimba az orrát, elválaszthatatlanok voltunk Edwarddal – kivéve a ritka, napsütéses napokat.

Közben odaértünk az iskolához: Rosalie feltűnő, piros sportautója már ott állt a parkolóban. Ma nem volt annyira borult az ég, mint máskor, nyugaton néhány vékony sugárcske áttört a felhőrétegen.

Edward kiszállt, megkerülte a kocsit, és kinyitotta nekem az ajtót. Aztán odanyújtotta a kezét.

De én nem moccantam, csak ültem, karba font kézzel, és titokban egy kis kárörömet éreztem. A parkoló tele volt estélyi ruhás emberekkel: megannyi szemtanú. Így most nem rángathat ki, ahogy akkor tenné, ha egyedül lennénk.

Edward felsóhajtott.

– Amikor valaki meg akar ölni, bátor vagy, mint egy oroszlán, de inadba száll a bátorság, ha valaki táncot emleget... – Megcsóválta a fejét.

Nagyot nyeltem. TÁNC? Úristen, csak nem gondolja komolyan, hogy táncolni fogok!?

– Bella, hidd el, nem engedem, hogy bárki kárt tegyen benned. Még te magad sem. Nem eresztelek el egy pillanatra sem, ígérem.

Ezen elgondolkodtam, és hirtelen sokkal jobban éreztem magam. Ezt Edward is látta az arcomon.

– No látod! – mondta lágyan. – Nem lesz semmi baj! Lehajolt, és fél kézzel átkarolta a derekamat. Megfogtam a másik kezét, és engedtem, hogy kiemeljen a kocsiból.

Továbbra is szorosan átfogta a derekamat, úgy támogatott, miközben az iskola felé bicegtem.

Phoenixben egy szálloda báltermében tartották az iskolabálokat. Itt természetesen a tornateremben. Valószínűleg ez volt az egyetlen helyiség a városban, amelyik elég nagy ahhoz, hogy bált rendezzenek benne. Amikor beléptünk, vihogni kezdtem. A falakat valósággal ellepték a léggömbökkel teliaggatott álboltívek és a pasztellszínű krepp-papír girlandok.

– Ez pont úgy néz ki, mint egy horrorfilm díszlete – rötyögtem.

– Hát... – mormolta Edward, miközben lassan araszoltunk a jegyáros asztala felé. Hiába neheztedtem rá teljes súlyommal, azért nekem is csoszognom kellett, hogy előbbre jussunk. – Vámpírból több mint elég van a teremben.

A táncparkett felé néztem: mindössze két pár keringett kecsesen, a többiek a terem falához lapultak – senkinek sem akaródzott ilyen ragyogó táncosokkal versengeni. Emmett és Jasper tökéletesen festett a klasszikus szmokingban. Alice roppant látványos volt fekete szaténruhájában, amelyen a háromszög alakú kivágások jókora darabokat fedtek fel hófehér bőréből. Rosalie pedig... hát ő olyan volt, mint mindig: hihetetlenül, szemképráztaóan gyönyörű. Élénk skarlátvörös ruhája szabadon hagyta a hátát, combközépig szorosan a testére simul, onnét kezdve pedig széles, fodros uszályban omlott szét. A dekoltázsa egészen a derekáig szaladt. Csak sajnálni tudtam minden lányt a teremben, magamat is beleértve.

– Akarod, hogy bereteszeljem az ajtókat, hogy lemészárolhassátok a gyanútlan

polgárokat? – suttogtam, mint egy összeesküvő.

- És te melyik csapatban lennél? – morogta.
- Ó, én természetesen a vámpírokkal vagyok. Vonakodva elmosolyodott.
- Bármit megtennél, csak táncolnod ne kelljen!
- Bármit a világon.

Megvette a jegyeket, aztán a táncparkett *felé* fordított. Rémülten kapaszkodtam a karjába, és látványosan sántikálni kezdtem.

- Előttünk az egész éjszaka! – figyelmeztetett.

Végül sikerült odavontatnia, ahol a testvérei keringtek elegánsan, bár ami a stílusukat illeti, annak köze sem volt a jelen divatjához és zenéjéhez. Elborzadva néztem őket.

– Edward! – A torkom annyira kiszáradt, hogy csak suttogni bírtam. – Én tényleg nem tudok táncolni! – Éreztem, ahogy beterít a rémület.

– Ne aggódj, butuskám – suttogta vissza. – Elég, ha én tudok! A karomat a nyaka köré fonta, kissé fölemelt, és a lábát az enyém alá csúsztatta.

És a következő pillanatban mi is ott forogtunk a táncparketten.

– Úgy érzem, mintha ötéves lennék! – nevettem fel néhány perc erőfeszítés nélküli keringőzés után.

– Azért kicsit többnek látszol – mormolta Edward, és szorosabban magához húzott, úgyhogy a lábam egy pillanatra fél méterre a padló fölött lebegett.

Az egyik fordulónál elkaptam Alice tekintetét – bátorítóan rám mosolygott. Visszamosolyogtam. Meglepetten tapasztaltam, hogy tényleg jól érzem magam... egy kicsit.

- Oké, ez nem is olyan rossz! – ismertem be.

De Edward éppen az ajtó felé nézett, igen mogorván.

– Mi az? – Nem volt könnyű forgás közben követni a pillantását, de aztán *végül* mégiscsak megláttam, mi bosszantotta fel. Jacob Black, nem szmokingban ugyan, csak fehér ingben és nyakkendőben, a haja lesimítva és a szokásos lófarokba kötve, éppen felénk igyekezett.

Én is meghökkenem, de a következő pillanatban már nem tudtam nem sajnálni Jacobot. Szemlátomást kényelmetlenül érezte magát – szörnyen kényelmetlenül. Amikor a szemünk találkozott, bocsánatkérő arccal nézett rám.

Edward halkan felmordult.

- Viselkedj! – sziszegtem.

– Társalogni óhajt veled – közölte Edward maró gúnnyal. Jacob közben odaért hozzánk, sütött róla, mennyire zavart és büntudatos.

– Hello, Bella, reméltem, hogy itt találalak! – mondta, de olyan hangon, amelyből nyilvánvaló volt, hogy pontosan az ellenkezőjében bízott. De a mosolya ugyanolyan meleg volt, mint mindig.

- Szia, Jacob! – mosolyogtam vissza rá. – Mi újság?

– Szabad? – kért táncra bizonytalanul, és most először Edwardra pillantott. Döbbenet láttam, hogy nem kell felnéznie rá. Legalább húsz centit nőtt azóta, hogy utoljára láttam.

Edwardnak arcizma sem rezdült, csak óvatosan a talpamra állított, és szó nélkül hátrált egy lépést.

- Kösz! – vigyorgott Jacob barátságosan.

Edward csak biccentett, merően nézett rám, aztán megfordult, és odébb ment.

Jacob a derekamra tette a tenyerét, én pedig fölágaskodtam, hogy elérjem a vállát.

- Te jó ég, Jake, hogy megnőttél! Milyen magas vagy most?

- 190 centi – mondta elégedetten.

Igazából nem táncoltunk – már csak a lábam miatt sem tehattük. Inkább ügyetlenül ingadoztunk egy helyben állva, jobbra-balra. Talán jobb is volt így: a hirtelen növéstől Jacob

esetlenül hórihorgas lett, a mozgása suta, így valószínűleg ő sem táncolhatott jobban, mint én.

– Szóval hogy kerültél ide ma este? – érdeklődtem, de nem voltam túlságosan kíváncsi a válasza. Látva, miként hatott Edwardra a felbukkanása, könnyen ki tudtam találni, miért jött.

– Apám húsz dolcsit ígért, ha eljövök az iskolabáloktokra. El tudod te ezt képzelni? – vallotta be szégyenkezve.

– El én – dűnnyögtem. – Hát remélem, legalább jól érzed itt magad. Találtál már valami kedvedre valót? – ugrattam, és egy csomó lány felé intettem a fejemmel, akik úgy sorakoztak a fal mentén, mint a pasztellszínű cukrászsütemények a hűtőpulton.

– Aha – sóhajtotta. – De ő már foglalt.

Egy pillanatra lenézett rám, és a szeme találkozott az én kíváncsi tekintetemmel – aztán mind a ketten zavartan elfordítottuk a fejünket.

– Mellesleg, tényleg nagyon csinos vagy ma – tette hozzá bátortalanul.

– Uhm, kösz. Szóval miért is fizetett neked Billy azért, hogy ide gyere? – kérdeztem gyorsan, bár már tudtam a választ.

Jacob szemlátomást nem örült neki, hogy újra erre tereltem a szót. Kínosan érezte magát, elfordult.

– Azt mondta, ez elég „biztonságos” hely lesz hozzá, hogy beszéljek veled. Az öreg kezd teljesen becsavarodni.

Tessék-lássék vele nevettem.

– Na, mindegy, szóval még azt is beígérte, hogy ha megmondok neked valamit, akkor megszerzi azt a hengerfejet, amire szükségem van – vallotta be alázatosan.

– Hát akkor mondjad, szeretném, ha be tudnád fejezni az autódat – vigyorogtam. Legalább Jacob nem hisz ebben az egészben. Ez megkönnyítette a helyzetemet. Edward ott állt a falnak támaszkodva, és engem figyelt. Láttam, amint egy rózsaszín ruhás másodéves félénken, reménykedve szemügyre veszi, de Edward észre se vette.

Jacob megint szégyenlősen lesütötte a szemét.

– De nem fogsz megharagudni rám, ugye?

– Kizárt, hogy bármiért is megharagudnék rád, Jacob – bizonygattam. – Még Billyre se haragszom. Úgyhogy mondd csak nyugodtan, amit mondanod kell.

– Hát szóval... ez az egész akkora baromság, úgyhogy tényleg sajnálom, Bella... de Billy azt szeretné, ha szakítanál a barátoddal. „Légy szíves!” Külön megkért, hogy ezt is tegyem hozzá! – Undorodva csóválta a fejét.

– Még mindig olyan babonás, igaz?

– Aha... Teljesen... ki volt akadva, amikor te megsérültél Phoenix-ben. Nem akarta elhinni... – Jacob szégyenlősen elhallgatott. A szemem összeszűkült.

– Leestem a lépcsőről.

– Tudom – vágta rá Jacob azonnal.

– Apád nyilván azt hiszi, Edwardnak valami köze volt hozzá – állítottam inkább, semmint kérdeztem. Ígéretem ellenére kezdett felmenni bennem a pumpa.

Jacob a padlót fixírozta. Immár arra sem vettük a fáradságot, hogy legalább ringatózzunk a zenére, bár a tenyere még mindig ott volt a derekamon, és az én kezem is a vállán.

– Figyelj, Jacob, tudom, hogy Billy valószínűleg nem fogja elhinni, de hogy legalább te tudjál róla... – Rám nézett, mert hallotta a hangomon, hogy most nagyon őszintén beszélek. – Szóval Edward igazából megmentette az életemet. Ha nincs ott ő és az édesapja, én már halott lennék.

– Tudom – felelte ugyanúgy, mint az előbb, de azért úgy tűnt, hogy a mondandóm mégiscsak hatással volt rá. Azt reméltem, legalább ennyiről meg tudja majd győzni Billyt.

– Figyelj, sajnálom, hogy éppen terád bízták ezt az üzenetet – mondtam bocsánatkérő hangon. – De legalább most megkapod azt az alkatrészt.

– Aha – motyogta. Láttam, hogy még mindig szégyenkezik... és zaklatott.
– Van még valami? – kérdeztem hitetlenkedve.
– Felejtsd el! – motyogta. – Szerzek munkát, és összegyűjtöm azt a pénzt én magam.
Kényszerítettem, hogy a szemembe nézzen.
– Ki vele, Jacob!
– De olyan rémes...
– Nem érdekel. Ki vele! – erősködtem.
– Jó, rendben... de a fenébe is, ez tényleg rémes! – Megrázta a fejét. – Azt akarta, mondjam meg neked, nem is, hogy figyelmeztesselek, hogy... és ne felejtsd el, ő használt többes számot, nem én... – Egyik kezét elvette a derekamról, és kis idézőjeleket írt le vele a levegőben: – „Figyelni fogunk benneteket!” – Szorongva várta, miként fogadom a hallottakat.
Ez úgy hangzott, mintha valami maffiafilmből vette volna. Hangosan fölnevettem.
– Sajnálom, hogy pont neked kellett átadnod ezt az üzenetet, Jake! – kuncogtam.
– Nem is volt olyan szörnyű! – Elvigyorodott. A pillantása elismerően futott végig a ruhámon. – Szóval mondjam meg az öregnek, hogy azt üzened, törődjön a maga dolgával? – kérdezte reménykedve.
– Nem – sóhajtottam. – Mondd azt neki, hogy köszönöm! Tudom, hogy csak jót akar.
A szám véget ért, és én levettem a kezem Jacob válláról. Az ő tenyere még néhány pillanattal ott tétovázott a derekamon. Aztán lepillantott a járógipszemre.
– Akarsz még táncolni? Vagy elkísérjelek valahová? Edward válaszolt helyettem.
– Köszönjük, Jacob, mostantól kezdve ez már hadd legyen az én gondom!
Jacob hátrahőkölt, és elkerekedett szemmel bámult Edwardra.
– Hé, észre se vettem, hogy itt vagy! – motyogta. – Gondolom, később még látjuk egymást, Bella! – Hátralépett, és bátortalanul búcsút intett.
Elmosolyodtam.
– Aha, később még találkozunk!
– És sajnálom! – ismételte még egyszer, mielőtt elindult az ajtó felé.
Amint a következő szám elkezdődött, Edward karja már a derekamat ölelte. Nem kifejezetten lassú szám volt, de ez őt egyáltalán nem érdekelte. Elégedetten a mellére hajtottam a fejem.
– Jobban vagy? – ugrattam.
– Nem igazán – felelte kurtán.
– Ne légy dühös Billyre! – sóhajtottam. – Charlie jó barátja, és aggódik értem. Nem személy szerint ellened van kifogása.
– Nem vagyok dühös Billyre – helyesbített kimért hangon. – A fia bosszant.
Hátrébb húzódtam, hogy jobban lássam.
– De miért?
– Elsősorban azért, mert megszegtem miatta az ígéretemet. Értetlenségem láttán halványan elmosolyodott.
– Megígértem, hogy egy percre se eresztelek el ma éjszaka.
– Sebaj, én megbocsátok.
– Kösz. De van még más is. Türelmesen vártam.
– Azt mondta rád, hogy *csinos* vagy! – folytatta végül, és a homlokán elmélyültek a ráncok. – Ez az adott körülmények között valóságos sértés. Ma még a gyönyörűnél is gyönyörűbb vagy!
Elnevettem magam.
– Nem lehet, hogy te egy kicsit elfogult vagy?
– Nem hinném. Ráadásul kitűnő a látásom.

Már megint keringtünk, a lábam a lábán, és erősen magához szorított.

– Szóval megmagyarázod végre, mire volt jó ez az egész? – kérdeztem.

Lenézett rám, mintha nem értené, mire én sokatmondón körbemutattam a krepp-papír girlandokon.

Egy pillanatra eltöprengett, aztán irányt változtatott, és a tömegem keresztül a tornaterem hátsó kijárata felé keringőzött velem. Futólag láttam a táncoló Jessicát és Mike-ot; kíváncsian néztek utánunk. Jessica odaintegetett, én szintén. Angela is feltűnt, rettenő boldognak látszott a kis Ben Cheney karjában: nem nézett föl, tekintete elmerült a nála vagy egy fejjel alacsonyabb Benében. Lee és Samantha, a Connerrel táncoló Lauren, aki persze bosszúsan méricskélte minket – ismerősként üdvözölhettem minden mellettem elsuhanó arcot. És aztán odakinn voltunk, a lassan kihunyó alkonyat hűvös, hideg fényében.

Amint kettesben maradtunk, Edward a karjába kapott, és átvágott velem a sötét iskolaudvaron a fenyőfák alatt álló padig. Leült, az ölébe vont, és a melléhez szorított. A hold már felkelt, fényes korongja áttetszett a vékony felhőkön, és Edward arca sápadtan világított a fehér fényben.

– Szóval mire volt ez jó? – kérdeztem lágyan.

Mintha meg se hallotta volna, némán bámult fel a holdra.

– Alkonyat van megint – mormolta. – Megint vége van valaminek. Bármilyen tökéletes is egy nap, mindig véget ér.

– Vannak dolgok, amelyeknek nem kell véget érniük – szűrtem az összeszorított fogamon keresztül, mert abban a pillanatban teli lettem feszültséggel.

Felsóhajtott.

– Azért hoztalak el a bálba – kezdte lassan, mert végre elszánta magát, hogy válaszol a kérdésekre –, mert nem akarom, hogy bármiről is lemaradj. Ha megoldható, én nem akarom, hogy miattam kelljen lemondanod valamiről. Azt akarom, hogy úgy élj, mint egy *emberlány!* Azt akarom, hogy az életed normálisan folytatódjon, mintha én meghaltam volna 1918-ban, ahogy történnie kellett volna.

Összeborzongtam attól, amit mondott, aztán dühösen megráztam a fejem.

– És mégis, mit gondolsz, miféle fura párhuzamos világban mentem volna én el az iskolabálba saját szabad akaratomból? Ha nem lennél ezerszer erősebb nálam, akkor gondoskodnék róla, hogy ezt ne úszd meg szárazon!

Egy pillanatra elmosolyodott, de a szeme komor maradt.

– Nem is volt olyan rossz, te magad mondtad!

– De csak azért nem, mert veled voltam.

Egy percre hallgattunk: Edward a holdat bámulta, én őt. Bárcsak meg tudnám magyarázni neki, mennyire nem érdekel engem a normális emberi élet!

– Elárulnál nekem valamit? – kérdezte könnyed évődéssel.

– Mindig mindent elárulok neked.

– Mindegy, azért most ígérd meg, hogy *ezt* tényleg elárulod! – erősködött vigyorogva.

Sejtettem, hogy *ezt* azonnal meg fogom bánni. – Jó, rendben...

– Úgy láttam, őszintén meglepődtél, amikor rájöttél, hogy hova hozlak – kezdte.

– Mert meg is lepődtem – szúrta közbe.

– Pontosan – helyeselt. – De akkor nyilván volt valamilyen elképzelésed... Kíváncsi vagyok, végül is *mit* gondoltál, miért öltöztetlek díszbe?

Igen, tényleg rögtön megbántam. Tétován elhúztam a számat.

– Nem akarom megmondani neked.

– Megigérted! – tiltakozott.

– Tudom.

– Hát akkor?

Azt hitte, csak zavarban vagyok, azért nem akarom elmondani.

- Mert attól félek, megharagudnál, vagy elszomorodnál. Ezen összevont szemöldökkel töprengett néhány pillanatig.
- Akkor is tudni szeretném. Szóval? Fölsóhajtottam.
- Hát... azt sejtettem, hogy ez valamiféle... különleges alkalom lesz. De az meg se fordult a fejemben, hogy csak egy közönséges, emberi dolog... egy iskolából! – mondtam megvetően.
- Emberi? – kérdezte színtelen hangon. Sikerült rögtön ráhibáznia a kulcsszóra. Lenéztem a ruhámra, egy kósza fodorral babráltam. Edward némán várt.
- Oké! – hadartam. – Azt reméltem, hogy meggondoltad magad... hogy végül mégiscsak hajlandó vagy átváltoztatni engem.

Érzelmek sokasága hullámozott át az arcán. Néhányat felismertem közülük: a haragot... a fájdalmat... aztán erőt vett magán, és az arca derűsen gunyoros lett.

- És úgy gondoltad, ez olyan alkalom lenne, ahol csak estélyi öltözékben illik megjelenni?

– ugratott, és megérintette a szmokingjának a hajtókáját.

Duzzogás mögé rejtettem a zavaromat.

- Fogalmam sincs, hogy mennek ezek a dolgok. De szerintem több értelme lett volna, mint egy iskolabálnak. – Még mindig vigyorgott. – Ez egyáltalán nem mulatságos! – szóltam rá.
- Igazad van, tényleg nem mulatságos – hagyta rám Edward, és az arcáról eltűnt a mosoly. – Viszont inkább tekintem tréfának, mintsem elhiggyem, hogy komolyan beszélsz.
- Pedig én komolyan beszélek. Mélyet sóhajtott.
- Tudom. És tényleg annyira szeretnéd?

A szemébe visszatért a fájdalom. Az ajkamba haraptam, és bólintottam.

- Annyira szeretnéd, hogy ez legyen a vég – suttogta szinte csak magának –, hogy ez legyen az életed alkonya, mielőtt még igazán megkezdődött volna? Hajlandó lennél feladni mindent?
- Ez nem a vég lenne, hanem a kezdet – tiltakoztam alig hallhatóan.
- Nem érek én annyit – mondta szomorúan.
- Emlékszel, amikor azt mondtad nekem, hogy nem látom magamat tisztán? – méltatlankodtam. – Te nyilvánvalóan ugyanabban a vakságban szenvedsz.
- Én tudom, mi vagyok. Fölsóhajtottam.

De hirtelen megint megváltozott a hangulata. Elhúzta a száját, és átható tekintettel fürkészte az arcomat.

- Szóval készen állsz? – kérdezte.
- Ühüm. – Nagyot nyeltem. – Tehát?

Elmosolyodott, lassan hajtotta le a fejét, míg csak hideg ajka a bőrömet nem súrolta közvetlenül az állam alatt.

- Most mindjárt? – suttogta. A lehelete a nyakamat csiklandozta, és én önkéntelenül összeborzongtam.
- Igen! – Csak suttogni mertem, mert féltem, hogy különben elcsuklik a hangom. Ha eddig azt hitte, csak blöffölök, akkor most csalódnai fog. Már meghoztam a döntést, és biztos voltam magamban. Az most mellékes, hogy az egész testem deszkamerev a rémülettől, hogy a kezem ökölbe szorul, hogy ki-kihagy a lélegzetem...

Edward sötéten felkacagott, és elhajolt. Csakugyan csalódott volt.

- Nem hihetted komolyan, hogy ilyen könnyen beadom a derekam – csúfolódott, de a hangjában keserűség bujkált.
- Egy lány miért ne álmodozhatna?
- És te erről szoktál álmodozni? Hogy szörnyeteg lesz belőled?

– Nem egészen – feleltem, a „szörnyeteg” szón bosszankodva. Még hogy szörnyeteg... – Leginkább arról álmodozom, hogy veled maradok mindörökre.

Szomorú arca megszelídült a hangomból kicsendülő, megfoghatatlan fájdalom hallatán.

– Bella! – Az ujja könnyedén végigsimított az ajkam körvonalán. – Én *mindig* veled maradok. Ennyi nem elég?

Megcsókoltam számon kószáló ujját, és elmosolyodtam.

– De elég, egyelőre.

Makacsságom láttán mérgesen legyintett. Tehát ma este egyikünk sem adja be a derekát. Olyan erővel fújta ki a levegőt, hogy az majdnem morgásnak hangzott.

Megsimogattam az arcát.

– Figyelj rám – mondtam. – Jobban szeretlek, mint az egész világot együttvéve. Ez nem elég?

– De igen, elég – felelte mosolyogva. – Örök időkre elég. Aztán lehajolt, és újra a nyakamhoz érintette hűvös ajkát.